

Sự nhầm lẫn tai hại

Contents

Sự nhầm lẫn tai hại	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	17
5. Chương 05	22
6. Chương 06	25
7. Chương 07	30
8. Chương 08	34
9. Chương 09	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	71
18. Chương 18	76
19. Chương 19	79
20. Chương 20	82
21. Chương 21	86
22. Chương 22	90
23. Chương 23	95
24. Chương 24	99
25. Chương 25	102
26. Chương 26	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	113
29. Chương 29	116
30. Chương 30	120
31. Chương 31	124
32. Chương 32	127
33. Chương 33	130
34. Chương 34	134
35. Chương 35	138
36. Chương 36	142
37. Chương 37	146
38. Chương 38	150
39. Chương 39	153
40. Chương 40	156
41. Chương 41	160

42. Chương 42	163
43. Chương 43	166
44. Chương 44	169
45. Chương 45	172
46. Chương 46	175
47. Chương 47	179
48. Chương 48 End	182
49. Ngoại Truyện 1	189
50. Ngoại Truyện 2	191
51. Ngoại Truyện 3	194
52. Ngoại Truyện 4	198

Sự nhầm lẫn tai hại

Giới thiệu

Gái “sắp” ế đồng dạng tuyên bố: “Cho dù tôi có là đồng phân, thì cũng phải có con bọ hung định sẵn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-nham-lan-tai-hai>

1. Chương 01

Chương 1: Dính phải của nợ và khốn nạn cả đời

[Đối tượng tìm hiểu kể từ lần đầu gặp mặt cho tới giờ, đã hơn một tháng không có liên lạc, là ý gì đây?]

... Ý là “Xin chào, tạm biệt!”

10L Gấu hung bạo

... Chẳng có ý gì

15L Bé Sin mũi dài

[Cứu vớt! Đối tượng tìm hiểu nhất quyết cam pu “chia”, liệu cần một người đàn ông như thế không?]

... LZ Có thể nói kỹ hơn được không? Ví dụ những biểu hiện khác, điều kiện thế nào? Chỉ nói đúng một câu làm sao phân tích được?

3L Bé Sin mũi dài

___ __ Được lắm, chẳng ai nợ ai. Lúc muốn trốn lại càng nhanh!

9L Gấu hung bạo

Hà Tâm Mi nhìn chỗ trống đối diện bàn đầy oán trách, bên tai nghe tiếng sư tử liến thoắng giải thích, “Làm nghề bọn chị bận lắm, chị làm hành chính còn đỡ chút, bọn họ làm thủ tục, lúc bận có khi nửa tháng một tháng trời ăn ngủ tại công ty. Em yên tâm, lương dân “IT”, tiền thưởng cao, lại còn rất có trách nhiệm. Đàn ông chẳng phải có trách nhiệm là quan trọng nhất đấy thôi?” Vừa nói vừa nhìn đồng hồ, “Cũng chỉ muộn có hai mươi phút thôi mà.”

Nói chính xác ra là muộn hai mươi tám phút rồi được chưa? Hà Tâm Mi bụng sôi ùng ục, mắt nhìn quanh một vòng, mùi cá kho thơm phức xộc lên gây thần kinh khủng khiếp. Cô quyết định đợi đúng ba mươi phút, nếu đối tượng không chịu xuất hiện, phút thứ ba một cô sẽ biến ngay. Chạy cả ngày ngoài đường, giờ còn chưa được miếng cơm nóng, thật có lỗi với bản thân.

Phút thứ hai chín.

“Sư tử, em bảo, đồng nghiệp của chị ...”

“Tốt lắm. Chị đã nói rồi, bố là hiệu trưởng trường trung học, mẹ cũng là giáo viên, giống như nhà em ấy, đều thuộc dạng con nhà gia giáo. Con người cũng giản dị, trông thấy con gái vẫn còn đỏ mặt. Bụng dạ cũng tốt, lần trước chị bị đau dạ dày, mặt mũi trắng bệnh, cậu ấy thấy vậy liền chạy ngay xuống nhà mua thuốc. Nói thật nhé, nếu không phải chị lớn hơn hai tuổi, thì chị cũng xốn xang rồi.” Sư tử cười hì hì, “Chị vừa nói giới thiệu bạn gái cho, cậu ta xấu hổ trốn chị hai ngày, em cũng đừng ngại, chỉ coi như quen thêm bạn mới thôi sau đến đâu thì đến.”

Thế cũng được, phải hơn vụ xem mặt của mẹ. Với kiểu như mẹ, có khác nào đi chụp X quang.

Hà Tâm Mi đếm đầu ngón tay béo múp của mình, kể từ khi đi làm chính thức sau khi tốt nghiệp, số lần đi xem mặt còn quá cả hai bàn tay, nhưng lần nào cũng thất bại thảm hại. Người thì không thích thân hình béo tròn của cô; Có lúc cô lại không thích đối phương cứ nhìn chăm chăm vào ngực mình; Lại có người coi cô như quân dự bị, lúc đó chẳng thấy tấm hơi, hai tháng sau mới thấy liên lạc lại, kết quả bị cô tát bốp cho một phát; Tuyệt đỉnh nhất có một người, ăn xong đòi cam pu “chia”, tiền ăn là một trăm hai mươi lăm đồng, đến 5 hào cũng phải tính cho chuẩn.

Máy X quang của mẹ sẽ thẩm định trước, trong cái xã hội hiện thực “trao tài gái sắc” trần trụi này chẳng có đến một nửa tia hy vọng thành công. Giảm cân thôi. Hà Tâm Mi lại bắt đầu lau bầu, nếu vẫn không có anh nào yêu, không giảm cân ta không phải họ Hà!

Phút thứ ba mươi.

Lương tâm. Bực hết cả bội, cái bụng đang khiêu nại người chủ nhân vô lương tâm.

“Sư tử ...” Hà Tâm Mi uể oải.

“Đến rồi đến rồi, Tiểu Trần ..., ở đây!”

“Xin lỗi, gần đi thì bị Hứa Công kéo lại.”

Hà Tâm Mi nhìn lại ... Bốn mắt, mặt trắng ớn, trông bộ dạng chẳng ra làm sao, nhưng khi ánh mắt đảo qua thấy mặt hơi ửng đỏ. Quác quác, cộng năm điểm!

“Chọn món trước đi, chúng tôi đói hết cả rồi.” Sư tử dỗ dành: “Muộn thêm chút nữa là đợi cậu tới trả tiền đấy!”

“Được rồi được rồi.” “Bốn mắt” ngượng ngùng khom lưng cười cười, “Đừng ăn cay quá, dạ dày chị không tốt.” Biết quan tâm thế. Lại cộng năm điểm!

“Xin giới thiệu, đồng nghiệp của chị Trần Vi Khải, sư muội của tôi Hà Tâm Mi, phóng viên tờ “Thời báo Tế Thành”.

“Chào anh.”

“Chào cô.” Ánh mắt lướt qua ngực cô dừng lại chưa quá một giây. Ha ha ha, không dè già là một đức tính rất đáng ca ngợi, cộng mười điểm!

“Trần Vi Khải, danh thiếp của cậu đâu? Đưa một tấm đây, còn phải để tôi nhắc? Hà Tâm Mi, em cũng vậy, bình thường hùng hùng hổ hổ, hôm nay sau trông như cái héo thế này?”

Phải bổ sung năng lượng thì mới có sức nói chuyện chứ, Hà Tâm Mi dờ dẫm nhìn theo đĩa cá kho cỡ bự người phục vụ đang bê đến bàn bên cạnh, ngồi xuống bắt lực, rồi lại cuống cuống đứng dậy, đón lấy tấm danh thiếp của Trần Vi Khải.

“Xin được giúp đỡ nhiều nhiều.”

“Ồi, không cần khách sáo vậy đâu.” Cô lật ngược chiếc túi của mình, chán nản nói: “Hình như của tôi hết mất rồi.”

Sư tử mặt mũi căm giận đầy thất vọng, nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại bị Trần Vi Khải ngồi đối diện trông thấy, anh mỉm cười nói: “Không sao, có việc gì cần giúp cứ bảo Minh Nghị chuyển lời cho tôi là được.”

Minh Nghị ... Hà Tâm Mi ấn đường hơi giật, rồi cười hà hà.

“Tôi ngại làm bóng đèn lắm, lần này là tôi làm chủ, về sau tiến hành thế nào đều ở cả hai người đấy nhé.” Sư tử giương đôi lông mày, “Tu thành chánh quả rồi đừng quên lì xì bà mai của tôi là được.”

Có cần nói thẳng vậy không, sư tử, nói chuyện cũng phải để có đường lùi chứ? Hà Tâm Mi mặt mũi sầm xì, nhìn Trần Vi Khải, vẻ mặt ngưng ngững.

“Cái này, tôi muốn nói là ...” Lời Trần Vi Khải bị món ăn bùng tới cắt ngang.

Hà Tâm Mi tức tốc rút đĩa, thấy sư tử ra ý bèn giảm tốc, khẽ hỏi: “Khi này anh định nói cái gì?”

“Tôi muốn nói, thực ra ... Trong lòng tôi có ... Ý của tôi là, quen thêm người bạn mới thật tốt. Ha ha, rất tốt.”

Hà Tâm Mi ứ ứ không hiểu, chẳng biết liệu cách nghĩ của dân IT có gì khác biệt với người thường, cô “ừ” một tiếng, nhìn gương mặt sư tử với nụ cười cứng đờ, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ông đầu ăn được vài gắp thức ăn, nghĩ nát óc xem chuyện gì để nói, vừa mở miệng, đã thấy dân IT kia nói: “Thực ra, điều tôi thực sự muốn nói là ...”

Hà Tâm Mi ngẩng đầu, đối phương hít một hơi sâu, mặt mũi kiên quyết, nói không đầu không đuôi như lên pháp trường: “Lần trước tôi không nói đùa, đừng nghĩ tôi là trẻ con, người tôi mến là chị, Lưu Minh Nghị.”

“Tôi hơn cậu những hai tuổi.” Sư tử Lưu Minh Nghị nghiêm mặt.

Hà Tâm Mi ánh mắt hoang mang, tình thế thay đổi 180 độ, đi coi mắt trở thành tỏ tình, chỉ trong nháy mắt, cô từ vai nữ chính rơi xuống vai phụ đỡ đạn?

“Hơn hai tuổi thì đã làm sao? Đừng nghĩ tôi là trẻ con, tôi là đàn ông hay không chị quá biết.”

Là đàn ông hay không chị quá biết. Câu nói này quá nhiều nghĩa! Quá khiếp sợ! Lẽ nào còn có nội tình? Hà Tâm Mi giấu vẻ khó xử, tập trung cả thể xác lẫn tinh thần.

“Cậu nói linh tinh gì thế hả?” Sư tử quăn bách nhìn Hà Tâm Mi, cắt đứt suy nghĩ tươi đẹp của cô.

“Tôi nói thật đấy. Từ khi bước vào công ty tôi đã yêu chị, tìm mọi cách để tiếp cận chị. Tôi không tin chị không hiểu, chị giả bộ không hiểu thì thôi, kể cả lần uống say kia, nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Còn như chị có thích tôi hay ko, chỉ cần cho tôi một cơ hội thôi có được không? Lấy người khác làm lá chắn, đối với tôi cả người kia đều không công bằng.”

Chắc chắn không nghi ngờ gì nữa, vai phụ đỡ đạn. Thấy gương mặt đỏ ửng của sư tử, Hà Tâm Mi còn chưa kịp thương tiếc cho bản thân, chỉ biết an ủi: “Sư tử, hai người từ từ nói chuyện, em ...”

“Tôi xin đi trước. Lưu Minh Nghị, tôi đã nghĩ hai ngày nay, quyết định vẫn không thể đón nhận được “hảo ý” của chị. Tôi cũng để chị thời gian suy nghĩ vài ngày, chị nghĩ kỹ xem có muốn đón nhận tôi hay không.” Dân IT quên luôn sự tồn tại của đối tượng tìm hiểu Hà Tâm Mi.

Tâm Mi luyến tiếc đưa mắt nhìn anh chàng IT 80 điểm dứt áo ra đi, ngoài đầu nhìn lại ánh mắt bối rối không chốn dung thân của sư tử.

“Hai người, hai người đã ... cái đó rồi?” Cô hỏi.

“Xin lỗi, Hà Tâm Mi, tôi ...” Sư tỷ trốn tránh ánh nhìn đăm đăm của cô, cương quyết giải thích: “Để sau chị sẽ kể cho em nghe, để chị đi nói rõ ràng với cậu ta trước đã. Cùng làm một công ty, nếu không nói rõ ràng ... Chị nhất định sẽ giải thích cho em, tin chị đi. Em cứ ăn đi nhé, chị đi trước.”

Hà Tâm Mi ngẩn ngơ nhìn đối phương phiến muộn tìm túi của mình, bỗng nhớ ra món ăn trên bàn, lớn tiếng hét: “Sư tỷ, còn tiền cơm?”

“Em thanh toán trước giúp chị, về chị trả.”

“Ừm ...”

Hà Tâm Mi đưa mắt tiễn người thứ hai ra đi ...

Cuộc đời khốn nạn, tình cảnh khốn nạn, lần coi mắt thứ N khốn nạn!

Đau thương quá đi ...

Sáu món ăn không hết, lấy túi đựng thật khó coi.

Vốn suy nghĩ lãng phí thật đáng xấu hổ, Hà Tâm Mi rút điện thoại, gỡ danh bạ, nghĩ xem tìm ai tới đỡ cho mình một chút.

Ba má? Không được, chưa nói với họ việc đi coi mặt, đột nhiên nói mời khách dùng bữa, nhất định họ sẽ hỏi ra ngọn ngành.

Trần Uyển? Lúc này chắc cậu ấy đang quay mòng mòng ở Uyển Hương. Cho dù có rồi, tên bám đuôi 24/7 kia cũng sẽ tới ... Trước mặt tên chuột chết đó để lộ cảnh đời thê lương, nhất định hắn sẽ cười sặc cả cơm. Xấu mặt!

Khinh Mi? Nha đầu thú vị đó đi Quý Tư còn chưa về.

Đồng nghiệp? Túa mồ hôi ... Hôm nay sư tỷ gọi điện tới hẹn giờ, hai chữ “coi mặt” đã bị nhóm trưởng nghe thấy, đều đang chờ kết quả, cô không gön tới mức tự đưa mình trước nòng súng.

Những lúc quan trọng không tìm đâu ra người an ủi, ứa lệ ...

Tổng Thư Ngu? Anh Tổng!

Hà Tâm Mi gõ tay lên mặt bàn, cân nhắc hồi lâu, một cú điện thoại gọi đi.

“Thầy Tổng ...?”

“Ồ? Có việc gì?”

Nghe nói nụ cười có thể truyền qua sóng điện thoại tới đối phương, phải cười, cười tươi như một đóa hoa.

“Không ạ, chỉ là em đột nhiên nghĩ ra, chỉ tiêu quảng cáo năm ngoái hoàn thành được cũng nhờ thầy giúp đỡ. Còn nữa, luận văn lúc tốt nghiệp cũng nhờ thầy gợi ý. Em bận tới mắt tới mũi, mãi chẳng nhớ phải mời thầy một bữa để cảm ơn. Thế, em đang ở khu Tứ Xuyên cũ, thầy có thời gian giúp đỡ em không ạ?”

“Luận văn? Chuyện ba bốn năm trước giờ mới nghĩ ra phải cảm ơn tôi? Còn nữa, tại sao lúc nào cũng dùng từ “thầy” làm tôi sồn hết cả da gà?”

“Ha ha, anh nhạy cảm quá. Ha ha ha ha ...” Cái Đ.C.M chứ, chẳng lẽ tôn trọng ông một lần ông cũng có ý kiến?

“Rốt cuộc có đến hay không?”

“Đợi chút.” Đối phương nói gì đó với người bên cạnh, rồi lại nói: “Tứ Xuyên cũ? Một chút nữa tôi tới.”

Mười phút sau, Tổng Thư Ngu phong độ đầy mình đứng ngơ ngác trước cửa Tứ Xuyên cũ được trang bị sơ sài, Hà Tâm Mi không nhịn được kêu gào thảm thiết. Anh nói xem anh mặc áo len màu hồng trang điểm như yêu quái làm trò hề thu hút ánh mắt hàng vạn người có phải không? Anh nói xem cả đường đi anh cười

cười cợt cợt thế là ý gì? Anh nói xem anh thu hút ánh nhìn của mọi người thì thôi, đừng khiến tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt lên cả tôi chứ hả!

“Này, cô chẳng tốt bụng tẹo nào, nói mời tôi ăn lại tự mình chọn món trước thế.”

“Thế này quen rồi làm gì có chuyện, khẩu vị mọi người như nhau, ai chọn mà chẳng được.” Cô bứt mớ tóc tém trên đầu không để lộ chút tung tích.

“Đừng giấu nữa, mọi ngày không cay là không thích, mọc thêm mấy cái mụn cũng chẳng nghi ngờ. Đã gọi bìa chưa?”

Xí xí xí, cái tên ăn lười chảy thây chảy mủ, vừa ngồi xuống ghế đã bò ra như bại liệt.

“Gọi đi, nhanh, vẫn loại đấy hả?”

“Thôi vậy, chả uống nữa, chút nữa còn phải lái xe, đua với bát sậy qua chưa?”

Bộ dạng ông kệnh của anh ta là cái đĩnh gì, cô coi chẳng khác của nợ?

“Sậy rồi.” Hà Tâm Mi tự giác cười nịnh bợ. Ta khinh một trăm lần! Vì tìm một người cùng ăn, vì khỏi lãng phí thức ăn, nói đúng ra, vì tìm một người trả tiền, của nợ thì của nợ!

“Vừa tan làm à?” Ông kệnh hỏi.

“Tan từ lâu rồi.” Bốp, tự cho mình một phát tát, “Chẳng phải đợi anh này giờ sao?”

Ông kệnh dừng đua, liếc nhìn cô một cái, suy nghĩ vẩn vơ.

Hà Tâm Mi bị anh ta nhìn mà dựng cả tóc gáy, không ngừng xới lộn thức ăn trong bát, dùng dùng hỏi: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nhân bao giờ à?”

“Hôm nay bị kích động gì thế?”

Cô đang luẩn quẩn giả bộ kiểu A hay kiểu C rồi búa xua giả bộ theo kiểu B nói: “Hiếm khi tôi tốn tiền mời cơm, anh chỉ cần lo ăn no thôi có được không?”

“Vắt cổ chày ra nước hôm nay lại đòi khao, không phải bị kích động tôi không tin cho lắm.”

....

“Coi mắt lại thất bại?”

“Phụt!”

Hà Tâm Mi đầm ngực, a, tại sao ngậm trà đó không phun lên bộ mặt cười cợt xấu xa khiến người ta muốn đầm của hắn?

Đường tình lận đận.

Không đúng, thực tế là tới bước đường cùng.

Hà Tâm Mi ngày ngày nhớ lại hai mươi sáu năm tuổi xanh của mình là nhện không nổi phải giậm chân uất hận. Chỉ trách chế độ giáo dục quá phong kiến, từ nhỏ ông bà già vẫn luôn dạy dỗ con gái ngoan không được yêu sớm, con gái ngoan phải “Lấy học tập xuất sắc làm vinh, lấy tạm bợ qua ngày làm nhục”, để đến nỗi tất cả những tình cảm trong sáng của một thời trong sáng đều bị bóp chết bởi 14 chữ to tướng ấy, đối với tất cả sắc đẹp trên đời chỉ có thể nhìn chứ không được động đến.

Cuối cùng mãi cho tới khi tốt nghiệp đại học trở thành công dân xã hội, ai ngờ đâu người còn sót ruột hơn cô, sợ phải nuôi một bà cô già chính là bậc mẫu thân nghiêm cấm không cho yêu sớm ngày ấy.

Ôi câu chuyện tình yêu, giống như xem một bộ phim A, cô thờ ơ đứng nhìn sự xuất hiện đặc sắc của Trần Uyển và Tiểu Nhã, xem thật dễ chịu, nhưng nhìn lại bản thân, thấy hoàn toàn trái ngược. Cô không đáng yêu như Tiểu Nhã, không mỏng mày hay hạt, không xinh đẹp như Trần Uyển, vào cấp ba đã phải mang thân hình béo ú xôi thịt, đã hoàn toàn tuyệt vọng với bề ngoài của mình, tất cả những cái gọi là coi mắt chẳng qua cũng chỉ là cho có ...”Xin chào, tạm biệt” mà thôi. Ngày ngày đối diện với những lời ân cần chỉ bảo của mẹ già, cô chỉ có thể uất ức không thành tiếng. Người đàn ông tốt giống như những con rùa quý

hiếm đang mất dần dưới dòng sông trong mát, cho đến ngày hôm nay, cao 1m6, nặng 132 cân như cô biết đi đầu đào lỗ giống một bông hoa đào đẹp?

Câm lặng.

“Sao không động đũa?”

“Giảm cân.” Cô bực dọc đáp, nói xong liền tránh bàn tay anh, “Đừng có vò đầu tôi như xoa đầu chó thế, nói hàng trăm lần rồi!”

Từ đầu đến chân chỉ có một thứ duy nhất cô vẫn luôn tự hào, đó chính là mái tóc đẹp dày mà đen bóng, tốn bao nhiêu tiền mới cắt được cái mái lệch khiến mặt trông nhỏ bớt.

“Làm sao anh biết tôi tới đây coi mắt?”

“Thế mà cũng phải hỏi? Không vui liền đi tìm cái ăn. Cô thì có cái gì không vui chứ? Một là cân nặng, hai là coi mắt bị từ chối. Nghe nói Hà sư mẫu lần trước có nói với tôi, có cần tôi giới thiệu cho vài người không?”

Đáng ghét! Tại sao mẹ lại ...

“Cô đừng nổi điên nữa.” Tống Thư Ngu cười nảo nê, “Thanh niên trai tráng đúng thật tôi có quen vài người, cũng có khẩu vị kiểu xôi thịt lắm.”

“Cút!” Rõ ràng là trả thù, mối thù mẹ cô đã khẩn thiết giúp hấn làm mai.

“Anh đi mà lo hàng quán nhà anh đi nhá! Lão Tống, đừng tưởng tôi không biết, trong giá sách nhà anh bí mật giấu bộ “Tuyệt sắc lệ nô” tôi đã trông thấy, tốt của anh tóm lại là loại nào?”

Tống Thư Ngu ngồi đối diện há mồm tròn mắt, Hà Tâm Mi trong lúc đắc ý giọng điệu khuyên nhủ hàm ý sâu xa: “Anh Tống, tôi có thể hiểu được. Tuy nhiên hiện thực xã hội vẫn còn rất thành kiến với nhóm người các anh, thậm chí là kỳ thị. Nhưng tôi đảm bảo tôi tuyệt đối không có, tôi hiểu anh và ủng hộ anh. Tình yêu không có biên giới không phân biệt tuổi tác không phân biệt giới tính, chỉ cần tình yêu chân thành mới là vĩnh hằng.”

Sắc! Đến mình còn cảm động.

“Có phải cô bị mộng du không?” Tống Thư Ngu thu cằm rồi nhìn trái ngó phải, lấy đũa gõ lên trước trán của Hà Tâm Mi, “Ăn xong đồ của cô đi, ăn no rồi biến.”

“Có thật anh trả tiền? Tôi cũng có tiền mà.” Chỉ là tất cả đã đưa hết cho mẹ.

“Được rồi, có bao nhiêu đâu, nói đi nói lại mấy lần. Lấy quần áo rồi đi, tôi tiễn cô về còn có việc.”

Ồ yê! Ngày mai tìm sư tỷ đòi trả tiền, chẳng phải cô ấy được lời sao?

Cô nghĩ rồi nói: “Tôi đi trước.”

Tống Thư Ngu lấy làm lạ nhìn cô, “Lại làm cái quái gì thế?”

Ngốc, tôi không muốn mặc nguyên bộ áo lông như gấu này đứng cạnh anh đâu.

“Không lạnh ư?”

“Không lạnh.” Hà Tâm Mi hít một hơi cái lạnh như băng cuối tháng hai, ôm chiếc áo lông trên tay cao hơn một chút hòng chắn luồng gió phía cửa chính, “Anh mau đi lấy xe.”

“Nhìn kìa mồm nói không lạnh, mũi đông cứng chảy cả nước.” Lúc lên xe anh nói.

Cái đẹp luôn có cái giá của nó. Đồ ngốc! Đặc biệt là ánh mắt tương tự đổ dồn về cô, những lúc bị đối xử khác thường, kiên định vẫn là số một.

“Năm ngoái anh đã đi đâu?” Ánh mắt cô không cầm được chăm chú nhìn những ngón tay thon dài của anh đặt trên vô lăng, tay ôm chặt thêm chiếc áo trong tay, mười đầu ngón tay múp múp đan vào nhau, giấu kín.

“Chỗ Quý Tư, Khinh Mi.”

“Ừm.”

“Có hợp ở tòa soạn không?”

“Ồ, những thứ không thuận mắt coi như không nhìn thấy, tổ trưởng lên cơn điên cũng là thứ khiến tôi chạy nhanh nhất.”

“Ranh con!” Anh cười khúch khích, tay xoa loạn tóc mái của cô.

2. Chương 02

Chương II: Có lẽ hình như đại khái là ... Phải lòng một người

[Lần coi mắt thứ N trở về báo cáo kết quả] Gấu hung bạo

Sau khi tua đi tua lại đoạn băng tường thuật sự việc buổi tối, Hà Tâm Mi thấy cơn giận trong lòng đã sớm biến mất.

Cô thường hay ngồi ngâm trên một diễn đàn phái nữ trong mạng của tòa soạn báo Tế Thành, từ năm thứ ba đại học cô lấy làm thích thú khi đóng vai bác sĩ phân tích tâm lý mặc áo ba lỗ “Gấu hung bạo”. Chẳng nhớ từ bao giờ, cô bắt đầu để ý đến một nickname bình luận tên “Bé Sin mũi dài”, tên đó hoàn toàn không giấu diếm thân phận đàn ông của mình trên một diễn đàn phụ nữ, giúp mọi người phân tích vấn đề với những nhận xét thấu đáo và đặc sắc đến độ thấu tình đạt lý, đôi lúc kèm theo chút hóm hỉnh. Thỉnh thoảng còn có một vài người lên bình luận về một vấn đề nào đó còn nói: Đợi bé Sin đi, đợi cậu ấy chỉ cách.

Hà Tâm Mi ấn phím F5 để liên tục cập nhật, chỉ muốn xem phản ứng của cậu ta thế nào mà thôi.

Ấn sắp tới 11 giờ, vẫn không thấy bóng dáng bé Sin mũi dài đâu, cô ngáp một hơi rồi tắt máy.

Cuộc sống hàng ngày của Hà Tâm Mi đều bắt đầu trên bàn cân điện tử.

Trước đây cô bạn cùng phòng Ninh Tiểu Nhã vẫn thường dè bủ: “Ai sáng dậy chẳng nhẹ một cân? Ngủ một đêm dậy nước không bốc hơi chắc? Sung với sướng cái nỗi gì?”

“Cậu thì biết cái gì? Cái này gọi là vấn đề tâm lý!”

“Lại còn vấn đề tâm lý? Gọi là tự lừa mình lừa người thì chính xác hơn.”

Đáng tiếc Ninh Tiểu Nha người vẫn hay tranh cãi với cô từ cái nhỏ tới cái to giờ đã làm vợ người ta rồi, ở tít đầu Thái Bình Dương bên kia. Ba Giai Tú Xuất đôi bờ cách trở, Hà Tâm Mi trong lòng vẫn thường ôm một nỗi buồn thảm chán trường.

Đánh răng xong đi ra, máy tính đã bật. Máyment mình gửi tối qua vẫn chưa bị trôi, trong lòng cô mừng thầm, ánh mắt vội vã lướt xuống. Quả nhiên:

... Trong lòng u ám đoán rằng, có phải chị gấu hung bạo lấy sự hung bạo của mình làm chất xúc tác? Lớn hơn anh kia hai tuổi, phải khích lệ hơn nữa để giữ vững lòng tin. Giới thiệu bạn gái cho anh kia, trả vờ kích động ý chí chiến đấu muốn chinh phục của đối phương. Đương nhiên, cũng có khả năng đơn thuần chỉ là ý tốt. Cho dù thế nào, chị gấu cũng đừng để bụng chuyện này. Giỏ nhà ai quai nhà nấy, nồi nào vung đó, nhất định sẽ có một cái quai và một cái vung thuộc về chị.

163L Bé Sin mũi dài

Ồ yê!

Lúc ăn sáng do vui mừng quá độ, không cẩn thận quệt phải chỗ bơ đậu phộng trên bán bao, bị mẹ đập cho một phát vào tay.

“Sao lại thế này? Ăn thêm một tí cũng không được? Ba, rốt cuộc con có phải là con ruột của ba mẹ không?”

Ba cầm tờ báo, ậm ừ được hai tiếng, chẳng buồn ngẩng đầu.

Tâm Mi vẫn muốn cự nự, đôi mắt to của mẹ đã trợn lên, “Không phải con ruột hả? Mẹ còn chưa đủ tốt với con sao? Ăn no rồi xoa da bụng mềm gào lên đòi giảm cân là ai? Còn nữa, ông Hà, báo để đến chỗ làm đọc, ăn sớm một chút rồi còn đi làm.”

Ba Tâm Mi lúc này mới ngẩng đầu, “Giảm cân cái gì, con gái tôi thể này được rồi, châu tròn ngọc sáng, cái này gọi là phốp pháp.”

Hà Tâm Mi đứng lên chuẩn bị rửa tay rồi đi, nghe thấy câu nói không nhin nổi quay đầu thơm lên má ba cô một miếng, “Yêu nhất ba đấy ba ơi!”

Ba cô mặt hơi ửng đỏ, nhìn ánh mắt không tán thành của vợ rồi nói: “Mới sáng sớm đã mắng mỏ con cái, đi làm mất hết cả tâm trạng biết làm thế nào?”

“Nếu nó làm tôi mất một ít thì tôi có ngày ngày mắng mỏ như thế này không? Tôi không chết mệt chắc?”

Hà Tâm Mi rửa tay trong phòng bếp, nghe thấy câu chuyện của bố mẹ chỉ tủm tủm cười. Trong nhà họ, mẹ quyền thế quen rồi, hai năm nay hình như sắp tiền mãn kinh, mẹ với ba càng lúc càng hợp nhau.

“Nhà cô giống như một quả trứng, mẹ cô là vỏ ngoài cứng cáp, ba cô là lòng trắng, còn cô chính là lòng đỏ ở giữa được bảo vệ rất kỹ.”

Là ai nói vậy?

Nhớ ra rồi, là lão Tống.

Hình tượng ghê gớm.

Vừa nghĩ tới lời của lão Tống, mẹ cô ở ngoài đã hỏi: “Tối hôm qua đi gặp ai thế? Cũng không thấy lái xe về.”

“Ông Tống!”

“Nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là thầy Tống. Người ta là đồng nghiệp cùng ba con, nhưng rất biết tôn trọng người lớn, kêu mẹ một tiếng cô, tính ra là bề trên của con, Tâm Mi ...”

“Biết rồi, đấy là con tiện mồm gọi thôi.”

“Thế con suốt này gọi ông Tống ông Tống, chẳng ra sao, ai không biết lại nghi ngờ về gia giáo nhà mình. Còn nữa, đừng có hơi tí là phiền phức đến người khác ...”

Hà Tâm Mi đưa mắt lườm, “Mẹ, mẹ còn không đi làm? Con sắp đi rồi, xe ga để ở tòa soạn còn chưa lái về, giờ phải đi xe buýt đây nè.”

“Đời chút.” Mẹ đuổi theo ra đến cửa, lúc này cô đang thay giày: “Chủ nhật đừng hẹn ai, về nhà ăn cơm. Dì Mã đưa con gái đến.”

Hà Tâm Mi dừng bước, lấy làm lạ hỏi: “Dì Mã nào ạ? À, con biết rồi, bạn học cũ của mẹ. Mẹ, cái này con cũng không chắc lắm, nhớ tòa soạn đột xuất có việc phải làm thì sao?”

“Nhắc lại cho con một lần nữa, nếu có việc thật bỏ được thì bỏ. Dì Mã con một hai năm mới đến một lần, con gái đi ấy thi công chức, lần đầu thi viết, lần này là vấn đáp. Chắc phải ở nhà mình một thời gian, tuổi tác hai đứa cũng ngang nhau, nhân dịp này thử kết bạn với nhau xem.”

Hà Tâm Mi gật đầu, lúc đi ra cửa còn thấy mẹ đứng phía sau thở dài, lầu bàu với ba: “Con gái nhà người ta sao lại sáng lạn như thế, con nhà mình ...”

Cô khẽ khép cửa, đứng ở cửa thang máy, đứng trước cánh cửa bóng loáng soi rõ được mặt rồi chun mũi: “Sáng lạn!”

“Thời báo Tế Thành” là tòa báo lớn nhất nhì trong thành phố, khi ấy mẹ Hà Tâm Mi phải mất bao nhiêu công sức mới nhét được cô vào nhóm tin tức tài chính, tới giờ nhắc lại chuyện cũ vẫn giậm chân đầm ngực. Chẳng vì cái gì khác, ai bảo bà khôn khéo mạnh vì gạo bạo vì tiền, sinh ra đứa con gái hệt như ông bố một sách?

Lúc ấy Hà Tâm Mi lén xin vào nhóm tin tức xã hội, mẹ cô biết được thiếu chút nữa từ mặt cô, Hà Tâm Mi hùng hồn nói: “Không thích là không thích, không hợp là không hợp. Con biết ký giả biên tập viên tài chính đều rất giàu, thấy họ mua xe mới cũng ghen nổi lắm. Nhưng rõ ràng nhà đất không khởi sắc cổ phiếu rớt giá, còn phải nói gì mà nhà đất sắp bán hết rồi, cổ phiếu phi nước đại, đó chẳng phải lừa người sao? Chẳng phải từ nhỏ mẹ luôn dạy con không được nói dối sao?”

Mẹ cô lấy khẩu chiến làm đòn tâm lý, suýt chút nữa trêu môi ra ngoài. Trong nhà náo loạn thiên cung mất một tuần, kế hoạch dọn ra ở riêng của Hà Tâm Mi cũng vì thế mà bị hoãn lại.

Ngồi trên chiếc xe buýt trống trơn nghĩ lại lời mẹ nói không sáng lạn, thấy có phần khó chịu. Chẳng biết phải làm gì, cô vốn chẳng có chí lớn, chỉ lấy vui sống là mãn nguyện. Cả đời cô chẳng thể theo đuổi được ước mơ của mẹ, cái gì và vượt trội xuất sắc. Đối với cô mà nói, việc đội quản lý thị trường bắt hàng quán, những vụ đâm xe liên hoàn còn thú vị hơn nhiều so với mấy con số chứng khoán và việc quan hệ với mấy tay tai to mặt lớn trong giới bất động sản hay ngân hàng.

Trở về tòa soạn, chẳng buồn uống nước, cô tự giác đứng ngay vị trí đầu trước ô làm việc.

Cuộc họp buổi sáng luôn là lúc để ông sếp trút hết những uất ức đau khổ khi phải sống quá lâu dưới chế độ nữ quyền của bà vợ, Hà Tâm Mi ra về chăm chú lắng nghe ông ta nổi cơn tam bành.

Tan họp có tiếng rì rầm bàn tán bên tai ...

“Hôm nay ngày gì của mình không biết, lại có bão ...”

“Xuyt, nghe nói hôm qua bị sếp lớn quạt cho một trận, nói tờ báo xuân tháng trước làm không được.”

“Những tháng ngày của ông Đồng thật gian nan, đi làm thì bị sếp chèn ép, về nhà lại bị vợ đàn áp, đến lúc nào mới vùng lên để chúng mình được thơm lây đây?”

“Xuyt, ngậm miệng!”

Tiểu Đỗ biên tập bản thảo kéo Tâm Mi sang một bên: “Hôm nay phải cực kỳ chú ý, không được đụng xe nữa đâu đấy.”

“Không sao, cả ngày hôm nay tôi ở ngoài. Xe buýt đổi tuyến, hôm qua đã sắp xếp đâu đấy để em đi rồi.”

“Bài phỏng vấn tôi đã giúp cô, cái tính vô lo vô nghĩ của cô không thể sửa được.”

“Cám ơn nhé, chị Đỗ.”

“Tối qua coi mắt thế nào?”

Hà Tâm Mi lúng túng, có thể dừng hỏi những cái không nên hỏi thế này không?

“Chẳng có gì, gặp phải một đôi dở hơi.”

“Hả? Kể nghe xem nào?”

“Đội chiều có thời gian từ từ em kể cho.”

Lúc này trong phòng làm việc tiếng điện thoại đã liên tục không ngừng, tiếng người rì rầm bàn tán, cô rất thích không khí sôi sục này, cả cơ thể được lan truyền nguồn cảm hứng bất tận.

Cổ lên, Hà Tâm Mi! Ít ra mày cũng đang được làm việc mình thích!

Trang tài chính là vị trí tốt có biết bao người ngưỡng mộ? Theo cách nghĩ của phu nhân họ Hà cùng đa số mọi người, lẫn lộn dăm ba năm, sau khi trở thành một ký giả nổi tiếng, muốn nhà có nhà muốn xe có xe, hơn nữa được tiếp xúc với toàn những anh tài, tương lai cũng sẽ có tiền đồ tươi sáng.

Phải cái cô chỉ được chẳng hay chớ.

Còn nhớ lần đầu tiên phỏng vấn, cô ngốc nghếch đi liền. Đến đó, thầy giáo phụ trách đưa cô đi bèn hỏi: “Không mang giấy bút sao? ... Máy ghi âm cũng không có?” Sau cùng đành miễn cưỡng lắc đầu nói: “Vây coi như đi chơi, về bổ sung cho tôi một bản viết.”

Còn có một lần, vì điều lệ về thuê nhà lần hai mới ban hành(*Điều luật mới ban hành trong ngành ngân hàng có tiếng vang khá lớn) và lễ khánh thành ngân hàng, Hà Tâm Mi đứng trước cổng chính ngân hàng chặn được thống đốc ngân hàng. Nhưng do cô chưa có kinh nghiệm nên đã nhận nhầm người, tưởng ông trưởng phòng béo núc là thống đốc, rồi gạt phăng ông thống đốc thật người gầy sọp sang một bên.

Thế thôi đã đành, khiến cô đau đầu nhất chính là bộ phận quảng cáo. Hàng tháng bộ phận phải có một biểu bảng báo cáo, phía trên là thành tích cá nhân, cái đó gắn liền với lương thưởng. Năm đầu thực tập cô trốn một vòng, năm thứ hai kiên trì đến cùng tìm đến cô bạn học Khinh Mi, rồi quay lòng vòng anh Tống biết được, đến đây mới hoàn thành chỉ tiêu hồng thoát nạn. Năm nay, ngược lên nhìn trời ... Tuy vào được tổ tin tức xã hội, nhiệm vụ ít đi rất nhiều, nhưng cô vẫn thấy gánh nặng đầy mình, một chút cũng không dám lơ là.

Bước ra từ công ty xe buýt, trên tay ôm một đồng hồ tài liệu và báo cáo, nhảy lên chiếc xe ga rồi phóng về tòa soạn. Tài liệu chỉnh sửa lại một chút là phải gửi bản thảo ngay, chậm một chút thôi sẽ bị trực ban biên tập mắng xối xả cho một trận. Đợi bản thảo soạn xong cũng đã quá trưa, đang chuẩn bị xuống nhà tìm chỗ nào ăn tạm một bữa, thì trông thấy trực ban biên tập vừa nghe điện thoại vừa đưa mắt nhìn về phòng làm việc trống trơn tìm kiếm, sau cùng ánh mắt thẳng về phía cô.

Mếu ... Cơm trưa hết hy vọng rồi.

“Tiểu Hà, năm em tiểu học bị ngộ độc thức ăn tập thể, trong vòng mười phút cô phải tới bệnh viện thành phố. Nhớ phải nhanh mà chuẩn, nhất định phải sắp chữ xong trong chiều nay.”

“Vây buổi chiều tôi ...”

“Cứ để đấy, tôi giao cho người khác làm.”

Ai bảo cô lỡ mất bữa trưa? Lúc này phòng làm việc chẳng còn một ai, “thanh niên trai tráng” chỉ mình cô bị tóm.

Hà Tâm Mi ừ một tiếng, xách chiếc túi lớn trên bàn, lần nữa lao ra khỏi phòng làm việc như tổ lốc.

Chạy tới phòng cấp cứu bệnh viện thành phố, chẳng cần tìm cũng thấy hệ thống thu âm của đài truyền hình thành phố dây điện nhằng nhịt như cột điện. Chúi đầu vào đám đông ấy là được rồi. Đây cũng chính là lúc cô phát huy ưu thế thể hình của mình, chân trụ vững bả vai rộng, chen chúc xô đẩy, cả một đám phóng viên đông như hồng hải liên bị cô chèn ép.

“Nghe nói việc ngộ độc thực phẩm lần này là do bữa sáng dinh dưỡng do nhà cung cấp trong chương trình bữa sáng chất lượng cao của căng tin nhà trường cung cấp không phù hợp với tiêu chuẩn vệ sinh, xin hỏi ...”

“Xin hỏi cho con số chính xác ...”

“Hiệu trưởng Lý, thái độ của sở giáo dục thành phố như thế nào về việc ngộ độc thực phẩm lần này ...”

Hiệu trưởng trường Ngũ Tiểu cùng cán bộ ngành giáo dục trả lời không có gì mấy, Hà Tâm Mi cầm máy ghi âm, mắt nhìn tứ phía. Phòng cấp cứu âm ỉ như ong vỡ tổ, trên hành lang đầy những em nhỏ mặc đồng phục đang được truyền nước, cùng những bậc phụ huynh nghe thấy tin cũng đang dẫn tới.

Cô nhìn tứ phía dò tìm mục tiêu dễ dàng công phá. Quả nhiên phát hiện thấy một người.

Từ trong đám người chen ra, cô quay người đi thẳng về phía cuối hàng lang. Một em gái nhỏ vẫn đang được truyền nước, gương mặt nhỏ trắng bệch, người đứng bên cạnh hình như là mẹ em. Một người phụ nữ trung niên kèm theo đó phải thuộc tầng lớp dưới của xã hội thì mới dễ nói chuyện, đây chính là kinh nghiệm sau gần ba năm lăn lộn rồ rắm có được.

“Chào cô, đây là ... vẫn chưa sắp xếp được phòng bệnh sao?”

Người phụ nữ cảnh giác nhìn Hà Tâm Mi một lượt, sau khi thấy ánh mắt đầy quan tâm của cô mới thả lỏng dần, “Phòng bệnh nội khoa tầng sáu đã chật kín người, chúng tôi chưa tới lượt.”

“Chật kín rồi?” Điều đó có nghĩa con số thực tế nhiều hơn con số hai mươi người mà phía chính phủ công bố. Cung phản xạ của Hà Tâm Mi bỗng chốc bay đi thật xa, “Tôi muốn hỏi em nhỏ một chút, trong lớp em các bạn phải nhập việc có nhiều không?”

“Nhiều lắm, người tôi quen cũng đã có mấy cháu, khi này còn có em ôm bụng ngất xỉu trong nhà vệ sinh.” Người phụ nữ trả lời giúp con gái.

“VẬY ...”

“Cho hỏi cô làm gì vậy? Nếu không phải bệnh nhân thì xin mời đi cho, nếu không sẽ ảnh hưởng tới quá trình trị liệu.”

Hà Tâm Mi mới nghe thấy câu đầu tiên đã thấy không hay, quay đầu lại nhìn thấy một người toàn thân khoác chiếc áo dài màu trắng, cô giơ thẻ nhà báo ra trước ngực nửa chừng chưa kịp thu tay lại.

Bác sĩ trường Umeda? Irie Naoki? (*Nhân vật bác sĩ tài hoa trong truyện tranh Nhật Bản)

Hà Tâm Mi, cười bạch mã đại đa số là đường tăng, nếu có cánh thì chắc chắn là người bay! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bác sĩ còn có tên biến thái Kurodo Akabane. Hà Tâm Mi lý trí đôi mắt ánh lên khe nói.

Đây chính là cốt cách của Umeda rồi. Hà Tâm Mi ngốc nghếch đứng dõn vào góc tường uất ức.

Ngậm cái miệng thú của cậu lại đi, trông thấy cả răng sâu ở tít trong kia kìa!

Hà Tâm Mi ngậm miệng, giả bộ điềm tĩnh.

“Tôi là Hà Tâm Mi phóng viên tờ “Thời báo Tế Thành”, Cô đưa mắt nhìn tám biển trước ngực anh ta (Bỏ mẹ! Có cơ bắp), “Bác sĩ Tôn, tôi chỉ thực thi trách nhiệm của mình mà thôi.”

“Vậy xin mời ra cửa rẽ trái, hiệu trưởng trường Ngũ Tiểu đang ở ngoài hành lang nhận phỏng vấn.” Bác sĩ Tôn Gia Hạo hất đầu ra phía sau, giọng nói vô cùng hách dịch: “Đừng đứng ở cửa phòng cấp cứu ảnh hưởng tới công việc của chúng tôi.”

Tôi xin, đừng có hất tóc như quảng cáo dầu gội đầu thế được không?

“Bác sĩ Tôn, tôi chỉ xin anh có ba phút thôi ...”

Có vẻ như đối phương không nghe thấy cô nói, đi thẳng về phía trước.

Hà Tâm Mi giậm chân, đứng đằng sau nhất quyết, “Tôi chỉ muốn biết có phải đã chuẩn đoán chính xác là ngộ độc thực phẩm hay không, có bị truyền nhiễm và có phải dịch bệnh không, còn nữa cục vệ sinh dịch tễ thành phố trước mắt ...”

Đối phương dừng bước ngay cửa phòng cấp cứu, vẻ mặt bình tĩnh phía trên tà áo trắng trong bầu không khí hỗn loạn trở nên thông dong đầy mình, “Tôi chỉ là một vị bác sĩ nhỏ của khoa cấp cứu mà thôi, những câu hỏi của cô, tôi chỉ có thể trả lời chuẩn đoán chính xác là ngộ độc thực phẩm, còn việc truyền nhiễm và cái khác, cô phải hỏi người đại diện của trung tâm khống chế dịch bệnh, còn động thái của chi cục thành phố cô hỏi tôi cũng chỉ lãng phí thời gian. Xin nhắc lại lần nữa, đừng làm phiền tới công việc của chúng tôi.”

“Cảm ơn.”

Hà Tâm Mi chỉ còn biết lắp bắp được một câu trước bộ dạng rất ngầu của anh ta.

Bác sĩ Umeda à, tôi tới phòng nội khoa tầng sáu xem một chút không vấn đề gì chứ? Còn nữa (nhìn ngón tay), cái này, làm sao mới có dũng cảm mở miệng hỏi số điện thoại anh bị giờ?

[Có lẽ hình như đại khái là ... Phải lòng một người rồi, nhưng mà không hẳn chưa chắc anh ấy còn nhận ra mình.]

Thưa các chị em, cần gấp tuyệt chiêu công phu gái của trai, các chị em xin nhiệt tình trả lời dùm. By Gấu hung bạo.

3. Chương 03

Chương 3

Cái gọi là áo gấm đi đêm

Sự thăng thần và thoả mái của Hà Tâm My trong diễn đàn đã chinh phục được không ít các bạn cùng giới, chỉ một lúc đã có rất nhiều comment trả lời, sau 24 giờ, bài post vẫn chạy phía đầu trang chưa trôi xuống.

Ấn F5 không biết bao nhiêu lần vẫn không thấy bình luận của Shin đâu, cô có phần thất vọng.

Trời xanh chứng giám, cô tuyệt đối không yêu đương nhăng nhít trên mạng!

Trên đời này những kẻ ăn ở hai lòng nhan nhản ra, năm thứ hai đại học đã từng được nếm mùi yêu đương, ai ngờ tên học trưởng mặt người dạ thú lần hẹn thứ hai đã cuống cuống đòi sờ soạng ngực cô. Sự lãng nhục lớn nhất của đời người cũng không thể hơn thế, cho tới ngày hôm nay khi nhớ lại cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

Hiện thực đã như vậy, còn đăng này là trên mạng, ai biết được người ẩn sau cái nickname kia là chó hay mèo?

Cô chỉ muốn nghe ý kiến của Shin thôi. Là con trai, cậu ta có thái độ thế nào về việc con gái theo đuổi con trai? Có thấy ngại ngần không? Người ta vẫn thường nói “Cọc đi tìm trâu, thuận lợi hơn nhiều”, có phải vì do có được quá dễ dàng mà sẽ không trân trọng?

Dừng lại dừng lại! Còn chưa bắt đầu, tưởng tượng gì mà ghê vậy?

“Tâm My, con còn chưa ra? Di Mã sắp đến rồi.”

“Con ra đây.” Trong ấn tượng của cô, bạn của mẹ là một người phụ nữ rất mực dịu dàng, Hà Tâm My đã từng nheo mắt hỏi ba cô: “Hỏi ba còn trẻ có thật là không động lòng không? Ba khai thật xem nào!”

Ba bị cô lèo nhèo đến khổ sở, chỉ rón rén liếc nhìn mẹ cô rồi mới dám nói: “Nếu ba thích người khác, thì làm sao có được con?”

Một câu nói như chạm vào vết thương của mẹ, đột nhiên bà sầm mặt nói: “Hỏi đó nếu tôi không khất khe, chuyện hốt tay trên đã không chỉ dừng lại ở một đôi việc”.

Hà Tâm My thấy tình hình căng thẳng, chẳng để ý tới ánh mắt đáng thương như chú dê con của ba, lập tức mướn cớ bỏ đi không chút nghĩa khí.

Sau này mới hay, người bạn tâm giao này của mẹ đã từng có tình cảm với bố.

Thời ấy, cuộc sống không thực dụng như bây giờ, một tài tử diễm đam như bố vẫn rất có giá. Nếu mẹ cô không khất khe, thì cũng chẳng biết giờ này cô được đầu thai vào đâu rồi. Sau này bạn tri kỷ của mẹ thấy không có hy vọng, mới đi tìm tình yêu mới của mình, sau khi kết hôn bà ra sống ở ngoại ô.

Giờ đều già rồi, những chuyện cũ của ngày xưa cũng đã nhạt nhòa, ngược lại mẹ vẫn nhớ tình bạn thuở ấy, vài năm gần đây hai gia đình cũng qua lại thường xuyên hơn.

Lần này di Mã có dẫn theo con gái vào thành phố, vừa thấy Hà Tâm My, bà không cảm nổi mà âm thầm nuốt hận.

Tại sao xung quanh cô đều là kiểu người như thế này? Chẳng lẽ kiếp này sinh ra cô phải làm nền cho người ta sao? Chẳng công bằng chút nào!

Do từng được diện kiến với đại mỹ nhân Trần Uyển mấy năm liền, nên lần này trông thấy con gái của di Mã, trên mặt cô cũng không lộ nửa phần kinh ngạc. Chỉ đến khi vào bếp làm nũng bố, cô mới lộ bộ mặt thật, “Bố, hỏi đó bố với mẹ tạo hình con thế nào? Chưa từng đọc qua thuyết ưu sinh [1]sao?”.

Bố cô chẳng buồn quay người, “Tạo hình cái gì? Con gái đang nói cái gì vậy?”.

“Bố nhìn xem...” , cô chỉ tay lên mặt mình, “Con gái người ta toàn chọn những nét đẹp, còn con, chỉ chọn những điểm xấu của bố mẹ”.

Hà Phong Đề dở khóc dở cười: “Còn ở đó mà oán trách, chẳng thà con hãy đi đọc hai cuốn sách đó đi, nhưng đừng quên chuyên môn nhé. Hoặc tới giúp mẹ con tiếp khách đi”.

“Con không đi đâu, mẹ toàn chỉ trích con trước mặt người ngoài, toàn so sánh con với người khác thôi. Vì con biết là không bằng người ta nên chẳng thà trốn quách đi. Con ở trong bếp giúp bố”, nhắc tới mới nhớ, khẽ hỏi thêm một câu, “Có khách đến không ra ngoài ăn, bố tự tay vào bếp là có ý gì thế? Không sợ mẹ nghi ngờ sao?”.

“Con gái chỉ lo nghĩ lung tung, bố xuống bếp là do mẹ con chỉ định. Với lại họ không phải chỉ ở một hai ngày, đâu thể bữa nào cũng ra ngoài ăn? Đi đi đi, lượn ra ngoài cho bố nhờ”.

[1] Thuyết ưu sinh là phân ngành của sinh vật học, nghiên cứu làm thế nào để cải tiến tính di truyền của loài người.

Hà Tâm My âm ừ một tiếng, đưa miếng lê đang cắn dở một nửa nhét vào miệng ba, lấy tiền rồi đi ra ngoài.

Còn chưa vào trong thang máy đã thấy lão Tổng đứng lù lù ở trong. Cô bước một bước, hét lên “ông Tổng”, không phản ứng.

Mặt trơ như gỗ thế này là ý gì đây?

Ngó nhìn sắc mặt anh, Hà Tâm My nép vào một góc.

“Không chào à?”, anh ta đưa mắt liếc nhìn cô.

“Tôi chào rồi, anh không thấy à?”

Có phải anh ta vừa khịt mũi không nhỉ? Hà Tâm My không dám chắc liền ngó đầu liếc nhìn một cái. Một bên mặt khuất trong bóng tối, nhìn chẳng rõ. Hà Tâm My cũng bắt chước cách anh ta hắng giọng, định đoán xem anh ta làm sao. Đúng lúc đó cửa thang máy mở ra, nhìn thấy mấy người quen ở cùng tầng. Cô ngoan ngoãn cất tiếng chào bác chào cô rồi đứng yên vị một chỗ, ánh mắt nhìn theo những con số đang không ngừng nhảy múa, thỉnh thoảng liếc nhìn lão Tổng mấy cái.

Không đếm xỉa đến người ta thì thôi, người đâu kỳ cục!

Lúc xuống tầng một, Hà Tâm My bước ra thang máy liền bị lão Tổng ở phía sau gọi lại: “Mấy giờ rồi, ăn mặc thế này định đi đâu?”.

“Tôi ăn mặc thế này còn đi đâu được nữa?”, cô nhắc chân, giơ chiếc giày ba ta lấm lem bùn đất lên cho anh xem, “Còn phải nói sao?”.

Anh muốn xuống nhà xe tầng dưới, nghe cô nói xong liền rút cánh tay đang chắn ở cửa lại. Cửa thang máy lập tức khép lại, Hà Tâm My lầu bầu: “Cái đồ mất lịch sự, đến tạm biệt cũng không thềm nói một lời”.

Còn chưa dứt lời, cửa thang máy lại mở, bộ mặt cười cợt hiện ra, “Ban ngày không nói người, ban đêm không nhắc quỷ, nói xấu sau lưng không phải là một thói quen tốt”.

“Vậy anh có phải quỷ không? U ám, đứng cạnh anh lạnh toát, gai hết cả người”, cô cố ý co dím người lại, “Muốn xuống thì làm ơn đi nhanh đi, thang máy công cộng không phải chỗ để anh nghịch đâu”.

Cửa thang máy đóng lại.

Cửa thang máy lại mở ra.

Hà Tâm My thấy sau lưng có tiếng bước chân, bực bội dẩu mồm, “Âm dương không điều hòa tự nhiên sẽ trái tính trái nết, anh mau đi tìm...”. Ngoái đầu liếc nhìn sắc mặt của lão Tổng, cô liền ngậm miệng, chân gậy tung một hòn sỏi trên vỉa hè, “Không phải lấy xe định ra ngoài sao?”.

“Đi siêu thị mua đồ.”

“Hi hi, thế chẳng phải cùng đường sao?”

...

Không thấy phản ứng.

“Hôm nay nhà có khách, bố tôi vào bếp. Anh ra ngoài ăn cơm hay thế nào? Không ngại thì tới nhà tôi, tôi ăn chục anh cũng nhiều rồi, hôm nay để anh ăn gỡ lại chút, coi như có tình có nghĩa.”

“Tôi có hẹn rồi.”

“Ồ, thế thôi.”

Cùng đi siêu thị của khu nhà phía đông, Hà Tâm My nhìn lão Tống đứng ở cửa, nghi ngờ hỏi: “Không phải anh đi mua đồ hả? Sao không vào?”

Trong mắt Tống Thư Ngu như ánh lên điều gì đó, tiện tay rút tờ báo trên giá hàng cạnh quầy thu ngân, “Mua báo”, nói đoạn lấy tiền lẻ vừa đưa cho người thu tiền vừa nói, “Tôi đi trước, có việc gì thì gọi tôi”.

Hà Tâm My khê cười, chẳng sao hiểu nổi. Mua mỗi tờ báo mà cũng xem như tiện đường lái xe, hà tất phải mất năm phút đi bộ? Máu anh ta lên não chậm sao?

Cô nhìn theo bóng Tống Thư Ngu ngơ ngẩn lắc đầu.

Hà Tâm My, mày phải mau mau lấy chồng đi thôi. Thấy chưa, đàn ông lớn tuổi mà chưa kết hôn sẽ quái đản thế đấy, đừng để đến lúc không lấy được chồng lại ngồi một chỗ mà ỉ ỏi, than thở.

Trong sốmnet, có người nói nếu biết chỗ làm của đối phương rồi thì còn sợ gì nữa, tới thẳng đó tìm hiểu đi.

Đúng! Người ta ngoài sáng mình núp trong tối, có bị thiệt đâu.

Sau đó, tối thứ Hai, Hà Tâm My đột nhiên bị tào tháo đuổi nhưng nhất quyết không để bố đưa tới bệnh viện cạnh đó mà hùng hổ lái xe tay ga lặn lội đến bệnh viện thành phố cách nhà cô tới hai mươi phút đi đường. Lúc ra khỏi nhà cô không quên mang theo túi thuốc berberin, trông bộ dạng cô khi ấy chẳng khác nào tờ giấy bị ngấm nước, ỉ ỉ u u xìu.

Đến nhà Trần Uyển, chẳng đợi chồng của Trần Uyển đánh mắt, cô đã bắn ngay một câu chặn họng: “Tôi tới tìm Trần Uyển nhà chúng tôi, anh là vật trong suốt, tự tránh ra đi”.

Trần Uyển nghe thấy giọng oang oang của cô, tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội chạy tới hỏi: “Sao thế?”.

Hà Tâm My đứng ở cửa phòng khách, liếc nhìn bộ mặt sốt sắng của mình trong gương, cô toan đưa tay cho mình một bạt tai. Chẳng phải Umeda và Naoki sao? Nhìn mày ngốc chưa kìa, người ta vốn đâu có nhớ mày, đâu có để mắt tới mày.

Bỗng giật mình bừng tỉnh, thấy mình đang quan trọng hóa vấn đề, liền ngại ngần nói: “Tôi lên đi vệ sinh”.

Chồng Trần Uyển nghe thấy liền sôi máu, “Cô không nhìn đồng hồ hả, mấy giờ rồi, cô tưởng ở nhà tập thể dục à?”.

“Cô dâu vào buồng là quảng ngay bà mối. Tên chuột họ Tần này, anh quên lúc trước đã nhờ tôi giúp đưa hoa quả đưa đồ rồi sao?”

Trần Uyển gạt chồng ra sau rồi kéo Tâm My vào bếp, đưa cho cô đĩa nho Mỹ mát lạnh, “Cầm cái này giúp mình, để mình đi lấy chút rượu mơ, đúng rồi, còn có cả hạt mù tạt cậu thích đấy. Chúng mình buồn chuyện cái đã, bao lâu rồi cậu chưa đến nhà mình?”.

“Đậu Đỉnh đâu?”

“Ở nhà cậu tớ phía đối diện, chắc ngủ rồi.”

“Thảo nào tên chuột nhà cậu mặt mũi hần học tức giận, hóa ra tớ đã làm hỏng chuyện của hần”, đang nói, Tần Hạo đi tới, vật mấy quả nho trên đĩa trên tay cô, vừa ăn vừa nói: “Biết rồi mà còn không biết xấu hổ. Nói thật nhé, bình thường cô rất biết giờ giấc, hôm nay sao thế?”.

Còn cái gì nữa? Lại bị từ chối, lại bị người ta làm lơ chứ sao nữa.

Hà Tâm My lùi gót ngồi xuống sofa, miệng liến thoắng với Trần Uyển, tay không ngừng tranh cướp chỗ hoa quả trên đĩa với Tần Hạo.

“Mồm xoen xoét kêu giảm cân là cậu, cướp đồ nhanh nhất cũng là cậu, dạo này không giảm cân nữa à?”

“Tôi giảm cân thành công rồi nhá, nhìn nè, cái cằm mấy ngấn của tôi giờ nhỏ đi hẳn rồi!”, cô nghiêng răng nghiêng lợi với Tần Hạo. Rượu mơ chua chua ngọt ngọt, cảm giác này giống như lúc trở về ký túc dự buổi mít tinh của phụ nữ, hóa ra chớp mắt đã mấy năm rồi.

“Trần Uyển à, con người không lớn lên có phải tốt không, cứ bé mãi sẽ không phải đau đầu thế này.”

“Rót cho cậu nửa chai rượu để đổi lại tớ phải nghe câu này sao? Hà Tâm My, trước đây cái gì mình cũng kể cho cậu”, Trần Uyển phật ý.

“Mình chẳng có gì hay ho để kể cả, chỉ là một chút nuối tiếc thôi. Ở tòa soạn thì thấp thỏm lo sợ chỉ mong làm việc cho thật tốt, về đến nhà thì yên phận làm con gái ngoan hiền. Cố gắng hết sức mà mẹ mình vẫn không hài lòng, có phải để hoàn thành mục tiêu của bà, mình sẽ không còn là chính mình nữa? Cái mình ưng thì bà thấy ngứa mắt, thứ mình chán ghét thì lại vừa lòng bà. Mình mệt mỏi lắm, lúc nào bà cũng chê mình không duyên dáng, vậy tại sao phải sinh mình ra để rồi tự chuốc giận làm gì?”

Trần Uyển lặng lẽ nghe cô tâm sự, đợi cô nói xong mới cất lời: “Cậu sướng thế mà không biết hưởng thụ, mình muốn mẹ mình nhắc nhở không được nè. Vì bà quan tâm nên mới lo lắng cho cậu, cậu nên nghĩ đến tình mẫu tử mà bỏ qua đi”.

“... Mình tới đây tâm sự với cậu, Trần Uyển.”

“Lại sao nữa? Tớ không thể khuyên cậu bỏ nhà ra đi hay làm cho cậu và mẹ cãi nhau to hơn được! Nếu cậu thấy không chịu được nữa, hãy thử nói chuyện với mẹ cậu xem sao, bình tĩnh nói hết những suy nghĩ của mình.”

“Hai người đúng là quá hồ đồ! Muốn giải quyết vấn đề thì trước tiên phải phát hiện vấn đề. Vấn đề của mẹ cô là ở chỗ không hy vọng gì vào sự nghiệp của cô, mong cô lấy được người tử tế để mẹ cô mở mày mở mặt”, con chuột họ Tần chêm vào. Hà Tâm My và Trần Uyển thấy anh nói rất có lý, ngồi yên lắng nghe.

“Cách trực tiếp hiệu quả nhất là phải mau chóng lấy chồng, cái này mình có thể giúp, mình quen một đại gia, người chất đầy kim cương.”

“Xí...”, hai người họ cùng đồng thanh.

Ra khỏi nhà Trần Uyển, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Uống rượu cũng đã ngà ngà say nhưng làn gió thổi trên đường cũng xua đi được phần nào cảm giác chèn ép. Lúc bước lên xe của Tổng Thư Ngu, bộ dạng Hà Tâm My còn may chưa đến mức chân đầm đá chân chiêu.

“Anh cứ như sẵn sàng đợi lệnh ý nhỉ, chuột cống vừa gọi điện đã xuất hiện liền.” Hôm qua lão Tống mặt đen sì hơn cả Bao Công vậy mà hôm nay niềm niềm nở nở, tươi tỉnh bất thường. Hà Tâm My dụi mắt, sợ mình uống nhiều quá nên bị lẫn, “Dượng của anh đi rồi có phải không? Lần sau ông tới thì nói cho chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ biết điều không làm phiền anh đâu. Thực ra, nhìn bộ mặt lạnh tanh của anh cũng khiến mấy ngày nay ăn mất cả ngon”.

“Có biết trong điện thoại Tiểu Ngũ nói gì không? Nói cô thất tình đến nhà cậu ấy uống rượu rồi lên cơn điên, tôi phóng tới 180km/giờ đến để chiêm ngưỡng cô đấy”, nụ cười anh tươi rói, cúi người giúp cô thắt dây an toàn, “Để xem lần sau cô còn dám chạy tới nhà cậu ấy không”.

Hà Tâm My chẳng có tâm trạng cãi nhau, tự động cho qua mấy câu trước, làu bàu nói: “Còn có lần sau á, trước giờ đã bắt đầu thì có lần sau gì chứ”.

“Thế là làm sao? Lại bị anh nào hút hồn hả?”

“Sặc! Từ nhỏ, mỗi lần trông thấy anh nào đẹp trai là nước miếng tùm lum, chớp mắt không ngừng, đầu óc như quay cuồng điên đảo, làm gì còn tâm trí nữa, điều này anh đâu phải không biết. Lên lớp Tám bắt đầu hâm mộ anh chàng học trưởng[1] tên gì ý nhỉ? Tôi quên mất rồi. Anh ta có thể coi là người chiếm trọn tâm hồn thực nữ của tôi lâu nhất. Anh đừng cười, cười cái gì? Tôi nói thật đấy. Nhưng vẫn thấy bức mình, tại sao ai cũng chỉ chú ý tới cân nặng của tôi, mà không thấy được những thứ khác? Tôi cũng có một vài ưu điểm đấy chứ, lão Tống anh nói xem có đúng không?”

Cô xoáy sâu vào mắt anh không dời, Tống Thư Ngu đành cố thu miệng cười lại, nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Hà Tâm My mới chịu ngồi xuống, nói: “Tôi chỉ sợ đến một ngày không chịu nổi áp lực của mẹ, không cẩn thận mình thành áo gấm đi đêm[2]”.

Vừa hay xe đang quay đầu, Tống Thư Ngu nghiêng đầu sang bên, chỉ rúc mặt vào vai cười sằng sặc.

“Tại sao con gái nhất định phải lấy chồng? Sống một mình có gì không tốt? Nhất định phải lấy được một người tử tế mới chứng minh được giá trị của bản thân sao? Nếu một ngày bức ép tôi quá, tôi sẽ bỏ nhà đi làm ni cô.”

Cuối cùng Tống Thư Ngu cũng quay đầu lại, mặt cổ nhin cười, nén tất cả trong sự bi thương và ái ngại: “Bà chị à, cô nên tu thân tích đức tha cho mấy vị cao tăng đó được không?”.

Xe đỗ ngay dưới nhà, Hà Tâm My không buồn nhúc nhích. Tống Thư Ngu buông tay: “Cô với tôi cứ dây dưa cà kê ở đây không hay lắm đâu, đêm hôm khuya khoắt rất nguy hiểm, sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của tôi”.

“Anh thì có cái thanh danh gì? Biến đi, đồ cá sốt, tôi đi được chưa? Còn đá đều, tôi chặt anh bây giờ!”

“Thế rốt cuộc cô muốn về nhà hay thế nào? Nói một lời cho rõ ràng xem. Tâm trạng vẫn chưa ổn hơn sao? Nếu không vui vậy ta lượn thêm một vòng nữa?”

“Thôi, tôi về nhà, đằng nào cũng vẫn là nhà mình.”

Lúc Hà Tâm My xuống xe liền bị anh kéo tay lại, hỏi thật thà: “Mẹ cô nói gì khó nghe vậy?”.

Mặt cô cau lại, lúc sau thở hắt ra một tiếng, đôi vai rũ xuống, uể oải hỏi: “Anh Tống, có phải tôi chẳng có tương lai gì không?”.

“Còn phải xem cô lấy gì làm mục tiêu”, anh thật thà.

“Anh...”, cô cau tiết lờm anh một cái, “Nói thẳng ra tôi vô dụng là được rồi. Tôi biết, tôi không đẹp, không duyên dáng, học hành được chẳng hay chớ, thi đại học phải nhờ anh và Khinh My kèm cặp, cố gắng lắm mới đỗ được Đại học Đông Nam, làm sao bì được với người ta học ở những trường danh tiếng. Nhưng như thế đâu cần ngày nào cũng lải nhải, ai không biết còn tưởng cô ta là con đẻ, tôi là con nuôi.”

“Nói một thôi một hồi tóm lại là nói ai?”

“Khách đến ở nhà tôi, con gái bạn học cũ mẹ tôi.”

[1] Học trưởng là chỉ anh chàng học khóa trên.

[2] Ý nói người tài không được trọng dụng.

4. Chương 04

Chương 4

Mẹ ơi, hãy biến con thành một đồng phân đi!

Lúc Kiều Tiểu Tuyết bước vào phòng, Hà Tâm My vẫn đang chiến đấu cật lực với chiếc máy vi tính.

Nhà chỉ có ba gian, phòng sách lớn kê thêm một chiếc giường nhỏ cho dì Mã ngủ, con gái dì Mã và Tâm My bị “ép gả” cho nhau.

“Tâm My không đi tắm à?”

“Lát nữa mới đi”, cô trả lời xong mới ngoái lại. Mái tóc Tiểu Tuyết óng mượt như làn mây, đôi má đỏ hồng, trong bộ váy ngủ cơ thể càng lộ rõ vẻ lung linh, một tay cầm máy sấy đáng vẻ vô cùng tự nhiên.

Cứ đứng trước người nào đẹp, Hà Tâm My thường cố ý muốn giấu mình. Lúc này đây cô đang cố uốn ngực hóp bụng, nhưng vì ngồi nên hai lớp mỡ bụng vẫn không tài nào giấu được. Quá nản!

“Ở nhà cậu mấy hôm chắc cũng đã làm phiền nhiều, thứ Tư phỏng vấn xong mẹ con mình sẽ về ngay.”

“Đừng khách sáo, mẹ mình nói bà với dì Mã giống như chị em, vậy chẳng phải cậu cũng như chị của mình sao? Ô, phỏng vấn xong cậu không đợi kết quả? Cũng không ở chơi mấy hôm rồi về sao?”

“Làm phiền mọi người cũng ngại lắm. Hơn nữa sau này tới thành phố làm việc, không tránh được phải ở nhà cậu một thời gian, đến lúc đó đừng chê mình phiền phức nhé.”

“Sao thế được!”, Hà Tâm My cười ha ha, “Nghe nói thi công chức khó lắm, nhưng nhìn cậu thấy sao đơn giản như xuống nhà mua báo vậy.”

“Khó hay không cũng còn tùy, nhưng mình tự tin vì đã loại trừ được tất cả những yếu tố ngoài lề. Thi viết đầu tiên, dung mạo nổi bật, năm đầu đại học đã vào Đảng, năm nào cũng giành được học bổng, lại là cán bộ trong Hội sinh viên, kiểm tra chính trị có thể nói không tìm nổi cái gì để bới móc. Điều quan trọng nhất là tất cả những thứ có liên quan tới đều đã được chuẩn bị. Còn có cái gì được nữa?”

Tự tin tới mức này sao, Hà Tâm My mồ hôi túa ra không ngừng, miệng lưỡi cứng đờ chẳng thể nói gì.

“Nhắc đến phải cảm ơn nhiều nhất chính là dì Thường, bố mẹ mình chẳng phải ông to bà lớn gì, lăn lộn bao nhiêu năm cũng chỉ là nhân viên quèn”, Tiểu Tuyết ngồi xuống phía cuối giường, cầm lọ kem dưỡng trên bàn Tâm My đọc kỹ tên hãng tiếng Anh rồi thoa từng lớp lên, “Ngày đầu tiên mình đã định hỏi, thứ đắt tiền thế này cậu cũng nỡ mua sao?”.

“Bạn mình tặng.” Thứ không thể thiếu của Kinh My và Trần Uyển, cô gần như cũng được hưởng chung.

“Mẹ mình cũng nói con gái phải biết chăm sóc vẻ đẹp của mình, nhưng chăm sóc cũng phải có tài chính chứ. Với một hãng tên tuổi thế này, con gái hai mươi lăm tuổi trở lên đều cần, nhưng cần không có nghĩa sẽ có được. Những việc khác cũng như vậy thôi, hồi đầu ba mẹ mình cũng khởi điểm như bạn bè cùng trang lứa, nhưng sau cùng người dẫn đầu có được mấy ai? Nhưng mẹ cậu rất giỏi, lần này không nhờ mối quan hệ của dì Thường, mình cũng chỉ yên tâm được năm sáu phần.”

Bí thư đảng ủy Đại học ĐôngNam. Lệ tuôn rơi, Hà Tâm My chỉ mong mẹ cô là người phụ nữ gia đình.

“Mới gặp mấy hôm mình thấy cậu rất độ lượng. Nếu mình nhận dì Thường làm mẹ nuôi cậu sẽ không để bụng chứ, Tâm My?”, Kiều Tiểu Tuyết lém lỉnh hỏi, nhưng sâu trong đáy mắt hiện rõ vẻ thành thật khác hoàn toàn với giọng nói nhẹ nhàng kia.

Một cái mũ quá to chụp xuống đầu, có thể nói không thích, không muốn để thấy cậu không vui sao?

Hà Tâm My toét miệng cười lớn: “Thêm chị thêm em mình vui mừng còn không kịp nữa là, mẹ mình chắc càng thích hơn, có cô con gái nuôi thế này có thể nở mày nở mặt rồi”.

Sự giả dối của người lớn! Hà Tâm My, chúc mừng, mày “trưởng thành” rồi.

Cuối cùng cũng đến thứ Tư, Tâm My hứng khởi đứng vẫy tay chào tạm biệt phía sau đuôi xe taxi. Mẹ cô đứng bên cạnh lại bắt đầu ân cần dạy dỗ, “Con gái phải như Tiểu Tuyết ấy, phấn đấu học hành, hoạt bát lanh lợi, hơn nữa còn tích cực phấn đấu, biết nắm bắt cơ hội. Tâm My, lần sau Tiểu Tuyết đến, con phải học tập chị nhiều hơn đấy”.

Luôn biết nắm bắt cơ hội, giống như mẹ hồi đó, xuất thân nông thôn lấy được ba người rất được kính nể trong giới toán học? Rồi học xong tiếp tục học chuyên sâu? Hoặc giống như Kiều Tiểu Tuyết kia, bao nhiêu lâu chẳng quan hệ, thấy quan hệ có thể lợi dụng được là thân thân thiết thiết đến một tiếng mẹ nuôi cũng mở miệng ra gọi được?

Dừng lại dừng lại, Hà Tâm My, oán trách mẹ mình không công bằng.

“Ai biết có đỗ được hay không”, cô lí nhí lầu bầu.

“Mẹ không thích thái độ của con, con mắc cái thói chợ búa đó từ bao giờ thế? Ghen tị đổ kị là biểu hiện của sự thiếu năng lực...” Lỗ tai lập tức ngừng hoạt động.

“... Nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

Mẹ à, mẹ biến con thành một đồng phân đi, có thể mãi mãi sẽ không có ai giẫm được lên đầu con.

Thang máy từ dưới tầng một đi lên.

“Cô ạ”, Tổng Thư Ngu đứng trong thang máy, lễ phép lùi một bước.

“Tiểu Tổng, hôm nay sao về sớm vậy?”

“Vâng. Hai người đang...”

“Tiễn khách nhà cô...”

Hà Tâm My bực bội nhìn lão Tổng. Trông khác hẳn với vẻ mặt hiền hòa thường ngày, thoáng thấy nụ cười trên khóe miệng nhưng nhạt như nước ốc, hơn nữa anh ta còn không hề có ý định nhìn lại.

Người này rốt cuộc có mấy bộ mặt vậy trời?

Trong lòng khó chịu, lỗ tai lại ngừng hoạt động để ngoài tai tất cả những lời hỏi han giữa họ.

Nhưng lúc bước ra khỏi thang máy, cô thề, rõ ràng lão Tổng đang trợn mắt nhìn cô.

Trúng gió?!

“Thầy Tổng của con cũng kén chọn thật, mẹ chỉ mong đến khi nào cậu ta kết hôn để xem cô gái ấy sẽ thần tiên thế nào.”

Tâm My nghe thấy trong câu nói ấy của mẹ có vẻ ầm ức và chán nản, cô đứng hóa thạch luôn ở cửa. Không phải chứ...

“Mẹ với bạn ở học viện giới thiệu cho cậu ta không biết bao nhiêu người, hết chọn người ngày đến lựa người kia, chẳng hiểu cậu ta muốn người như thế nào nữa. Người quá kỹ tính rất dễ ảnh hưởng đến tâm lý và cuộc sống...”

Cuối cùng cô cũng không chịu được nữa: “Mẹ, sao lại nói người ta như vậy, ít nhất cũng đừng làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác chứ, phải không? Lựa chọn cũng là một quyền tự do mà”.

“Cái này gọi là quan tâm, hơn ba mươi tuổi chưa kết hôn sẽ ảnh hưởng không tốt, hơn nữa...”

“Đàn ông ngoài ba mươi chưa kết hôn đầy ra đấy.” Sắc, bao biện cho anh ta làm cái gì? Cũng thấy có cái gì tử tế đâu.

“Con về phòng đây.”

“Vừa vào nhà đã trốn ngay trong phòng, mau ra ngoài giúp mẹ dọn dẹp phòng sách.”

Cô đi vào giúp mẹ xếp chiếc giường nhỏ lại, vẻ mặt phụng phịu lọt vào mắt mẹ: “Mặt mày sưng sứa, con đang làm cho mẹ đấy à? Bố con mấy ngày rồi không dùng được phòng sách đấy, biết không?”.

Nhắc đến bố, Tâm My dài giọng phản bác: “Có ai sưng sứa đâu”.

“Mấy hôm tới ăn in ít thôi, cô Hồ bên Sở giáo dục sẽ giới thiệu cho con một anh, nghe nói được lắm.”

Trời! Lại nữa rồi...

“Là con trai của cấp trên anh rể chồng cô Hồ, bố cậu ta làm Cục trưởng Cục vệ sinh, hoàn cảnh gia đình rất khá...” Con trai của cấp trên anh rể chồng cô Hồ, Hà Tâm My còn chưa hình dung nổi quan hệ đó như thế nào nữa.

“Làm việc tại khoa Cấp cứu Bệnh viện thành phố, giữa năm chắc sẽ chuyển tới phòng Hành chính, tuổi hình như hơn con...”

“Đợi đã, mẹ, mẹ vừa nói khoa Cấp cứu Bệnh viện thành phố?” Thấy mẹ cô gật đầu, Tâm My cuống cuống hỏi tiếp: “Tên gì vậy?”.

“Tên Tôn...”

“Ui da... Mẹ...”

“Sao con bắt cần thế, gấp giường xếp thôi cũng để kẹp vào tay?”

[Thực sự không chịu được nữa rồi, phải hét lên thôi: Chủ nhật sắp được coi mặt đại nhân Umeda mình hàng ái mộ rồi] by Gấu hung bạo

... Ôm gấu cái nào, chúc mừng chúc mừng, xin chúc mã đáo thành công, mọi thứ trong tầm tay.

... Chúc mừng LZ, sớm thoát khỏi bể khổ độc thân rồi.

... Mặc đẹp chút nhé, phải hạ gục anh ta trong chớp mắt.

... Ngày nay con gái không được ngờ nghệch, phải tranh đàn ông với con gái khác, còn phải tranh cả đàn ông với đàn ông, cẩn thận Umeda là Umeda thật.

Bình luận cuối cùng:

... Chúc mừng.

97L Shin mũi dài

Chỉ có hai chữ? Thôi vậy, mắt nhắm mắt tích bao lâu lần đầu trở lại đã xa giá đến thăm bài post của mình, thôi không thèm chấp.

Tâm My gọi admin trên QQ: Xin lỗi nhé, đại ca, buổi offline Chủ nhật tôi không đi được rồi.

Café Latte: Thấy rồi, coi mặt. Tôi biết thừa cậu là đồ trọng sắc khinh bạn.

Gấu hung bạo: Hi hi, thật ra cũng không định đi. Leo núi... Thế không phải lấy mạng tui sao?

Café Latte: Đắm cho phát giờ! Trước có thấy cậu kêu lấy mạng đâu? Đây là lần thứ mấy rồi? Lần đầu tiên thấy cậu ỏm tỏi chuyện coi mặt như cắt tiết gà.

Gấu hung bạo: ... Chỉ là tôi nghĩ thông rồi, coi mặt cũng có cái hay, sau này không hạnh phúc có thể đổ hết trách nhiệm lên bà mối, ví dụ như thái hậu nhà tôi chẳng hạn.

Café Latte: Ọe... Đừng có giả nai, chẳng phải thấy có nhan sắc rồi nảy sinh tà ý sao? Cả thế giới này đều biết.

Gấu hung bạo: *Túa mồ hôi*

Café Latte: Thấy bảo offline Chủ nhật này Shin cũng đi đấy.

Gấu hung bạo: Hả?... %>_<%... Sao trùng hợp vậy?

Café Latte: Hi hi, đám đông hung hãn nghe thấy tin này liền sôi sùng sục.

Gấu hung bạo: ... Mình tò mò quá làm thế nào bây giờ? Cậu chụp ảnh cho thỏa lòng mình có được không? Ding ding..., xin chị đấy, chị Latte!

Café Latte: Tôi rồi hơi đến thế à?

Gấu hung bạo: %>_<%... Đồ phụ bạc. Thôi vậy, chuyện cả đời mới quan trọng, tôi lên giường đi ngủ đây, giữ gìn sắc đẹp mới là nhiệm vụ cấp bách lúc này.

Chủ nhật, đứng ở tiệm tạp hóa đối diện quán cà phê Thượng Đảo, trông thấy bóng người áo trắng ngồi phía bên kia cửa kính, tay Tâm My run rẩy nghe điện thoại.

“Đến rồi”, cô nói.

Trần Uyên nói: “Đến rồi mà cậu vẫn nói chuyện với mình được à? Mình tắt máy đây, Đậu Đình đang tìm mình”.

“Đừng, đợi chút, bây giờ mình vẫn đang ở ngoài, vào thật à? Lần này lại kiểu ‘Xin chào, tạm biệt’ thì mình biết ăn nói thế nào với thái hậu đây?”

“Hà Tâm My, cậu lâu bầu cái gì đấy hả, lấy lại khí thế đi. Dù thế nào con gái của thái hậu cũng vẫn thuộc đẳng cấp công chúa, lao đến hỏi anh ta ‘Tôi thế này đây, có muốn không tùy anh’, cũng còn hơn làm con rùa rụt đầu thế này.”

“Vây mình đi đây.” Cô hít một hơi thật sâu, vừa nhấc nhở bản thân cho đôi giày nằm phân dưới chân đứng thật vững, vừa xắn tay áo kéo ống quần để sang đường, đẩy cánh cửa kính.

Giây phút quyết định đã đến.

“Hà tiểu thư bình thường có sở thích hay thú vui nào không?”

“Hà?” Hà Tâm My hoang mang, còn đang chìm đắm trong đòn đả kích của đối phương hoàn toàn xa lạ kia.

“Hà tiểu thư còn có sở thích gì, bình thường cô thư giãn bằng cách gì?”

“Ừm”, khi nãy vừa nhấc tới bóng rổ, đối hướng rồi? Có động có tĩnh ấy mới là câu trả lời tuyệt nhất, “Đọc sách, tôi thích đọc sách.” Lên mạng đọc tiểu thuyết.

Trong mắt bác sĩ Umeda Tôn Gia Hạo sự thích thú hiện lên thấy rõ, “Thích mảng nào? Thể loại gì?”

Danh sách mười đầu sách bán chạy nhất trên phụ san tuần trước là những gì ấy nhỉ? Nhờ bác sĩ chẳng thà tự cứu lấy bản thân? Không được, chẳng phải sẽ bị ăn chửi sao? Harry Potter? Ấu trĩ quá.

“Thích nhiều lắm. Kiệt tác văn học, tiểu sử các nhân vật. Bác sĩ Tôn, còn anh?”, cô đẩy câu hỏi sang phía đối phương.

“Tôi? Tôi lại thích các thể loại lịch sử, nhưng công việc bận rộn, một năm nay chẳng có thời gian rỗi cho thú vui đọc truyện.”

“Vâng, lần trước tôi thấy anh bận đến...”, cô ngậm ngay miệng, chỉ muốn vả cho mình một phát.

“Cô đã từng gặp tôi?”, đối phương kinh ngạc.

“Vâng, chính là tuần trước. Đau bụng, anh còn kê thuốc cho đấy.”

Tôn Gia Hạo cười thích thú: “Trùng hợp thật đấy, không ngờ cô còn nhận ra tôi”.

“Thường thì anh nào đẹp trai...” Thôi xong, tự dưng nhục mặt.

Hà Tâm My lúng túng mặt nóng ran, lần nữa muốn vả cho mình vài phát vì cái tội nhanh nhẩu.

Xong hẳn. Chỉ cần nhìn sự kinh hãi thoáng hiện trong mắt đối phương đang ngồi đối diện là biết, tuy thái độ vô cùng lịch sự nhưng cũng có phần khách khí không khiến cô thấy sự miễn cưỡng của anh đối với người coi mặt, nhưng nếu vẫn ôm hy vọng cho buổi gặp gỡ hôm nay thì quả thật quá ngốc nghếch. Cũng phải thôi, người như anh đâu cần phải đi coi mặt?

Hà Tâm My, xong hẳn rồi

.

Hai mươi phút liền phải thẳng lưng hóp bụng là chuyện không phải ai cũng có thể làm được, cuối cùng cô cũng thả lỏng, hít thở trong sung sướng.

“Bác sĩ Tôn, tôi muốn hỏi anh một chút, anh nghĩ thế nào về việc đi coi mặt?”

Xem ra Tôn Gia Hạo kinh ngạc thật: “... Có thêm một cơ hội”.

“Tôi lại thấy nó giống như đi chợ. Gia thế, học lực, công việc, nhân phẩm, tất cả đều mang lên bàn cân, rồi được bày ra như cải trắng, cải củ, thấy ai vừa mắt thì chọn người đó.”

Tôn Gia Hạo hơi lặng người, kể đó dần lộ ra vẻ mặt thú vị: “Tôi tò mò không biết trong mắt em, tôi là cải củ hay cải trắng”.

Anh là vàng thái dương, là ánh sáng, là tất cả...

Xì, lại dở hơi rồi. Hà Tâm My tự coi thường mình.

Không phải lỗi của tôi, là anh ấy, nụ cười của anh ấy khiến tôi chao đảo. Hà Tâm My ngốc nghếch đang cố ngụy biện.

“Còn nữa, nếu cô đã phản đối chuyện coi mặt, vậy sao hôm nay còn tới?”

Hà Tâm My cố gắng giữ cho giọng nói bình thường nhất, “Dù là cải củ hay cải trắng, tóm lại không giống tôi là được rồi. Hai mươi phút trước thật ra đều là những lời nói nhảm, sự thực tôi không thích vận động, hoạt động thể thao duy nhất mà tôi tham gia ở trường là ngồi trên khán đài nhiệt tình cổ vũ cho mọi người. Anh nghĩ xem, tôi mà năng vận động thì đã không đồ sộ thế này. Còn nữa, đọc sách gì đó tôi cũng chỉ đọc tiểu thuyết, sách chuyên ngành phải hơn năm nay chưa động tới. Kiệt tác văn học chẳng thích xem, cuốn Đồi nhẹ khôn kham[1] tôi cũng có biết, nhưng hoàn toàn không hiểu gì, chỉ gỡ từ đầu đến cuối coi như đã đọc qua. Còn về cuộc sống, đừng nghe người giới thiệu thổi phồng giúp tôi. Tôi á, cầm kỳ thi họa chẳng biết, thổi cơm nấu nước cũng dở. Nhưng giả sử nếu gặp được người mình yêu, tôi nghĩ mình sẽ học cách rửa tay hàm canh”, cô thấy mình thao thao bất tuyệt một cách ngu xuẩn, thôi kệ, chết thì chết, chết sớm đầu thai sớm, “Anh nói coi mặt là có thêm một cơ hội, tôi cũng biết cơ hội quý báu như trinh nữ, hơn nữa chỉ có một lần, nhưng đối mặt nhau rồi lại giả bộ nói những lời về bản thân mình cũng thật mệt. Bác sĩ Tôn, đại để tôi là người như vậy, chẳng biết giả dối là gì, thật tâm tôi thấy anh rất tuyệt, anh về cân nhắc nếu thấy tôi cũng được thì gọi điện cho tôi”.

Cô nói hết một tràng dài, như trút được gánh nặng.

“Nói ra được thật thoải mái!”

Từ trong quán Thượng Đảo bước ra, trong đầu Tâm My vẫn còn vẻ mặt bối rối của Tôn Gia Hạo.

Ngủ chết mất, ngủ chết mất.

Con người ta đều do ép buộc mà thành. Ép mãi ép mãi, nói tử tế lịch sự là mưa dầm sẽ thấm được lâu.

Tại sao mình lại trở nên lỗ mãng thế này chứ, máu lên não chậm hả?

Cô nhắm mắt, vừa nghĩ vừa gõ mạnh lên đầu mình, bỗng chân hụt một bước, lão đảo rồi đang trên vĩa hè ngã chúi xuống lòng đường.

“Á á, giày vừa mới mua.”

Ra quân chưa thắng thân đã thác, mãi khiến anh hùng lệ xót xa[2]. Cầm hận...

Điện thoại kêu, cô bực bội lần túi tìm điện thoại. Kẻ nào phá đám đúng lúc này?

Câm lặng, Hà Tâm My nhìn màn hình điện thoại, suýt nữa lệ rớt hai hàng. Mẹ kiếp! Cái tên luôn xuất hiện sau mỗi lần ra quân nhưng thất bại của cô. Bấm què à?

Một chân đi đất, tay trái cầm điện thoại, tay phải cầm chiếc giày mất gót chống nạnh đứng ngay giữa đường, Hà Tâm My gào lên trong điện thoại: “Lão Tống, nếu anh còn có một chút, à không phải, một tí ti nhân tính thì hãy ngậm miệng rồi tắt máy ngay cho tôi, chỉ cần thêm một câu chọc tức nữa, cả thành phố này sẽ không tha cho anh đâu!”.

“... Nhưng tôi định hỏi”, Tống Thư Ngu thông thả nói, “Từ lúc ra khỏi Thanh Đảo đến giờ tôi ở phía sau gọi cô mãi, tại cô bị điếc à?”.

[1] Cuốn tiểu thuyết nổi tiếng của nhà văn người Séc Milan Kundera.

[2] Trích bài Thực tướng của Đỗ Phủ.

5. Chương 05

Chương 5

Người có mắt nhìn đâu có nhiều

“Có chuyện gì không vui? Nói ra tôi nghe xem nào.”

“...”, người gì thế này không biết?

“Có lườm cũng vô ích, nhe nanh múa vuốt cũng không dọa được tôi đâu.”

Điên đầu, nói không được trốn cũng chẳng xong là sao?

“Tổng Thư Ngu, anh có ý gì?! Nhân nghĩa, lễ trí tín mà anh học được ném đi đâu rồi? Những việc gõ cửa quả phụ, đào mộ người tuyệt hậu, đừng làm việc hại người có được không? Giáo sư cái nổi gì! Đồ cầm thú! Tôi nói cho anh biết, không được hỏi tôi thêm từ nào, không được nhìn tôi với ánh mắt ấy, không được lấy đồ ăn ngon hồng dụ dỗ tôi phạm tội, không được kể chuyện ngày hôm nay cho con chuột cống chết tiệt nhà Trần Uyển.”

Tổng Thư Ngu như vừa bị sét đánh, lặng người nhìn cô.

“Lái xe đi, định đợi người ta đến viết giấy phạt hả?”

...

Thất lễ rồi, lão Tổng vẫn thường nói với cô bằng giọng điệu đó, hôm nay sao nghe những lời khó nghe như thế cô lại nổi xung lên nhỉ?

“Anh cũng ở Thượng Đảo à?”, cô định làm dịu đi bầu không khí căng thẳng này, nhưng vừa nghĩ đến anh ta luôn cười nhạo mình là lại tức lồng lộn lên, “Đừng nói chẳng may gặp đây nhá, cà phê Thượng Đảo đâu có lọt được vào mắt đại gia như anh. Đã nghe Tiểu Uyển nói gì chưa?”.

Lúc đèn đỏ, anh không ngừng gõ tay lên vô lăng, đến khi đèn chuyển màu mới nói: “Tôi sợ cô lại gặp chuyện như lần trước, bị người ta giở trò còn không có tiền trả. Quan tâm đơn thuần thôi, cô đừng hiểu lầm”.

“Anh quan tâm tôi? Khả năng anh quan tâm đến tôi thấp như việc tôi xỏ vừa những bộ quần áo cỡ nhỏ vậy”, cô khẽ lau bầu.

Anh liếc cô một cái, rồi cười nham hiểm: “Không tin? Tôi cũng không tin”.

Tâm My phát cáu: “Tôi biết anh chẳng tốt đẹp gì từ nhiều năm nay rồi”.

...

“Chúng ta đi đâu đây?”, cô phá vỡ sự im lặng hiếm có giữa hai người.

“Đưa cô về.”

“Nhưng tự dưng tôi thèm ăn thịt xiên nướng.”

“Đi kiểu gì? Một chân đi đất? Hay đi mua giày trước? Đừng mong tôi trả tiền đây nhé, cô có phải bạn gái tôi đâu.”

“Anh coi tôi là thứ gì thế hả, tôi chưa nghèo đến mức âm mưu rút ví anh đâu nhé”, cô cúi người tháo chiếc giày còn lại rồi đưa lên nghiên cứu, “Chân cao chân thấp không thể đi được, bẻ nốt gót chiếc này là có thể dùng tạm được”.

“Thật là, người như cô đúng là hết cách, sống chỉ suốt ngày lo miếng ăn.”

“Có ai sống mà không vì miếng ăn không? Việc khiến ta vui vẻ vốn đã ít, tội gì phải làm khổ cái miệng của mình? Giờ đầu óc tôi chỉ có thịt xiên là thịt xiên, tốt nhất là thịt dê nướng, mới nghĩ thôi đã thấy mùi cứ gọi là dậy hết cả mũi. Cứ xem như đi coi mặt thất bại, tự an ủi bản thân một chút cũng không được sao?”

Lúc này anh mới lộ hân nộ cười, quay đầu xe nói: “Được, vẫn còn muốn ăn chúng tớ vẫn cứu được”.

Gấu hung bạo: Sếp à, tôi về rồi.

Café Latte: Tâm trạng không tốt, xem ra tôi chẳng cần hỏi nhiều.

Gấu hung bạo: ... Hôm nay chẳng muốn vào diễn đàn. Gửi cho tôi ảnh mọi người đi leo núi xem nào, nhanh lên.

Café Latte: Ảnh của ai? Ảnh của mấy đại mỹ nhân chúng tôi hay ảnh cây cỏ hoa lá?

Gấu hung bạo: Xì, mấy người các cậu thì có gì hay ho.

Café Latte: ()VẬY thì ngại quá, không có.

Gấu hung bạo: ?

Café Latte: Không phải tôi thừa nước đục thả câu, mà hoa cỏ nói đột nhiên có việc, hôm nay buộc phải lỡ hẹn.

Gấu hung bạo: ...

Café Latte: Người đau khổ là tôi được chưa? Chỉ vì giúp cho đám yêu râu xanh các người có lợi, tôi đã phải hạ mình để chòng ghẹo tên kia không biết bao lần.

Gấu hung bạo: Ọe ọe. = __=, tôi đi nghe điện thoại.

Hà Tâm My trở về nhà, nằm sõng soài trên giường, trong đầu bày ra một đồng chữ gọt giữa Tôn Gia Hạo, khuyết điểm của anh ấy nằm ở đâu? Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng chỉ có thể than một tiếng, khuyết điểm lớn nhất của anh ấy chính là quá hoàn hảo, quá toàn vẹn.

Mỹ nữ ở bệnh viện đẹp tựa mây, không phải vì do quá cầu toàn, hay vô cảm tới mức phải đi coi mặt đầy chữ? Gặp được người khó nhằn nhất Hà Tâm My đây, xem ra cũng là điều anh không thể lường trước.

Đến tận bây giờ hai người họ còn chưa từng nắm tay, lần trước đi xem phim thì kẻ trước người sau. Cô nghĩ lần trước gặp mặt, Tôn Gia Hạo đưa cho mình thẻ tập gym rồi nói: “Tâm My, em rất đáng yêu, thật đấy, nhưng anh thấy có thể gầy đi một chút còn đáng yêu hơn”. Chì vì câu nói đó mà lúc về nhà cô đưa gương lên soi mặt nửa ngày trời, cố khai quật trên mặt chút tế bào đáng yêu, tưởng tượng gương mặt lúc gầy đi.

Yêu tới mê đắm? Ấn ý đằng sau câu nói ấy tại sao mình không phát hiện ra chứ?

Anh ấy vẫn đắn đo chuyện hình thể của mình phải không?

A... mơ hồ quá! Tâm My kéo chiếc gối che mặt rồi gào khóc thảm thương. Tống Thư Ngu, cái tên đã làm đến giáo sư còn ở vậy xây miếu, tên hung thủ chuyên gây tắc cống, tên nước bọt còn độc hơn bệnh SARS, tên xác thối lười chảy thây, anh rắp tâm hại đời tôi có phải không? Sao càng an ủi, tâm trạng lại càng mông lung thế này?

Hà Tâm My là người thực tế nên luôn lường trước được tất cả những hiểm nguy phía trước, nhưng chúng cũng chỉ là rung cây dọa khỉ thôi. Hơn nữa hai mươi sáu năm sống dưới ách thống trị tàn bạo của mẹ mình, khả năng chống đỡ của cô cực lớn.

Sự thật hiển nhiên là thế, không thể tự lừa mình thì sao lừa được người, sao có thể mong tất cả mọi người không nhìn thấy. Giảm cân là đúng rồi.

Ngày Kiều Tiểu Tuyết vào thành phố sau khi nhận được giấy báo phỏng vấn của Sở giáo dục thành phố, Hà Tâm My vác ngay chiếc máy chạy bộ phủ đầy bụi bên ngoài ban công vào phòng.

“Cho máy chạy bộ vào cái, phòng chật ngay”, cô liếc nhìn vẻ mặt không mấy vui của Kiều Tiểu Tuyết.

“Tâm My, mình nghe nói nhà cậu có mấy nhà mà, sao vẫn ở khu nhà phía đông? Lại không phải trung tâm thành phố, lái xe đi mua đồ chẳng tiện chút nào.”

Căn nhà cũ của ông nội bị phá đi và được đền bù bằng hai căn ở trung tâm, nhưng bố không thích không khí quá ồn ào, “Ba mẹ mình đi làm tiện là được. Mình thế nào cũng xong, có xe ga rồi mà”.

“Cắm xe máy thì làm thế nào? Không định mua xe à?”

“Chưa từng nghĩ, chẳng phải còn có xe điện ngầm sao?”

“Cậu thật dễ hài lòng”, Kiều Tiểu Tuyết ngồi cạnh bàn máy tính cắt móng tay, “Sao đột nhiên lại nghĩ ra chạy bộ vậy? Trò này bao lâu rồi không chơi?”.

Tâm My cười gượng: “Cũng phải tám mười năm rồi, mình nhớ mua về dùng được có mấy lần”.

Đối phương nhìn xoáy vào mắt cô, dẫu mở trêu chọc: “Có người yêu rồi phải không? Người đang yêu mới để ý vóc dáng đến thế”.

Tình hình của cô và Tôn Gia Hạo đến mẹ cô cũng không muốn kể nhiều, chứ đừng nói trước mặt người này, Tâm My chỉ mỉm cười.

“Mình vừa đến đã nghe mẹ nuôi kể rồi, trông vẻ mặt mẹ nuôi có vẻ rất hài lòng. Khi nào dẫn về để chị xem nào?”

Chị! Tâm My toát mồ hôi hột, thân với cô lắm à?

Kể từ lúc Tiểu Tuyết xuất hiện ở nhà họ, Tâm My thấy khoảng cách với mẹ cô ngày càng xa. Tối đến bưng bát cơm cứ lặng lẽ và vài miếng, bố lại là người kiếm lời, bàn ăn chỉ nghe thấy giọng nói chính trực của mẹ cùng những lời bợ đỡ của Tiểu Tuyết. Tâm My nghe hai người nói chuyện, trong lòng có phần không nuốt nổi.

Người ta là khách, chẳng cần thiết phải tranh thủ tình cảm của mày, mày nghĩ nhiều rồi. Cô tự nhủ với mình.

Nhưng khi Kiều Tiểu Tuyết khiêm tốn nói: “Con do hoàn cảnh gia đình buộc phải phấn đấu mới được, mẹ nuôi, con ngưỡng mộ Tâm My lắm, có cha giỏi mẹ giỏi, được hưởng hạnh phúc thuận lợi biết mấy”.

Cô chau mày, trực giác thấy Tiểu Tuyết đang thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, mẹ cô liếc nhìn một cái, rồi thở dài: “Nó sung sướng mà chẳng biết hưởng, chỉ suốt ngày cãi mẹ hết cái này đến cái kia. Giờ mẹ chỉ mong nó tìm được một người chồng giỏi giang, hơn thế cũng chẳng dám mơ”.

Vừa mới bắt đầu với Tôn Gia Hạo thôi, còn chưa ra đầu vào đầu, sau này nếu... Tâm My cảm lạnh không thoát nên lời, cũng chẳng dám nghĩ tiếp.

Đến tối, chỉ có hai người trong phòng, thấy Tiểu Tuyết đang ngồi vào chỗ mình, cô thoáng sững người.

“Xem ra vẫn phải lắp thêm phích cắm, mình vẫn còn một chiếc laptop cậu có thể dùng, nếu không cậu cũng phát chán.”

“Đợi chút nữa hẵng hay, mình cũng không phải nghiện mạng”, Tiểu Tuyết không buồn ngoái đầu, “Tâm My, cậu hay lên diễn đàn này hả?”.

Tâm My hơi giật mình, bước tới di chuột đóng trang đó lại, ngẩng đầu cười: “Chỉ là thỉnh thoảng lên xem vớ vẩn thôi”.

“Mình đi tắm đây, đúng rồi, khi nãy QQ thông báo có người muốn add nick cậu, mình tiện tay nên đồng ý rồi.”

Tâm My mở mục quản lý thông tin, ấn vào dữ liệu cá nhân trên mục thông tin mới nhất.

Hơn mười nick QQ, một ngôi sao, không có địa chỉ cũng chẳng có chữ ký, chỉ có: Shin cậu bé bút chì, đàn ông.

6. Chương 06

Chương 6

Hình cầu cũng là dáng người

Latte trên mạng QQ nói Shin chủ động hỏi nick QQ của Gấu hung bạo, trước giờ ấn tượng của cô về Shin không tồi, cũng quên mất phải hỏi ý kiến Tâm My trước. Tâm My vừa hỏi, cô đã hối hận nói mình quá đường đột, liền thoáng hỏi làm sao thế nào, có phải bị làm phiền không.

Tâm My nhìn nick Shin đang sáng bóng tối đen, liền nói không sao, một từ còn chưa chat mà cậu ấy đã thoát rồi.

Latte cười nghiêng ngả: Thế là... Chuẩn bị dụ dỗ rồi?

Nếu như một tháng trước, ai đó chủ động kết bạn, tâm hồn người con gái cô đơn này nói không chừng sẽ tùm tùm cười sung sướng cả ngày không chán. Thế nhưng bây giờ? Hà Tâm My cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ!

Gấu hung bạo: Giờ mình như hoa đã có chủ. Đừng nói vượt tường, đến chân tường cũng không dám lỏn vởn.

Latte không tin, nói trước đây người tò mò về Shin nhất là cậu, giờ giả vờ giả vịt cũng là cậu.

Tâm My điên cuồng: Tôi là thành viên trung thành hội những người ưa bề ngoài được chưa? Ai biết được anh ta trông như thế nào? Nói không chừng anh ta đầu hói rỗng hộc, ngoài đời chẳng ai yêu, phải lên mạng kiếm chút danh dự.

Trên trán Latte có một giọt mồ hôi cực đại: Tại cậu post bài oán trách bạn trai, nói anh ta chê vóc dáng cậu không đẹp. Chẳng phải cậu có hai loại tiêu chuẩn sao?

Gấu hung bạo: ()... Nói đi nói lại, Shin đó sử dụng nick QQ mới được lập để mời, cậu tin một người trưởng thành trên mười hai tuổi lại không có QQ của chính mình sao, cho dù là để dụ dỗ? Lòng dạ quá hiểm ác khó lường.

Trên gác trong chiếc bồn tắm cỡ C, có tiếng người mắng chửi: Oắt con chết tiệt, ẩn nick đi đừng add tui nữa.

Mới sáng sớm có để người ta sống không? Tâm My gào lên trong điện thoại với lão Tống.

“Là ai hôm qua nói chạy bộ trong nhà sẽ làm phiền đến mọi người? Xuống đây!”

Muốn mà không được là bệnh truyền nhiễm à? Tâm My bước ra khỏi thang máy liền thấy một bộ mặt xấu hoắc, còn tưởng tên chuột cống nhà Trần Uyển để sống, chạy tới khu nhà phía đông.

“Da thịt cơ thể là do cha mẹ ban cho. Tôi chịu thôi, tôi đầu hàng, không bao giờ chạy bộ giảm cân nữa.” Mới chạy được nửa vòng đã thở hồng hộc, hít hết không khí của người khác rồi. Bắp chân căng mồi còn chịu được, chứ hai tảng thịt trước ngực lắc bên trái lắc phải mới thật đáng lo.

Tống Thư Ngu chạy lùi lại phía sau, đá chân vào mông cô: “Tiếp tục! Đừng nhìn tôi, chính cô gọi tôi tới giám sát”.

Tâm My điên tiết nhưng chẳng biết làm thế nào, chỉ nghiêng răng ken két. Chưa được một trăm mét đã phải dừng lại, tay ôm đầu gối đứng một góc trên sân vận động của khu nhà: “Còn có cách giảm cân nào khác không? Không phải...”.

Tống Thư Ngu cười gian ác: “Bơi?”.

Một đồng thịt thể này đi bơi để xấu mặt à? Mẹ kiếp, đứa nào nghĩ ra ý tưởng thối tha này đúng là mất hết nhân tính. Tâm My chăm chú nhìn kẻ vô lương tâm kia, quần áo trắng toát dưới ánh ban mai vô cùng sạch sẽ, đang ngó nhìn cô, mặt cười chế giễu. Hà Tâm My, mày quá “ngu” rồi, lương thiện với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình, đáng lẽ tối qua mày không nên có dù chỉ một chút cảm kích với cái tên lão Tống chết tiệt này.

Chương 6

Hình cầu cũng là dáng người

Latte trên mạng QQ nói Shin chủ động hỏi nick QQ của Gấu hung bạo, trước giờ ấn tượng của cô về Shin không tồi, cũng quên mất phải hỏi ý kiến Tâm My trước. Tâm My vừa hỏi, cô đã hối hận nói mình quá đường đột, liền thoáng hỏi làm sao thế nào, có phải bị làm phiền không.

Tâm My nhìn nick Shin đang sáng bóng tối đen, liền nói không sao, một từ còn chưa chat mà cậu ấy đã thoát rồi.

Latte cười nghiêng ngả: Thế là... Chuẩn bị dụ dỗ rồi?

Nếu như một tháng trước, ai đó chủ động kết bạn, tâm hồn người con gái cô đơn này nói không chừng sẽ tùm tùm cười sung sướng cả ngày không chán. Thế nhưng bây giờ? Hà Tâm My cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ!

Gấu hung bạo: Giờ mình như hoa đã có chủ. Đừng nói vượt tường, đến chân tường cũng không dám lỏn vởn.

Latte không tin, nói trước đây người tò mò về Shin nhất là cậu, giờ giả vờ giả vệt cũng là cậu.

Tâm My điên cuồng: Tôi là thành viên trung thành hội những người ưa bề ngoài được chưa? Ai biết được anh ta trông như thế nào? Nói không chừng anh ta đầu hói rỗng hỏ bụng ếch, ngoài đời chẳng ai yêu, phải lên mạng kiếm chút danh dự.

Trên trán Latte có một giọt mồ hôi cực đại: Tại cậu post bài oán trách bạn trai, nói anh ta chê vóc dáng cậu không đẹp. Chẳng phải cậu có hai loại tiêu chuẩn sao?

Gấu hung bạo: ()... Nói đi nói lại, Shin đó sử dụng nick QQ mới được lập để mời, cậu tin một người trưởng thành trên mười hai tuổi lại không có QQ của chính mình sao, cho dù là để dụ dỗ? Lòng dạ quá hiểm ác khó lường.

Trên gác trong chiếc bồn tắm cỡ C, có tiếng người mắng chửi: Oắt con chết tiệt, ẩn nick đi đừng add tui nữa.

Mới sáng sớm có để người ta sống không? Tâm My gào lên trong điện thoại với lão Tống.

“Là ai hôm qua nói chạy bộ trong nhà sẽ làm phiền đến mọi người? Xuống đây!”

Muốn mà không được là bệnh truyền nhiễm à? Tâm My bước ra khỏi thang máy liền thấy một bộ mặt xấu hoắc, còn tưởng tên chuột cống nhà Trần Uyển để sống, chạy tới khu nhà phía đông.

“Da thịt cơ thể là do cha mẹ ban cho. Tôi chịu thôi, tôi đầu hàng, không bao giờ chạy bộ giảm cân nữa.” Mới chạy được nửa vòng đã thở hồng hộc, hít hết không khí của người khác rồi. Bắp chân căng mồi còn chịu được, chứ hai tảng thịt trước ngực lắc bên trái lắc phải mới thật đáng lo.

Tống Thư Ngu chạy lùi lại phía sau, đá chân vào mông cô: “Tiếp tục! Đừng nhìn tôi, chính cô gọi tôi tới giám sát”.

Tâm My điên tiết nhưng chẳng biết làm thế nào, chỉ nghiến răng ken két. Chưa được một trăm mét đã phải dừng lại, tay ôm đầu gối đứng một góc trên sân vận động của khu nhà: “Còn có cách giảm cân nào khác không? Không phải...”.

Tống Thư Ngu cười gian ác: “Bơi?”.

Một đồng thịt thể này đi bơi để xấu mặt à? Mẹ kiếp, đứa nào nghĩ ra ý tưởng thối tha này đúng là mất hết nhân tính. Tâm My chăm chú nhìn kẻ vô lương tâm kia, quần áo trắng toát dưới ánh ban mai vô cùng sạch sẽ, đang ngó nhìn cô, mặt cười chế giễu. Hà Tâm My, mày quá “ngu” rồi, lương thiện với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình, đáng lẽ tối qua mày không nên có dù chỉ một chút cảm kích với cái tên lão Tống chết tiệt này.

Hôm qua đột nhiên mẹ nghĩ ra chuyện, nói giới thiệu Kiều Tiểu Tuyết cho Tống Thư Ngu.

Tâm My đang ăn đêm, nghe thấy mẹ nói vậy ngớ người một lúc. Một sợi mỳ ăn dở trên miệng cứ lúc la lúc lắc đến tận ba mươi giây mới chui được vào trong, “Hai người họ không hợp nhau đâu”.

“Không hợp? Mẹ thấy xứng đôi đấy chứ.”

“Tiểu... Lão Tống, thầy Tống hơn Tiểu Tuyết nhiều tuổi quá.”

“Làm sao mà nhiều? Con trai hơn con gái bảy tám tuổi là vừa, sẽ được cưng chiều hơn.”

“Thế mà trước đây mẹ vẫn nói với con phải tìm người bằng tuổi để cho dễ nói chuyện, dễ đồng cảm.”

“Con thì khác, tính cách vẫn chưa chín chắn. Cứ như mẹ đang nuôi khuê nữ hay đồ trẻ con vậy? Tiểu Tuyết lại khác, suy nghĩ của nó chín chắn hơn con, tính cách cũng già dặn. Mẹ nói Tiểu Tuyết cũng phải hơn con một năm cơm gạo, sao con chẳng hiểu biết như con nhà người ta vậy?”

Thối đời gì thế này? Khôn vặt lỏi đời được gọi là chín chắn già dặn, ngây thơ lương thiện lại bị gọi là “ngu si” dần dần. Tâm My cầm bát nước mỳ chui vào trong góc bếp, mãi lúc sau mới ngẩng đầu, “Mẹ, mẹ không hỏi thử ý kiến Tiểu Tuyết sao? Một anh giáo nghèo, liệu cậu ấy có ưng mắt không?”.

“Ủi dời, con tưởng mẹ ngốc hả? Khi thầy Tống của con năm đầu tiên đến khu nhà mình vẫn còn trẻ măng đã thấy mua xe hơi, sang năm sau lại đổi xe, chỉ dựa vào đồng lương ấy mà có khả năng đến thế sao? Nghề tay trái của cậu ta thu nhập bao nhiêu mẹ nghĩ không dưới con số này đâu”, mẹ cô đưa tay mình họa.

Mẹ coi thường người ta hơi quá rồi đấy, tên kia ở ngoài giết người cướp của... Câu nói này đã thức tỉnh Tâm My, việc xấu của lão Tống ở ngoài khu nhà có vẻ như cô đã biết nhiều hơn một chút. Tên đó bề ngoài có vẻ khiêm tốn nhã nhặn, mềm mại như một cục bông, nhưng nếu không đề phòng sẽ bị kim bên trong đâm thấu thịt. Tâm My mếu máo, tên lão Tống tội lỗi xấu xa đã che mắt không biết bao nhiêu người lương thiện.

“Đợi lát nữa Tiểu Tuyết về mẹ sẽ thử nói với nó, nó cũng không còn bé nữa, công việc ổn định là đến việc này thôi...”

Tưởng tượng Kiều Tiểu Tuyết trở thành sư mẫu của mình, gặp nhau một vài lần thôi thì không nói, đằng này đó lại là hiện thân của Mary Sue[1] kia cứ dăm ba ngày lại xuất hiện trong cuộc đời khốn khổ của Tâm My...

“Mẹ, mẹ chưa nghe thấy người ta nói lão Tống...?”, Tâm My nhảy lên, giả bộ đi rửa bát.

“Nói chuyện với mẹ mà lấp lửng thế hả?”

“Đâu có, là vì... Thôi vậy, nói xấu sau lưng người ta là không tốt.”

“Bình thường thấy con loan tin đồng nghiệp bao vợ bé rồi tranh vợ cướp chồng không ít đâu nhé.”

“Ồ, cái đó lại khác, lão Tống là thầy. Hơn nữa, lựa chọn đời sống cá nhân và quan điểm luân lý khác với số đông cũng đâu phải tội gì”, Tâm My như nói sai điều gì, liền bịt chặt miệng, “Con không nói gì đâu nhé, mẹ đừng hiểu lầm”.

Mãi lúc Tâm My chạy vào phòng, mẹ cô mới hiểu ra, hai tay che miệng đang há hốc: “Chẳng trách, chẳng trách...”.

“Có chạy nữa không? Không chạy nữa thì tôi về đi tắm. Hôm qua nói chuyện với anh ba phút mà nóng ran cả người, tôi có bị động kinh mới tin anh.” Thịnh thoảng có người sụt qua hỏi thăm lão Tống vài câu. “Người ta chạy vòng thứ hai rồi đấy.”

Tâm My chăm chú quan sát đường chạy phía trước, ánh mắt đầy ai oán.

“Đừng giảm cân nữa, thể này được lắm rồi. Có một chỗ duy nhất còn có thể thu hút được ánh mắt của mọi người, giảm rồi thì số lần mọi người ngoái lại nhìn với ánh mắt thương cảm cũng mất đi đấy”, ánh mắt lão Tống đậu vào đúng chỗ không nên nhìn, chính là cái chỗ mà lão đang ám chỉ.

Tôi... Tâm My nắm chặt tay. Ngu quá, đáng ra hôm qua phải để mẹ làm bà mai se sợi tơ hồng cho Kiều Tiểu Tuyết và Tống Thư Ngu, hai người họ nếu không phải cặp đôi hoàn hảo thì chẳng còn trời đất gì hết.

“Ấm ức cái gì chứ? Ai bảo gầy mới đẹp? Hình cầu cũng là đáng người mà.”

Tâm My hất bàn tay lão Tống đưa ra vén tóc mái cô: “Tống cá trê, tôi nguyện rửa cho vợ tương lai của anh là một vật thể hình tròn toàn vẹn!”.

[1] Một nhân vật quá hoàn thiện mà người viết sáng tạo nên từ mơ ước của chính mình trong truyện hư cấu và thường bị người đọc căm ghét.

Liệu lão Tống có cưới được vợ không?

Khi Tâm My cùng mẹ cô một lần nữa gặp Tống Thư Ngu ở trong trường, thấy ánh mắt vừa cảm thông vừa ngại ngần vừa có chút khinh thị của mẹ, tim gan cô đập thình thịch thình thịch. Nếu sự gièm pha đầy thiện ý của mẹ cô bị lan truyền, sau này lão Tống sao có thể làm người ở khu nhà phía đông được nữa?

“Cũng may con nhắc mẹ, nếu không giới thiệu thật cho Tiểu Tuyết, thế chẳng phải hại con bé sao. Tại sao mẹ lại không nghĩ theo hướng đó nhỉ? Thầy Tống của con tới khu nhà phía đông này mấy năm rồi, cũng bảy năm rồi đó, chẳng trách giới thiệu cho bạn gái cậu ấy đều ốm ờ, chối đây đấy. Mẹ tưởng cậu ta yêu cầu cao, hoành hành này nọ.”

Lúc đó Tâm My chỉ muốn lao đầu vào tường, “Mẹ à, con nhớ trước đây anh ta có cô bạn gái làm truyền hình, hồi con học năm nhất hay năm hai gì đó. Thực ra hôm đó nói chuyện cũng chỉ là tin đồn, không chắc lắm”, cô nói lấp lửng. Sao có thể để mẹ cô suy nghĩ lạch lạch như vậy chứ, cứ để lão Tống và Tiểu Tuyết thành đôi là được rồi, liên quan gì đến cô đâu.

“Có câu có thể lờ được thiên hạ...”

Lời mẹ nói bỗng bị ba cắt ngang, hiếm khi thấy ba nghiêm mặt, nói: “Nhàn rồi quá thì tìm việc tử tế mà làm”.

Thôi nào, Tâm My ôm đầu chạy vào phòng. Cô sợ mẹ mình tán xong chuyện đó sẽ lại đến lượt hôn nhân đại sự của cô.

Chuyện hôn nhân đại sự của cô.

Gần đây cứ mỗi lần nghĩ tới Tôn Gia Hạo, Tâm My lại thở dài, yêu người hơn hẳn mình thật là mệt.

Nếu trong ngày đầu tiên gặp mặt cô thể hiện quyết tâm cao về bất cần đời thì tình cảm cô lúc này có thể gọi là tê liệt về mặt tinh thần. Ước vọng được ở cùng độ cao với Tôn Gia Hạo không thể trở thành hiện thực. Dù chênh lệch quá lớn như thế, nhưng cô không cam tâm để kết quả của việc yêu cầu cao, tiêu chuẩn ngặt nghèo là bóp nát trái tim thành từng mảnh.

Hôm đó khi anh đưa cô về nhà, đang đứng trước cổng hình như định bụng hôn cô, tim Tâm My đập liên hồi, trong đầu chỉ lóe lên lấp lánh ba chữ “nụ hôn đầu”, chân run rẩy đứng không vững. Cuối cùng đôi môi anh khê đặt lên trán cô, rồi nói: “Tâm My, trán em toát đầy mồ hôi kia!”, nói đoạn còn lấy ra một chiếc khăn giấy ướt.

Cô lấy bầy đón lấy chiếc khăn, giờ ạ, tôi đi chết đây.

Mồ hôi cô túa ra, lần trước Tôn Gia Hạo mới nắm tay một chút đã vội đi rửa tay, lần này... Người ưa sạch sẽ như anh ta, người luôn mang theo khăn giấy ướt lau tay lau bàn ghế, sau hôm nay nhất định sẽ ghét cô.

Tôn Gia Hạo rời đi, lưng cô đã ướt đầm mồ hôi. Trán trán nhìn theo phía đuôi của chiếc Mazda đang khuất dần trong tầm mắt, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng cười của Tiểu Tuyết, nghĩ tới bộ mặt ngượng ngùng khi nãy bị người ta trông thấy, hận một nỗi không thể đào hố chui xuống để mãi mãi không trông thấy ánh sáng.

Tiểu Tuyết nói bác sĩ Tôn trông rất được, Tâm My cậu chọn quần áo chẳng ra làm sao thế mà chọn bạn trai lại rất chuẩn.

Mắt mình đang trông thấy cái gì thế này? Hồn ma? Sau lưng Tâm My nóng ran rồi lại túa mồ hôi. “Cũng được đấy, nhưng anh ấy mắc bệnh sạch sẽ, căn bệnh nghiêm trọng, ảnh hưởng đến cả tâm sinh lý. Mà còn là một Xứ Nữ nhóm máu AB điển hình”, rồi bắt đầu “bla bla” lạc đề sang chuyện các cung tử vi.

Nắm chặt vận mệnh trong tay là tín ngưỡng của Tiểu Tuyết, nên cô dường như chẳng mấy hứng thú với chuyện các cung, nhóm máu, xem tướng, bói toán hay bài Tarot, liền ngắt lời Tâm My: “Thế chẳng phải cậu ở bên anh ấy sẽ rất đau khổ sao?”.

Tâm My cứng họng.

Những người bạn thời đi học hay những anh chàng nghiên cứu sinh mà bố cô đem về có những người rất được, nhưng khi ấy cô chẳng nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn. Sau này khi ngoan ngoãn nghe lời bước chân vào con đường coi mặt thì lại chẳng gặp được người thích hợp. Mẹ cô nói còn kén cá chọn canh sẽ thành quả táo tàu[1], hồi hận cũng chẳng kịp. Táo tàu thì chẳng có gì to tát, cái cô sợ là ánh mắt của người khác. Sau mấy năm, mọi người đều thành gia lập thất, bạn bè sẽ mời họ hàng thân thích đến ăn mừng, ánh mắt ấy, thương hại cảm thông... Hà Tâm My cô không thể là người mặt dày vô địch như lão Tống được. Tôn Gia Hạo ngoài bệnh sạch sẽ nghiêm trọng khiến người tùy tiện như cô không tài nào thích ứng được thì là người cô ưng ý nhất, cũng là người mẹ cô thuận mắt nhất. Có đau khổ cũng phải ngẩng đầu hiên ngang, không ngại gian nan.

“Suy nghĩ của mình không giống cậu lắm, nếu mình tìm, phải tìm người tổng hợp các điều kiện kém hơn mình, nhưng điều kiện kinh tế nhất định phải tốt hơn mình.”

“Tại sao?”

“Dễ nắm giữ.”

“Không tình yêu sao?”

“Hong lâu mộng, cậu đã xem chưa? Yêu nhau rồi cuối cùng cũng tan, còn những người kết hôn thì qua ngày đoạn tháng vẫn tiếp tục ở với nhau.”

“ ... ”

“Cậu yêu bác sĩ Tôn lắm hả?”, Tiểu Tuyết nghiêng mặt nhìn cô mỉm cười.

Tai Tâm My nóng ran, yêu lắm? Hình như không phải, nhưng bắt đầu đúng là cảm giác rung động. Rốt cuộc thế nào mới thực sự là yêu? Phải giày vò quần quai như Trần Uyển, Tần Hạo mới là yêu sao?

Chả cần, vênh mặt 45 độ nhìn Tôn Gia Hạo, sống cùng anh ấy còn thoải mái hơn chút ít.

Bó tay chấm, chẳng có gì phải nghĩ ngợi lung tung.

Nằm xuống lại thấy bất an, lặng lẽ ngồi dậy lục ngăn kéo, lấy ra bộ bài Tarot lâu rồi không đụng tới.

... Tử thần vươn dậy.

... Chia tay, vứt bỏ, tuyệt vọng về đối phương, mất cảm giác.

[1] Bà cô già.

7. Chương 07

Chương 7

Ai thật lòng trước người ấy thua

Tâm My kiên quyết đặt lòng tin vào bài Tarot, tuy mới chỉ bói có hai lần. Lần đầu tiên lúc thi đại học, lần thứ hai khi ông bị bệnh nặng ba năm về trước. Hai mươi hai lá bài Tarot còn mới tinh, hồi học lớp Mười một còn vênh mặt nhờ Tổng Thư Ngu mua về từ Hồng Kông. Khi ấy tên khốn đó không hề run tay chỉ thẳng vào chỗ ghi giá rồi lấy của cô hai tờ một trăm đồng, báo hại cô hai tháng liền không được nếm vị trà sữa trân châu.

Cô nghĩ tới lời lão Tống lần cô oán thán giảm cân như địa ngục: “Cô chọn cách vênh mặt 45 độ coi thường người khác thì đừng trách người ta nhìn xuống mình đúng 135 độ. Tôi hỏi cô có biết cái gì gọi là tình yêu không? Lạt mềm buộc chặt, lúc gần lúc xa, địch tiến ta lùi, hiểu không? Người con gái chỉ cần quơ tay là có, thì đâu có người đàn ông nào để tâm tới chứ?”.

Cô tức điên lên, nói anh đừng đem mớ lý lẽ của mình quàng lên người Tôn Gia Hạo, trên đời này vẫn còn có người đàn ông không vô sỉ chút.

Nụ cười trên mép lão Tống hiện lên rõ rệt kèm theo giọng điệu mỉa mai, dài giọng nói: “Tôi thấy... cứ chờ đây!”.

[Khi yêu nhất định phải... sao? Đàn ông có thích người con gái... không?] by Gấu hung bạo

... Ai thật lòng trước người ấy thua, kể cả về hình thức lẫn tâm lý.

9L Shin mũi dài

Hà Tâm My thua hoàn toàn.

Cuộc hẹn ngày Chủ nhật với Tôn Gia Hạo một lần nữa khiến cô phải đợi gần nửa tiếng, bình thường cô đến đúng giờ hay đến sớm mười phút là thường xuyên, đối với cô mà nói cái thứ tiểu xảo khi yêu đương cố tình đến muộn tầm ba phút đều là rối hơi. Thỉnh thoảng bác sĩ Tôn đến muộn cô cũng chẳng ý kiến, đàn ông mà, sự nghiệp làm trọng.

Hôm đó bụng đói ừng ực, trông mòn con mắt nhìn quán kem đối diện phía bên đường. Càng đợi trong lòng càng sốt ruột, bất giác cô nghĩ tới câu nói: Ai thật lòng trước người ấy thua.

Tôn Gia Hạo tới, trông thấy sắc mặt cô không tốt, kiên nhẫn và lặng lẽ đi vòng vòng cùng cô trên phố. Tâm My càng thấy vô vị tới cực điểm, cảm giác khi đối diện với Tôn Gia Hạo quá giống khi đối diện với thái hậu ở nhà, từng li từng tí, chỉ sợ làm sai điều gì, có câu giận cũng kìm nén, chỉ sợ để lộ mặt xấu.

Túm lấy cổ Tôn Gia Hạo lắc lên lắc xuống như đầu gà khiến anh chàng đầu đau nhức, mắt tối sầm, sau cùng cô dừng dừng hỏi một câu: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Có thích bà đây không thì nói một câu! Gật đầu không thì bảo!”.

Cô không dám.

“Nghĩ gì mà cười thành tiếng vậy?”

Tâm My thu đôi môi đang nhoeo cười, trong đầu còn sót lại bộ dạng run rẩy của một Tôn Gia Hạo cao to sáng sủa đang nằm gọn trong tay cô, lại bất giác bật cười: “Em đói rồi. Anh tặng ca đã ăn tối chưa?”.

“Anh ăn rồi. Đói sao không nói sớm? Muốn ăn gì anh đi cùng em.”

Anh hai à, lúc ăn cơm anh có nghĩ đến việc tôi phải dằn mặt đợi ở đây không hả? Gọi cú điện thoại nói một câu không được à? Tâm My lăm bằm trong bụng, rồi câu nói ngay sau đó của Tôn Gia Hạo khiến cô sốc nặng.

“Anh có thể yêu cầu em một chút được không, Tâm My? Anh thấy em vẫn hợp với phong cách ăn mặc lần đầu chúng ta gặp nhau, chứ thế này, màu sắc có phần hơi rộ.”

Lần đầu gặp mặt? Ôi mẹ ời! Chiếc váy đen đó? Đó là quần áo của mẹ mà.

Tâm My cúi đầu nhìn mình, bên trong chiếc gi lê bò là chiếc áo phong trắng có in hình búp bê cute, chỉ có mấy hạt đá lấp lánh gắn ở đuôi tóc. Rộ? Anh nói thẳng thế để tôi trốn trong bóng tối không dám gặp ai chứ gì.

Tôn Gia Hạo rất chú trọng tới chế độ ăn uống, phải làm sao cho khẩu vị thanh đạm. Tâm My uất ức đi cùng anh vào một quán ăn Tô Châu gần đó, vào rồi hỏi không kịp nữa, chỉ muốn ngăn đầu đi thẳng.

Kiều Tiểu Tuyết đang ở bên trong.

Tôn Gia Hạo rất chú trọng tới chế độ ăn uống, phải làm sao cho khẩu vị thanh đạm. Tâm My uất ức đi cùng anh vào một quán ăn Tô Châu gần đó, vào rồi hỏi không kịp nữa, chỉ muốn ngăn đầu đi thẳng.

Kiều Tiểu Tuyết đang ở bên trong.

Sau cùng, Kiều Tiểu Tuyết cũng nhận được quyết định của Sở giáo dục, thứ Hai đã phải tới gặp mặt, hôm nay mở tiệc mời bạn bè.

Bạn đại học của cô ta ở gần khu nhà phía đông, hai người bạn cùng cấp đó vốn là mấy cậu nghiên cứu sinh mà bố từng dẫn về. Liếc mắt nhìn thấy Tâm My, họ tưởng do Tiểu Tuyết cùng mời tới, nên từ đằng xa đã hét lên: “Tiểu sư muội, ở đây”.

Tâm My bối rối nhìn Tôn Gia Hạo, đoạn giải thích: “Hình như học sinh của ba trông thấy”, anh chỉ chau mày, rồi trở lại bộ dạng thể nào cũng xong của mình. Tâm My khẽ quệt lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi lên quần, nắm lấy tay anh thăm dò. Thấy Tôn Gia Hạo không từ chối, liền lấy hết can đảm bước lại, bên kia đã giễu: “Tiểu sư muội, đây là bạn trai em hả?”.

Kiều Tiểu Tuyết tươi trẻ phơi phới, len trong đám người để mời rượu như bướm lượn, cẩn thận không sót một giọt. Gương mặt ai nấy đều chuênh choáng hơi men, tiếng nói cười theo đó càng thêm rộn rã. Trên bàn đều là thanh niên, nói chuyện táo tợn không kiêng nể ai, sau cùng chẳng có gì ngoài chuyện tiêu lâm trong ký túc xá, chuyện dở khóc dở cười của các thầy giáo già, lúc hưng phấn cười lăn lộn cả lũ, đến cả gương mặt lúc nào cũng trầm ngâm của Tôn Gia Hạo cũng thoải mái hơn nhiều.

Ăn xong, khí thế vẫn còn hừng hực, cả bọn lại tới khu KTV[1] cạnh đó chơi đến khuya.

Sau này Tâm My có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra hai người họ làm thế nào lại liên hệ được với nhau.

Trao đổi điện thoại ở phòng vệ sinh? Hay nhìn nhau ra hiệu lúc tạm biệt?

Coi cô như người tàng hình không tồn tại? Mẹ kiếp!

Cô chỉ biết nửa tháng sau đó, bác sĩ Tôn Gia Hạo rất bận, bận đến bực bàng quang. Bởi nếu mỗi người có một phút để đi tiểu, thì cũng nên nhắc điện thoại mất sáu mươi giây để hỏi thăm một câu “Em có khỏe không?”.

Mãi cho tới khi cô phát hiện hai người họ gọi điện cho nhau.

[Bị bạn thân thừa nước đục thả câu, tôi phải làm thế nào?]

... LZ, bạn có chắc chắn đó là bạn thân của mình không? Một người bạn thực sự sẽ không ở sau lưng mình quan hệ ngoài luồng để làm kẻ thứ ba.

18L Gấu hung bạo

... Định nghĩa kẻ thứ ba là gì? Còn ở tình trạng chưa kết hôn cùng lắm chỉ có thể gọi là quan hệ ngoài luồng. Hơn nữa còn chưa đăng ký kết hôn cơ mà, ai cũng có quyền được lựa chọn thêm lần nữa.

31L Nếu tương tự

... Khốn kiếp! Chưa đăng ký thì cũng vẫn là đang yêu nhau đúng không? Muốn chọn lại thì cũng phải nói rõ cho người ta chứ, đừng có tham lam bắt cả hai tay. Còn cả 31L nữa, quyền lựa chọn ai cũng có, mục tiêu lựa chọn trên đời đầy ra, việc gì phải thò tay vào bát cơm của bạn tốt? Vợ bạn chớ động vào, đến đàn ông còn có lễ nghĩa liêm sỉ, cùng làm thân đàn bà tại sao còn làm khổ lẫn nhau?

89L Gấu hung bạo

... Vote cho gấu

102L Shin mũi dài

Kiều Tiểu Tuyết lúc nghe điện thoại miệng cười bí hiểm, thấy Tâm My bước vào, cô ta liền ứng phó bằng giọng lãnh đạm, rồi lẳng lặng ra ngoài phòng khách.

Đôi ba lần như thế, Tâm My vẫn chẳng thềm để tâm.

[1] KTV: Là một kiểu hát Karaoke mà ở trong đó có một sân khấu nhỏ, ngoài ra còn có các phòng riêng nữa.

Kiều Tiểu Tuyết lúc nghe điện thoại miệng cười bí hiểm, thấy Tâm My bước vào, cô ta liền ứng phó bằng giọng lãnh đạm, rồi lẳng lặng ra ngoài phòng khách.

Đôi ba lần như thế, Tâm My vẫn chẳng thềm để tâm.

Buổi tối chuông điện thoại reo vang, theo thói quen cô cứ ngỡ là điện thoại của Tôn Gia Hạo sau ca trực tối, đang ngủ mê man quờ tay với điện thoại đang phát sáng phía đầu giường rồi ú ớ a lô một tiếng. Đầu dây bên kia vẫn im lặng trong tiếng thở, không cất lời, Tâm My nửa tỉnh nửa mê nhận ra mình lấy nhầm điện thoại của Tiểu Tuyết, lay lay người nằm bên cạnh: “Tiểu Tuyết, điện thoại của cậu này”.

Lúc Kiều Tiểu Tuyết cầm điện thoại mờ mờ ám ám đi ra ban công, Tâm My nhìn theo sau cô ta, sợ hãi tay buốt lạnh, nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Giác quan thứ sáu của cô vẫn luôn rất chuẩn.

Số điện thoại của Tôn Gia Hạo lưu trên máy của Tiểu Tuyết, chỉ có đúng một chữ S.

Tâm My hỏi Trần Uyển phải làm thế nào? Trần Uyển nói còn biết làm sao nữa, anh ta đã chẳng còn lòng dạ với cậu, thậm chí chưa từng có gì với cậu, mà cậu lo anh ta sống hay chết, nếu muốn níu kéo, liệu con người đó có xứng đáng? Đừng tự hạ thấp bản thân.

Tâm My phát điên, nói mình biết có hỏi cậu cũng vô dụng, cậu còn có con chuột cống hết cứng đến nệm, làm sao hiểu được cảm giác bị người mình yêu phản bội.

Trần Uyển miễn cưỡng, buông tay nói: “Tâm My, cậu muốn làm gì cũng đã chắc chắn rồi, phải không? Cậu hỏi ý kiến cũng chỉ muốn mình ủng hộ cậu, được, mình ủng hộ cậu, một cước đạp đôi trai gái đó bắn xa nghìn dặm”.

Tâm My tấm tức chẳng nói được lời nào.

“Khó chịu lắm đúng không? Muốn khóc thì khóc đi, chẳng ai cười cậu đâu.”

Cô tựa lên vai Trần Uyển, đôi mắt không ướt.

“Mẹ là của con, sao mẹ lại đi?”, Đậu Đình chạy lại.

“Nhóc con.” Tâm My nắm lấy bàn tay nhỏ xinh đang túm lấy gấu váy mình, chẳng còn mấy sức lực, vẻ mặt bỗng hung hãn. Tâm My mỉm cười: “Ranh con, mẹ con là của ta, rồi đến lượt ba con, cuối cùng mới tới lượt con, lượt mau”.

Đậu Đình giương mày trợn mắt, đôi môi xinh bĩu dài, vẫn quyết không buông tay.

Trần Uyển một tay ôm con vào lòng, cười nói: “Còn cười được, chứng tỏ vẫn cứu được”.

“Cậu bị lão Tống xúi giục phải không? Đến lời nói cũng không kém một từ.”

Tâm trạng Tâm My bình tĩnh tới khác thường. Về nhà vẫn lướt mạng như chưa có chuyện gì xảy ra, vào trang web giải trí thu hoạch rau củ, tiện tay ăn trộm vài quả.

Shin mũi dài cũng mới tham gia và trở thành thành viên của trang đó, đang gieo trồng mấy cây cao lương. Tâm My bĩu dài môi, khinh thường nhìn lũ sâu béo mẫm phía dưới vườn cây, rồi chọn sang vườn nhà khác.

Kiều Tiểu Tuyết bước vào trông thấy cô chơi đùa hỉ hả, thảm lắc đầu.

Tâm My trông thấy vẻ mặt cô ta phản chiếu qua gương, liền cười: “Thấy tôi ngực to não rộng, không có chí hướng, hèn kém đáng khinh phải không?”.

Kiều Tiểu Tuyết hơi lặng người, rồi cũng cười nói: “Cậu có cuộc sống của cậu, mình cũng không thể đặt tiêu chuẩn của mình lên cậu được”.

Tâm My ăn trộm nốt quả dưa cuối cùng, quay người nói: “Nhưng cô đã xâm phạm đến cuộc sống của tôi”.

Tiểu Tuyết thôi cười, nhìn cô không nói.

Nụ cười trên mặt Tâm My dần dần lại: “Mẹ tôi nhận cô làm con gái bà, đối với cô còn tốt hơn tôi...”.

“Vong ơn bội nghĩa? Thừa nước đục thả câu? Tâm My, đừng nói cái giọng ban ơn ấy. Chuyện nào ra chuyện đó, người thừa nước đục thả câu không phải tôi, mà là bạn trai cậu.”

“Vong ơn bội nghĩa? Thừa nước đục thả câu? Tâm My, đừng nói cái giọng ban ơn ấy. Chuyện nào ra chuyện đó, người thừa nước đục thả câu không phải tôi, mà là bạn trai cậu.”

Tâm My hít sâu.

“Anh ta chủ động để lại số điện thoại, chủ động gọi cho tôi. Cậu không thấy lần nào nghe điện thoại tôi cũng rất lạnh nhạt sao? Người đàn ông như thế mà cậu còn coi anh ta như vật báu, ngoài vẻ ngoài ưa nhìn, điều kiện gia đình không tệ, những cái khác chẳng ra làm sao.”

“Vậy mà cô không từ chối anh ta một câu? Cô muốn chọc tức tôi? Bản thân không muốn nhưng muốn phá rối người khác phải không?”

“Tại sao phải từ chối anh ta?”, Tiểu Tuyết bực mình, “Quen thêm bạn đâu phải chuyện xấu. Ai chẳng có lúc đau đầu cảm sốt? Quen bác sĩ chẳng tốt sao”.

Đây là lý do? Tâm My ngệt mặt.

“Kiểu người vô vị như anh ta cậu cũng chịu được, thật bá phúc. Ngay lần đầu trông thấy anh ta lấy khăn khữ trùng lau đĩa tôi suýt phì cười, kiểu người cái gì cũng soi mói này, lòng dạ chẳng phóng khoáng được đến đâu đâu. Tâm My, nếu không phải điều kiện của anh ta tốt, tôi chắc cậu cũng không thể tiếp tục chịu đựng anh ta thêm nữa phải không?”

Tâm My như bị sét đánh ngang tai, toàn thân đờ đẫn: “Chúng tôi thế nào với nhau là chuyện của chúng tôi, có vô vị nữa thì cũng là bạn trai tôi. Cô lên lút nửa đêm canh ba nói chuyện với anh ta sau lưng tôi, đừng nói với tôi đau đầu cảm sốt cần chuyên gia tư vấn. Nammô A Di Đà Phật, Kiều đại tiểu thư không ưng mắt anh ấy, vậy cũng nhờ cô tránh xa được chút nào hay chút ấy”.

“Cậu coi anh ta là bạn trai nhưng anh ta đâu coi cậu là bạn gái.”

Tiểu Tuyết nhìn thẳng vào mắt Tâm My, Tâm My cũng không nể nang liền nhìn lại.

“Hình như anh ta đâu có coi cậu là bạn gái, tôi đã từng hỏi. Anh ta nói hai người đã nói với nhau chỉ đang thử mà thôi, không chắc chắn là quan hệ kiểu gì. Anh ta nói thích tính cách của cậu, nhưng tính cách không phải là tất cả. Anh ta nói mình là chính nhân quân tử, đến nắm tay nhau cũng không quá ba phút, hai người chỉ là tình bạn trong sáng. Tâm My, anh ta từng nói hai người là người yêu của nhau chưa?”

...

“Tôi đã nói rồi”, Kiều Tiểu Tuyết thở dài, “Thực ra cậu không yêu anh ta vì đó là mối tình đầu, mà chỉ là cảm giác ảo tưởng trong tình yêu. Nếu nhìn ở một góc độ khác thì tôi còn đang giúp cậu đấy”.

“Tôi có nhờ cô xa giá lo lắng cho tôi hay tượng nghĩa ra tay giúp đỡ tôi không? Muốn trộm là trộm, muốn cướp là cướp, quá rõ ràng, đừng cố khắc hai chữ ‘trong sạch’ lên trán mình nữa, buồn nôn!”

“Loại người như anh ta, chỉ nhìn bề ngoài sẽ có biết bao người lao vào hết người này đến người khác. Tâm My, tôi thực sự không nuốt được anh ta, sớm muộn cũng kết cục vậy thôi. Nếu nói cướp, dù không phải tôi, thì cũng có người khác cướp.”

“Tâm My! Hai đứa đang nói gì thế? Bố con ở trong phòng sách nói nghe thấy hai đứa cãi nhau”, mẹ cô gõ cửa.

Tâm My không nghe thấy, tiếng u u trong đầu đã chặn mọi âm thanh từ bên ngoài, gương mặt Kiều Tiểu Tuyết trước mắt như to dần, vẻ mặt quan tâm càng khiến cô mắc ói.

Cô giơ tay giáng thẳng lên bộ mặt đó, cảm tức nói: “Dù không phải tôi, cũng sẽ có người khác đánh!”.

8. Chương 08

Chương 8

Chẳng qua cũng chỉ là “yêu thử”

“Tổng cá trê! Hu hu hu...”

Tổng Thư Ngu gỡ đôi móng vuốt đang bấu chặt trên chân anh, vẻ mặt phẫn khích cúi xuống ngay phía trước cửa nhà.

Hà Tâm My ngồi một góc trong bóng tối, mặc bộ đồ ngủ nền xanh có in hình con gấu, chân đi đôi dép xù bông bần thiu nhem nhuốc trông không hiểu dép của động vật gì, cuộn tròn lại hết một ụ thịt. Mắt ngấn nước, trông thấy anh như trông thấy mẹ đẻ, lệ như vỡ òa.

Tổng Thư Ngu xoa xoa cằm rồi cẩn thận đánh giá, nghe thấy tiếng cô nức nở: “Tổng cá trê, hu hu, tôi muốn bỏ nhà ra đi”, anh không nhịn được, cười phì ra một tiếng.

“Vụ này là thế nào đây?” Tổng Thư Ngu nhớ lại năm cô học lớp Mười một, hồi ông nội cô bị trúng gió, cả nhà bận tới mất tới mũi, có một đứa nhỏ mặt mũi như chú sâu đáng thương tới trước cửa nhà anh xin ăn. Anh đề cao cảnh giác, “Ở nhà không còn mỳ hả? Siêu thị dưới nhà đóng cửa rồi à? Máy tính bị mẹ cô đập vỡ không lên mạng được à?”.

“Không phải, tôi bỏ nhà đi thật mà”, Tâm My bậm môi, tức tuổi như muốn thất cổ, “Mẹ tôi bệnh người ngoài không bệnh tôi, còn mắng tôi mất dạy, tôi sắp tức phát điên lên đây, làm gì có người mẹ nào như thế, tôi có phải con bà đẻ ra không hả, tôi không phục, rõ ràng người bị hại là tôi cơ mà, tại sao không nghe tôi giải thích chỉ giúp người ngoài trách mắng tôi hả? Còn nói tôi trẻ con không hiểu chuyện, tôi đã quá hiểu

rồi nhá, túi xách của tôi đưa cô ta dùng, chỉ kẻ mắt cũng đưa cô ta dùng, viên nang chống lão hóa cũng cho cô ta dùng, sau cùng đến bạn trai cũng để cô ta dùng, nỗi oan ức này có ai hiểu thấu chứ...?”.

Tổng Thư Ngu nghe một tràng hả hả hả hả, sau cùng mãi tới hai chữ “bạn trai” mới hiểu ra vấn đề, anh từ tốn hỏi: “Từ chuyện đó mà ra nông nổi này?”.

Cô gật lấy gật để, “Không coi tôi là con gái, tôi cũng không cần cái nhà đó nữa, từ lúc ông nội ra đi, tôi cũng chẳng thiết sống nữa. Lão Tổng, ông tôi mấy lần báo mộng cho tôi nói nhớ tôi, anh có biết không?”.

“Cô có nói bao giờ đâu.”

“Thế à? Đây là tôi quên chưa kể. Hức, khi này lúc ra khỏi nhà đầu óc trống rỗng, chẳng mang theo thứ gì, không điện thoại, không một xu dính túi, tôi chẳng có cách nào gọi điện cho anh, cho Tiểu Uyển.”

“...”

Đầu Tổng Thư Ngu như muốn nổ tung, nhóc con này lần nào gặp chuyện phiền phức là chấp mạch, ăn nói rồi rầm chằng đầu vào đầu, nghĩ tới đâu tắc tới đó.

“Ngủ ở đây lạnh quá, giờ là tháng mấy mà tối lạnh thế. Thèm ăn bát miến tiết canh ngan nóng hổi quá, nhà anh còn mì không?” Chắc do nghĩ tới canh miến, nước trong mắt cô biến đầu mất tiêu, mếu máo nhìn anh, chỉ chờ anh trả lời một từ “Có”.

“Cô đợi chút, chúng ta không thể quỳ ở đây nói chuyện đến sáng phải không nào? Người trên gác, dưới nhà đi ra đi vào trông thấy sẽ không hay. Tâm My nghe lời tôi, về trước đi, cãi nhau với cha mẹ làm gì có chuyện thù hận. Ngủ một giấc rồi từ từ giải thích.”

Cô không nói nữa, đôi mắt lại mọng nước hờn tủi.

Tổng Thư Ngu đứng dậy đỡ lấy cô: “Để tôi đưa cô về trước”.

Lòng bàn tay Tâm My đang chống trên đất bỗng rút lại phía sau: “Không thèm anh đưa. Không muốn chứa chấp tôi liên vết bỏ hả? Từ nay chúng ta không bạn bè gì hết, chấm dứt từ hôm nay”.

Tổng Thư Ngu buông tay nhìn cô cười: “Được, là cô nói đấy nhé, đừng trách tôi vô lương tâm không để ý tới cô”.

Anh quay người lấy chìa khóa mở cửa, Tâm My một bước nhào lên phía trước, vừa chui được một chân đã bị anh hẩy ra ngoài, trong chớp mắt cánh cửa đóng chặt, đập vào mũi cô.

Anh không quan tâm thật.

Tổng Thư Ngu buông tay nhìn cô cười: “Được, là cô nói đấy nhé, đừng trách tôi vô lương tâm không để ý tới cô”.

Anh quay người lấy chìa khóa mở cửa, Tâm My một bước nhào lên phía trước, vừa chui được một chân đã bị anh hẩy ra ngoài, trong chớp mắt cánh cửa đóng chặt, đập vào mũi cô.

Anh không quan tâm thật.

Tâm My tức tối lấy móng tay cào cửa, loẹt quẹt loẹt quẹt loẹt quẹt...

“Lão Tổng chết tiệt, lười chảy thây chảy mủ, chỉ giỏi giả vờ giả vịt, chuyên gia vô tình, giáo sư bất nghĩa, giường mắt nhìn tôi sa cơ lỡ bước cũng không giúp một tay sao?”, giọng càng nói càng bé, “Anh cho tôi vay mười hai đồng đi xe đến tìm Tiểu Uyển có được không, nếu không được, anh định để đêm hôm khuya khoắt bắt tôi chân lê dép đi bộ đến Trung Sơn sao? Tôi mặc quần cạp chun đây, bị hiếp trước giết sau thì làm thế nào? Anh vô lương tâm thế hả, lão Tổng, lão Tổng!”

Mẹ kiếp! Cái tên tim đen phổi tím dạ dày bảy màu này không thèm đếm xỉa đến cô! Tâm My ngồi xuống đất tức tối găm móng tay, đột nhiên bật cười hì hì, biết lão Tổng là giáo sư sợ ma: “Anh có bản lĩnh trốn trong nhà không ra đi. Cẩn thận mấy con ma trong nhà anh, đặc biệt con ma tóc dài xoa xuống mặt, mặc áo choàng ấy, lần trước nếu không có ông nội kéo tôi thì suýt chút nữa tôi đã bị cô ta lôi đi. Còn cả mấy con ma thích nghịch hộp gia vị trong bếp...”.

Cánh cửa lập tức mở ra, cô ngồi không vững, hôn luôn một miếng vào dép anh. Ừa... Cô lau miệng ngược lên nhìn, liền trông thấy một bộ mặt đần thộn to tướng. Mẹ kiếp, người bực mình đáng ra là cô mới đúng. Đại lão gia nhà hắn tức tối cái quái gì?

“Tôi gọi điện thoại cho bố cô rồi, nói đã đưa cô đến nhà Trần Uyển. Có biết cô bỏ nhà ra đi mọi người lo lắng thế nào không?”

“Không biết, không cần biết”, cô bực bội nói.

“Đứng dậy.”

“Không dậy, tôi chả còn chỗ nào đi.”

“Ranh con, không đứng dậy làm sao tôi thay giày đưa cô đi tìm Trần Uyển được? Cô định ngồi lên chân tôi đến sáng hả?”

“Tôi đói rồi”, cô chỉ dám cúi nhìn ngón tay mình.

“Tối nhà Trần Uyển bảo cô ấy cho cô ăn no”, anh nói vẻ tức giận.

“Tôi sợ mình chưa ăn no, tên chuột cống nhà cậu ấy đã ăn tươi nuốt sống tôi rồi.”

...

“Tùy mỳ gì chẳng chẳng là mỳ, chỉ cần có cái cho vào bụng là được.”

Anh quay đầu xe, Tâm My cười toại nguyện.

“Da mặt cô còn dày hơn mọi khi, ăn mặc thế này mà dám ngông nghênh ngồi vào đây.”

“Được ăn là sướng nhất trên đời”, cô đã thay chiếc quần ngủ, bộ dạng hào hứng thấy rõ trên mặt.

Trên chiếc bàn nhầy nhụa mỡ còn nguyên hai chiếc bát ăn dở chưa kịp dọn, tên ki bo này, tốn thêm một đồng của hắn là ruột đau như cắt, có thật chỉ đưa cô đi ăn bát mỳ không thôi?

“Đừng có nhìn tôi như thế, cũng đừng nhìn gì.”

Tổng Thư Ngu sừng sộ, Tâm My không dám thậm chí đánh một phát rắm, chẳng còn cách nào, được ăn quan trọng hơn hắn, cố nhịn.

Mỳ thịt bò đã tới, cô hớn hở cười tí mắt, múc hai thìa tương ớt liền. Ăn đến mồ hôi đầm đìa, lúc này Tâm My mới ngẩng đầu, trong miệng còn nhai miếng thịt bò cuối cùng, lơ ngơ hỏi: “Nhìn tôi làm gì? Đừng có nhìn, để tôi giúp anh giải quyết nốt bát mỳ đấy nhé, tôi đang giảm cân mà”.

Anh đang nghĩ gì đó, đột nhiên bật cười: “Ranh con, khi này còn thút tha thút thít, một bát mỳ đã dễ được vui vẻ như thường”.

“Đương nhiên là vui rồi, tôi đây gọi là trong họa có phúc, cuối cùng cũng có thể dọn ra ở riêng. Anh có biết năm ngoái tôi mè nheo mẹ tôi bao lâu không? Mẹ nói bốn năm đại học để tôi ở trong ký túc xá rồi giờ không thể thả lỏng được. Sau đó nếu không vì bị chuyển công tác khiến bà bực mình, tôi còn tiếp tục mè nheo nữa. Đợi chút nữa gặp Tiểu Uyển là tôi hỏi vay tiền ngay, ngày mai sẽ đi thuê nhà”, đôi mắt cô long lanh, “Những ngày tháng tự do của tôi sắp bắt đầu rồi, khả khả”.

Tổng Thư Ngu không nói gì, ngồi gầy đũa ăn như đang đếm từng sợi mỳ: “Định sống thử với bác sĩ Tôn?”.

Tâm My không đề phòng, đột nhiên bị anh hỏi vấn đề này, lại bị một hạt ớt chui tọt vào mũi, liền ôm mặt ho sù sụ hồi lâu mới lau nước mắt nói: “Chúng tôi đã ‘rõ như lòng bàn tay’ rồi”.

Đôi đũa trong tay lão Tổng chống vào bát hồi lâu.

Tâm My không đề phòng, đột nhiên bị anh hỏi vấn đề này, lại bị một hạt ớt chui tọt vào mũi, liền ôm mặt ho sù sụ hồi lâu mới lau nước mắt nói: “Chúng tôi đã ‘rõ như lòng bàn tay’ rồi”.

Đôi đũa trong tay lão Tổng chống vào bát hồi lâu.

Tâm My thấy trên mặt vẫn đầm mồ hôi, bèn quạt mu bàn tay lên mặt cười nói: “Cay thật”.

“Hôm nay nói chia tay? Anh ta hả?”

“Hừ, làm gì có chuyện đó! Cũng phải cho tôi cơ hội một lần được đá chứ”, cô cố hít thật sâu, biết mình cười rất khó coi, “Thực ra vẫn chưa nói, ngày mai”.

Anh hỏi cô đã ăn xong chưa, thấy cô gật đầu liền quăng đĩa đứng dậy, “Đưa cô về sớm chút, còn phải ngủ”.

Cô cuộn mình trên ghế tựa, bực dọc hỏi: “Con gái bạn học cũ của mẹ tôi, chính là người ở trong nhà tôi, anh đã nhìn thấy chưa?”.

“Mới nhìn thoáng.”

“Xinh lắm có phải không?”

“Cũng được.”

“Cái gì mà cũng được, anh chẳng biết nhìn gì cả.”

Tổng Thư Ngu nhếch môi: “Trông mặt quá nhiều mưu mô”.

“Có gì đâu, bề ngoài ưa nhìn là có vốn rồi”, cô gục đầu, “Tôn Gia Hạo giống tôi khi này, rõ ràng muốn ăn canh miến ngan, đến lúc ăn không được thì mỳ thịt bò cũng xong. Đối với anh ta mà nói tôi giống như bát mỳ thịt bò, còn Kiều Tiểu Tuyết giống như bát miến ngan. Chính là thế đấy”.

...

“Lão Tống, anh có đang nghe không?”

Anh không ngoái đầu, đưa một tay ra không chệch đi đâu đặt lên đầu cô xoa tung mái tóc.

“Đầu óc tôi lúc này đang vô cùng hỗn loạn, cảm giận vì bị người khác ức hiếp, bực mẹ tôi không công bằng, hận mình không có mắt đã nhìn lầm người. Nhưng chỉ có tức thôi chứ không đau lòng. Liệu có đúng như lời Kiều Tiểu Tuyết nói, cái mình yêu ở mối tình đầu là cảm giác khao khát tình yêu, chứ không phải con người đó?”

Cô đợi câu trả lời của anh lâu tới mức thiu thiu ngủ rồi, anh mới nói: “Không sao, chẳng qua cũng chỉ là ‘yêu thử’ thôi mà”.

“Đúng thế, nhưng đây là cuộc tình, hay chỉ là tình yêu từ một phía.” Cô gật đầu, trầm ngâm mất một lúc mới nói: “Lão Tống, ngày mai có thể giúp tôi mang ít quần áo đến không? Tôi không muốn về nhà. Còn cả điện thoại của tôi nữa, cả vòng tay may mắn ở trên tủ đầu giường... Còn cả chỗ tiền phòng thân hơn một ngàn tôi cất trong áo khoác đen, đừng để mẹ tôi phát hiện nhé...”.

Anh trề môi: “Còn cái gì nữa?”.

Không thấy cô nói, anh ngoái đầu lại thì đã thấy ranh con gục đầu sang bên ngáy khò khò từ bao giờ.

“Tiểu Uyển Uyển!”, Tâm My gục đầu vào vai Trần Uyển về sắp khóc.

Tần chuột cống cảm lạnh hỏi trời xanh.

Tổng Thư Ngu chẳng chào hỏi ai, đành tự mình vào bếp rót nước.

Cũng may Đậu Đình đã ngủ rồi, nếu không lại thêm một con khỉ bù lu bù loa.

Trần Uyển vỗ vai Tâm My nói không có gì, yêu được chừng nào thì hay chừng đó, hai ba năm nay hai đứa cũng không được ngủ chung giường tâm sự thâu đêm rồi.

Mất Tần chuột cống trợn lồi.

“Cục diện rồi rằm này cậu nhận, sao lại bắt tôi dọn hả?”, cậu ta lí nhí hỏi lão Tống.

“Hai ngày nay tôi đã khuyên cô ấy về, hoặc tìm chỗ nào đó để cô ấy ở.”

Tần Hạo đột nhiên nghĩ ba mươi năm tình thân như thủ túc của hai người thì chẳng có gì phải giấu giếm, liền khéo léo dẫn dắt: “Nhà cậu cạnh hồ chẳng phải còn trống sao? Hay bây giờ...”.

Tổng Thư Ngu quay ngoắt đầu: “Cậu có còn là anh em của tớ không hả?”.

“Cũng vì là anh em nên tôi mới nhắc cậu, thế này nhân...”

Tổng Thư Ngu mắt như nổi xung, Tần Hạo nuốt gọn hai chữ “cơ hội” lại trong miệng.

Ngoái nhìn thấy Hà Tâm My đang thề thốt với Trần Uyển: “Cậu yên tâm. Dù mình có là đồng phân, thì kiểu gì cũng phải có một con bọ hung rúc bên trong, đó là số mệnh”.

Tổng Thư Ngu run rẩy, mới rót được nửa ly nước thì bên tai nghe thấy tiếng cười như diên đại của Tần Hạo.

9. Chương 09

Chương 9

Cổ, mưa cũng đều có vị mặn

Sáng sớm hôm sau vẫn phải bò lê đi làm như thường, đang tiết thanh minh, nhiệm vụ tới khu nghĩa trang Trường Bình phỏng vấn được đặt lên vai Tâm My. Buổi chiều trở về đầu tóc đầy bùn, gót giày đầy đất, trên vai phủ đầy một lớp tàn hương.

Lúc sắp chữ nghe thấy có người tìm, Tâm My xuống gác nhìn, về mặt phụng phịu đi lại, miễn cưỡng chào tiếng bố.

Hà Phong có vẻ rất khó xử, hỏi: “Đã ăn trưa chưa?”.

Cô gật đầu: “Bố đang khuyên con về đây à? Không, về nhìn thấy Kiều Tiểu Tuyết, con lại ngứa ngáy, đến lúc đây lại bị mẹ mắng”.

“Đừng giận mẹ con nữa, bà ấy nói cũng đúng, có thể nào cũng không thể ra tay đánh người, có lý đến mấy cũng thua mất ba phần.”

Tâm My không phải không biết mình quá kích động, nhưng nhin thêm một lần chỉ lo hận càng tăng thêm.

Bố thấy cô không nói năng gì chỉ biết thở dài, “Tiểu Tuyết bị sưng nửa bên mặt, hôm nay xin nghỉ ở nhà, nói hai hôm nữa sẽ dọn tới khu túc xá của cơ quan. Con còn cười, đồ nhóc này...”, vừa nói ông vừa nhéo mũi cô.

Tâm My né sang một bên, gương cặp mắt vô tội: “Mẹ phái bố tới để thu phục con phải không? Con quyết tâm lắm, lần này nhất định con phải ở một mình. Bố à, hay hai người chúng ta cùng dọn ra ngoài ở, có bố chăm lo cho con là đủ rồi. Bố, đi mà bố”, cô dài giọng cầu cứu, không màng tới mọi người đang ra vào sảnh công ty.

“Hừ, nói cái gì thế hả? Không sợ mai mẹ con xách tai lôi về nhà hả?”

“Có bố đỡ hộ còn sợ gì nữa? Mẹ con là thép tôi trăm lần, còn bố là người uốn cái dẻo ngay. Bố à, con biết là bố có cách mà.”

“Đối với cô chủ nhỏ này thì có cách gì?”

Tâm My cười hi hi, ngày ông nội còn sống, mỗi lần cô gặp rắc rối là ông đâm ngực dậm chân kêu “cô chủ nhỏ ơi là cô chủ nhỏ”.

“Tâm trạng thấy đỡ hơn chưa?”

Cô nhìn chăm chăm vào mũi chân rồi gật đầu, ai bảo cô không có số như Hàn Hồng[1] mà chỉ có bệnh của Hàn Hồng thôi?

“Tái ông thất mã chẳng phải là chuyện tốt sao, phải nhìn mọi việc với con mắt biện chứng.”

“Bố à...”

“Này đây, cầm lấy.”

Tâm My đón lấy phong bì, hai mắt sáng lên.

“Ồ ngoài không cần dùng tiền sao? Ở nhà người ta lâu quá cũng không hay. Căn phòng ngay trên giao lộ đã đến ngày thuê, bố giấu mẹ con thuê rồi. Tiền cứ việc tiêu, hết thì gọi bố, lúc nào muốn về thì về.”

Tâm My mặt mũi ngẩn ngơ, lúc có phản ứng lại liền ôm chặt lấy ông rồi rít gào lên: “Bố tốt quá, hóa ra gom tiền thuê nhà không chỉ có mình con. Bố ơi, ta quả là chiến hữu, chúng ta đã chịu áp bức quá lâu rồi!”

Cảm giác phải giả bộ kiên cường thật khó chịu, Tâm My khịt khịt mũi, đội mưa ngồi trên chiếc xe ga của mình ngay trước Bệnh viện thành phố. Không biết thời gian làm việc của Tôn Gia Hạo, chẳng rõ giờ này anh đang làm gì, chỉ biết muốn được nhìn thấy mặt anh lần cuối.

Cô nhớ mình đã post một bài trên diễn đàn, liên quan đến tình bạn đồng giới.

Bài đó thế này... Những người có tình bạn đồng giới tại sao không thể có được tình bạn khác giới? Hiện tượng những người đồng giới sống tốt với nhau liệu có đại diện cho tính cạnh tranh không đầy đủ? Từ mọi phương diện ta thấy, xã hội loài người là thế giới động vật đã tiến hóa. Cảm giác tồn tại quá yếu, đối với những người đồng giới khác mà nói không có nguy cơ tiềm tàng, vậy nên...

Cô ấn tượng nhất là reply của Shin mũi dài... Cảm giác nguy cơ tiềm tàng chính là bởi khó phát hiện nên mới gọi là “tiềm tàng”, bất kỳ người nào cũng có cơ hội trở thành chướng ngại vật trên bước đường thành công của người khác, đợi rồi đến một ngày cô phát hiện mình có được vinh hạnh đó, hi hi...

Tiếng cười gian xảo trên nỗi đau khổ khác của Shin lúc này cứ luẩn quẩn bên tai, cổ họng cô tắc nghẹn, Hà Tâm My cô nào có tài có đức, tại sao lại trở thành đối tượng để cạnh tranh, tuy còn chưa đánh nhau đã thua thảm hại không còn một manh giáp rồi.

[1] Ca sĩ nổi tiếng có trọng lượng lớn.

Cổng bệnh viện lâu nay vẫn có ông cụ đẩy sạp hàng bán bánh rán, hoa quả để kiếm sống: “Cô gái, có muốn thêm trứng không? Một quả thêm 5 hào”.

Cô cân nhắc một hồi, hạ quyết tâm nói không cần, lúc quay đầu lại kêu: “Ông ơi, có ạ, cho cháu một quả”.

Miếng bánh rán nóng hổi thơm phức cầm trên tay, còn cô, người lấm tấm nước mưa ngồi ăn từng miếng.

“Tới bệnh viện khám bệnh hả?”, trời mưa không đất khách nên ông cụ rồi việc.

“Ông ơi, gần đây có cửa hàng bán vòng hoa không?” Đặt một vòng tặng Tôn Gia Hạo, tiện thể đưa tiền mới tình đầu của cô luôn.

“Có, phía trước rẽ trái vào một con hẻm ở tít bên trong. Con người mà, sống chết có số, cô gái đừng quá đau buồn.”

...

“Tôi dọn hàng ở đây mấy năm nay đã gặp nhiều rồi, những người giàu có mới ba bốn chục tuổi chẳng bằng ông già cả đời hèn mọn này, mới vào mấy ngày ‘tạch’ một phát nói đi là đi luôn...”

Tâm My suýt chút nữa mắc nghẹn. Sao lời của ông cụ chẳng thấy giống nói về bệnh viện gì mà cứ như lò sát sinh vậy, hơ, Tôn Gia Hạo chính là tay đao phủ sát hại mối tình đầu của cô.

“Thế nên, con người mà, số mệnh do trời, sống ngày nào vui ngày đó là được rồi.”

Không phải chứ, đôi mắt Tâm My sáng lên, toàn thân ông cụ này toát lên khí chất của sự thông tuệ!

Cô nuốt nốt miếng bánh nhỏ cuối cùng vào bụng, phủ tay giọng nói kiên quyết: “Ông ơi, cảm ơn ông, cháu đi mua vòng hoa đây”.

“Bác sĩ Tôn.”

“... Tâm My?! Anh có gọi cho em mấy lần, em...”

“Ừ, tôi không muốn nghe nên dập máy luôn.”

“...”

“Tháng này chúng tôi thu nhập từ quảng cáo ít quá nên phí điện thoại chỉ được trả một nửa. Không dài dòng, tôi chỉ muốn biết một việc, Kiều Tiểu Tuyết nói anh chủ động gọi điện thoại để hẹn cô ta, có phải như vậy không?”

“... Phải.”

Được lắm, không vòng vo trái phải, rất đáng hoan nghênh.

“Anh nói chúng ta đã nói chỉ là thử thôi, không chắc chắn mối quan hệ là gì. Anh nói anh thích tính cách của tôi, nhưng tính cách không thể bao hàm tất cả. Anh nói chúng ta chỉ mới nắm tay, tổng cộng còn chưa tới ba phút, nên chúng ta vẫn giữ được tình bạn trong sáng. Có phải không?”

“Tâm My...”

“Xem ra, anh là bông hoa nhài, cảm phải bãi phân trâu là tôi chứ gì? Tôi muốn nói, nếu anh đã là hoa nhài, sau này chẳng có con trâu nào dám ị phân nữa đâu. Trong điện thoại anh không thấy được miệng tôi nói gì, cái tôi muốn nói chính là “Dở – ông – dở – thằng – cái – đồ – khốn – nạn”, cảm thêm vài cọng lông mà giả làm thiên thần! Còn một câu nữa, chúc cho đôi chết dẫm hai người hạnh phúc!”

Bệnh viện là nơi luân chuyển giữa sự sống và cái chết, mầm cây nhỏ đem gieo trong lòng, run rẩy non nớt, nảy chồi ở đây tàn lụi cũng tại đây.

Cô gác điện thoại rồi chắc lưỡi: “Cỏ, mưa cũng đều có vị mặn”.

Mấy ngày sau đó, lão Tống nói đã giúp cô tìm được nhà, gọi cô tới xem.

Con người Tâm My như sắp lòi ra: “Bốn phòng? Tôi cần rộng thế để làm gì? Để lăn hả? Còn nữa, mỗi tháng lương của tôi bao nhiêu? Đóng tiền thuê nhà xong buổi sáng đi làm đêm về ăn cướp để qua ngày hả?”.

Trần Uyển ôm mặt cười: “Ăn đã, vừa ăn vừa nói”.

Bàn ăn đã dọn sẵn, Đậu Đình chinh ịch cái mông nhỏ ngay chỗ ngồi cạnh Tâm My, tuyên bố: “Con phải ngồi cạnh mẹ nuôi”.

Tần Hạo gật đầu lia lịa: “Thế thì giỏi rồi, đến cả con tôi cũng bị cuỗm luôn”.

Trần Uyển và Tâm My nói chuyện mất mấy đêm liền, sau cùng đến Đậu Đình cũng chẳng tài nào chịu nổi cô đơn liền bò lên giường họ, nghe chuyện đến khi mất không thể mở được mới ngủ. Trần Uyển biết chồng mình đang nằm trên giường con, tay ôm gối bụng sôi sục cảm phần mà thở dài ngao ngán, miệng mỉm cười đưa mắt nhìn sang phía chồng rồi lại chu mỏ.

Tần Hạo hoang mang, đứng dậy vừa đi vào bếp vừa nói với Tống Thư Ngu: “Người anh em, ra ngồi chỗ tôi, trông con cho tôi cái. Ngồi cạnh bà mẹ nuôi thịt thà của nó, chắc đến một cọng rau cũng chẳng có cơ may chạm tới”.

Tống Thư Ngu nhướn mày, không hiểu gì cũng chẳng phản ứng.

Hà Tâm My tự nhiên như không, cầm đôi dưa làm vũ khí, cùng với Đậu Đình người đánh kẻ đỡ, âm ỉ huyền oán.

“Cẩn thận, không chọc vào mắt.”

Thấy lão Tống nói vậy, cô thấy cũng phải, liền thu dưa lại nói: “Thực ra, tôi đã tìm được nhà rồi. Ở ngay cạnh tòa soạn, là khu ký túc xá cũ của Sở công an thành phố. Tầng một không mấy rộng rãi thoáng mát, nhưng một phòng có kèm phòng khách nhỏ rất hay. Hơn nữa ở một mình như vậy cũng an toàn, cứ nghĩ xung quanh có súng ống đạn dược bảo vệ, ngủ cũng thấy ngon hơn. Không chừng lại gặp được một anh sĩ quan vác huy hiệu ‘ngon giai’ hàng trưởng phụ bụng sáu múi, dập đầu choáng váng ấy chứ...”.

Tần chuột cống: “Bảo vệ cô cỡ 36D mà không sợ bị cướp?”.

Tiểu Uyển: “Tâm My, hôm qua cậu mới thề sẽ rời bỏ hiệp hội ưa ngoại hình mà...”.

Tống Thư Ngu: “Cô vừa vừa thôi chứ, tăng một ẩm thấp lắm...”.

Đậu Đình: “Mẹ nuôi, con cũng muốn, huy hiệu muôn năm!”.

Tâm My thấu hiểu sâu sắc tự do vừa giành được không dễ dàng, liền bịt mồm: “Ăn cơm, ăn cơm”.

Cuối cùng Tâm My vẫn từ chối lời đề nghị của lão Tống, căn nhà gần hồ á, nhà cao tầng, ban công lớn, như thế rất dễ khiến bất cứ câu chuyện tình yêu tình báo nào cũng có nguy cơ trở thành chuyện gian tình, không, chính xác là bối cảnh để phát sinh tình cảm. Những lúc đi đôi giày Adidas dỏm ra vẻ chạy bộ quanh hồ, những lúc cắt ruột cắt gan rút hai mươi đồng sau cùng để mua một thỏi chocolate nhập khẩu bé tẹo trong quán tạp hóa của khu nhà, những lúc chuyển bến xe buýt cách khu nhà nửa cây, rồi đột nhiên ở cửa thanh toán quay người va phải tấm bảng, đều là cơ hội để phát hiện ra những hot boy đẳng cấp hay các chú lăm tiền đây!

Ừa lệ... Đó không phải cuộc sống của Hà Tâm My.

Từ trên xe lão Tống bước xuống, Hà Tâm My xách túi của mình, mặc bộ quần áo vừa thay đã giặt sạch, ôm chiếc laptop trước ngực, vênh mặt sải bước vào cuộc sống mới.

“Chìa khóa cửa có vấn đề.” Cửa đã mở nhưng chìa khóa lại không rút ra được. Cô mồ hôi đầm đìa, một tay không đủ sức, bèn đưa máy tính trên tay cho Tống Thư Ngu: “Anh vào trong nhà ngồi trước đi”.

“Để tôi thử xem nào.”

“Không cần”, cô liếc mắt nhìn ngón tay thon dài của anh, thật không thể chịu nổi, “Lần trước đến xem nhà cũng thế này”. Chân đạp cửa chống trộm, tay vận hết sức bình sinh, hít một hơi thật sâu. RẦM, chìa khóa rút được ra, cô té ngửa ra sau: “Lão Tống, á á...”.

Tống Thư Ngu nhanh tay nhanh mắt, ôm chầm lấy cô.

“Đã bảo để tôi...”

“Để anh ngã ra đây tôi đỡ làm sao được, người to cao vạm vỡ thế này...”

Cửa nhà đối diện hé mở: “Cô Hà, hôm nay chuyển...”.

Tâm My gượng cười, giằng khỏi vòng tay của lão Tống, “Vâng, cô Lý, sau chắc sẽ phiền cô nhiều ạ”.

“Không có gì, hàng xóm cả, cần giúp gì cứ nói nhé. Hai người... sống chung?”

Tâm My nhìn lão Tống một cái, tên kia mặt như vừa xem hài kịch, cô cười thất kinh rồi xua tay: “Không phải không phải, tuyệt đối không phải, cháu đảm bảo không phải”. Nhà ở khu công an có cảnh cảnh giác cao thế này không? Để hy vọng cho phồn vinh và ổn định à?!

“Sao ban nãy anh không nói gì?”

“Nói cái gì? Chẳng phải cô giải thích rồi sao?”

“...”

“Có mỗi cái ghế thôi à?”

“Anh ngồi là được rồi, tôi đi dọn dẹp cái đã.”

“Tiền thuê với tiền đặt cọc đóng rồi có còn tiền tiêu không?”

“Có, bố tôi có quỹ riêng.”

“Dọn dẹp một lát tôi đưa cô đi mua đồ, cái giường này chốc gọi người đến vứt nó đi. Tiểu Uyển nói đưa Đậu Đình đi nhà trẻ, lát tới ngay.”

“Được.... Cái gì thế này?”, con người Hà Tâm My lòi ra rồi mau chóng thụt lại.

Lão Tống như làm ảo thuật, ngón tay móc ra chiếc quần lót đàn ông, còn là kiểu Hawaii, quần hoa màu cam. Hất tới khua lui trước mặt Hà Tâm My, khua tới mức tim Tâm My nhảy loạn xạ.

“Phơi ở ban công, chống trộm chống cướp chống yêu râu xanh.”

10. Chương 10

Chương 10

Lấy vợ chỉ cần coi mặt

là quyết sách đầu tư gay go nhất

Hà Tâm My giương mắt nhìn chiếc quần lót sặc sỡ mà mặt thộn mắt năm mươi chín giây, đến lúc ngẩng đầu chỉ hỏi đúng một câu: “Anh đã giặt chưa đấy?”. Tổng Thư Ngu mặt kiêu Cô bị trúng gió đấy à: “Tôi cố tình chạy đi mua cho cô đấy”.

“Cái màu này...”

“Màu nâu phơi lên ai nhìn thấy cho được?”

Nhưng style này thì kinh quá đi!

“... Ủ hừm, tốt lắm, hi hi, hoa kiêu này hết đèn bí ngô, cách mười ki lô mét cũng phát hiện được ánh sáng chói lóa của nó.” Cô vẫn không chắc liệu đó có phải là tài sản cá nhân của lão Tổng hay không. Hai đầu ngón tay nhón lấy một góc nhỏ, xoay một vòng mới phát hiện, dừng nói mặc áo, trong phòng đến cái đỉnh cũng chẳng có.

Khốn kiếp, của nợ này biết treo ở đâu?

“Cứ để trong túi của cô ấy, đợi chút nữa mua đồ về phơi ra là được.”

Tâm My suy sụp: Ý ngài là tôi phải mang theo nó khi đi mua đồ, lúc lượn siêu thị và dạo bước trong làn gió mát của thành phố? Có phải bùa hộ mệnh đâu!

“102! 102 có ở đây không?”

Ở khu của công an có khác, gọi cửa cứ như là gọi số hiệu của tù nhân vậy.

“Đây!... Có, có”, Tâm My luống cuống chạy ra mở cửa.

“Đưa hàng.” Ở cửa có hai tên nhóc mặc đồng phục của Công ty Điện máy XO.

“Hai người nhầm phải không? Tôi đâu có đặt đồ điện tử gì?”, cô ngoái đầu ra sau hỏi Tổng Thư Ngu, “Anh đặt à?”, Tổng Thư Ngu lắc đầu.

Người đứng trước rút ra một tệp hóa đơn lật vài trang xem xét, “Đúng rồi, đường XX số OO phòng 102”.

Tâm My cầm tờ hóa đơn, thấy người thanh toán Thường Tuệ, tâm trạng rớt xuống tận đáy vực, “Đúng rồi, mời vào”.

Hai tên nhóc lắp tivi, điều hòa xong đầu đầu liền cáo từ, Tâm My ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng như nhà sư đang ngồi thiền.

Tổng Thư Ngu đứng khá lâu, không biết làm thế nào liền nói: “Đầu ngón tay có gì hay mà nhìn?”.

Cô ngẩng mặt ngược nhìn, mắt ánh lên vẻ thành thực: “Mẹ không cần tôi nữa phải không?”.

“Nói gì thế? Không cần mà lại gửi đồ đến thế này à?”

“Thế chẳng phải muốn tôi cứ yên tâm mà sống, khỏi cần phải về nhà nữa”, cô lại cúi đầu, “Tôi đã khiến bà quá thất vọng”.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, mấy lần định đưa tay nhưng sau cùng lại đặt lên gối mình.

“... Có cố gắng thế nào cũng không làm bà hài lòng, sống vô ích hơn hai mươi năm, tốn cơm tốn gạo.”

“Làm bọ gạo cũng là một thứ hạnh phúc.”

“Tổng cá trê, không khiến anh an ủi tôi kiêu đó.”

“Thế muốn tôi làm thế nào?”

“Đáng ra phải nói, cô là mỹ nữ siêu cấp vô địch vũ trụ, hiện giờ tiềm năng vẫn chưa được phát huy, rồi sẽ có một ngày bùng sáng cả hành tinh, hào quang nhất định sẽ khiến cả thế gian lóa mắt... Nhìn tôi làm gì?”

Lão Tổng ánh mắt đăm chiêu: “... Sorry, tôi là nghệ thuật gia, ngắm nhìn mỹ nhân là công việc của tôi”.

Tâm My lao đi: “Đừng có chắn đường, tôi phải tìm chỗ... Ơe”.

Tất cả mọi thứ không có gì quan trọng bằng việc chuyển nhà và lắp mạng mới.

Trên tivi, cô MC Tiểu S với tràng cười không ngớt, giọng Thái Khang Vĩnh dồn dập gấp gáp. Lần đầu tiên Tâm My xem tivi một mình, phát hiện thấy việc trong nhà không có tiếng người thật đáng sợ, thế nên việc đầu tiên khi về đến nhà là bật tivi.

Cô nằm bò trên giường cười ha ha với chiếc máy tính, lúc vào trong phòng chat mới lộ mặt đã bị xâu xé một trận, bạn bè lũ lượt trách cô có người yêu là mất hết nhân tính, yêu đương vào quên hết chị em.

Cuối cùng cô cũng có thời gian đánh một hàng chữ: Đã trở về tình trạng độc thân.

Mọi người yên lặng hồi lâu, thái độ thay đổi chóng mặt, lần lượt những lời động viên an ủi kéo câu nói của cô xuống títt phía dưới, trên màn hình không còn trông thấy nữa.

Tâm My hỏi gần đây trên diễn đàn có gì hay ho không.

Latte nói mấy hôm trước có người post bài “Con gái nhà giàu thật đáng thương”, kết quả là tất cả mọi người công kích, người có lời lẽ kịch liệt nhất là Shin. Latte nói bình thường tên Shin nhất mực “điềm tĩnh”, có vẻ luôn sâu xa khó lường nói câu nào trúng câu đó, không ngờ đến mắng người cũng ghê gớm ra trò như thế.

Tâm My bắt đầu hào hứng: Để mình xem xem.

Latte: Sức chiến đấu của chủ thớt quá yếu, đã biến rồi. Cậu thử tìm một chút, chắc đã trôi xuống trang năm trang sáu rồi đấy.

Gấu hung bạo: O(_)O ha ha ~~

Latte: Gấu này, cậu với Shin có thật là không có tình ý gì không?

Gấu hung bạo: Cho phát tát giờ. Bốp bốp bốp...

Latte: Cậu không xuất hiện cậu ta cũng lặn luôn, nếu không phải bài post đó mình còn tưởng cậu ta cũng mất tích rồi.

Gấu hung bạo: =.= Ồi giờ ị ạ... Lão đại à, cậu tưởng tượng phong phú quá rồi. Cái đó thì nói được gì chứ.

Latte: Vậy cậu ta lấy nick QQ của cậu làm gì? Cũng không thấy hỏi người khác. Thật lòng đi, có thật không quan hệ gì không?

Gấu hung bạo: Làm sao mình biết được cậu ta muốn gì? Nói không chừng ăn no rửng mỡ hoặc bị mộng du. Sau cùng xin nhấn mạnh lại một lần nữa: Không có quan hệ gì!

Khiếp chưa, hơn 700 bình luận!

Tâm My tròn tròn mắt, thế là chủ đề hot nhất của diễn đàn trong cả năm nay rồi.

Người đăng bài bị mọi người công kích có nick là Nếu tương tư, Tâm My lơ mơ có chút ấn tượng, nhớ ra cô ta là người mới của diễn đàn có bình luận nói rằng trước hôn nhân vẫn có quyền được chọn lại lần nữa.

Nếu tương tư nói về một người bạn cùng giới của mình, cô gái đó xuất thân danh giá, gia đình có điều kiện, đáng tiếc không có chí tiến thủ, dấn dốn dốt nát. Điều khiến cô gái đáng thương nhất là thân hình quá khổ, ăn nói thô lỗ, thậm chí điều kiện vật chất cũng không thể làm chỗ dựa, chuyện tình cảm hết lần này đến lần khác đều thất bại.

Không có chí tiến thủ, thân hình quá khổ, tình duyên lận đận, trong lòng Tâm My nghĩ chẳng phải đang nói mình sao? Nhưng thấy xuất thân danh giá lại không giống lắm, gia đình cô cũng lắm cũng chỉ là gia đình có học.

Cô đi pha một ly ngũ cốc để vừa xem vừa uống.

Chủ thớt bắt đầu với giọng điệu thương hại nhưng cũng không đến nỗi khiến người ta phát ghét, chỉ là mấy bình luận phản hồi nói giọng điệu cô ta chẳng qua là “Cáo chê nho xanh”, đến khi không còn điềm tính được nữa, chủ thớt đáp trả bằng giọng lưỡi cay độc: “Thân hình thịt thà như lợn của cô ta có cái gì đáng để tôi ngưỡng mộ...”.

Ông nội nhà nó chứ! Tâm My bắt giác dùng câu cửa miệng của Tần chuột cống. Thịt lợn thì làm sao? Giá ổn định nhất chính là thịt lợn đấy!

Trong diễn đàn, Tâm My đã từng gặp một vài chị em, thân hình cũng không khác cô là mấy. Vừa trông thấy hai chữ thịt thà, liền nhảy cẫng lên. Cô ta cũng không vừa, ngôn từ sắc bén, thế là, cuộc hỗn chiến bắt đầu.

Tâm My càng kéo xuống xem càng uất ức, mãi cho tới khi Shin xuất hiện.

Bình luận thứ nhất của Shin: Không có ảnh chẳng biết được thực hư, mời chủ thớt đăng ảnh, để chúng tôi được biết thế nào là mỹ nữ.

Bình luận thứ hai của Shin: Thái độ lệch lạc, nhân cách lệch lạc...

Bình luận thứ ba của Shin: ...

Bình luận cuối cùng của Shin: Lấy vợ chỉ cần coi mặt là quyết sách đầu tư gay go nhất, sự phai tàn của dung nhan tương đương với việc tài sản cố định bị trượt giá nhanh chóng, lợi nhuận sau đầu tư thấp nên chỉ có thể đầu tư ngắn hạn, không nên giữ lại quá lâu.

Shin, người quá vĩ đại! Người quá vô địch! Tuy việc vật cách hóa phụ nữ có hơi đáng ghét, nhưng... xin quỳ lạy, quỳ lạy vô điều kiện!

Người đã tóm sạch lũ sâu bọ làm rầu nồi canh trên mạng giải trí rồi!

Tâm My chủ động click vào biểu tượng của Shin, gửi tới một icon mặt cười.

Chẳng còn cách nào, yêu cậu ấy quá. Chẳng sợ ngoài đời đầu hói răng hô bụng ếch, xấu xí thảm hại, cậu ấy tuyệt đối vẫn là tri kỷ của cô.

Lời đã nói ra không thể rút lại, hóa ra anh chàng này thú vị đến vậy. Nhưng có vẻ như đã đi không ít nơi, đến không ít chỗ nên hiểu biết thật phi thường.

Cuối cùng cô hỏi: Có thể thường xuyên gặp anh nói chuyện không?

Shin: Vô tư hoan nghênh! Nhưng thường tôi chỉ có thể lên mạng vào buổi tối.

Gấu hung bạo: ^.^ Vậy tôi out trước nhé, bye bye.

Cách đó mấy cây, có người liếc vào màn hình nghiêng răng nghiêng lợi: Ranh con, nói chuyện với người ta cũng phải nhớ lễ phép một chút chứ.

Sinh nhật, Tâm My nhận được không ít quà.

Phong bì ba gửi đến kịp thời hóa giải nguy cơ tài chính của cô; Trần Uyển biết cô thích pha lê, tặng cô một chuỗi vòng tay Tourmaline[1] cực phẩm; Khinh My ở tận Quý Tây, gửi đến nguyên một chiếc giò heo hun khói đặt trong túi chân không. Tâm My ngồi khoanh chân ôm chiếc giò heo cỡ lớn ngồi ngay giữa phòng khách chật hẹp, trên tay đeo chuỗi vòng long lanh đêm tiên, hạnh phúc suýt rớt nước mắt. Chỉ có Ninh Tiểu Nhã, hức hức...

Mắt cô đảo qua chiếc hộp trên bàn được chuyển phát nhanh tới, với tay túm lấy rồi quẳng vào trong tủ: “Ninh Tiểu Nhã, mong ước lớn nhất trong ngày sinh nhật hôm nay của tôi chính là mong chồng của cậu bị liệt dương một năm, đảm bảo tôi sẽ tặng cậu nguyên một bộ dụng cụ tự sướng!”.

Trở về tòa soạn, mấy người cùng nhóm trông thấy cô liền “Chúc mừng sinh nhật”, đến ánh mắt sếp tổng khi nhìn cô cũng hiền từ hơn mọi hôm.

Cô linh tính chẳng lành, hộp xong liền hỏi Tiểu Đố: “Làm sao thế này? Ánh mắt ai nhìn tôi cũng thấy là lạ”.

“Chẳng phải cậu độc thân sao? Chẳng phải hôm nay là sinh nhật sao?”

Tiểu Đố hỏi một câu cô gật đầu một câu.

“Chúng tôi đang bàn nhau tặng quà gì thì được.”

“Ha ha, cái đó đâu cần phải bí mật gì. Tôi từng này tuổi rồi còn cần gì quà cáp, tối đến tôi chủ xị tìm chỗ nào đấy tụ tập, mọi người nể mặt đến ăn uống là được rồi.”

“Cái chính không phải ở chỗ đó, hôm nay làm thế nào cũng phải tìm cho cậu một anh chàng độc thân ngon giai”, Tiểu Đố nhìn Tâm My khó nói, cười méo mó: “Tặng cho cậu người tình một đêm mới chuẩn có phải không?”.

“...?”

“Tâm My, hôm nay cậu chậm hiểu thế.”

“... Tôi”, Tâm My nuốt chữ “Mẹ kiếp” vào trong bụng, “Tôi, tôi, tôi muốn nghỉ việc!”

Mẹ ơi! Tại sao lại sinh ra con vào đúng ngày cuối cùng của cung Bạch Dương, ngày 19 tháng 4?

Tối đến, một đám người kéo đến khu Củng Hương ăn uống.

Trước giờ, số lần Tâm My đến chỗ Tiểu Uyển ăn tiệc quá nhiều, hôm nay cô hạ quyết tâm rút hầu bao của mình. Nhưng ở tòa soạn cô rất được lòng mọi người, những người đã từng cùng nhóm trong ban tài chính, bá vai bá cổ tới, tính sơ sơ cũng phải mất hai bàn.

Điều này khiến cô nhảy cuống lên trong bụng.

Tiền lương cô đi làm cuối tháng nhận được bao nhiêu phải đem nộp đủ, còn lại để thái hậu cho tiền tiêu vặt. Cái gọi là tiền phòng thân chẳng qua là một chút bồng lộc hồi còn làm bên ban tài chính, cộng thêm tiền mừng tuổi từ hồi Tết. Bình thường vung tay quá trán chẳng tích góp được mấy, lần này vừa chuyển nhà cái đã sạch trơn. Tiền bố cho cô cứ ngỡ thoải mái tiêu sinh nhật, nhưng xem chừng tình hình này, chút nữa còn phải đi nhập nữa... hu hu... Xấu mặt quá, không muốn sống nữa.

Đang lúc chân đấm đá chân chiêu, nghĩ một lượt về những người xung quanh mình xem sao, Tiểu Uyển và chuột cống tuyệt đối không được, vậy chẳng phải là ăn không sao?

Người khác...

Câm nín luôn, tại sao mỗi lần đen đủi mình chỉ có thể tìm đến Tổng cá trê?

“Thầy Tổng?”, cô tỏ vẻ đáng thương.

“... ”

Không nói gì! Tâm My có thể hình dung được bộ dạng đề cao cảnh giác của lão Tổng, từng lớp vẩy cá dựng đứng: “Thầy Tổng?”.

“Gặp phiền phức gì rồi?”

“Xin ra tay cứu giúp với, đại ca!”

“Nói rõ xem nào.”

“Tôi đang ở chỗ Tiểu Uyển, vì hôm nay sinh nhật nên tôi mời đồng nghiệp tới ăn, chỉ sợ không đủ tiền. Cho tôi vay tiền hạn trong một tháng, tôi đảm bảo sang tháng lấy lương nhất định sẽ trả, xin lấy danh dự để đảm bảo.”

“Mời khách cũng chẳng nghĩ đến việc mời tôi sao?”

Đang lý sự? Ồi giờ, ngài còn thiếu một bữa. Hơn nữa, ngài biết sinh nhật tôi, ngài cũng có thêm tặng quà đâu.

“Chẳng phải, định ngày mai mới mời đấy thôi.”

“... Đợi tôi chút.”

Tâm My thở dài, nhìn vào gương trong nhà tắm, chỉnh trang quần áo.

Ai bảo, tiền bạc cũng như ngực phụ nữ chỉ cần bóp bóp một chút là có liền. Cô chưa từng bóp, sau này...
Hiểu rồi! Bóp vào là được!

[1] Một loại đá Granit nhiều màu sắc dùng làm trang sức.

11. Chương 11

Chương 11

Vòng đời thứ 26

Thấy lão Tống bảo cô đợi anh, chẳng hiểu sao Tâm My thấy yên tâm và tâm trạng phần chần hơn hẳn.

Cô ngồi xuống vẫn kiểu rượu uống bát lớn thịt chén miếng to, đôi mắt không ngừng liếc nhìn ra ngoài cửa mong ngóng chờ đợi.

Khi bóng hình quen thuộc xuất hiện trước tấm bình phong ngay phía cửa quán Củng Hương, cô cất tiếng chào với người đang ngồi trên ghế dành cho khách, hí ha hí hửng chạy ra đón Tống Thư Ngu.

“Sao không gọi điện cho tôi, để tôi còn ra...”

Tống Thư Ngu không buồn phản ứng, liền hỏi: “Trần Uyển đâu?”.

Tâm My nói Tiểu Uyển đang ở trong bếp, rồi mắt đắm đuối nhìn anh. Thấy anh dài giọng ừ một tiếng chuẩn bị đi vào bếp, cô cuống cuống: “Lão Tống! Thầy Tống!”.

Tống Thư Ngu ngoái đầu.

Tâm My chẳng biết phải mở miệng ra sao, mượn tiền để ăn thì thật khổ nạn, đâu phải việc con người nên làm. Cô tiếp tục nhìn anh trân trân.

“Tôi đi chào Trần Uyển một câu.”

“Nhưng, còn... tiền...”

Tống Thư Ngu đã bước đến giữa sảnh ngay hành lang, nghe thấy liền quay người nói: “Để thêm một chỗ cạnh cô, tôi đi nói vài câu với Trần Uyển sẽ quay lại ngay”.

Tâm My há hốc.

“Tôi còn chưa được ăn, nhờ may cô cầm tiền rồi đuổi tôi thì sao?”, anh hùng hồn lý sự.

Nhưng, nhưng mình còn chưa cầm được tiền. Hơn nữa, chẳng quen chẳng biết ai, ngồi cùng không thấy ngại sao?

“Nhưng đó đều là đồng nghiệp của tôi, anh đâu có quen ai...”

“Ai nói tôi không quen?”, Tống Thư Ngu nhìn qua ô cửa hoa bằng gỗ, rồi mỉm cười, “Có quen hai ba người, đã từng gặp ở sân chứng khoán An Thành”.

Gặp quỳ rồi.

Lúc lão Tống “trang điểm lộng lẫy” trở lại, sự nhiệt tình của mấy đồng nghiệp cũ bên ban tài chính đã chứng minh lão ta không nói dối.

Tiểu Phạm người cô từng cộng tác trước đây không ngừng dò hỏi bên tai: “Hà Tâm My, cậu cũng thủ đoạn và nham hiểm thật, nhân vật chủ chốt đứng đằng sau sân chứng khoán An Thành, trong tay nắm được con cá lớn đến vậy, thế mà rằng không thèm hé, mặt không biến sắc, uống công tôi vẫn thật thà coi cậu như chị em”.

Tâm My kêu khóc oan uổng xuyên trời thấu đất: “An Thành là của nhà họ Diệp không phải sao? Hơn nữa ban tài chính có khác gì hang sói, đường tôi đi vốn đã gặp ghềnh, đáng thương, đến một hai con tôm con tép cũng bị mọi người câu mất, nhiệm vụ quảng cáo của tôi làm sao hoàn thành đây?”. Cô tuy ngờ nghệch nhưng đâu phải đứa đần độn.

“Con tôm con tép? Một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu! Đồ vô lương tâm, cậu quên anh mình khi ấy đã đưa cậu đang là một cô thực tập tép riu đến đây như thế nào không hả? Thấy tự sướng một mình là được rồi hả, chuyển tới ban khác cũng không nói ra để chị em cùng chia sẻ niềm vui”, nói đoạn liền nhéo thịt trên mặt cô.

Tâm My nhìn sang phía đối diện, lão Tổng đang quan sát bọn họ. Trong bụng cô nghĩ mắt anh lăm lăm định chém gì tôi? Người muốn xiên anh một nhát đáng ra là tôi mới đúng. Chỉ biết làm bộ là giỏi, tiền của tôi đâu?

Còn chưa biết phải giải quyết con cá to này thế nào, tay Tiểu Phạm đã nhéo cô, cô lo lắng né xa: “Hôm nay chẳng phải giới thiệu cho mọi người đây sao? Có việc gì cậu trực tiếp đến tìm anh ta là được rồi”.

“Ồ... được”, Tiểu Phạm mình đầy sát khí, “Lần sau mời cậu ăn cơm, nhất định phải đưa cả thầy Tổng tới”.

Cô bạn biên tập Tiểu Đỗ mà Tâm My yêu nhất chạy tới ngắt lời: “Tâm My, anh ấy là thầy giáo cậu thật à?”.

Tâm My gật đầu lia lịa.

Hai mắt Tiểu Đỗ lập tức sáng quắc, kể đó liền oán thán: “Chị đây phí phạm hai mươi năm đèn sách, giờ mới hiểu ý của câu: Trữ ngọc chàng lệ như mưa. Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng[1]”.

Tâm My run rẩy, cổ gắp miếng thịt gà kho hương quế cho cô, “Chị Đỗ, đây không phải lần đầu tiên bị mê hoặc bởi thần tượng đây chứ, lúc này em nghĩ chị cũng nên nghĩ một chút đến những điểm tốt của chồng chị”.

[1] Hai câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của Trương Tích.

Chị Đỗ hoàn toàn không quan tâm tới lời cảnh cáo của cô: “Năm nay chỉ tiêu quảng cáo của ban ta không biết thiếu bao nhiêu, việc này phải để sếp tổng tính toán đã. Em nói mức quảng cáo một năm của chúng khoán An Thành ước tính khoảng bao nhiêu?”.

Tâm My nhìn trời. Cô không quan tâm tới cái đó, lúc này cô chỉ lo trong túi không có tiền, chút nữa bị xấu mặt thì biết làm thế nào?

Càng về sau cô càng không biết mùi vị thức ăn thế nào, nhưng cô càng suy sụp thì lão Tổng lại càng vui vẻ nói cười.

Tâm My và nốt miếng cơm cuối cùng, lượn tới trước sảnh, ngậm ngùi nói: “Tiểu Uyển, hai bàn mất bao nhiêu tiền, cậu tính giúp mình xem”.

“Mình đã bảo là mời mà cậu còn khách sáo, lúc đầu chỉ định lấy tiền nguyên liệu. Nhưng nếu lão Tổng thanh toán mình sẽ không khách khí với anh ta đâu, cứ theo giá mà thu, ghi nợ cho An Thành đây”, Trần Uyển nháy mắt.

Hả?

“Thầy Tổng chưa nói với cậu hả? Lúc mới đến anh ta đã tìm mình bảo cứ ghi nợ cho An Thành mà.”

Suy sụp.

Tổng cá trê anh ăn ở thất đức quá!

“Đã thanh toán rồi ạ, sếp Đồng, anh đừng khách sáo, việc tôi nên làm mà. Buổi sinh nhật đầu tiên của củ cải nhỏ là tôi đây cũng chẳng đáng gì, chẳng qua là lấy cớ để mời mọi người tụ tập giao lưu một chút, cũng nhân cơ hội này bày tỏ lòng cảm ơn trước sự giúp đỡ thường ngày của mọi người”, Tâm My cúi gập người nói. Vừa dứt lời với sếp tổng, cô liền quay lưng trốn mắt nhìn lão Tổng đang cười hì hì. Thất đức!

Những người có tuổi, đã lập gia đình không tiện ở lại nên đã về trước, chỉ còn một vài đồng nghiệp vốn độc thân thích vui chơi là ở lại. Nói phải tìm quán bar nào đó để chơi, Tâm My đắn đo, xem ra túi tiền không thể gồng gánh được nữa, liền liếc nhìn Tổng Thư Ngu đợi anh nói câu tạm biệt. Ai ngờ Tổng Thư Ngu tùm tùm nói hay là đến quán Thời Đại Hoàng Kim, mọi người vừa nghe xong đến gật đầu còn chả kịp, chẳng có chuyện phản đối.

Ngặt nỗi mình chưa đủ choáng, định khiến mình tiếp tục choáng váng đến lúc ngã vật xuống đất tan thành tro bụi sao?

Tiêu hoang. Hai chữ ấy như hai nhát dao cứa thẳng vào tim gan Tâm My.

Một nhóm khoảng mười người lái ba chiếc xe đến thẳng Thời Đại Hoàng Kim. Tiểu Phạm tay sờ chiếc Volvo, mồm như tép nhảy bàn chuyện phân biệt xe nhập khẩu và xe lắp ráp trong nước. Còn Tâm My tay ôm lồng ngực đau buốt, miệng lẩm nhẩm liên hồi chẳng biết mình sẽ phải sống kiếp nghèo hèn thêm mấy tháng nữa đây.

Xe đến trước cửa Thời Đại Hoàng Kim, Tổng Thư Ngu dừng xe nói đã đặt phòng đâu vào đấy, mời mọi người vào trước.

Tâm My định bụng tách ra đi theo họ, liền bị Tổng Thư Ngu túm lại bắt ngồi nguyên tại chỗ.

“Đi cùng tôi xuống bãi để xe.”

... Hu hu, bây giờ đã bắt đầu tính sổ tôi rồi sao?

“Lão Tổng, tiền cơm khi nãy tính vào hóa đơn của An Thành phải không?”, Tâm My định bụng đại khái cho qua, “VẬY tôi cũng được thơm lây, ha ha, không phải tiêu tiền của mình thật tốt”.

“Ai nói không phải tiêu tiền của mình? Tôi phải bán mạng cho ông Diệp mới được ăn uống với tư cách của công ty, tính ra, cái cô vừa nuốt trọn chính là mồ hôi nước mắt của tôi đấy.”

“...” Tâm My cười khan.

Lão Tổng cười nhạt: “Trên người có được bao nhiêu mà học người ta ra oai mời cơm đãi bạn”.

“Làm sao tôi biết mới nói một câu mời đi ăn đã loan tin đến tận nhóm của họ”, Tâm My thấy anh giơ tay định gõ, liền ôm đầu kêu oan, “Mà người huênh hoang đâu phải mình tôi, ai nói đến Thời Đại Hoàng Kim hả? Tôi nói cho anh biết, tôi không có máu để người ta hút máu, anh đề xuất thì đi mà chịu, món tiền này tôi không thanh toán”.

“Cũng được”, anh chậm rãi, “Chỉ tính vụ đi ăn kia thôi”, nói đoạn xòe tay năm ngón.

“Anh có ý gì? Tôi nói vay tiền anh đã đồng ý rồi, cuối cùng có cho vay hay không? Nếu không anh sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi nữa, định ấy vụ này lên đầu tôi á, còn khước nhé.” Muốn xỏ lá đây mà.

Tổng Thư Ngu bình thản, trả lời: “Được, vậy tôi đi. Cô lên gác chào hỏi mọi người, có việc gì thì gọi điện cho tôi”.

Lúc này Tâm My mới nghĩ ra trên gác còn cả đám bợm rượu đang gào khóc đòi ăn, liền lao tới ôm chầm lấy vật áo Tổng Thư Ngu: “Thầy Tổng ơi”. Trông thấy ánh mắt anh, cô khóc không thành tiếng: “Em chỉ còn một ngàn hai, thầy cầm tạm trước đi vậy!”.

Tâm My khi này lao tới chỉ muốn đập một phát vào bộ mặt đắc ý của Tổng cá trê.

Cô nói còn có một ngàn hai, lão Tổng cũng hùng hổ cầm luôn, sau đó nghĩ một lát hình như lương tâm có chút cắn rứt, liền đưa lại cho cô hai trăm đồng để sống qua ngày.

Cô ngậm ngùi vo chặt hai tờ giấy bạc, lúc quay người lại thì bỗng phát hiện cuộc trao đổi tiền nong của họ đã phơi bày trần trụi trước mặt nhân viên bảo vệ.

“Sao lại nhìn tôi như thế? Từ đầu đến chân chỗ nào cũng mang dáng dấp tiểu thư. Cho dù không là tiểu thư, cũng chẳng thể chỉ là gái hạng hai trăm một lượt chứ hả?”

Tổng Thư Ngu bật cười hiếm thấy, so vai nói: “Không được, để tôi bỏ cho cô thêm một trăm?”.

Cô giậm chân, hậm hực bước lên bậc thềm quán Thời Đại Hoàng Kim. Tên chết giẫm Tống Thư Ngu đi sau lưng cười nhạo nhỏ không ngừng trông phát cẩu.

Tâm My thấy mình như chú bò đáng thương trong trận đấu bò, còn ánh mắt chế giễu của lão Tống giống như tấm vải đỏ đầy khiêu khích. Cô chỉ muốn tìm cách đạp hẳn ra càng xa càng tốt nhưng ngặt nỗi không có cơ hội, ngược lại còn càng bị trêu nhiều hơn.

Thôi cứ mặc kệ, cùng nâng cốc cạn ly với đám đồng nghiệp. Tiền rượu mình đâu phải chi, thế thì uống cho anh ta chết luôn.

Mọi người bắt đầu chệnh choáng, không khí lại đang ồn ào náo nhiệt, kẻ đang hát muốn át người đang uống, thế là trong phòng tiếng hát sai nhạc oang oang ngang phè, rồi cả tiếng la ó to nhỏ đòi phạt rượu vang lên, sau cùng đến lúc cắt bánh kem mới gọi là cao trào. Tâm My giằng lấy micro trên tay chị Đỗ, ú a ú ó hát hết bài chúc mừng sinh nhật, liền bị Tiểu Phạm ném miếng gato trúng mặt.

Tâm My lao tới toan báo thù, sau này cô lảng máng nhớ mình bị lão Tống kéo lại, nói cái gì đó rồi đổ vật vào lòng lão Tống, cô nhớ mình còn trợn mắt hét lên với Tống Thư Ngu: “Làm cái gì đấy? Giở trò lưu manh hả?”

Rồi hình như lão Tống bật cười: “Giúp cô lau mặt cho sạch”.

Nhưng cô nhớ rõ ràng hẳn ta đang liếm bánh trên mặt cô mà, hay cô uống say quá rồi?

Chẳng biết nữa, sau đó cô ngủ mất, hình như trước khi ngủ còn dặn lão Tống: “Đưa tôi về nhà”.

Anh trả lời rất dứt khoát, giống như trước đây anh luôn khiến cô thấy an tâm.

“Đau đầu.”

“Không đau mới lạ.”

“Lúc uống rượu sao không ngăn tôi?”

“Cản được không? Tính khí cô như vậy.”

“Lão Tống, tôi coi thường anh.”

“Được, xem ra vẫn chưa say.”

“Ai nói tôi say? Tôi thấy cả anh lái xe đấy nhé”, cô giơ tay lên để kiểm tra, “Mấy ngón đây?”.

Anh vừa nhìn, cố ý trêu cô: “Hai ngón”.

“Ngốc, bốn ngón ông ạ.”

Tống Thư Ngu nín thinh, ba ngón mà bà cô.

“Anh uống say, ngồi xe anh không an toàn”, cô nhồm dầy mắt nhìn tứ phía, “Dây an toàn đâu?”.

“... Ở cái cột ngay cạnh cô đấy.”

“... Ừ nhỉ.”

...

“Lão Tống, hôm nay sinh nhật tôi.”

“Chúc mừng sinh nhật.”

Thật ra cô chẳng nghe thấy, “Hai mươi bảy rồi”. Ngón tay mồm mồm vẽ số hai bảy ra trước mặt anh. “Anh bao tuổi rồi?”

“... Ba mươi lăm.”

“Ừ, anh cũng già rồi.”

Xe phanh gấp.

“Chả biết màng trinh có vòng đời không nhỉ? Như cây cũng có vòng đời đấy chứ. Nếu có thật chắc hôm nay đã được thêm một vòng rồi.”

Xe phanh gấp.

“Tôi buồn nôn.”

“Cố nhịn chút, tôi đỗ xe vào lề.”

“Không cần đâu”, cô lắc đầu, “Lại đỡ rồi... Năm sau thêm vòng nữa, năm sau nữa lại thêm một vòng nữa. Đợi sau một vạn năm, người ta sẽ khai quật thi thể tôi lên để giải phẫu, oa, đếm không xuể”.

Anh nhin cười: “Giờ đang thịnh hành hỏa táng”.

“Người ta nói lấy được một người đàn ông tử tế còn khó hơn việc trúng số độc đắc, tôi mất hết niềm tin rồi.”

“Mới thất bại một lần đã tuyệt vọng rồi sao?”

“Thất bại? Đúng thế, những muốn chứng minh cho mẹ thấy, rồi lại mơ hão tìm được một chàng bảnh bao để tất cả mọi người phải cúi đầu thán phục, nhưng thất bại rồi. Không biết lượng sức mình, ngoài thân hình đầy đà tôi chẳng có cái gì, còn muốn ảo tưởng nhiều làm gì nữa”, cô nhìn ngón tay mình.

“Nói linh tinh gì vậy?”

Cô vẫn trân mắt nhìn ngón tay.

“Sắp đến rồi.”

“Nếu sớm biết có một ngày phải đỡ cô xuống xe, lẽ ra tôi không nên chạy bộ thể thao, phải đi tập tạ mới đúng.”

Cô nằm bò trên vai anh, cổ họng khực khực suốt.

“Ráng nhịn, sắp về nhà rồi.” Anh khều chiếc túi to của cô, đợi tới lúc tìm ra chìa khóa thì mồ hôi đã đầm đìa.

Mở cửa sát bước vào, bà thím phòng 101 vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng động liền lao ra: “Ồ, Tiểu Hà, hai cháu ở đây...”.

“Chào cô. Không có gì, cô ấy uống hơi nhiều ạ.”

“Ồ, con gái không nên uống quá nhiều, xã hội bây giờ nhiều phần tử bất lương lắm.”

Ánh mắt bà thím hàng xóm rõ ràng muốn ám chỉ anh chính là phần tử bất lương.

Tổng Thư Ngu không muốn đôi co, liền quay người mở cửa, đoạn nói: “Không phiền cô nữa, tạm biệt”.

Bà thím há miệng đủ để nuốt nguyên một con gà: “Tạm... biệt”.

“Cô ơi, bye bye”, kẻ say xỉn uống nhiều kia có vẻ hào hứng vẫy tay.

“Anh ở đây làm gì?”

Có vẻ cô đã tỉnh hơn chút, bỗng ngồi bật dậy trốn mắt nhìn anh.

“Ranh con, tôi làm trâu làm ngựa hầu hạ chăm sóc cô, còn dám trở mặt với tôi hả?” Tấm khăn trên tay Tổng Thư Ngu lau ngang lau dọc trên mặt cô.

“Tôi không muốn tình một đêm đâu, anh đừng có mà mơ.”

Tổng Thư Ngu ngừng tay, hỏi cô: “Cái gì tình một đêm?”.

“Không thèm tình một đêm. Chị Đỗ, em không thèm đàn ông, đẹp trai mấy cũng không thèm”, Tâm My lầu bầu, rồi lại ngã vật xuống.

Tổng Thư Ngu nghĩ một hồi, bàn tay bóp bóp hai tiếng lên mặt cô: “Nói rõ ràng xem nào, ranh con, dậy”.

Tâm My hé mắt, sau khi cố gắng nhìn rõ mặt người trước mặt, bực bội đẩy anh ra: “Lão Tống, đừng liếm nữa, bánh kem trên mặt tôi anh liếm hết rồi”.

“... Tôi liếm cô lúc nào?”, có chết cũng không nhận tội.

“Khi này ấy.”

Ánh mắt anh lóe sáng, ghé sát cô hỏi: “Rốt cuộc cô say hay tỉnh hả?”.

Cô ấn bàn tay đặt lên mặt mình tiếp tục nhắm mắt ngủ khò.

“Hà Tâm My.”

“Hả?”, cô ú ớ trả lời.

“Có thích liếm bánh kem không?”

“Cũng được đấy.... Nhưng mà nhiều nước bọt quá.”

“... Liếm thêm lần nữa nhé?”

“Hơ... Không”, cô quay mặt để né, chẳng phân biệt phương hướng liền chạm phải khóe môi anh.

Xin lỗi nhé, là tự cô dăng hiến đấy nha.

Anh khóa chặt đôi môi đầy cảm dỗ như hai cánh hoa mềm, lưỡi quấn lấy nhau, quả nhiên trơn mềm như những gò vốn tưởng tượng.

“Hu hu... Tôi, tôi muốn hôn. Muốn hôn.”

12. Chương 12

Chương 12

Ai sợ ai?

Đa phần trong những bộ phim tình cảm dài lê thê hay tiểu thuyết tình ái thường xuất hiện những cảnh lãng xẹt cũ rích thì các nhân vật nữ chính sẽ như thế nào?

Trước nhất phải giở chăn ra nhìn toàn thân, rồi lại nhìn sang người đàn ông trần như nhộng đang ngủ vùi bên cạnh, đau lòng tuyệt vọng, rồi túm lấy chăn bưng mặt khóc tức tưởi cho số phận đáng thương, hoặc lao ra định kết liễu cuộc đời, sau cùng bị nam chính tóm lấy cổ tay không cách nào chống cự chỉ có thể khổ sở khóc lóc.

Hà Tâm My không có cảm giác như các cô nữ chính kia.

Cô nhìn mình rồi nhìn Tống Thư Ngu đang nằm ngủ như cá ươn, liền túm tóc anh giật mạnh, mãi cho tới khi anh hé nửa con mắt: “Tống cá trê, hôm qua anh có mặc ‘áo mưa’ không?”.

... Ánh mắt lão Tống ngơ ngàng, đầu óc như vọt vào không gian.

“Mẹ kiếp, đừng có giả bộ ngây ngô với tôi! Giờ tôi mới biết hóa ra anh và tên Tần chuột cống đáng chết chẳng qua cũng chỉ là cá mè một lứa, chẳng trách hai người hợp nhau thế, đúng là ngư tầm ngư mã tầm mã! Khốn nạn, các người lúc nào cũng chỉ làm mấy việc ức hiếp đàn bà, giậu đổ bìm leo nước đục thả câu mà thôi, nhưng rồi sẽ có ngày ra tay giết người cho mà xem, chỉ hận tôi có mắt không trông. Nhưng cho dù anh có là Tần Tiểu Ngưu thì tôi cũng không là Trần Uyển! Tôi không dễ như vậy đâu nhé! Đừng tưởng mắc bẫy anh một lần tôi sẽ bị anh điều khiển, phải đợi xem trên mộ nhà anh có xanh cỏ không cái đã!”

“Không mang áo mưa.”

“... Tên khốn nạn đểu cáng, ông nội nhà anh, cái đồ vô ý vô thức, không hiểu biết, không chừng mực, không biết điều, không hiểu trước sau! A a a... Nhỡ tôi có thai thì làm thế nào?”

“Cô tưởng mình là Đức mẹ Maria à mà tự mình sinh nở?”

Hơ... Thế là ý gì?

“Chúng ta chẳng làm gì cả, tôi ăn no đừng mỡ mang ‘áo mưa’ đi để chơi một mình hả?”

“Vậy tại sao anh lại nude?”, cô lí nhí hỏi.

“Cô nôn khắp người tôi”, anh chỉ ra ban công, chiếc quần đùi màu xanh nhạt và chiếc quần sịp màu cam đang quần quýt bên nhau vẫy chào trong gió, “Giặt sạch xong tôi cũng đi ngủ luôn”.

Cô kéo chiếc chăn trên người ra, “Vậy tại sao tôi cũng... nude hả?” Trên thực tế vẫn còn bộ đồ lót, nhưng có điều không đỡ nổi bộ ngực như sóng dữ tràn bờ.

Tổng Thư Ngu cúi mặt vẽ giận dữ, bỗng nhiên ngồi bật dậy, Tâm My sợ quá rúm người lại một chỗ. Rồi thấy anh kéo chăn đứng dậy, thân hình gầy guộc. Đó không phải vẽ xanh xao của một người sau nhiều năm đèn sách, mà da mang chút màu bánh mật. Chiếc quần sịp màu đen...

Ặc ặc, không ngờ nhìn vẻ ngoài lão Tổng như thế mà lúc nude lại sững mắt thế này. Tâm My ôm lấy mặt, một đại háo sắc như cô, phải chăng vì bị khô cần quá lâu? Đó là bề trên, là thầy giáo, là... Cô lên nhìn qua kẽ tay, phần dưới sần chắc vênh cong, uây! Đợi đã, anh ta lấy cái gì từ trong tủ áo thế kia?

“Á...” Cô không cần biết đến chiếc chăn, nhào người nhảy lên giằng lại, “Sao anh lại lật tung đồ của người khác”.

Tổng Thư Ngu giơ cao chiếc máy tự sướng trên tay, còn bật cả công tắc, tiếng máy kêu ù ù.

Tâm My không chôn dung thân, bên cạnh nếu có dòng sông trong mát chắc chắn cô sẽ trắm mình ngay lập tức.

Ôi mẹ ơi! Ai đến cứu con với, con muốn chết chẳng thiết sống nữa. Ninh Tiểu Nhã, tôi căm thù cô, tặng quà sinh nhật gì thế này? Hại người cũng đâu cần hại kiểu này. Hu hu hu hu... Danh tiết của tôi đã bị cô phá hủy rồi.

“Tối qua lúc tìm đồ ngủ định giúp cô thay, thì nhìn thấy cái này. Đầu cô đang nghĩ lung tung gì vậy? Máy tự sướng? Tình một đêm? Dọn ra ngoài sống bữa bãi buông thả, chẳng thả tôi trối cô lại rồi đưa về nhà cho bố mẹ cô.”

Trời ơi, hãy ban cho con một miếng đậu phụ để con đập đầu chết đi.

Đợi đã, anh ta đâu phải bố mẹ mình, lấy quyền gì mà bức bối?

Hà Tâm My đặt tay xuống, tuy đang bán nude ngồi phía cuối giường, nhưng trang nghiêm và oai phong lắm liệt: “Tổng cá trê, anh đâu phải bố tôi mẹ tôi, anh lo lắng cái nỗi gì? Thứ nhất tôi không phóng hỏa giết người, thứ hai không cướp ngân hàng gây mất trật tự an ninh xã hội, sắp ba mươi rồi nên tôi thích sống thế nào thì kệ tôi, máy tự sướng thì làm sao? Tình một đêm thì làm sao? Anh muốn làm lão già, nhưng tôi không thích là bà cô già! Nhu cầu sinh lý vốn là bản năng của con người! Đừng có đứng trên góc độ đạo đức cùng một mớ giáo điều để trối buộc nhu cầu sinh lý bình thường của con người chứ!”

“Cô vừa mới lớn dậy, mà cũng học người ta đòi tự do?!”

Tổng Thư Ngu rút thứ đang cầm trên tay vào tủ, không giải tỏa được nỗi giận dữ trong lòng anh liền đập một cú vào cánh tủ. Lúc cánh tủ đóng rầm một tiếng, anh quay người tìm quần của mình, mặt đối mặt với Tâm My.

Tâm My đôi mắt bình thản nhìn thẳng mắt anh ta đang tối dần tối dần tối dần, cô bước lùi dần ra phía sau nhích dần nhích dần mông.

“Anh định làm gì? Giở trò lưu manh? Khốn kiếp, anh đừng có nhìn vào ngực tôi!”

Tổng Thư Ngu chấp tay sau mông nhìn cô, đột nhiên bật cười rú lên vẽ tự giễu nói: “Ranh con, người cô, tôi quen quá còn gì, đầu óc thiếu suy nghĩ”, nói đoạn đưa tay với lấy chiếc quần, chuẩn bị mặc vào.

Khốn nạn, lại thêm một đứa mắng cô đầu to óc ngắn! Nhịn cái gì chứ cái này thì không thể nhịn được!

Nhanh như thoát cô trườn từ đầu giường xuống đuôi giường, một chân đá bay chiếc quần của lão Tống, “Tống Thư Ngu, tôi đã cố nhịn cái mồm độc địa của anh mười năm nay rồi, bà đây nhịn đủ rồi nhá”.

Tống Thư Ngu đưa ánh mắt từ chiếc quần rồi ngược lên người cô, Hà Tâm My cố không chế anh để khỏi đưa tay lên che ngực, trợn mắt thật to lườm anh một cái.

“Nói cô không có đầu óc còn không phục, có biết ngồi kiêu này khiêu khích đàn ông như thế nào không?”, ánh mắt anh nhích dần nhích dần lên ngực cô. Tâm My cơ hồ cảm nhận được ánh mắt anh đang đặt vào chỗ nào, da dẻ cô cũng theo đó bỗng nhiên mà nổi cả da gà, vừa nóng vừa lạnh, đây lẽ nào chính là cảm giác lâng lâng khi yêu như trong truyền thuyết sao?

“Tùy tiện bữa bãi uống đến đầu quay mòng mòng, tùy tiện bữa bãi để đàn ông đưa về nhà, có biết với họ nó ám chỉ điều gì không? Tình một đêm? One night stand? Đến việc hôn thê nào còn không biết, đã muốn thử cái kia rồi.”

“Cái gì mà tùy tiện bữa bãi? Chẳng phải đó là anh sao? Chẳng phải vì tôi tin tưởng anh sao? Tống cá trê, anh đã phụ lòng tin của tôi, lại còn dám sỉ nhục tôi! Tôi... tôi có gì mà không biết, hôn á?”

Anh nhướn mày.

“Tôi gần ba mươi tuổi đầu rồi có cái gì mà không biết.”

“Cô...”, giọng nói vút lên, rõ ràng là khinh thường.

“Tôi biết, tôi đã từng thử với Tôn Gia Hạo!”

“Ha ha, thảo nào.” Mặt Tống Thư Ngu lạnh tanh, với tay lấy chiếc quần trên đất.

“Thảo nào cái gì? Anh không tin?”

Anh liếc cô một cái.

“Không tin thì thử xem!”, nói xong cô hồi cũng không kịp, chẳng phải đang nói chuyện nhân tính? Làm sao lại biến thành nghiên cứu kỹ thuật thế này?

Anh liền vút chiếc quần lại mặt đất, ánh mắt nhìn cô vẻ nghi ngờ.

Chẳng phải là môi chạm môi, răng kề răng sao?

“Anh, anh nhắm mắt lại.”

Tâm My nắm chặt bàn tay đã dẫm mồ hôi của mình lại, đưa mắt nhìn gương mặt sắc sảo của anh, chỉ sợ anh đột ngột mở mắt khiến cô phát hoảng. Đôi mắt anh nhắm chặt nhưng trên môi tùm tùm nụ cười. Chẳng phải anh hơn tôi mấy tuổi sao?

Chết thì chết, Hà Tâm My, còn nhớ hồi học mẫu giáo mày còn vỗ lấy cậu lớp trưởng đẹp trai rồi ấn xuống đất để hôn, hãy lấy lại dũng khí của ngày đó đi!

“Không hôn à? Có cần tôi dạy không?”, giọng giễu cợt vang lên.

“Câm miệng!”

Cô lau bàn tay dẫm mồ hôi, đầu ngón tay chạm nhẹ lên môi anh, cảm giác dường như đôi môi anh đang khẽ run lên. Đồ kém tằm, mới chạm đầu ngón tay đã như bị sốt rét, còn giả bộ với tôi? Cô thấy tự tin lên hẳn.

Đồ cá ươn, môi còn đẹp hơn cả môi mình. Tâm My hạ tay xuống, tim đập thình thịch, miệng kề sát môi anh, nhịp tim càng lúc càng mạnh.

“Nhắm mắt lại không được mở ra.”

“Được.”

Hơi thở ấm áp của anh như vỗ về đôi môi cô, cảm giác tươi mát mang theo mùi vị riêng của anh. Tâm My chợt nhớ ra: Mình chưa đánh răng!

“Sợ thì thôi”, anh thản nhiên.

“Ngậm miệng! Ai sợ ai?!”

Chết thì chết, lao vào đi Hà Tâm My!

Thế này là hôn sao?

Chẳng có cảm giác gì cả.

Cái gọi là nụ hôn cháy bỏng, lửa tình ngàn ngút, sợi dây thần kinh tình cảm trong đầu như bắn pháo hoa bùng nổ vẫn thường thấy trong tiểu thuyết đều là lừa đảo. Thằng khốn viết tiểu thuyết chắc chắn chưa hôn ai bao giờ.

Chỉ là hai miếng thịt mềm nhũn chạm vào nhau, đôi khi hơi lạnh một chút, nhưng lúc đó lại thấy trong lòng ấm lạ.

Tâm My có phần thất vọng, vừa định đẩy ra còn chưa kịp phản ứng thì lại cảm giác có người ôm chặt lấy mình rồi có thứ gì đó trườn lên đôi môi cô với hơi thở nóng bỏng.

“A...”

Tiếng hét thất thanh bỗng trở nên ú ớ, bởi miệng cô đã bị khóa chặt.

Hai bờ môi vừa mềm vừa trơn như quần lầy nhau, rồi có thứ gì đó trơn trơn ướt ướt đang đưa sâu vào trong, lần tìm từng góc ngách trong miệng cô một cách táo tợn. Tới lúc lưỡi mình không tránh kịp bị lưỡi đối phương cuốn lấy, cô mới sực tỉnh: Đó là lưỡi của lão Tống!

“Ừ...”, giọng nói phản kháng trong miệng anh bỗng biến thành tiếng rên rỉ. Anh lặn lội lần tìm giống như một xoáy nước kéo tụt lý trí cô xuống tận đáy sâu. Trong vô thức cô muốn bầu vú vào một cái gì để tránh bị kéo chìm vào trong xoáy nước đó, bàn tay vớ ra bám lấy cổ anh, lại thấy như mình bị anh siết chặt hơn, gần tới mức nhịp tim hai người hòa lẫn vào nhau.

“Đã hôn Tôn Gia Hạo chưa? Có biết thế nào là hôn không? Hai người chỉ ở trình độ mẫu giáo thôi.”

Trong hoang mang Tâm My mở dần mắt, trân trân nhìn anh.

Tống Thư Ngu cười hả hê đắc ý: “Đây mới gọi là trình độ của người lớn, heo ạ!”

Dứt lời anh cúi đầu.

Mẹ kiếp! Lại nữa? Mình sắp bị hôn chết rồi!

Tâm My chẳng biết tại sao sự việc lại trở nên thế này.

Lúc đầu chỉ là chạm nhẹ trên môi, nhưng rồi bị anh hôn khiến đầu óc cô càng lúc càng trở nên choáng váng. Trong mơ hồ cô ý thức được rằng đây không gọi là “hôn môi”, đây là một “nụ hôn” đích thực.

Tới lúc tay anh lần cởi nút áo của cô, trong đầu cô bỗng vang lên thứ âm thanh ầm ầm chấn động. Là lửa tình trong tiểu thuyết? Tòa thiên nhiên đang đây lúc này từ từ mềm nhũn dưới bàn tay anh, như đốt cháy bàn tay anh, cháy cả chính con tim mình. Là bùng cháy trong tiểu thuyết? Cô thấy mình đang nằm thẳng, cơ thể gầy gò của anh phủ lên, đôi chân rắn chắc tách chân cô làm đôi, rồi ép chặt.

Chút lý trí còn sót lại trong đầu Tâm My đang kêu gào: Bị đẩy xuống rồi, bị đẩy xuống rồi, bị đẩy xuống rồi!

Mình không muốn bị đẩy xuống đâu, không vui nữa, sợ lắm rồi, đầu ngón chân sợ quá co rút hết cả. Cô tức tưởi nghĩ bụng.

Anh buông tay, cô hét lớn: “Không...”

Bộ dạng cô lúc này đang đắm chìm trong mắt anh. “Đừng nhìn người ta như thế, Tống cá trê”, giọng cô lạc đi.

Anh khẽ cười, giọng nói cũng trầm ấm hơn bình thường.

Anh hôn khẽ lên đôi mắt và cằm cô, sau cùng đặt lên đỉnh tòa thiên nhiên.

Cô nín lấy tóc anh định nâng đầu anh lên, “Lão Tống, hu hu, đừng đối xử với người ta như thế.” Ngón tay luồn sâu trong tóc anh, cô đâu biết rằng đó chính là một dạng cổ vũ trá hình.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cô không chớp nhưng đằng sau đó thoáng nét cười.

“Đừng đối xử... với người ta như thế”, mình khóc lóc gì chứ?

Anh cúi đầu hôn cô lần nữa: “Không thích thì anh sẽ dừng”.

Đồ lừa đảo! Cô muốn hét lên muốn dừng lại, nhưng đôi môi như có ý thức tiến đến chạm môi anh.

Hơi thở anh gấp gáp, từng luồng hơi nóng phả lên gò má. Cô thử cắn lấy chiếc lưỡi tùy tiện kia, anh hít một hơi thật sâu. Tâm My hơi mất thăng bằng, trên đỉnh tòa thiên nhiên không còn đôi bàn tay ấm nóng của anh vậy vùng nữa mà nó đã di chuyển xuống phía dưới.

“Dừng”, cô muốn nhắc bàn tay đang lặn khắp phía sau lưng mình, “Em bé, đừng sờ nữa, chỉ thật thôi”.

“Nhưng anh thích em thế này”, anh sờ nhẹ lên đôi môi đang hé của cô.

“Em...”, cô run rẩy, đến giọng nói cũng không cất thành lời. Bàn tay ấy đang lặn mò khắp lưng cô, kéo theo ngọn lửa trong người như bùng cháy, luồng nóng lan tỏa trong cơ thể. “Anh Tống, chúng ta sẽ làm cái kia đúng không?”

“Em nói xem? Nếu không để thêm vòng thứ hai mươi bảy cũng được”, anh chẳng có ý định dừng lại, đầu ngón tay chạm vào mép nội y của cô.

Mặt cô nóng bừng, đây chính là phản ứng như người ta vẫn nói?

“Cái đó, lão Tống, ‘áo mưa’, anh có không?”

Anh dừng tay, nheo mày vẽ thất vọng.

“Em không có”, Tâm My run rẩy nói.

“Anh cũng không có”, trông bộ dạng của anh đã rất giận, “Để anh đi mua”.

... Có thật, phải, phải dùng không?

“Tâm My, hình như em...”, lông mày anh nhíu lại. Nhìn ngón tay mình vẽ mặt không thể tin nổi, rồi bật cười như điên.

Tâm My ngó người nhìn lão Tống đang cười rũ rượi.

“Bị hành quân rồi, anh, anh phục em rồi đấy”, anh đưa tay ôm gọn cô trong lòng mà vẫn cười hả hê, “Đúng là cô nhóc, mình bị hành quân mà cũng không biết”.

13. Chương 13

Chương 13: Tôi mất trí rồi

Nếu Tâm My có được cây đèn thần của Aladin, nhất định cô sẽ ước: Một, ước rằng trong cuộc đời mình chưa từng có tên khốn Tống Thư Ngu xuất hiện; hai, ước cho dù có xuất hiện tên Tống Thư Ngu kia thì cũng xin để hắn biến mất ngay lập tức; ba, nếu hắn xuất hiện, tồn tại, không biến mất được, vậy thì, hãy để cô biến mất đi!

Cô nghĩ tới bộ dạng cười rũ rượi của hắn chỉ hận một nỗi không tự cho mình một phát tát. Nghĩ tới lúc luống cuống đi tìm bằng vệ sinh trong tiếng cười xâu xa của hắn, lại hận không thể choáng váng ngã lăn ngay ra đấy cho xong chuyện; nghĩ tới việc mới chuyển nhà mà trong nhà chẳng có thứ gì, chỉ biết cuống cuống lấy mấy tấm gác cứu thương và giấy vệ sinh mà dùng tạm, cười trừ tạm biệt hắn vội, rồi phá cửa lao ra, thật đúng là... Tự biến mình thành đầu heo, chẳng quen biết ai có phải hơn không!

“Chị Đỗ...”

“Mới đến hả? Tôi biết hôm qua cô uống nhiều thế hôm nay nhất định đến muộn. Đừng giả bộ đáng thương, chẳng phải mới hơn nửa tiếng sao? Mà dù hôm nay cô có trốn làm, sếp tổng cũng không dám làm gì cô.”

Tâm My chớp chớp mắt.

“Hôm nay sếp tổng phấn khởi lắm, đến chỗ cô lượn lơ mấy lần liền. Thấy chỗ trống trơn còn cười tít mắt như Lão Phật Gia.”

“Liệu có phải hôm qua sếp tổng lên đỉnh rồi?”

“Chả có nhẽ? Hôm qua ông ấy uống không ít rượu, không chừng lúc về nhà liền phấn khích mà vào trận luôn”, chị Đỗ gật gù vẻ cảm thông, “Haizzz, ý tôi, tối qua cô lên...”.

Đừng, đừng nhắc đến tối ngày hôm qua. “Chị Đỗ, chị có băng vệ sinh không? Em quên rồi”, Tâm My tranh thủ tiêu diệt những phỏng đoán đang manh nha trong đầu chị Đỗ.

“Có, đợi chút.”

Trên đường lao vào nhà vệ sinh, Tâm My không ngừng chửi rửa tên lưu manh Tống cá trê, hại cô suýt chút nữa bị mất tiền thưởng, báo hại cô mãi nghĩ đến tiền thưởng mà quên mua cả băng vệ sinh.

Bên ngoài cửa sổ nhà vệ sinh mưa bay lất phất, cảm cảm thương thương nhớ nhớ. [Trích câu thơ trong bài Thanh Thanh mạn của Lý Thanh Chiếu]. Hà Tâm My ôm đầu khổ sở, bị trúng tà mới đi độ kỹ thuật hôn với một lão già. Độ thì độ, bị người ta hôn thì có thể nói cuộc sống của hân không phải là vô ích sao? Nếu không nhờ “khúc hành quân”, chắc lúc này đã bị đánh chén sạch không chừa lại miếng nào rồi. Hà Tâm My, dù có muốn kết thúc sự nghiệp trinh nữ của mình, cũng đâu thể tìm tên lưu manh già đó chứ! Đấu với hân mười năm nay còn chưa biết thắng thua, giờ thanh danh cả đời đã hủy hoại chỉ trong một đêm, sau này biết làm thế nào đây?

Điện thoại réo, giật mình kinh hãi cô nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình. Hân còn muốn gì nữa?

Ngắt máy ngắt máy.

“Thịt thà hơi nhiều cũng có ngấy chút xíu, nhưng mùi vị không đến nỗi nào.” Tống Thư Ngu ngồi trên đầu giường vẽ mặt phóng dăng đắc thắng, hai tay khoanh trước ngực, liếm mép, khoe miệng khê nở nụ cười nham hiểm.

Ngày hôm qua trinh nữ ngọc ngà luống tuổi Hà Tâm My ngồi thụp dưới chân giường, lòng đầy căm hận, tay vò đám đồ nội y trên mặt đất, thậm gọt nước mắt.

Ôm mặt. Không nghĩ gì nữa, tôi mất trí rồi.

Đúng, đó là phòng của cô, chạy sồn ra quần để làm gì? Phải lấy chổi đuổi tên lưu manh đi mới phải! Trước sau đều có cảnh sát dân phòng, còn sợ gì anh ta?

Hà Tâm My, mày ngu quá ngu quá. Mày là đồ con lợn! Đồ óc lợn!

Mười phút sau cô dọn vệ sinh gằm lên: Ai làm hỏng cửa nhà vệ sinh hả? Ai?! Đứng ngay ra cho tôi!

Thủ phạm đang ngồi trong phòng làm việc của sếp tổng, chớp mắt nhìn trưởng phòng đại nhân.

Sếp tổng ho một tiếng, rồi nhổ “toẹt” một phát miếng đờm hạ cánh chính xác vào thùng rác đựng giấy: “Tiểu Hà, tới phòng chúng ta bao lâu rồi?”.

“Sắp nửa năm ạ.”

“Không sai không sai, làm việc chăm chỉ tích cực, đối xử với đồng nghiệp hữu hảo khiêm tốn thật thà, đúng là một bông hoa của phòng chúng ta.”

Mắt Tâm My chớp mỗi lúc một nhanh.

“Tối qua...”

Tóc gáy Tâm My chợt dựng đứng: “Tối qua tôi uống nhiều quá, chẳng biết gì hết. Về nhà gục đầu ngủ ngay”.

“Đúng là tuổi trẻ có khác, ngủ một giấc là khỏe khoắn lại ngay. Sức khỏe chính là gia tài của cuộc đời, chúng tôi già cả rồi.”

“Thưa sếp, sếp hằng còn phong độ lắm. Năm ngoái khi tòa soạn mở cuộc họp báo, biết bao nhiêu thiếu nữ trẻ đẹp tới xin sếp chữ ký, sếp quên rồi sao?” Buổi đó có tặng cả túi quà và ô đi mưa của Thời báo Tế Thành, Hà Tâm My nhớ lại hôm đó phát ô đến nhũn cả tay.

Sếp tổng xoa bụng cười khiêm tốn: “Tiểu Hà, giờ cô là người của phòng chúng ta, cho nên khi có thời gian gặp nhau cũng cần tránh một vài vấn đề liên quan đến nguyên tắc. Ví dụ như, trước đây ban tài chính...”

Sếp tổng cười khó hiểu, bí hiểm khôn lường. Đầu óc Hà Tâm My mù mịt.

“Nghe nói gần đây nội bộ chi nhánh chứng khoán An Thành có chuyển biến lớn?”

Hở?

“Tác phong của tập đoàn đầu tư An Tín xưa nay vẫn luôn kín tiếng, nhưng chúng ta với cương vị phóng viên thời sự nên phải nắm được những tài liệu, thông tin đầu tiên. Tiểu Hà, đối mặt với công việc, chúng ta phải thực sự cầu thị.”

Ông Diệp ở tập đoàn đầu tư An Tín và trang tin tức xã hội có gì liên quan? Chuyển biến lớn? Lẽ nào mỗi người dân trong thành phố đều được nhận phong bì? Tâm My nghĩ ngợi.

“Tiểu Hà, cô biết phòng chúng ta có thành tích cả năm đứng thứ hai trong tòa soạn, chẳng có cách nào khác là chúng ta phải tiếp cận cuộc sông, tiếp cận quần chúng nhân dân bởi các nguồn thông tin là có hạn. Nhiệm vụ quảng cáo hằng năm vẫn luôn là chỉ tiêu khiến tôi đau đầu nhất”, sếp tổng xoa xoa đầu hói, ánh mắt nghi ngại liếc nhìn Hà Tâm My.

Tôi cũng đau đầu lắm chứ bộ, đại ca à, nhưng nói mấy thứ này có liên quan gì tới tôi?

“Chỉ cần thầy Tổng của cô chính thức tiếp nhận chứng khoán An Thành, tôi nghĩ năm nay tóc tôi sẽ bớt rụng đi mấy cọng.”

Hả? Lão Tổng tới An Thành? Tâm Mi giật mình thon thót, thận trọng hỏi: “Thưa sếp, sếp nói chuyển biến lớn chính là cái này? Nhưng, thầy Tổng luôn ở khu nhà phía đông, mà tôi chưa nghe phong thanh gì cả”.

Sếp tổng với vẻ mặt “Ranh con chỉ giỏi giả vờ” nói: “Ban tài chính sớm đã nhận được tài liệu, hay tôi gọi người được cài cắm ở trong... khụ khụ... Tóm lại, không có lửa làm sao có khói, chuẩn bị cho sớm là được, trách nhiệm nặng nề này không có cô không thể hoàn thành”.

“Tôi?”, Tâm My chỉ tay lên mũi, còn tưởng mình nghe lầm.

Đôi mắt sếp tổng chứa chan thân tình: “Đúng”.

“Nhưng thưa sếp, quen biết Tổng Thư Ngu đâu chỉ có mình tôi, ban tài chính...”

Sếp tổng gạt phắt đi: “Tuyệt đối không thể để ban tài chính cướp tay trên của chúng ta, hơn nữa, quan hệ của cô và Tổng tiên sinh... Tóm lại, tiền thưởng năm nay thậm chí cả mấy năm tới của cả phòng đều trông cậy hết vào cô”.

Xoảng...

“Sếp ơi, đỡ... đỡ dùm cái ạ, hình như ngã đập mông rồi.”

Tôi mất trí rồi, hôm nay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hà Tâm My xoa mông rồi khập khiễng bước ra khỏi phòng, để lại sau lưng nỗi kỳ vọng và ánh mắt mong mỏi của sếp tổng.

Trở về chỗ của mình, cô vội lấy điện thoại, có một cuộc gọi nhờ.

Con người đó không thấy tội lỗi và day dứt sao? Thông thường trong những tình huống thế này đáng lẽ phải bám theo xin lỗi hàng trăm lần mới phải chứ?

“Tâm My.”

Ngẩng đầu lên là gương mặt ấm áp của chị Đỗ.

“Có người chuyển đồ tới, gửi cho cô”, chị Đỗ lấy ra hai chiếc túi phía sau lưng.

“Cảm ơn.” Chắc hẳn không đến nỗi cạn tài ráo máng, vẫn còn nhớ cô chưa ăn sáng, Tâm My mở túi bánh KFC nhovn miệng cười. Còn túi kia là...

Vừa mới đặt mông xuống ghế đã vội đứng phắt dậy, tay run lấy bẫy chống lên mặt bàn.

Trên mặt đất rơi đầy bằng vệ sinh nào là, mặt lùa có cánh, mặt bông có cánh, dùng cho ban đêm, dùng cho ban ngày...

“Tâm My, tôi đã nói hai người không chỉ đơn giản là quan hệ thầy trò. Tối hôm qua trông thấy hai người túm tụm vào một góc sofa môi kề môi má kề má, hôm nay mới bảnh mắt đã gửi cả bằng vệ sinh. Được bao lâu rồi? Nha đầu thúi này mọi ngày vẫn lừa chị nói đi coi mặt, vô lương tâm, hại chị già đây đi đâu cũng giúp cô thu xếp tìm người coi mặt.”

Tối qua? Má kề má? Môi kề môi?

Hu hu hu... Hà Tâm My đập đầu xuống bàn. Quý thần ơi! Xin để hần ta biến mất đi có được không?!

Tối đến, tay trái ôm một trái tim đau thương, tay phải đỡ lấy bên mông bị thương, cô bước lếch thếch lên cầu thang trước nhà.

Tên lưu manh thúi kia đáng ra phải đi rồi chứ?

Mở cửa căn phòng trống trơn, chiếc giường đơn đã thay ga sạch sẽ, căn phòng cũng được dọn dẹp đầu đầy. Cô gấp đồng quần áo chất thành đụn trên ghế rồi cất hết vào tủ áo, chiếc máy tự sướng cùng hộp ngoài của nó dưới đáy tủ chẳng còn thấy đâu.

“Mẹ kiếp, mượn đồ của mình dùng cũng không thềm ghi lại vài dòng”, cô thở dài.

“Gọi điện để xin lỗi cũng chẳng được một câu”, nhìn chiếc điện thoại bị vứt trên đầu giường, tiếp tục thở dài.

“Chả đâu vào đâu”, tay chống cằm cô nghệt mặt.

Chuông cửa chọt reo vang khiến cô giật bắn, lao vào bếp vớ vội cây chổi, đứng nép cạnh cửa như sắp gặp địch.

“Mẹ!”

“Ranh con, còn dám dối mẹ? Thấy mẹ ruột còn định vung chổi.”

“Con, con thế này chẳng phải là sợ gặp kẻ xấu sao?”

Mẹ cô cẩn thận kiểm tra cửa chống trộm mới yên tâm gạt đầu bước vào nhà: “Ăn tối chưa?”

“Con ăn ở ngoài rồi, mẹ ngồi đi ạ.”

“Đồ ăn ở ngoài không vệ sinh. Này, sườn xào chua ngọt bố con làm.” Mẹ đưa đồ cho cô, cũng không buồn ngồi xuống, đi một vòng từ phòng bếp tới nhà vệ sinh, cuối cùng là phòng ngủ. Kể đó ngoái đầu cười nhạo: “Sầu lười kia! Ở nhà chưa từng thấy con dọn dẹp phòng, mẹ còn tưởng dọn ra ngoài ở một mình sẽ càng bừa bộn hơn, không ngờ lại ngăn nắp thế này”.

Tâm My cười gian xảo.

“... Chiếc quần lót đàn ông ở ngoài ban công...”

“Đó là của lão Tống. Không, không phải, là thầy Tống mua về. Anh ấy nói ở một mình phơi quần áo đàn ông để chống trộm. Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm”, Tâm My luống cuống xua tay.

“Thầy Tống con cũng tinh ý thật, chuyển nhà cũng đừng có làm phiền người ta chứ?”, mẹ trợn mắt mắng cô.

Con cũng mong sau này mãi mãi không phải phiền tới hần ta!

“Hôm qua định gọi con về nhà ăn cơm, bố nói con đi chơi với đồng nghiệp”, mẹ gõ tay lên trán Tâm My, “Mẹ khổ sở để ra con, hết xi tè đến rặn ị, con cái gì mà đến sinh nhật cũng không gọi cho mẹ được một tiếng”.

“Con có nói với bố gửi lời cho mẹ còn gì.”

“Đúng, từ nhỏ tới lớn, trong lòng con chỉ có mình bố con thôi.”

Tâm My tâm tức, lúc nhớ mẹ mẹ có biết đâu.

“Tiểu Tuyết dọn tới khu ký túc của cơ quan rồi”, mẹ nhìn cô bĩu môi, thở dài nói, “Vẫn còn trách mẹ không giúp con? Mẹ chỉ có mình con, ngày ngày nằm mơ đều muốn có chàng rể yêu thương con hết lòng. Bác sĩ họ Tôn kia nếu nhìn bề ngoài thì rất được, nhưng con người bên trong không hề đáng khen, chia tay vẫn là chuyện tốt”.

“Nhưng chia tay kiểu này quá ức chế, còn nữa, Kiều Tiểu Tuyết ăn ở thật bạc bẽo.”

“Tiểu Tuyết đã sai, nhưng con đánh người ta cũng không đúng. Còn tưởng mình là trẻ con sao? Không giành được đồ chơi liền đánh nhau?”

“Mẹ...”

“Sắp ba mươi tuổi đầu, mẹ còn có thể chăm lo cho con mấy năm nữa? Gặp phải chuyện gì là hấp tấp kích động, đến khi nào mới có thể giải quyết vấn đề bằng lý trí?”

“Mẹ...”

“Mẹ đã quá nuông chiều con. Dọn ra ngoài ở cũng hay, rèn thêm khả năng sống độc lập. Lúc nào muốn về nhà thì cứ về, đừng có coi mẹ như kẻ thù.”

“... Con tưởng mẹ chẳng cần con nữa.”

“Còn nói linh tinh, mẹ chỉ có mình con, không cần con thì cần ai? Đợi tới khi nào con làm mẹ, thì sẽ biết tất cả mẹ làm đều dành cho con.”

“Mẹ”, cô trơ trên, “Vậy từ giờ ngày nào con cũng về nhà ăn cơm”.

“Không còn tiền tiêu nữa có phải không?”, mẹ cô bực bội gõ lên trán.

Mẹ thật quá... mẹ à, hai trăm đồng bố thí của lão Tống làm sao tiêu đến lúc phát lương được.

14. Chương 14

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 14: Tôi bị ối? Tôi bị ối?

“Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi, ăn ở nhà bố mẹ tôi thôi.” Trước khi lên nhà đã kiểm tra, xe của hắn không có trong nhà để xe, hô hô!

“Ồ, làm lành với mẹ rồi hả?”

“Ừ.” Cãi nhau với cha mẹ làm gì có chuyện thù hận, chẳng phải anh nói thế sao.

“Còn tiền tiêu không?”

“Còn, mẹ lại cho rồi.”

“Vậy tiền cô vay tôi khi nào tính trả đây?”

“Tôi vay anh tiền gì? Tổng cá trê anh nói rõ ràng hộ cái, món nợ lần trước của chúng ta đã thanh toán xong xuôi rồi.”

“Ai bảo thế? Lần trước vay một ngàn, mới trả được mấy trăm. Có thì mau trả đây, đừng có lằng nhằng.”

“... Tổng cá trê, trong mắt anh chỉ có tiền thôi sao? Làm sao anh không nghĩ đến chuyện mình phải xin lỗi, phải bồi thường, phải an ủi một chút cho sự sợ hãi mà tôi phải chịu đựng?”

“Sợ hãi? Hừm... Sáng hôm qua. Vậy chúng ta nói chuyện tối qua...”

“Không! Tôi có việc bận, tôi phải đi tắm rồi ngủ đây. Hẹn gặp lại, không, tốt nhất là đừng gặp lại nữa.”

“Ăn miếng bánh crepe cái đã”, Tâm My vẫn đang mút đầu ngón tay, mãi miết không thôi.

“Thế thì... ăn đi”, Trần Uyển bực bội.

“Được”, đưa tay với lấy một miếng.

“Tâm My à, phải giảm béo đi.”

“Không giảm nữa, đằng nào cũng chẳng ai thèm.”

“Con bỏ hung của cuộc đời sắp xuất hiện rồi, cậu không muốn chuẩn bị cho tốt sao?”

“Tối ngày nào cậu gầy còn sáu mươi cân thì muốn ăn cái gì mình làm cho cậu cái đây. Bây giờ, bỏ ngay thứ trên tay xuống!”

“Toàn bắt nạt mình.”

“Ai bắt nạt cậu? Muốn tốt cho cậu thôi”, Trần Uyển nghĩ một lúc, ngoái đầu hiểu kỳ hỏi, “Còn có ai bắt nạt cậu nữa?”

“... Đã cho cá ăn chưa? Để mình đi cho cá ăn giúp cậu.”

Càng lớn càng thấy kiếm bạn thân thật khó, may mắn cô cũng có được dăm ba cô bạn tri kỷ. Thế nhưng, đều có dây mơ rễ má với Tổng cá trê, bảo cô làm sao dám hé nửa lời? Bảo cô làm sao dám mở miệng kể suýt chút nữa thì thất thân trong tay tên “hám gái” khốn nạn độc mồm độc miệng, kẻ đã quen biết gần mười năm nay? Điều khiến người ta phẫn uất chính là, cô thì buồn chán, rồi rời, tâm trạng lúc nào cũng như bị trúng gió, còn đối phương đến một chút ăn năn bù đắp cũng không có, lại hồ hững như chuyện không liên quan đến mình vậy!

“Hà Tâm My, cá của mình sắp bị cậu làm cho bội thực rồi đấy! Mau ra nghe điện thoại!”

“Ở đâu đấy?”

Tổng cá trê, tôi với anh thân lắm hả? Vừa thấy đã hỏi ở đâu?

“Ở tòa soạn!”

“Nhưng xe của cô sao lại đỗ trước cửa chỗ Cung Hương?”

Mẹ kiếp! Điện thoại suýt chút nữa rơi tùm vào bể cá, đừng có hù người ta kiểu này chứ.

“Anh, anh đang ở đâu?”

“Tôi đang đỗ xe. Chủ nhật cô cũng ở tòa soạn sao?”

“Đúng thế trưa tôi tới gặp Tiểu Uyển, xe để chỗ cậu ấy, gấp quá nên đi nhờ xe người khác về tòa soạn”, Tâm My vừa nói vừa hoảng loạn nhìn tứ phía, trốn ở đâu trốn ở đâu? “Tôi bận lắm, không nói nhiều nữa, tạm biệt”.

Cô chạy vụt vào phòng bếp nhanh như một cơn lốc, vừa chạy vừa hét: “Trần Uyển! Giúp mình với, mình đi vệ sinh, có ai hỏi mình thì bảo không thấy nhé!”.

Trần Uyển không hiểu chuyện gì.

“Không phải, nói trưa nay mình có đến, giờ không có ở đây. Xin cậu đây, giúp mình vụ này mình bảo đảm năm nay chuột cống nhà cậu sẽ là người thành công, trong nhà sẽ có thêm đứa nhỏ. Cậu cứu mình với, nhớ phải nói mình không ở đây nhé!”

Dứt lời chân bốc khói, lao vào nhà vệ sinh như đang dùng phong hỏa luân.

Đến lúc Trần Uyển kịp phản ứng thì trên hành lang chỉ còn vọng lại tiếng vun vút.

“Đã đi chưa?”, Tâm My nghe tiếng bước chân nhỏ dần.

...

“Tiểu Uyển? Con cá muối đó đi chưa?”

“Ừ.”

“Sợ chết mất, cậu xem chẳng có việc gì mà ba bốn giờ chiều lượn lờ ngoài đường làm gì? Chắc thời tiết bắt đầu nóng, trên đường có nhiều gái mặc váy ngắn, chỉ biết nhìn chòng chọc vào đùi người ta. Đi được một vòng, mắt cứ gọi là no nê”, Tâm My đứng dậy gạt cần gạt nước của bồn cầu, “Tiểu Uyển, cậu đừng hiểu lầm nhé, mình trốn hẩn ở đây chẳng có gì đặc biệt đâu. Chỉ là thiếu hẩn ta có mấy trăm đồng, ngày nào cũng bầm lầy mình như bọn đòi nợ. Có tiền cũng không thèm trả hẩn... Á...”

“Có tiền cũng không trả tôi hả?”, Tống Thư Ngu đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh miệng cười tít.

“Đồ bệnh hoạn! Anh dám đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ xem người ta đi tiểu? Tôi kinh tởm anh!”

Tâm My nhảy cẫng lên.

“...”, Tống Thư Ngu dãn mặt, “Trả tiền!”

Tâm My co giò tháo chạy, “Trần Uyển, cậu đừng trượng nghĩa, cậu mà nổi giáo cho giặc, cậu sẽ là kẻ phản bội!”

“Mình đã nói những gì cậu bảo cho anh ấy rồi”, Trần Uyển vẻ tức tưởi, “Mình nói Tâm My bảo cô ấy đi vệ sinh, ai đến tìm thì nói không có”.

Khốn kiếp, chắc chắn là cậu cố tình!

Tâm My càng chạy điên loạn.

“Cô không cầm túi à?”, Tống Thư Ngu xách túi của cô đứng ngay trước cửa.

“Tôi...”, Tâm My ti hí mắt cố gắng rặn cho ra nước mắt, “Trong túi có hơn bốn trăm, anh hãy cầm đi. Để lại cho tôi mấy chục để sống có được không?”

Tống Thư Ngu không thèm đếm xỉa, ngoái đầu nói tạm biệt với Trần Uyển.

“Lão Tống, thầy Tống, tôi bảo đảm vay anh bao nhiêu sẽ trả đủ bấy nhiêu, tối về tôi sẽ gọi điện cho bố.”

Tống Thư Ngu chạy tới kéo tay cô: “Chúng ta còn có việc khác cần nói chuyện”.

Việc khác? Hà Tâm My tay ôm chiếc cột trước sảnh khu Củng Hương có chết cũng không buông: “Tôi mất trí nhớ rồi, thật đấy, những việc trước đây tôi đã quên hết sạch. Hôm đó sau khi bị ngã liền trở nên thế này, chỉ còn nhớ tên của mấy người là gì thôi”.

Tống Thư Ngu nhìn bộ dạng cô thì lườm mắt.

“Không phải mất trí mà là già rồi đần độn, huống hồ những chuyện quá khứ xa xôi trước kia càng nhớ càng rõ, nhưng mấy việc gần đây thì càng nghĩ càng mù tịt.”

Tống Thư Ngu tay cầm túi của cô đi thẳng về phía tấm bình phong sau cửa.

“Haizzz, anh đi cũng phải để túi lại cho tôi chứ. Thẻ nhà báo rồi chìa khóa nhà, Tống Thư Ngu! Tống cá trê!”

Mình bị bắt cóc rồi.

Hà Tâm My thận trọng thương lượng với kẻ bắt cóc: “Anh đưa tôi về nhà, tôi lên gác lấy tiền có được không?”.

Hắn ta liếc một cái.

“Cả tiền hôm ở Thời Đại Hoàng Kim cũng trả luôn cho anh.”

“Không phải cô mất trí rồi sao? Vẫn còn nhớ vụ Thời Đại Hoàng Kim kia à?”

“...”, Tâm My bậm môi cắn hận. Đương nhiên là nhớ, anh mới mất trí anh mới già rồi dần dần! Tưởng tôi ngu hả? Tôi nhớ ra rồi, anh hôm đó mượn rượu rồi liếm bánh kem trên mặt tôi ngay trước mặt tất cả mọi người hòng lợi dụng tôi, tôi thềm vào cái mặt anh! Báo hại ra vào cửa toàn bị bà hàng xóm nhìn với ánh mắt dò xét, báo hại ngày nào tới tòa soạn cũng bị mọi người truy hỏi ai đến với ai trước, báo hại không có lúc nào không bị sếp tổng truy kích như chiến sĩ cách mạng vì toàn bộ lợi ích chung của cả phòng mà chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, báo hại tôi nghĩ nát óc, tối tối dây thần kinh giật điên loạn không tài nào chợp mắt được...

“Chúng ta đi đâu?”

Kẻ bắt cóc nghĩ một lúc: “Nhà tôi hay nhà cô?”.

Tâm My vừa nghe, chiếc túi trước ngực siết càng chặt, mắt đánh ngang sang cửa xe, tự hỏi không biết có nên nhảy khỏi xe.

Kẻ bắt cóc đạp ga, tăng tốc.

Xe dừng cạnh căn hộ Tâm My thuê ở.

Hà Tâm My đã quyết định, dù cô trốn thoát số cũng phải chết, nhưng vì cô phải gánh vác vận mệnh và niềm hy vọng lớn lao của cả phòng, vậy cô sẽ xả thân anh dũng một lần. Năm tay thăm hạ quyết tâm!

Một luồng sức mạnh của chủ nghĩa anh hùng dâng ngập trong tim: “Anh đi mua áo mưa đi!”.

Tổng Thư Ngu đang xuống xe liền loạng choạng, ngoái đầu nhìn cô tủm tỉm: “Cô quyết tâm hả?”.

Cô gật đầu quả quyết đầy phẫn nộ.

Tổng Thư Ngu nhếch mép giúp cô mở cửa xe, ghé sát tai cô: “Hết bị rồi hả?”.

Chưa hết thì sao chứ? Sếp tổng dặn tôi phải đổ máu mà chiến đấu!

Cô trợn mắt nhìn: “Nói hay lắm, làm tôi ngứa hết cả tai”.

Tổng Thư Ngu mỉm cười, đón lấy chiếc túi trên tay Tâm My.

“Tiểu Hà, về rồi hả?”, ánh mắt bà cô hàng xóm chìa thẳng vào chòm chìa khóa Tổng Thư Ngu đang mở cửa.

“Về rồi ạ, cô bận quá”, Tâm My cười nhạt, lấy ngón tay chọc vào sau lưng Tổng Thư Ngu, “Anh nhanh lên hộ cái”.

Bước vào cửa, cô làm um: “Anh có ý gì hả? Giăng chìa khóa của tôi để mở cửa? Anh muốn mọi người nghĩ chúng ta sống thử có phải không?”.

“Tốt nhất cô nên làm thêm chòm nữa đưa tôi.”

Nằm mơ à! Còn muốn thăng đường nhập thất?

“Có thời gian tôi tới giúp cô dọn vệ sinh.”

Hơ, nghe ra cũng không đến nỗi.

Tổng Thư Ngu thản nhiên cởi quần áo, Tâm My trở mặt.

“Không, không có áo mưa.”

Khốn kiếp, bắt đầu cởi quần rồi. Tâm My bịt mắt: “Không có cái đó không an toàn”.

Qua kẽ tay cô nhìn thấy tấm lưng thẳng của anh, ôi xịt máu mắt, nơi giao nhau giữa đốt sống và phần dưới của anh còn có cả rãnh sâu chết người! “Lão Tống, không có cái kia sao?”

“Lại đây.”

Anh đã nằm xuống giường. Thế thể này mà bắt đầu sao?

“Lại đây”, anh chậm rãi nhắc lại lần nữa, giọng nói trầm ấm chết người.

Hai chân Tâm My không chịu nghe lời cứ lừ đừ tiến thẳng tới chỗ anh, rồi bị anh ôm trọn trong vòng tay.

“Mấy hôm tôi làm đêm, buồn ngủ chết mất”, mặt anh vùi một bên cổ cô rồi nói, “Để tôi ôm ngủ một lúc”.

Hơ?

“Gối ôm nhà tôi không được thật thà như cô, ôm không thích.”

Hơ?

Thế là thế nào? Tâm My đẩy đẩy kẻ đang ngủ mê mệt bên cạnh, gọi: “Lão Tống, lão Tống”.

Tống Thư Ngu ậm ừ.

“Chỉ ngủ thôi à?”

“... Thế cô muốn làm gì? Ranh con, trong đầu dùng suốt ngày nghĩ mấy thứ bỉ ổi như thế ảnh hưởng tới sinh lý.”

Tâm My muốn đâm đầu vào tường. Tôi bỉ ổi? Tôi bỉ ổi?!

Trời đã tối.

Tâm My cắn móng tay, bị mắc kẹt giữa hai cánh tay thép ở một tư thế rất lâu khiến cô ê ẩm hết cả người.

Ngửi thấy mùi cơm ở nhà bên cạnh thơm phức.

Tâm My tiếp tục cắn móng tay: “Tống cá trê, anh không đói sao?”.

“Để tôi ngủ một lúc đã, ngủ dậy sẽ cho cô ăn no”, Tống Thư Ngu lẩm nhẩm mây tiếng bên tai cô.

Cho ăn no... Tống Thư Ngu đã hóa thân thành nhân vật nam chính trong những cuốn tiểu thuyết trữ tình rồi sao. Khóe miệng cô khẽ nhếch nụ cười đưa tình, nhân vật nữ chính Hà Tâm My lần đầu đến bên góc giường, “Baby, ngoan nào, chút nữa sẽ được ăn no”.

Tâm My lạnh người, lết ra mép giường: “Thôi không cần”.

Tống Thư Ngu vươn vai về khoan khoái, rồi kẻ sát má lên mặt cô: “Đừng lết ra nữa, súng cướp cò tôi không chịu trách nhiệm đâu”.

Tâm My đỏ mặt mất mấy giây, bưng mặt chực khóc: Không chịu trách nhiệm? Mình không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục đây, mình nghĩ kỹ rồi, phải xả thân vì nghĩa thôi! Sếp tổng, ông nói xem, nếu hần không chịu trách nhiệm vậy tôi có cần phải hy sinh vì cả phòng nữa không?

15. Chương 15

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 15: Anh ta ném ra căn bã, tôi cũng chẳng thu về thấp hèn

Tiền đề của “không chịu trách nhiệm” chính là sự bạo hành, làm trái pháp luật, nếu đúng như thế chẳng phải mình quá lỗ sao.

Hà Tâm My nhận ra được rằng vấn đề đang trở nên vô cùng nghiêm trọng, liền tròn mắt nhìn, cuối cùng cũng khiến kẻ bất cộc vờn vai, ngược ánh mắt lim dim nhìn cô cười tí. Thế nhưng, cô buồn ngủ rồi.

“Ranh con, dậy.”

Tay chống cằm nhìn, đầu đầu cũng thấy thật là thật. Tâm My miễn cưỡng chồm dậy, quàng ánh mắt khinh ghét về phía kẻ đang ư ừ vừa hát vừa mặc quần: “Tôi ngủ đây anh nhớ đóng cửa cho tôi”, rồi nằm vật xuống.

“Dù sao cũng phải để tôi cho cô ăn no...”

Tâm My vừa nghe thấy hai chữ “ăn no”, vội lật chăn bật dậy, lao thẳng xuống giường: “Ăn cơm, tìm chỗ nào ăn cơm”.

“Ăn xong phải về ngủ ngoan nhé”, Tống Thư Ngu giúp cô gỡ cua.

Tâm My cụp mắt gục đầu, bộ dạng thiếu não lảm bảm: “Ngày Chủ nhật quý báu của tôi đã bị anh phá hỏng”.

“Chủ nhật tuần sau, tôi đi với cô”, người đối diện thản nhiên như không.

Hu hu hu... Đừng để con gặp lại tên khốn này nữa.

“Chẳng phải thích ăn cua sao giờ còn lo lắng gì vậy?” Tống Thư Ngu thấy cô tay cầm thìa vẽ như chán ăn.

Cái tôi cần là một cái giường, đại ca à.

“Há miệng.”

...

“Ồi mẹ ơi, cái gì mà cay thế?”, cô nhảy dựng lên.

“Lẩu Thái chua cay, tỉnh táo tinh thần”, Tống Thư Ngu vẽ mặt quan tâm, “Có cay lắm không?”.

Tống cá trê, sự tồn tại của anh có phải là để khuấy động cuộc sống của tôi?

Bị nhét một bát lớn lẩu Thái vào bụng, Hà Tâm My thấy tinh thần phấn chấn hẳn. Đến lúc món tráng miệng được mang lên, trong lòng hí hửng cứ ngỡ sắp đến phần kết để còn hạ màn, cuối cùng cũng sắp được về nhà ngủ, ai ngờ Tống Thư Ngu ăn uống no say vẫn còn chuyện muốn nói.

“Tâm My, cô trốn tôi mấy ngày rồi?”

Không nghe thấy gì!

Cổ vùi đầu tiếp tục chiến đấu cật lực với chiếc bánh pudding xoài, lẩn tránh ánh mắt của Tống Thư Ngu.

“Hôm đó xong nghĩ lại thấy sợ phải không?”

Tâm My nghiêng răng thật chặt, đừng trúng kê! Lần trước chỉ vì câu “Sợ thì thôi” mà thiếu chút nữa cô đã sa chân vào bẫy, mang mối hận thiên cổ. Hôm nay nhất định, nhất định không được trúng kế.

“Cô sợ cái gì?”

Mẹ kiếp, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình khản khoản đó. Chúng ta chỉ là... chẳng phải nhân tình nhân ngãi chi hết.

Cô ngẩng đầu, cố gắng trả lời bằng giọng hành chính sự nghiệp: “Tôi thấy, chuyện trên giường ta không nên thảo luận trên bàn ăn”.

Cô lại nói sai gì sao? Tống cá trê sao cười nghiêng ngả thế này?

“Vậy được, chúng ta đi về tìm chỗ nào đó rồi từ từ nói chuyện.”

Tôi... phát điên... Tôi đâu có ý đó!

Đừng tưởng ngủ được một giấc là đã nạp đầy năng lượng rồi muốn làm gì thì làm nhé. Tâm My quyết tâm không xuống xe.

Lén nhìn Tống Thư Ngu, thấy anh ta cũng không vội, tiếng máy chạy vang lên, lại chỉnh cho ghế hơi ngả về phía sau.

Tiến hành trong xe? Mấy chữ đó lớn vồn trong đầu Tâm My, tim gan đập thành thịch, lớn đến nỗi màng nhĩ như ngập chìm u u trong thứ âm thanh hỗn độn đó. Cô trộm nhìn qua cửa sổ, ở đây sao? Đèn đường quá sáng.

Lại ngoài đầu, Tống Thư Ngu đã duỗi hai chân gần như nằm thẳng.

Không tiến hành trong xe thì tốt, chơi trò kích thích quá sẽ không tiêu hóa nổi đâu. Tâm My lén tháo giày, xoa xoa đầu ngón chân bị tê mỗi cả ngày trời. Trong xe lại vang lên thứ nhạc mà cô muốn ói nhất là nhạc thánh phòng, theo thói quen cô với tay đến chiếc radio: “Chuyển sang chương trình ABC trên kênh 13, tôi muốn nghe nhạc khác”.

Tống Thư Ngu vẫn như trước, không có ý kiến.

“Nửa đầu cuốn tiểu thuyết Em yêu mẹ anh, hôm nay chúng tôi xin được phát thanh đến đây, đúng giờ này ngày mai xin mời quý thính giả tiếp tục thưởng thức nửa sau cuốn tiểu thuyết Em yêu mẹ anh...”

Miệng cô há hốc, chỉ một giây sau đó liền ôm bụng cười phá lên thành tiếng.

“Ranh con, có thể mà cũng cười?”, Tống Thư Ngu cố nhịn cười với tay tắt radio. Tâm My đang ngồi lù lù một đồng trên ghế cười nghiêng ngả, cơ thể rung lên bần bật.

“Rất thích nghe tiếng cô cười, cười đến mức chẳng còn để ý đến bất cứ chuyện gì xung quanh nữa.”

Trong không gian tĩnh lặng, đột ngột vang lên tiếng thở dài đầy xúc cảm của anh, mạch suy tư của Tâm My tức thì bị ngắt mạch.

... Thích? Có phải cô nghe thấy từ “thích” không?

Theo kinh nghiệm ngày ngày đọc tiểu thuyết ướt át và giờ giờ xem xê ri phim truyền hình dài tập dành cho những bà nội trợ của Tâm My, cứ mỗi lần đến phần quan trọng xuất hiện chữ “thích” là y như rằng mặt nhân vật nam chính nữ chính sẽ được kéo gần, phóng to, máy quay sẽ lia từ đôi mắt xuống đến bờ môi, rồi thẳng lợi cả đôi đường, tiếp đó là màn khóa môi.

Nhưng lúc này với cô lại khác hẳn.

Tống Thư Ngu ngửa ra sau, đan tay sau gáy, nghiêng người nhìn cô, mắt khép hờ, ánh nhìn long lanh: “Này nhóc, tuổi cô cũng lớn rồi, lại chẳng ai ngó ngang đến. Có bao giờ cô nghĩ đến, hay là chúng ta sống chung qua ngày không?”.

Tâm My chớp chớp mắt: “Anh đùa à? Chúng ta sống chung qua ngày? Thế chẳng phải ngày nào cũng chơi đủ trò sao? Còn nữa, cái gì mà chẳng ai ngó ngang đến?”.

“Chúng ta biết nhau gần chục năm rồi phải không?”, Tống Thư Ngu thẳng thắn nói tiếp, “Hồi đó cô chỉ là một nha đầu mặc đồng phục, đầu gấu đầu mèo gặp người là ngoác mồm chữ bậy...”.

“Tôi đâu có. Tôi chỉ chửi anh đúng một lần... Thôi đi, đằng nào trước đây cũng không ưa anh cho lắm.”

Tống Thư Ngu mỉm cười như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Tôi nghĩ hai chúng ta lấy nhau sẽ tốt cho cô khá nhiều đây. Có thêm một phiếu ăn dài hạn, cơm ăn áo mặc chẳng phải lo nghĩ; có thể được giao lưu với bạn bè thân thích, cũng tránh được việc coi mặt phiền phức; còn nữa, chúng ta biết nhau cũng lâu rồi, chẳng cần phải có thời gian thích ứng sau hôn nhân như người khác, một bước đến đích. Hai bên biết nhau từng đường tơ kẽ tóc, thậm chí còn có chung một cơ sở bạn bè. Tóm lại, tiết kiệm tiền bạc, sức lực, thời gian, quá thuận lợi còn gì nữa.”

Tiết kiệm tiền bạc, sức lực, thời gian, quá thuận lợi còn gì nữa. Bà đập rách phổi bây giờ!

Tâm My tức quá, vụt một cái nhảy bổ lên ghế, đối diện với bộ mặt vô liêm sỉ của lão Tống, với bộ dạng nếu không nói cho rõ ràng bà đây nhất quyết không để yên: “Anh nghĩ mình là Bò Tát có thể cứu vớt tôi khỏi kiếp nạn chúng sinh hả, cho dù anh muốn cưới tôi cũng không thêm. Trong rừng nhiều chim, anh tưởng trên đời này chỉ còn mình anh hả?”.

Anh nhìn cô, cười cười: “Tôi còn chưa nói hết, nếu lấy cô, tôi cũng có lợi mà. Cuộc đời ngắn ngủi, ngày ngày có cô trêu chọc cũng thấy dễ sống hơn nhiều. Và lại mùa đông cũng sắp đến, tôi cũng phải sớm tìm một người vợ cho chăn ấm đệm êm. Còn nữa, nghe nói với thể trạng của cô...”, anh đánh mắt nhìn cô một lượt, vẻ nghiêm khắc nói, “Rất tốt cho việc sinh nở”.

Tổng cá trê, người là tên đại biến thái!

Chỉ biến thái mới có thể đem chuyện hôn nhân thiêng liêng ra như vụ làm ăn một cách dễ dàng như thế, chỉ biến thái mới có thể làm việc vô sỉ mà mặt không hề biến sắc vậy, chỉ biến thái mới có thể coi vợ mình như dụng cụ giải trí, công cụ sinh nở và làm ấm chăn giữa mùa đông giá rét. Nhưng điều biến thái nhất lại chính là trù sỏ của việc tiết kiệm thời gian, không muốn dành quá nhiều thời gian vào việc này cũng như trù sỏ của Đại học Đông Nam - Hà Tâm My lại nghiêm túc cân nhắc việc làm vợ tên biến thái này!

Phiếu ăn dài hạn? Ừ, lão Tống cũng có vẻ nhiều tiền.

Đường tơ kẻ tóc? Suýt chút nữa hần đã kéo tụt váy cô xuống, còn không biết đến đường tơ kẻ tóc?

Biết nhau đủ lâu... Khi ấy cô còn chưa qua tuổi dậy thì, ăn mặc lơ lửng vênh vênh vào vào đi lại trên đường bị anh tóm được mấy lần.

Nhưng hần ta độc mồm độc miệng, ừ, Hà Tâm My, mồm miệng mày cũng đâu tử tế gì.

Không hề hợp nhau. Linh ta linh tinh, mày thừa biết anh ta là người hợp nhất ý chứ.

Quá già. Lão Tống ngoài việc tuổi có hơi nhiều một chút, những cái khác đều có đủ... Sau này có con lại gọi bố thành ông thì làm thế nào? Mẹ nhất định sẽ không thích cô tìm một anh chồng già như thế.

Nhưng mày không thấy, tương lai sau này sẽ chẳng cần phải sắp xếp đi coi mặt như bán hàng xe đẩy hay sao, điểm này cũng hấp dẫn đấy chứ?

Nhưng, tình yêu mày khát khao nhất thì sao?...

“Cẩn xé”, tay Hà Tâm My cũng dần buông góc chăn đã bị cô cắn cho lem nhem, nhìn đồng hồ, đã bốn giờ.

Chợt tiếng tru như sói hú vang lên trong không gian của khu dân cư thuộc Sở Công an: Tổng cá trê, tôi đảm bảo sau này sẽ không có lỗi với anh, đây nhất định là anh cố ý!

Hà Tâm My vội vã tìm người trút bầu tâm sự.

Hồi còn đi học cô vẫn thường tư vấn tình yêu cho mọi người. Trong thời gian dài tích lũy được kinh nghiệm từ những vấn đề tình yêu của chị em, nhưng khi thực tế rơi vào mình thì một nửa giải pháp cũng chẳng có.

Đăng nhập MSN tìm thì thấy Tiểu Nhã xuất hiện, sau khi nghe cô bù lu bù loa một tràng dài, Tiểu Nhã mới nói: “Cậu với lão Tống đùa nhiều quá hóa điên hả? Đến việc kết hôn giả cũng làm được? Hay Hà Tâm My cậu hôm nay ăn no rửng mỡ, đến trêu mình đấy hả?”.

Thế này còn không giống thật sao? Tâm My nuốt nước mắt thoát MSN. Nhìn Tiểu Nhã từ giờ hai vợ chồng cậu có cãi nhau đừng tìm tôi mà đổ đẩy nhé.

Lại đăng nhập QQ chat, vừa hỏi đến Latte, mọi người nói cô ấy đã có bầu. Đúng là mùa xuân, ý xuân phơi phơi tình xuân ngất ngây.

Vừa gọi điện thoại cho Tiểu Uyển đã nghe thấy giọng chuột cống, thất vọng.

Diệp Khinh My, nha đầu thú vị, tại sao vẫn chưa chịu về?

Tâm My tần ngần ngồi trước bàn, thấy nick Shin sáng, cô như bừng tỉnh, gạt nước miếng trên mép rồi gửi một biểu tượng mặt cười.

Nói đông nói tây sau không nhận được nữa, cô liền hỏi Shin: Con trai các người có tùy tiện kết hôn với một người không?

Shin nghĩ một hồi rồi trả lời: Việc cả đời đâu thể tùy tiện. Có người cầu hôn cô hả? Chúc mừng nhé.

Gấu hung bạo: Có cái gì mà chúc mừng? Tôi đang đau đầu điên tiết đây.

Shin:... Muốn kể gì không?

Gấu hung bạo: BLA BLA BLA... Chuyện là thế đấy, anh nói xem anh ta coi tôi là gì? Anh ta ném ra cặn bã, tôi cũng chẳng thu về thấp hèn! (mặt mũi điên loạn)

Shin: Hay là anh ta thích cô? Thấy cô rất tốt, bản thân không xứng nên mới dùng cách này để bày tỏ.

Gấu hung bạo: (Ngửa mặt nhìn trời) May anh còn nghĩ ra. Tôi có cái gì tốt? Bạn gái trước đây của anh ta hơn tôi cả trăm lần.

Shin: Ừ.

Gấu hung bạo: Thật đấy. Còn làm MC của đài truyền hình, hơ, chẳng cần phải nói nhiều, tóm lại là rất đẹp rất trong sáng. Tôi thấy anh ta thích kiểu con gái ngây thơ trong sáng, chân thon tóc dài, người trước đây cũng thế.

Shin: Người trước đây?

Gấu hung bạo: Hừm. Anh nói xem anh ta thế này có phải để đùa giỡn tôi không?

Shin: ...

Gấu hung bạo: A a a a... Khó chịu quá, tôi muốn bóp chết hắn ta, bóp chết hắn ta...

Shin: Vậy cô có thích anh ta không?

Tâm My cảm lạnh.

Cách đó vài cây số, có một người đầu óc đang quay cuồng: Người trước kia nào? Người trước kia nào? Ranh con chết tiệt, sao nói chuyện chẳng rõ ràng?

Gấu hung bạo: Tôi nghĩ có lẽ là không thích. Không đúng, không phải là không thích, không biết thế có gọi là thích không. Nhìn thấy anh ta tôi không có cảm giác tim đập nhanh, lúc ở cạnh nhau cũng không thấy hưng phấn lắm, chỉ là cảm giác rất vui, rất thoải mái. Cho dù là đấu khẩu hay tâm sự, đều mang lại cảm giác vui vẻ của những người bạn lâu năm.

Chợt tiếng lòng như khe khẽ nhắc nhở cô: Lần trước hai người hôn nhau giống như bị điện giật đấy thôi.

Tâm My bóp trán tiếp tục "vất óc suy nghĩ": Làm sao để phân biệt cảm giác điện giật khi hôn nhau là do người đó hay chỉ đơn thuần là bối dục vọng? Hay là, thử tóm một người đàn ông khác để hôn thử?

...

Gấu hung bạo: Shin? Shin?

Shin: Xin lỗi, khi nãy vừa ra ngoài một lát.

Gấu hung bạo: Không sao, muộn quá rồi, không làm phiền anh nữa.

Cách đó mấy cây số Tổng Thư Ngu đang đánh nốt dòng chữ: Việc khi nãy cô nói, tôi nghĩ, nếu cô không thích, có thể từ chối anh ta.

Anh do dự mất mấy giây, sau cùng ấn nút gửi đi.

16. Chương 16

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 16: Đừng ai coi ai là củ cải

Tâm My phát hiện mình bỗng gầy đi.

Mấy ngày liền cô quên lên cân, sáng nay tự dưng nổi hứng đứng lên cân, vừa nhìn thấy con số hai mắt như muốn rớt ra ngoài, căng mắt nhìn thêm lần nữa mới lấy lại được bình tĩnh. Hai cân rưỡi! Tổng cá trê, anh hại tôi sút hai cân rưỡi! Không đúng, vì anh mà tôi gầy hai cân rưỡi!

Người ta ốm o gầy mòn là vì tình, còn cô thì vì sao?

Kể từ sau hôm bàn bạc cẩn thận tỉ mỉ với cô về tính khả thi của phi vụ sống chung, tên khốn đã bốc hơi, đến một cú điện thoại cũng không gọi. Tuy cô đã nói: “Để tôi suy nghĩ cái đã” rồi chân trước chân sau chạy thẳng về nhà, nhưng cô có đang suy nghĩ nghiêm túc hay không? Đại ca à, anh chằm ngòi rồi đứng ở bờ bên kia xem pháo nổ ư, anh có phải là người không?

Lúc nào cũng thế, trêu chọc nghịch ngợm, mãi đến khi cô nhảy dựng lên vì tức, anh mới đứng cạnh cười nghiêng ngả, và hả hê xem đó là niềm vui cuộc sống. Nhưng kết hôn quan trọng biết mấy, cho dù chẳng có ai thêm đoái hoài đến mình, cũng đừng đem chuyện đó ra làm trò đùa chứ!

Tâm My nhìn ra đóa hoa màu cam ngoài ban công, bực bội nhét nốt miếng bánh Oreon vào miệng.

Đừng ai coi ai là củ cải! Bà đây không thèm!

Không thèm nữa.

“Tâm My, vừa về nhà đã trốn vào phòng! Mau ra giúp bố con rửa rau!”

Cô dài giọng đáp lại tiếng gào rú của mẹ ở ngoài cửa, lười nhác bò dậy khỏi giường.

“Mẹ làm vợ của bố mấy chục năm rồi, cũng có rửa rau cho bố được mấy lần đâu”, cô làu bàu.

“Mẹ tốn cơm tøn gạo nuôi con lớn bằng này đây! Đầu óc lúc nào cũng đặt hết ở chỗ bố con.”

Bố cười tít mắt: “Con gái ngoài đường cả ngày trời, cũng mệt rồi, để bố rửa, bố làm cho, xong rồi ra ăn cơm”.

“Bố!”, cô ôm chặt lưng bố.

“Trong lòng không vui? Hay công việc không thuận lợi?”, bố cô hỏi.

Cô mở vòi nước, ừ bừa một tiếng: “Trời nóng quá, nóng đến khó chịu cả người”.

Lúc ăn cơm, mẹ thấy cô điệu bộ bơ phờ ủ rũ, liền ngừng đùa nói một thôi một hỏi: “Giờ mới tháng Năm đã bị nhiệt, đến một hai tháng nữa thì sống sao? Nghỉ việc ở nhà? Mới tí tuổi đầu khổ một chút cũng không chịu được, nhớ hồi mẹ sinh con chưa đầy một tháng đã phải đi làm. Một thể thệ được nuôi dưỡng bằng bọ mật ong, ở trong thung lũng hoang vắng tự sinh tự diệt, các con trong hoàn cảnh đó thì phải làm thế nào”.

Tâm My bĩu môi, tiếp tục cúi đầu và cơm.

“Con nó hiem khi mới về nhà, ban ngày vất vả ngoài đường cũng đã đủ mệt rồi, em nói ít đi một hai câu.”

“Em muốn tốt cho nó thôi”, mẹ Tâm My vừa nói vừa gấp thức ăn cho cô, giọng dịu dàng hơn phần nào, “Thầy Tống con chuyển nhà, đợi chút nữa sang hỏi có việc gì cần giúp không. Làm phiền người ta cũng nhiều, có việc gì giúp được thì làm”.

Miếng cơm Tâm My đang ăn dở mắc nghẹn trong cổ họng. Chuyển nhà?

“Thầy Tổng hai tháng nữa thôi là chuyển công tác, hai năm nay cậu ấy không có ký hợp đồng chính thức, chỉ đóng vai trò như một giáo viên thỉnh giảng mà thôi, nên trong trường chẳng có cách gì can thiệp được, phải phê chuẩn. Ông Hà, bà nội của Tiểu Tổng và ông nội chúng ta có thể coi như bạn học, mấy năm nay ông nội đi rồi, nhưng vẫn qua lại đều đều, chúng ta có cần mời cậu ấy một bữa không?”

Những lời sau đó không còn lọt được vào tai Tâm My nữa, cô lặng lẽ và từng hạt cơm trong bát, ánh mắt tức tôi thấy hơi ươn ướt.

Tên khốn này được lắm, trong lúc cô còn ngờ nghệch rồi lên, thế mà chuyện trọng đại nghỉ việc chuyển nhà, người ta cũng không nói cho mày biết. Sống chung cho qua ngày? Khốn nạn! Cút đi cho rộng chỗ, mày đã tự biến mình thành cây nấm rồi, Hà Tâm My. Người ta gọi cái đó là ham muốn mang tính bản năng, “Tôi thích kiểu thịt thà như cô... Gối ôm ở nhà không được thích như cô...”, chỉ coi mày như đồ chơi thôi! Đối với đàn ông, những lúc họ buồn chán thì bất cứ người con gái nào bên cạnh, lời gì cũng có thể nói được, mày còn tưởng đó là thật sao, Hà Tâm My? Trước giờ người ta chỉ coi mày như đồ chơi, để châm chọc đùa cợt, nói kết hôn, đó là vì... Vì chỉ mới làm một nửa, lừa mày tiếp tục ở phần sau kia, thế mà mày còn ngoan ngoãn chui vào rọ, mày thêm đàn ông đến phát điên rồi có phải không, Hà Tâm My?

Cô thở một hơi rồi đứng dậy: “Con không ăn nữa, bố mẹ, con ra ngoài một lát!”.

Thang máy rì rì chạy lên, Tâm My bực bội đá vào góc tường.

Bấm chuông cửa xong, cô mới chợt nhận ra sự nóng vội của mình. Hùng hùng hổ hổ lao đến đây để làm gì? Hai người chỉ là bạn bè, anh ta chẳng có thời gian để báo cáo với cô việc sắp rời đi, cũng có lý đấy chứ. Thậm chí những cái khác, cũng chỉ là tiết mục bông đùa bình thường thôi.

Dứt tiếng chuông mọi thứ lại rơi vào yên lặng, Hà Tâm My tần ngần nhìn xuống chân, mấy ngày trước còn đang ngồi ở đây, vừa cào cửa vừa khùng bố “Cẩn thận cạnh gương có con ma mặc áo trắng kia, nhìn ghê lắm...”, ngẩng đầu đã thấy bộ mặt bí xị của lão Tổng.

Ha ha ha, nói không chừng hôm đó lão Tổng bị cô hù cho tới đến không dám nhắm mắt.

Tâm My ngồi xuống ôm gối, khịt mũi nghĩ ngợi: Thực ra, liệu có phải chỉ là bạn bè thôi không?

Hà Tâm My, tình cảm ủ ê đâu phải phong cách của mày.

Cô lao tới khu Củng Hương đã thấy bụng sôi ùng ục.

Khu Củng Hương chuẩn bị dọn hàng, Trần Uyển đang tính tiền, mắt không buồn ngược: “Tự vào bếp mà tìm”.

Nói đoạn bác của Trần Uyển đi ra, vừa trông thấy Tâm My thì vui mừng sung sướng: “Này Tâm My, muốn ăn gì cứ việc nói, bác sẽ làm cho”.

Tâm My mừng quýnh nhảy cẫng lên: “Bác ơi, bò ướp tương! Bò ướp tương! Trần Uyển, cậu đừng lờm lờm, ở nhà mình mới ăn có hai miếng cơm đã phải đi rồi. Bụng lép kẹp lao thẳng tới tìm cậu, cậu không nỡ để mình bụng đói đúng không?”.

Trần Uyển thở dài: “Sáng sớm mới nói gây được nửa cân, giờ cậu tính ăn bù phải không?”.

“Không ăn no mình lấy sức đâu mà giảm cân?”

Trần Uyển lại than: “Vậy cậu đợi một lát nữa đi, chuột cống vừa gọi điện nói sẽ cùng lão Tổng tới ăn khuya, chút nữa sẽ đến”.

Tâm My tròn tròn mắt.

Trần Uyển chăm chăm nhìn cô: “Đừng hồng trồn chạy, muốn trồn cũng phải nói với mình xem dạo này cậu mắc bệnh gì, cứ thấy lão Tổng là co giò chuồn thẳng”.

“Chẳng phải nói mình thiếu nợ đang lo quýnh lên sao? Đậu Đình đâu? Chả thấy con mình đâu cả!”

“Bác mình đưa Đậu Đình đi chơi rồi, đừng có lảng sang chuyện khác.”

Tâm My đan ngón tay, ngại ngần nói: “Lão Tống, lão Tống có phải sẽ tới tập đoàn đầu tư An Tín của nhà họ Diệp không?”.

Trần Uyển cười: “Thấy chuột cống bảo thế.

“Lão Tống muốn để dành tiền lấy vợ, chút lương còm cõi ở Đại học Đông Nam đâu có đủ.”

Tâm My ngoái đầu, người cắt tiếng đang đứng bên cạnh tên Trần chuột cống, khề nhếch mép nhìn về phía cô, chẳng phải tên khốn đó thì là ai?

“Sao muộn thế này còn chạy tới chỗ Tiểu Uyển? Lúc xuống nhà, tôi gặp thầy Hà, thầy còn nói tối nay cô về ăn cơm. Sao, lại cãi nhau với mẹ hả?”

Khốn nạn, ở đâu ra thứ người làm chuyện trái lương tâm còn vờ vịt như không có chuyện gì thế hả? Tâm My thấy mình sắp chạm tới ranh giới của cơn cuồng nộ. Trong lúc ăn cơm, cô cố gắng kiềm lời chỉ lặng lẽ nghe Tống Thư Ngu và Tần Hạo bàn chuyện công việc. Tống Thư Ngu càng điềm tĩnh thì cô càng bức bối. Nếu mắt có thể nhìn xuyên thấu, nhất định sẽ thấy quãng lửa quanh cô đang ngùn ngụt bốc cháy.

“Tôi tới tìm Tiểu Uyển là vì quá lo lắng do gặp chuyện bất trắc, có người bạn quen gần chục năm, đột nhiên bỏ việc chuyển nhà, cũng may anh ta sống trên tầng nhà tôi, nếu không chắc tôi là người cuối cùng biết tin; mấy hôm trước anh ta còn nói với tôi kết... làm bạn bè mà lại thế này, thật không nghĩa khí gì cả.”

Tống Thư Ngu cười cười: “Bạn!”.

“Đừng có lấy lý do là bạn.”

“Mới tiếp quản công việc nên phải gặp gỡ với nhiều người, rồi đồng tài liệu chất cao như núi cần phải kiểm tra. Mấy ngày nay tôi phải đọc toàn báo cáo sổ sách về tình hình kinh doanh suốt năm qua một lần, cương vị và trọng trách trước mắt cũng phải từng bước điều chỉnh. Mấy hôm trước chẳng phải còn nói với cô thức thâu đêm mấy hôm sao? Cũng không thêm quan tâm à?”

Ngọn lửa trong lòng Tâm My bỗng bị gáo nước lạnh dập tắt: “... Thế không phải, không phải đang nghĩ đến chuyện khác sao?”.

Anh nhíu mày nhìn cô.

“Nhưng anh chuyển nhà cũng nên nói trước một câu chứ, tôi lên nhà bấm chuông, chỉ có bác Vương nhà đối diện nói anh đã chuyển đi rồi.”

“Chuyển nhà tôi giao hết cho công ty vận chuyển, nói cho cô nghe thì giúp được gì không?”

“Tôi có thể chào tạm biệt anh.” Trong lòng thấy tấm tức, cái gì cũng có lý, rõ ràng người làm sai là hắn, vậy mà hắn vẫn có thể rạch ròi đầu ra đấy.

“Quên nói cho anh, con ma mặc áo đỏ đi giày đỏ treo cổ ở chum đèn phòng khách nhà anh cứ khóc mãi, nói anh chưa tạm biệt cô ta, nói dù anh có đi đến đâu cô ta cũng sẽ theo tới đó.”

Tống Thư Ngu đạp xe phanh kít, tức tởm ra mặt: “Ranh con chết giẫm, trong đầu cô toàn những thứ quái gở thế sao?”.

Tâm My cười hì hì, ai bảo anh khốn nạn, ai bảo cho tôi ra rìa không thêm kể chuyện, ai bảo anh ngày ngày rồi hơi điên điên khùng khùng cười tôi béo nói tôi lười, lừa tôi kết hôn báo hại tôi ăn không ngon ngủ không yên, tôi sẽ hù chết anh!

“Lái xe”, cô cười tít mắt vỗ lên vai lão Tống, chỉ sang bên đường, “Người bị đâm nát nửa đầu đang nhìn anh kia”.

Cả đường đi Tống Thư Ngu mặt mũi sa sầm.

Tâm My cũng không thấy hả hê, người gì không biết? Chẳng phong độ gì cả. Lúc anh hứng khởi thì cô chẳng hào hứng gì, đến khi cô vui trở lại, anh ta lại làm mặt lu xiu như bánh mỳ ngâm nước mưa.

Thêm lần nữa cô bái phục khả năng tưởng tượng đáng kinh ngạc của mình. Nhớ hồi đó, thấy mối tình của Trần Uyển và tên chuột cống ấy bị kịch tới mức đâu đâu cũng thấy máu tủa đầy người, khi ấy cô nói chẳng

phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Đàn ông là cái gì chứ? Cũng chỉ là một củ cải biết nói chuyện, biết ngo nguậy và nóng hôi hổi mà thôi, có đến mức phải vì nó mà đau tới tận xương tủy? Vì nó mà đau từng khúc ruột?

Mẹ kiếp, sao Shin nói đúng thế chứ, ai nghiêm túc trước thì người đó thua. Hà Tâm My, nếu cô coi chuyện cầu hôn của Tống Thư Ngu lúc khuya môi múa mép là thật, vậy hôm nay người bực bội khó chịu quên hết trời đất chắc chắn là cô!

“Hà Tâm My, cô đứng lại.”

Xuống xe tạm biệt, đi chưa được mấy bước đã bị anh gọi lại. Tâm My từ từ quay người, thấy gương mặt cau có của lão Tống đã dịu đi đôi chút, lại còn có phần hí hửng nữa. Hai tay anh ôm đầu tựa vào thân xe, ánh mắt sáng quắc.

Đầu óc đen tối của Tâm My lướt nhìn chiếc quần màu đen anh mặc.

“Suy nghĩ xong chưa?”

“Cái gì?”, cô trợn mắt giả bộ ngây thơ.

“Còn chưa được một tuần đã quên rồi?”, vẻ hung hãn của anh như muốn sấn tới bóp cổ cô, mặt đối mặt, “Dám nói quên không?”.

Tâm My ngửa đầu ra sau, né khuôn mặt anh đang ngày càng áp sát: “Anh nói lắm thế, làm sao tôi biết anh định hỏi cái nào?”.

Tống Thư Ngu hồi lâu không nói gì, sau đó dần trở lại trạng thái thản nhiên khi trước: “Chuyện kết hôn sống cho qua ngày”.

“Đừng có đùa nữa, việc này chúng ta không thể tùy tiện được.” Trên mặt Tâm My hiện rõ nét cười, cảm giác vô cùng thận trọng nhưng đột nhiên thấy tâm trạng hơi bất an. Làm gì mà cứ trợn mắt nhìn tôi thế.

Mọi thứ xung quanh như biến thành một làn khói, ánh mắt Tống Thư Ngu tựa một sợi dây bện chặt cổ cô với màn sương mờ ảo. Tâm My hoang mang khua tay tới bởi như có ý muốn cắt đứt sợi dây đó, rồi tìm cách co giò bỏ chạy, nhưng bỗng nhiên, sợi dây thả ra, mọi thứ xung quanh dần rõ ràng trở lại.

“Chủ nhật, tôi tới đón cô.”

“Hả?!”

“Không phải nói giúp tôi chuyển nhà hả?”

“Nhưng chẳng phải anh đã chuyển rồi sao?”

“Tất cả đồ đạc dọn tới vẫn chưa sắp xếp gọn gàng, tôi chưa có thời gian.”

Tâm My toan mở miệng phản đối, Tống Thư Ngu đã buông cánh tay đang đặt trên cửa xe ra rồi quay người lại nói: “Thứ nhất, tiền cô vay tôi sẽ được tính theo sức lao động mà cô bỏ ra để trả dần; thứ hai, tôi đã hứa, Chủ nhật này sẽ ở cùng cô”.

Tôi... cái “đầu” anh ấy!

Tống Thư Ngu liếc mắt tình tứ nhìn cô rồi dặn dò thêm lần nữa: “Chủ nhật, tám giờ sáng, tôi sẽ tới trước cửa phòng trọ đợi cô”.

Tôi... cần chết cái “đầu” anh!

17. Chương 17

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 17: Con sóc và quả thông

Xe chạy vào khu nhà mới mà Tổng Thư Ngu chuyển đến, trong lòng Tâm My có một núi nghi ngờ đè nặng. Lên gác, trước mắt toàn là những con số đang nhảy nhót. Tầng ba đối diện hồ nước, bốn phòng, đây chẳng phải ngôi nhà mà anh bảo đã tìm được cho cô sao?

“Tổng cá trê, bụng dạ anh thật khó lường, anh đang có ý đồ mờ ám gì?”

Tổng Thư Ngu nhướn mày, thông thả bước tới bên cô, ngược nhìn mặt hồ phía ngoài ban công, rồi quay người hỏi: “Yên tâm, tôi không có ý định vứt cô xuống hồ cho cá ăn đâu”.

“Đây chính là ngôi nhà anh nói sẽ tìm giúp tôi, hai tháng trước nói là đã thuê cho tôi rồi!”

“Đúng, cô không ở thì tôi chuyển đến ở.”

Có diên mới tin! Cô gơ ngón tay giữa phía sau lưng anh.

“Lại đây làm việc!”, người đứng trước mặt cô, đầu không ngoảnh lại, miệng la ó như địa chủ.

“Chẳng phải đã dọn dẹp xong rồi sao?”, Tâm My rút cổ vừa ngó vào sâu trong phòng khách vừa lò dò tiếp tục đi về phía trước, “xa xỉ”. Toàn bộ căn phòng là một dàn âm thanh và một bộ sofa, “Người muốn ở thì không có nhà mà người có nhà lại không muốn ở”.

Đi tiếp về phía trước, Tổng Thư Ngu ghé sát bên tai cô thì thầm: “Giúp tôi kiểm tra xem chiếc giường mới mua được không?”.

“Không.” Cô chạy vội qua phía cánh cửa mà rõ ràng là cửa phòng ngủ, nghe thấy sau lưng có tiếng cười khúc khích.

“Được rồi, đây chính là nơi hôm nay cô làm việc”, Tổng Thư Ngu lấy ngón chân chỉ chỉ vào đồng thùng giấy bày đầy trong phòng, “Lúc nào dọn xong thì lúc đó mới được về”.

Tâm My hốt hển: “Bãi công thì sao?”.

“Vô dụng. À, quên chưa nói, cô Hà đã dặn, trước đây con nhóc là cô đã phiền tôi không ít, lần này để tôi phiền lại chứ.”

Tâm My tru lên bi thảm.

Phải mở các loại hộp, đo đạc kích thước, còn phải so sánh phòng mới phòng cũ, những cuốn sách anh hay đọc phải để ở nơi dễ lấy nhất, vô vị đến mức này cũng có thể gọi là độc nhất vô nhị. Đồng tiểu thuyết trong phòng sách nhà Hà Tâm My cũng phải kín ba mặt tường, cho nên lúc dọn dẹp phòng sách cho Tổng Thư Ngu khá thuần thực.

“Tổng cá trê, bật nhạc nghe coi, tôi buồn ngủ tới nơi rồi nè. Đừng bật kênh ABC đây nhé.” Cô hươ hươ tay, rồi lại cúi người lấy từ trong thùng ra mấy cuốn sách dọn lên kệ. Lý thuyết trò chơi, Xu thế lớn của Châu Á... Cô bĩu môi vẻ khinh khỉnh, bước qua đồng thùng giấy bày đầy dưới đất đi tới phía kia của căn phòng, lục lọi một hồi, rút ra cuốn truyện tranh Ranma 1/2 cũ nát, thế là ngồi xuống đọc.

“Câu giờ hả?”

Bị cốc một cái vào đầu, cô vội vứt cuốn truyện vào thùng, lí nhí nói: “Đâu có”.

“Làm xong sớm sẽ được về sớm, cô chậm rề rề thế này hay định tối nay ngủ lại đây?”

Tâm My nhảy bắn ra sau, còn Tổng Thư Ngu ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh đó, cúi đầu nhìn cô, nói tiếp: “Thực ra lúc cô tới đã có chủ ý sẵn rồi”.

“Lão Tổng”, Hà Tâm My nhìn lên đầy vẻ tôn kính, “Anh có biết không, anh đã thành công trong việc thăng cấp lên thành ‘thần tượng’ của tôi rồi đấy”.

Buổi trưa Tâm My bưng bát mỳ, cảm động tới lệ chan chứa, không ngờ đến giờ mới được cho ăn.

Ngồi khoanh chân trong phòng sách, xì xụp ăn xong, thấy Tống Thư Ngu bước vào, cô lập tức báo cáo tình hình: “Còn hai thùng rượu sách, chắc ba tiếng nữa là xong”.

Tống Thư Ngu vừa đi ra ngoài về, trên tay xách túi gì đó rồi ngồi xuống cạnh bàn, gật đầu nói: “Nhanh thật”.

Đương nhiên là nhanh rồi, ai muốn ở lại thêm trong căn phòng rách nát của anh? Tôi là con nhà lành đây được chưa? Anh mắt cô nhìn chăm chăm vào thứ anh đang cầm trên tay, hộp cơm được mở ra, mùi thơm ngào ngạt.

“Tống cá trê, tôi là người làm việc, anh đối xử không công bằng.”

Tống Thư Ngu liếc nhìn cô: “Tôi hỏi cô ăn gì, phía trước có mỳ trộn và mỳ gói, cô tự mình chọn đi”.

“Vậy thứ trên tay anh là cái gì?”

“Còn chưa nói hết cô đã cướp lời. Sau đó tôi định hỏi, nếu không muốn ăn mỳ vậy muốn ăn vịt quay Bắc Kinh không?”

Tôi, tôi... Tâm My siết chặt nắm đấm rồi lại nhả ra, thôi vậy.

Tống Thư Ngu giơ ra, miếng vịt quay vàng rộm kẹp lẫn trong lớp bánh xốp thơm ngon: “Này”.

Tâm My chẳng buồn nhìn, đột nhiên cô quay mặt né. Một bữa cơm thôi mà anh lại khó khăn như thế còn cô rất có chí khí: “Tôi phải làm việc rồi, anh ra ngoài mà ăn”.

“Giận rồi à?”, anh ôm cả đồng hồ ăn đến chỗ cô, rồi ngồi xuống, “Giận thật rồi à? Đùa cô chút thôi mà”.

Chẳng hiểu sao cô thấy hơi buồn.

“Bình thường chẳng phải cũng hay đùa thế này sao? Nếu là trước đây cô phải lao tới giành với tôi mới đúng”, Tống Thư Ngu không cười, sắc mặt nghiêm túc nhìn cô, “Giận thật à?”.

“Có cái gì anh không đùa không?”

“Có.”

Cô đợi anh nói tiếp nhưng anh chỉ nói đúng một từ rồi dừng lại, nhét đùi vịt quay vào miệng cô: “Đừng giận nữa, tôi đền cho cô được chưa. Cùng lắm, tối nay tôi đích thân vào bếp”.

Tâm My tròn mắt, miệng đang nhồm nhoàm nhai, nói không thành tiếng: “Thật á?”.

Anh nghiêm túc gật đầu: “Nhưng, còn có việc...”.

“Tôi biết ngay mà, làm gì có chuyện anh tử tế với tôi thế!”

Tâm My đưa mắt nhìn hai bọc dây điện trước mặt, chỉ biết ứa lệ.

Để bện xong đồng dây này chắc mất thế kỷ quá.

Lão Tống nói hai bọc dây này bán đi có thể đủ cho cái mạng quên của cô sống nửa đời còn lại, cô ngó tới ngó lui cũng chẳng thấy nổi chỗ nào đáng tiền. Trình độ chơi âm thanh của anh đến mức khuyh gia bại sản này sao, nếu lão Tống là con trai của mẹ cô, chắc chắn sớm đã bị chết đuối trong nước bọt rồi.

Xế chiều của những ngày đầu hè, cơn gió mát bên hồ xuyên qua ô cửa sổ, thổi tung một góc tâm rèm màu xanh nhạt, xa xa đâu đó có tiếng nước chảy khe khẽ. Cô mơ mơ màng màng thấy buồn ngủ, lên nhìn trộm Tống Thư Ngu một cái, định bụng nhân lúc anh ta không để ý thì chớp mắt chút xíu.

Lúc nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, cô thấy hơi chột dạ. Chẳng phải anh ta đang đọc sách, uống cà phê nhân tiện làm giám sát sao? Đã nhìn cô từ bao lâu rồi?

“Mệt thì nghỉ một lúc đi, không cần vội.”

Đương nhiên anh không vội. Cô liếc xéo anh.

“Làm sao?”, anh bước tới quỳ xuống bên cô.

Tâm My xòe đôi tay tỏ vẻ đáng thương: “Hơi đau”.

Dây nối loa chuyên nghiệp không giống như dây điện bình thường, dai kinh khủng, lại nặng hơn nên cầm trên tay phải mất nhiều sức hơn, bện cả buổi chiều khiến kẽ ngón tay đều đã phồng rộp. Tổng Thư Ngu thở dài, lấy tay cô ép vào lòng bàn tay mình.

Tâm My thấy mặt mình ửng đỏ: “Còn phải bện cho xong đã”.

“Thôi, nhìn cô thế này tôi cũng chẳng nỡ áp bức cô thêm nữa.”

Vừa nghe thấy những lời đó, cô muốn rút tay lại nhưng anh cố nắm không chịu buông, khẽ nắm chặt hơn.

Lòng bàn tay ấm áp, đầu ngón tay giống như những ngọn lửa nhỏ đang chuyển động, càng lúc cô càng thấy mặt mình nóng ran, đầu cúi mỗi lúc một thấp. Bất giác thấy cổ nhói đau, hóa ra bị anh cắn, cô ngẩng đầu trở mắt, Tổng Thư Ngu tìm tìm nơi khoe miệng, nói: “Giúp cô đuổi muỗi”.

Ăn nói linh tinh! Chỗ anh hôn trên cổ cô giờ bồng rộp, cô cố sức giằng ra, thấy thế anh nói thêm một câu: “Đỏ mặt hả?”. Toàn thân cô như đang bị lửa đốt, tức tối nói: “Tổng cá trê đi làm cơm mau, tôi đói rồi”.

“Được”, anh cười hớn hở, “Ăn cơm xong, chúng ta tâm sự, uống trà, xem phim nhé”.

Tâm My trong cơn u mê liền ừ bừa một tiếng.

Tổng Thư Ngu xa nhà từ nhỏ nên nấu cơm là sở trường của anh, chỉ là tính vốn làm biếng vì thế tài nghệ của anh, Tâm My mới được thưởng thức có vài lần, đó là hồi trung học khi lần đầu tiên ông nội cô bị ốm nặng.

Cô tựa vào cửa bếp cười khì khì: “Giống bố tôi ghê, ra là phòng khách mà vào chỉ có nhà bếp”. Anh vừa đeo tạp dề vừa ngoái lại nháy mắt nhìn cô: “Còn cái gì nữa?”.

Tâm My lè lưỡi, nụ cười ranh mãnh nhưng ấm áp trước mắt anh bỗng biến thành ánh nhìn sâu thẳm cùng hơi thở gấp gáp: “Tổng cá trê, tôi đi xem tivi đây”. Cô mang trái tim đang đập loạn nhịp chạy thẳng ra phòng khách.

Tối đến chỉ vì chuyện xem phim gì mà họ lại cãi nhau. Cô muốn xem phim kinh dị, nhưng Tổng Thư Ngu nhất quyết nói không. Cuối cùng đành phải chọn thứ trung tính, cô nói xem phim cảm giác mạnh cũng được, Tổng Thư Ngu vẫn kiên quyết xem phim nhẹ nhàng. Tâm My vừa trông thấy đĩa phim Ngọn lửa sáng [i][Phim tình cảm Firelight của đạo diễn Steven Spielberg.]/i], Malèna – Mỗi tình đầu của tôi thì lập tức nôn ọe, giật gân quá tôi không xem đâu, sau cùng hai bên thỏa hiệp xem phim hoạt hình Kỷ băng hà.

Tuy đã xem không biết bao nhiêu lần nhưng lần nào Hà Tâm My cũng cười lăn lộn trên sofa, nắm tay nói: “Đợi phần ba ra tôi sẽ mời anh đi xem”.

“Đợi đến phần ba... Chẳng biết con sóc cuối cùng có tìm được quả thông kia không?”

Trong bóng tối đôi mắt anh sáng lên long lanh.

“Được chứ!”, cô trả lời chậm rãi. Bỗng nhiên nhận thấy chiếc sofa duy nhất trong phòng chật kinh khủng, “Tôi phải về rồi, ngày mai còn đi làm”.

“Ở lại đi.”

Trong phòng trống trơn, chợt vang lên âm thanh nghe choang choác ngay bên tai Tâm My. Cổ khát miệng khô, cô nói, “Đã bảo anh không có gì tử tế mà”.

“Ở lại đi”, anh tiến đến gần, nhắc lại lần nữa.

“Lão Tổng, chúng ta... làm bạn, làm bạn là tốt nhất, toát mồ hôi, cô muốn nói điều gì đó, “Ý của tôi là, chúng ta, chúng ta thực ra nên giữ mối quan hệ hiện giờ...”.

“Cô có thể ngủ ở phòng khách.”

Hả?

“Cô không thích, tôi đảm bảo sẽ không đụng tới cô.”

Tôi, tôi có nói không thích hồi nào?

Mình có nói với anh ta mình không thích hồi nào đâu nhỉ? Còn nữa còn nữa, rốt cuộc là “Cô không thích, tôi đảm bảo sẽ không đụng tới cô” hay là “Cô không thích tôi, tôi đảm bảo sẽ không đụng tới cô”?

“Giáo sư” cái nổi gì chứ, ăn nói cũng không rõ ràng, ý hẩn là gì không biết?

Cô trở mình, mắt hướng nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Bình thường cứ mỗi lần gặp chuyện khó nghĩ, cô đều mặc kệ để đó, lần này thì đúng là bế tắc, không tài nào tìm được lối thoát.

Cái cảm giác lằng lằng bất an này khó chịu thật, cô tiếp tục tấm tức gặm ga giường.

... Chẳng biết con sóc cuối cùng có tìm được quả thông kia không nhỉ?

Anh ta đang muốn nói gì? Quả thông là...

Á á á... Cô hét lên trong thâm tâm.

Ừ ừ ừ... Xa xa có tiếng người lầm rầm.

Tâm My vỗn tai, chăm chú bắt lấy chuỗi âm thanh lúc có lúc không trên mặt hồ mà mọi người thường kể. Đột nhiên sống lưng lạnh toát, cô nhảm rối, âm thanh quái đản đó phát ra từ phòng Tổng Thư Ngu.

“Ồi trời ơi!” Không phải chứ? Cô nghĩ tới “Cô gái mặc áo đỏ đi giày đỏ”, cả người nổi hết da gà. Vốn sợ quá định nhảy xuống giường, nhưng loáng một cái lại chui gọn rúc vào một xó, kéo chăn trùm kín đầu.

Mẹ kiếp, đó là nói linh tinh để dọa Tổng cá trê, sao đến mình cũng sợ thế này. Tâm My kéo chăn ra rồi bịt tai lại, không gian tĩnh lặng một hồi, cô thở phào trách mình thần hồn nát thần tính, nhưng âm thanh đó lại tiếp tục vang lên.

Cô lê từng bước tới phòng lão Tổng, trong đầu hình dung hẩn ta đang biến thành bộ dạng của con yêu râu xanh.

Cửa phòng hé mở.

“Khốn kiếp! Hóa ra hẩn ta còn đang gặp ác mộng!”

“Tổng cá trê, Tổng cá trê!”

Mamma mia! Cuối cùng cũng có cơ hội trêu hẩn ta, Tâm My hạ thủ không chút do dự.

Tổng Thư Ngu lắc đầu nguây nguây hết sang trái rồi sang phải, cuối cùng mắt ti hí, đồng tử rúm lại, mặt mũi kinh hãi giống như vừa gặp ma.

“Bốp!”, Tâm My sung sướng thưởng thêm cho hẩn một cú đau điếng.

Cuối cùng anh cũng nhìn rõ người trước mặt mình là ai, cơ thể rúm ró dần thả lỏng, gương mặt cũng thoải mái hơn.

“Chưa bị ma nhát chết, đã bị cô hù nghèo rồi.”

Tôi mất tôi mũi, anh hỏi cô: “Vào đây bao lâu rồi?”, giọng thô lo.

“Mới được một lúc, muốn uống nước không?”

Anh bình tĩnh gạt đầu.

Lúc Tâm My quay về, Tổng Thư Ngu đã trở lại trạng thái bình thường, thần sắc cũng khá hơn.

“Anh vừa gặp ác mộng hả?”, cô vẫn nghĩ thường chỉ trẻ con mới như vậy.

“Thình thoảng”, anh không giải thích nhiều.

“Lúc đầu tôi còn tưởng con ma áo đỏ đuổi theo tới đây thật”, cô cười ha ha, “Tôi về ngủ đây, hai giờ hơn rồi”. Còn chưa kịp đứng lên, đã bị anh ôm lấy, cô ngó đầu ra sau, kể đó Tổng Thư Ngu quay người coi như ghim chặt cô lại trên giường.

Tâm My trở mắt nhìn, mẹ kiếp, cái này có phải gọi là chui đầu vào rọ?

“Đừng đi, ngủ lại đây đi.”

Anh ép chặt cô, Tâm My có thể cảm nhận rõ ràng từng thớ thịt săn chắc của anh, hai tay giơ cao qua đầu làm vể đầu hàng. Mỗi lần hít thở lồng ngực lại chạm vào anh, vì thế cô cố gắng thờ thật nhẹ nhàng để không va chạm với cơ thể anh thêm nữa.

“Anh nói anh không đụng tới tôi”, cô khê nhắc.

Anh gật đầu, “Chỉ ngủ thôi mà, ôm cô còn thích hơn ôm gối”, ánh mắt anh khẩn khoản như đứa trẻ.

Lần trước anh cũng nói như vậy, hình như cũng không xảy ra chuyện gì. Tâm My như đắm chìm trong đôi mắt khẩn cầu đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô gật đầu lia lịa.

Anh thở phào nhẹ nhõm, toàn thân thả lỏng, Tâm My cảm thấy sức nặng trên người theo đó giảm đi một nửa.

“Lão Tống, anh sợ lại nằm mơ nữa đúng không?”

Người nằm ngay cạnh cô khê ừ một tiếng: “Ngủ thôi”.

“Mơ gì thế?”, cô tò mò.

Tống Thư Ngu không trả lời, bàn tay khê đặt lên má cô: “Ngủ thôi”.

Sau cùng trước khi chìm vào giấc mộng, cô mơ hồ nghe thấy tiếng anh thở dài.

18. Chương 18

Sự nhầm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 18: Hôm nay thời tiết ha ha ha

Trước khi Hà Tâm My tỉnh dậy, cô đã chuẩn bị sẵn hai phương án: A - Nếu lão Tống đã dậy rồi, thì phải lễ phép nói “Thời tiết hôm nay ha ha ha”, sau đó nghiêm mặt và chạy đi đánh răng; B - Nếu lão Tống chưa tỉnh, phải mau chóng thu dọn hành lý rồi chuồn thẳng, xem như tất cả những chuyện đêm qua chỉ là ảo giác.

Cô mở mắt, há mồm...

Tống Thư Ngu đã dậy từ bao giờ bao giờ, hai mắt long lanh chăm chú nhìn cô. Nhưng cái này không lạ lắm, điều kỳ quái là ở mũi hân có nhét một vật màu trắng, giấy ăn?

Hà Tâm My choáng! Mình cũng có khả năng khiến đàn ông chảy máu cam sao?

Phản ứng đầu tiên khi vừa thức giấc của cô là cúi đầu túm chặt vạt áo trước, rất tốt, nút cài vẫn vô cùng chắc chắn. Vấn đề là: Khi ngồi dậy, chiếc váy co hết lên trên. Hu hu, cặp đùi béo trắng...

“Cô ngủ mà cứ lặn qua lộn lại, vung ngay một đấm giữa mũi tôi”, Tống Thư Ngu ngán ngẩm.

Hà Tâm My thấy ái ngại: “Đâu phải cố ý, không phải...”, cô khê kéo váy xuống dưới, “Anh, anh còn không dậy đi”.

Ánh mắt lão Tống đang đặt lên cặp đùi béo trắng của cô.

Còn ánh mắt Tâm My đang chăm chú nhìn vật thể đổi diện.

“Lão Tổng, anh anh anh anh anh ‘dừng lều’ rồi kìa, anh chảy máu cam kìa, anh anh kiểm chế con thú tính lại ngay đi.”

Tổng Thư Ngu liếc mắt vừa thấy cánh tay tròn lẳn bay thẳng tới, chỉ kịp la lên một tiếng, một lần nữa lỗ mũi bị đập cho đau điếng, mặt như bị lệch hẳn về một phía, và thủ phạm là đám thịt nặng trĩu từ đâu đè xuống, đang từ từ lật qua lật lại, giày qua vò lại khiến mạch máu trên người gần như bị tê liệt. Tức ngực khó thở, hai tay quờ quạng tứ phía những mong tóm được thứ gì bất chấp là lưng hay là phần dưới cô, lớn tiếng hét: “Cô nhẹ tay chút, đè đứt đôi người tôi rồi...”. Bụp một tiếng, hai cục thịt rắn chắc đã tìm đúng điểm đáp, ánh mắt bỗng nhiên lóe sáng.

Tổng Thư Ngu vuốt mặt, máu mũi đầy tay. Còn thủ phạm hất mái tóc dài bù xù rồi bỏ ra phía trước.

“Hà Tâm My...”

“Kiểm chế kiểm chế”, cô hít một hơi rồi nhảy xuống giường, không dám ngoảnh lại nhìn mà lao thẳng ra cửa.

“Tổng cá trê, tôi... đi... làm... đây...”

“Hi hi”, Tâm My cười trừ.

Tổng Thư Ngu mắt nhìn đèn đỏ.

“Hi hi”, cô tiếp tục cười trừ.

Tổng Thư Ngu đành mặt đưa mắt nhìn cô.

“Niêm mạc mũi mỏng đâu phải lỗi của tôi”, cô sờ lên mũi mình. “Dọa tôi cũng đâu phải lỗi của cô. Thôi, coi như huê”, ngón tay Tổng Thư Ngu khẽ gõ lên tay lái.

“Tôi chả cười căng hết cơ mặt, anh còn muốn thế nào nữa? Tổng cá trê, anh tóm ngực tôi... Tôi còn chưa mắng anh thì thôi.”

Tổng Thư Ngu chỉ tay lên cuộn giấy mới nhét thêm vào mũi, giọng đục ngầu: “Bảo tôi làm sao dám gặp mọi người đây?”.

Tâm My tưởng tượng ra cảnh chàng trai mới đến nhậm chức của chứng khoán An Thành, hai dải giấy dài lê thê treo lủng lẳng dưới mũi, đang ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thẳng về phía trước, bước đi oai phong ngay tầng 33, “Phụt...”.

Tổng Thư Ngu trợn mắt nhìn, khiến cơn tức của cô bỗng xẹp hẳn xuống, nhẹ nhàng nói: “Tới công ty thì tốt. Còn cảm thấy không tiện thì đỗ ở nhà để xe rồi ngồi yên vị ở đây”.

Tổng Thư Ngu nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu nói: “Cô chuẩn bị tâm lý đi, trước tám giờ tôi nay nhớ dẫn xác tới gặp tôi”.

Tâm My thở dài.

Một lúc sau, cô khẽ hỏi: “Đã đỡ chưa?”.

Tổng Thư Ngu ngửa cổ: “Chưa”.

Xe đến trước cửa tòa soạn, cô với tay lấy túi, vẫn không thấy yên tâm, lại hỏi: “Đã đỡ chưa?”.

“Chưa.”

“Thế... thế phải làm sao? Hay là đến bệnh viện đã?”, cô khó xử.

“Cô có biết việc theo dõi cổ phiếu vào sáng thứ Hai quan trọng thế nào không?”

“Thế, thế...”

“Thôi, cứ thế này về công ty vậy.”

Anh vừa cất giọng, theo đó cuộn giấy trắng tiếp tục được xé ra. Tâm My cố gắng duy trì thái độ nghiêm túc, miệng phụng phịu: “Vậy tôi đi làm đây”.

Anh gật đầu: “Tan làm gọi điện cho tôi”.

Có thật phải dẫn xác đi chịu đòn không? Mặt mũi mếu máo Tâm My bước xuống xe.

Khi ấy, trên đoạn trở lại trục đường chính Tổng Thư Ngu đang đưa tay rút mẩu giấy trắng trong mũi ra. Ranh con, anh vừa mắng vừa bật cười.

“Sáng nay có hẳn chiếc XC90 đưa Tâm My đi làm cơ đây, tuyệt thật! Người trong xe còn đẹp trai hơn kia!”

Hơ? Cô thực tập sinh năm nay, Hiểu Á? Cánh cửa phòng vệ sinh toan đẩy ra, Tâm My liền kéo lại.

Sau tiếng nước chảy là giọng của cô Ngô phụ họa: “Cả cái tòa soạn này đều biết, đây là Phó chủ tịch bên An Thành, sắp mới đó”.

“Là anh ta hả, nghe danh từ lâu, trời ơi, mình còn tưởng đó phải là một lão già đầu hói bụng phệ, trời ơi, hóa ra một đóa hoa tươi...”

“Tiểu Hà thật may mắn. Nhìn trái nhìn phải chẳng thấy được điểm nào, cứ lằm lằm lì lì mà lại xì ra khói khiến tất thấy mọi người đều kinh ngạc...”

Lại tam sao thất bản, Tâm My bắt đầu suy nghĩ. Nhưng chỉ có một bản mà khiến người ta tin được đó là cô sinh viên Đại học Đông Nam thời đi học phải lòng thầy giáo, bụng chứa vượt mặt tới mấy lần, cũng may bố mẹ làm trong trường, nên sự thật bị chìm xuống, phải đợi sau khi đi làm mới quan hệ của hai người mới khởi sắc, mới có chuyện người trong cuộc ngậm đắng nuốt cay đứng ra làm chứng. Một phiên bản khác cho rằng, cô thực tập sinh Tiểu Hà những ngày đầu hồi còn ở ban tài chính đã mượn cơ công việc tìm đủ mọi cách trối lầy Tổng Thư Ngu - người làm mưa làm bão đứng sau An Thành ngày ấy, thậm chí không tiếc phải hy sinh nhan sắc, điều khiến người ta khó hiểu hơn cả đó là, Tổng Thư Ngu học rộng hiểu nhiều lại có khẩu vị độc đáo, như rửa thấy đậu xanh [Tâm đầu ý hợp. Mắt rửa giống hạt đậu], ưng liền mới chết.

“... Hóa ra đã ở cùng nhau.”

Trên trán Tâm My nổi lên mấy giọt mồ hôi cỡ hạt đậu.

“Chị Hà may mắn thật”, cô thực tập sinh Hiểu Á mặt đầy tiếc nuối.

“Cô ấy có gì chứ? Chỉ là một đứa ngực bự, lấy nhan sắc để trục lợi, tới khi tàn tạ tự khắc buông tay.”

Tâm My chuẩn bị đẩy cửa bước vào, chợt nghe thấy tiếng đập cửa trong phòng vệ sinh, rồi thấy tiếng cười lạnh lùng của chị Đỗ: “Thèm rõ dãi thì mau mau mà tiết kiệm tiền, của cải vốn có mà cha mẹ dành cho chẳng tốt đẹp lắm, giờ chẳng phải có thể đi cải tạo được sao?”.

Bầu không khí trầm xuống, Tâm My vẫn đang cười thầm thì cánh cửa đột nhiên mở tung. Hai người đang nói chuyện khi nãy, người trước kẻ sau lần lượt xếp hàng đứng trước mặt cô, ai nấy đều choáng váng, lặng thinh.

Tâm My ưỡn ngực mỉm cười nhìn hai bộ mặt mếu máo đi sượt qua người.

“Chị Đỗ, cảm ơn chị.”

Chị Đỗ tay mở vòi nước: “Cảm ơn cái gì, chẳng qua ngựa mất cô ta thôi”.

“Em nghe nhiều lắm, chai lì rồi nên chả thèm để ý.”

Chị Đỗ vội túm lấy cô: “Đừng đi vệ sinh vội, giúp tôi gọi cú điện thoại”.

Chiếc điện thoại dúi vội vào tay Tâm My.

“Dạo này thị trường cổ phiếu đang hùng hực khí thế, giúp tôi hỏi bạn trai cô một câu, hôm nay nên mua loại nào?”

Tâm My mặt mũi mếu máo, chị Đỗ phải tiết kiệm tiền để mua sữa, vợ sếp tổng phải chuẩn bị tiền để về hưu, Tiểu Phạm phải nộp tiền cho vợ... Cô đâu phải ngân hàng nhân dân Trung Quốc, đâu phải bàn tay vàng. Còn nữa, đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, lão Tổng thực sự không phải bạn trai cô!

“Lão Tổng?”

“Còn biết gọi điện thoại hỏi thăm tôi cơ à?”, giọng Tống Thư Ngu đầy vẻ tự mãn, “Đợi tôi chút”.

Tâm My đầm ngực, chết rồi, quên mất vụ này: “Anh bận thì thôi vậy, tạm biệt!”.

“Đợi đã. Mũi tôi ỏn rồi, cũng may chườm đá có tác dụng.”

“Ổn là được rồi, tôi cũng đỡ lo lắng hơn.” Oh yeah! Tối nay được về nhà mình rồi!

“Nhưng, chuyện sau tám giờ. Hình tượng của tôi đã bị tổn thất nặng nề, vụ này chúng ta tính sao đây?”

“A lô? A lô? Anh nói lớn hơn chút được không? A lô? Nhà vệ sinh sóng kém quá!” Tắt máy.

Điện thoại lại kêu, cô ử rử.

“Dám vờ vịt!”, Tống Thư Ngu nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô cười nham hiểm: “Đột nhiên tín hiệu không tốt đây chứ! Anh bận thì tôi không làm phiền nữa”, cô nghĩ một lúc rồi lưỡng lự, “Chỉ muốn hỏi anh, hôm nay mua cái gì được?”.

“... Lại là đồng nghiệp?”

“Ừ.”

“Ngốc nghếch, chỉ có việc này là đùn đẩy cho tôi, bảo họ gọi trực tiếp tìm tôi.”

“Không làm phiền anh chứ?”

“Cô làm phiền tôi cũng đủ lắm rồi, có thêm một chuyện cũng chả khác mấy.” Cô nghe thấy tiếng cười sao?

“Được rồi, đừng nhăn mũi nữa. Giao cho tôi, cứ làm việc bình thường.”

Ăn nói tử tế thế này chẳng biết lại nghĩ ra trò gì rồi đây. Đau khổ quá đi!

Tâm My gãi đầu gãi tai, ngồi trên bồn cầu ưu tư hồi lâu, vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhận được thánh chỉ sếp tổng đang triệu kiến.

“Tiểu Hà”, trông bộ dạng của sếp có vẻ như muốn ôm choàng lấy cô, Tâm My lập tức né ra sau.

Do vô huyệt nên hai tay sếp tổng đang cố gắng khua khoáng trong không khí: “Tiểu Tống vừa gọi điện cho tôi, hẹn thời gian để gặp tổ chúng ta, nhân tiện nói chuyện về tình hình cổ phiếu hiện nay. Điều quan trọng là, cậu ấy nói tòa báo của chúng ta chính là miệng lưỡi của nhân dân thành phố, ảnh hưởng tới thành phố này là rất lớn, An Thành năm nay cả năm sau...”, đôi mắt sếp tổng đỏ au, chắc đang nghĩ tới việc cứ sau mỗi năm lại bị tổng biên tập cho một trận đau đớn thê thảm hay một tiền đồ quang vinh, “Hu hu hu, làm sếp như tôi đây cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu, có thể được vinh hiển rồi”.

Hu hu hu, Hà Tâm My cùng sếp tổng nhìn nhau rút nước mắt: Sếp à, sếp có biết tôi đã phải hy sinh nhiều thế nào không?

19. Chương 19

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 19: Cả thế giới đều biết tôi yêu em

Tâm My nghĩ nát óc cũng chẳng biết sức mê hoặc của lão Tống ở đâu mà đến người nhà của đồng nghiệp trong ban xã hội cũng đổ xô tới. Hai bàn ăn trong phòng được đặt sẵn còn không đủ chỗ ngồi, phải cấp tốc ghép thêm một bàn nữa. Thì thăm to nhỏ, cười nói râm ran, có người thậm chí còn mở cả tờ báo chứng

khoán đang kè kè bên người ra để phân tích này nọ. Cái này gọi gì là liên hoan, có mà đại hội bán hàng đa cấp cùng nhau học tập tiến bộ, tay trong tay cùng hướng tới con đường tài lộc!

Sau khi chủ khách hoan hoan hỉ hỉ, Tâm My hỏi Tổng Thư Ngu: “Tôi đã biết từ lâu là khoảng nửa năm trước anh với ông Diệp đã dự tính được lần đại suy thoái của thị trường cổ phiếu và từng cùng một vài nhà nghiên cứu phản đối mạnh mẽ và phải chịu không ít công kích, nhưng cũng không tới mức anh được sùng bái thế này chứ?”

Tổng Thư Ngu chỉ cười, đoạn nói: “Không phải sùng bái tôi, cái họ sùng bái là tiền.”

“Đi đâu vậy?”, anh hỏi.

Mãi lúc sau Tâm My vẫn chưa trả lời. Cô hiểu con người này, năm ấy khi anh phải chịu áp lực vì bị đám tiền bối trong giới học thuật bài bác như một kẻ tài hèn sức mọn, tập tọe vào nghề, anh vẫn dang hoàng, vẫn lên lớp, trên môi vẫn luôn mang nụ cười điềm nhiên như đã được đăng ký bản quyền của riêng anh. Thế nhưng mấy năm lại đây, sau khi những quan điểm học thuật đầy sắc bén của anh dần nhận được sự công nhận của một bộ phận trong giới học thuật thì anh lại phải tay từ bỏ chuyển hướng sang đầu tư.

“Lão Tổng, tại sao đột nhiên nghỉ việc, đột nhiên quyết định tới An Thành?”

“Chẳng phải Tiểu Ngũ đã nói rồi sao? Lấy vợ chi phí tốn kém, lương ở Đại học Đông Nam không đủ.”

“Vớ vẩn!”, cô mắng, rồi lại nhìn ra cửa sổ, đầu bốc khói nghi ngút, “Đi đâu?”.

“Về nhà”, vẻ mặt Tổng Thư Ngu thản nhiên như không.

“Tổng cá trê, anh không sợ tôi nay tôi đập vỡ sống mũi, anh chỉ lăm lăm đưa tôi về nhà anh thôi hả?”

Hà Tâm My cố nhớ lại mối quan hệ của cô và Tổng Thư Ngu bắt đầu từ bao giờ đã trở nên chẳng ngại chẳng ngần chẳng rõ chẳng ràng như thế này, tất cả nguồn cơn chính là ngày sinh nhật hôm đó. Quả nhiên, men rượu khiến người ta trở nên đáng điếm. Chỉ một lần lộn nhào ga giường, dính ngay phải mớ cao bồi da chó này.

Trên bệ cửa sổ lớn trong phòng sách hướng quay mặt ra hồ có bày một bàn cờ vây, cô ngồi khoanh chân bên cạnh ngán ngẩm ngồi chơi cờ. Nhìn về phía bàn sách, chỉ thấy nửa đầu Tổng Thư Ngu đang lấp ló sau màn hình máy tính. Thế này có gọi là phò thái tử đọc sách không?

“Lão Tổng, tôi phải về rồi. Quần áo mặc hai ngày, phải thay thôi.”

“Sáng mai tôi đưa cô về.”

Trời ạ, vừa nghĩ tới có khả năng lại phải chịu đựng thêm tai ương như tối qua khiến cô lạnh cả người.

“Thế không được, tất cả mọi người ở tòa soạn tưởng tôi với anh sống thử thì phiền phức lắm. Anh không ai thêm thì chẳng sao, còn tôi phải lấy chồng nữa chứ.”

“Yên tâm, không ai thêm thì tôi chịu vậy”, miệng anh nói mà đầu không buồn ngẩng.

“... Vợ của phó tổng biên tập là bạn mẹ tôi, nhờ đến tai mẹ tôi thì làm thế nào? Tôi đi đời luôn đấy”, Tâm My nói về ử rữ. Cô đang tưởng tượng ra vẻ mặt của mẹ nếu biết cô cùng ở với lão Tổng, quân cờ trong tay rơi bực xuống đất, lăn đi một quãng xa.

Tổng Thư Ngu chẳng biết đã đứng dậy từ bao giờ, mũi chân chặn quân cờ đang lăn tới, nhặt lên rồi để vào chiếc liên bên cạnh bàn cờ: “Tại sao?”.

Tâm My ngẩng đầu, không hiểu ý anh.

“Tại sao lại cho rằng mẹ cô nhất định sẽ phản đối chuyện chúng ta ở bên nhau?”

“Còn phải hỏi à? Anh là trưởng bối của tôi, mẹ tôi luôn coi anh như người thầy mẫu mực của tôi, đột nhiên phát hiện chúng ta mần bên nhau, thế chẳng phải biến anh thành kẻ lòng lang dạ sói sao?”

Tổng Thư Ngu nheo đôi lông mày: “Đừng có dùng từ ‘mần’”.

Tâm My cố nài nỉ: “Tôi thấy từ này là chuẩn nhất, chúng ta giờ tán tỉnh qua lại mần thành mối quan hệ không chính đáng, anh có từ nào chính xác hơn không?”.

Xem ra Tống Thư Ngu như vừa bị sét đánh, mãi lúc sau mới bình thường trở lại, nói: “Tôi thấy có một từ còn thích hợp hơn thế, gọi là yêu nhau”.

Lần này thì Tâm My bị sét xuyên trúng, há mồm cụt lưỡi nhìn về mặt từ bình tĩnh rồi mỉm cười của anh: “Lại, lại đùa”.

Ánh mắt Tống Thư Ngu có chút bức bối.

“Anh đâu yêu tôi, tôi cũng đâu yêu anh, yêu yêu cái gì?”

Anh dần thu lại nụ cười, hai người lặng lẽ nhìn nhau, chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi bên tai.

“Tôi về đây”, Tâm My không chịu nổi sự câm lặng khó chịu này, “Anh không muốn đưa, để tự tôi lái xe về”.

Anh đưa tay tóm lấy cổ tay cô: “Hà Tâm My, nếu không yêu em, tôi lại tự động dâng hiến cho em phiếu ăn dài hạn sao?”.

“Không yêu em, tôi lại đề nghị kết hôn sao?”

“Không yêu em, tôi lại lãng phí thời gian giao lưu với đám đồng nghiệp của em sao?”

“Không yêu em, tôi lại như đội cứu hỏa được thuê cứ gọi là tới sao?”

Tâm My sững người.

“Cả thế giới này đều biết tôi yêu em, chỉ mình em không biết, tôi nên gọi đó là ngây thơ hay là ngu ngốc đây?”

Tâm My như hóa đá.

“Đợi tới ngày em thông minh ra, tôi sợ đã vào viện dưỡng lão rồi”, anh thở dài.

“Nếu em không chê tôi già, không chê tôi nghèo, không chê tôi xấu, vậy chúng ta hãy thử tiếp tục yêu nhau có được hay không?”

“Tôi, tôi...”, cô ấp úng nói không nên lời, “Tôi...”.

Tống Thư Ngu đẩy về chờ đợi.

“Tôi muốn về nhà.”

Hà Tâm My, mày thật ngu hết thuốc chữa!

Tâm My vùng tay không ngừng đập lên gối.

Lần đầu tiên trong đời được tỏ tình, lời tỏ tình khi nhớ lại thật ngọt ngào, thật tuyệt vời, thật lãng mạn đã bị mày làm cho tan tành rồi.

Nói gì không nói? Nói về nhà. Lúc ấy nhất định mặt mũi phải ngu si lắm, nếu không làm sao lão Tống lại thần người mất mấy giây rồi phá lên cười như điên chứ, không khí đang tốt đẹp đã bị phá hỏng. Hu hu hu...

“Tôi về tới nhà rồi, em muốn hiểu thêm gì nữa không?”, cô đưa tay nhắc điện thoại, giọng nói của gã khi này vừa tỏ tình giờ có vẻ châm chọc.

“Tôi...”, Tâm My dụi mắt, tự nhiên thấy ướt ướt, “Tôi vẫn không hiểu”.

Đầu dây bên kia lặng đi mất mấy giây, kế đó là một tràng cười khùng khục.

“Tôi thực sự không hiểu. Tại sao lại thích tôi, chẳng phải anh toàn lấy tôi ra làm trò đùa sao? Còn nữa, thích tôi từ lúc nào, tại sao tôi không biết? Còn nữa, lần trước nói kết... kết hôn anh cũng đâu nói thích tôi, còn nữa cái gì mà cả thế giới đều biết? Đầu đầu chết mất, còn ai biết nữa không hả...?”

Anh thở dài: “Đừng nghĩ nữa, ngủ sớm đi. Có gì ngày mai hỏi tiếp, thời gian thì chúng ta có thừa”.

“Ừm.”

Cách đó mấy cây số, Tống Thư Ngu trợn mắt nhìn điện thoại: Ranh con, đến tạm biệt cũng không được một câu.

“Không được nhìn tôi!”, Tâm My vừa lên xe đã la, “Nhìn đường đi”.

“Sáng sớm bánh mắt đã đeo kính râm ra ngoài, cô sợ không ai thèm nhìn có phải không?”

Cô bĩu môi, không phản ứng.

Tống Thư Ngu nghiêng đầu, nhếch mép nói: “Bỏ kính xuống tôi xem”.

“Lái xe đi, tôi phải đi làm”, cô bắt mẫn.

“Chỉ nhìn một chút thôi.”

“Không.”

Anh không nhúc nhích, qua lớp kính màu nâu sẫm Tâm My vẫn cảm nhận ánh mắt kiên quyết và lém lỉnh của anh. Cô gơ tay nhắc kính lên: “Nhìn thấy chưa?”.

Nét mặt cười cợt của lão Tống dần giãn ra, đôi vai rung bần bật hỏi: “Cả đêm không ngủ hả?”.

Tâm My điên tiết: “Tôi sắp muộn rồi”.

Xe đỗ trước cửa tòa soạn, cô luống cuống nhảy xuống, vừa như bồng ngĩnh ra điều gì liền quay người về phía anh.

Tống Thư Ngu cười tít mắt: “Quên gì hả?”, nói đoạn hơi nghiêng mặt qua.

Cô túm lấy cổ anh giật giật lắc lắc: “Nhớ tôi nay dù việc gì, giao lưu gì cũng không được phép lên lịch, tối nay phải để cho tôi, tôi có một đồng câu hỏi phải hỏi anh”.

Tống Thư Ngu miễn cưỡng gật đầu, thấy cô quay người, anh hoan hỉ trở lại: “Lại quên gì nữa?”.

“Không được lừa đảo, nếu không...”, cô vung nắm đấm, “Coi chừng lỗ mũi”.

20. Chương 20

Sự nhầm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 20: Chó mực

Tâm My có cảm giác mình sắp chết ngạt bởi bong bóng màu hồng.

“Cười gì mà nghệt mặt ra thế?”

Cổ gằng giãy giụa trong đám bọt: “Chị Đỗ”.

“Sáng sớm bánh mắt đã yêu đương rồi, tối qua còn chưa đủ quán quýt hả?”

Cô đỏ mặt làu bàu: “Tối qua chúng em ai về nhà nấy chẳng liên quan, chẳng làm gì cả”.

“Tối qua không làm, vậy tối hôm trước làm rồi hử?”

... Tối hôm trước? Tâm My lo lắng.

“Tôi nói”, chị Đỗ không trêu cô nữa, lúc này mặt mới nghiêm lại, “Nhóc con sao ngốc nghếch vậy? Đàn ông không làm thì thôi, sao cô là con gái lại vô tâm tới mức để cậu ta dẫn về hang sói hả? Mấy đứa thực tập

hôm qua không khác gì mấy con yêu tinh trong động bàn tơ chỉ chực nhả tơ cuốn lấy Đường Tăng, đứa nào đứa nấy như quỷ đói, chỉ thiếu để lộ hai răng nanh. Cô mà không đề cao cảnh giác, đợi mấy bữa bị người ta cướp mất thì chỉ có ngồi đây mà khóc thôi”.

“Anh ta đi tới đâu ruồi bâu tới đó, tôi quen rồi. Huống hồ, anh ta thực sự chẳng là gì của tôi cả”, nói thật, cô vẫn chưa nghĩ được gì. Anh ta nói thích là xong sao? Sao không hỏi thử xem cô có thích hay không?

“Nhóc con, thực thực hư hư...”, chị Đỗ nhìn cô vẻ ngờ vực, nhíu mày muốn xác nhận thêm lần nữa, “Có thật không có gì?”.

“Chỉ một tí xíu”, cô bầm một chút đầu ngón út, “Từ nay, còn chưa chính thức bắt đầu”.

Chị Đỗ hai mắt tròn xoe, nhìn tưởng muốn ngất: “Cô... Tôi chẳng biết phải nói thế nào nữa. Cả cái tòa soạn này đồn ầm lên anh ta và cô sống thử, cô bị dẫn dắt? Giờ sếp tổng còn coi cô như báu vật, nếu không có gì thì tính sao?”.

Đâu phải Tâm My không biết đến đạo lý trèo cao ngã đau. Nhưng...

“Tổng cá trê cố ý đào hố cho tôi thôi.”

“Chỉ cần cậu ấy có lòng là được”, chị Đỗ vừa ngoái đầu, nhìn Tâm My một lượt từ đầu tới chân, vừa nói vẻ xuýt xoa, “Thế này không được, vốn liếng duy nhất đã bị cô làm hỏng hết. Lúc ở bên cậu ấy đừng ăn mặc cổ hủ thế này, cô xem, phía trên áo sơ mi thắt nút làm cái gì? Phải để lộ khe, thoát ẩn thoát hiện”.

Tâm My cúi đầu nhìn mình, một trong những điều khiến cô đau đầu nhất chính là việc khó tìm được quần áo hoàn toàn phù hợp với chiều cao và bộ ngực vĩ đại này, gần như tất cả điểm nối giữa áo sơ mi và đồ nội y cô đều phải cho thêm một nút bấm giấu ở phía trong.

“Không cần đâu, chị Đỗ.” Tại sao giọng ai cũng giống như cô vợ được một thỏi vàng từ trên trời rơi trúng đầu vậy thế?

“Tĩnh lại đi, cáo đội lốt thỏ, còn không biết được vị trí của mình sao? Năm nay nếu được ngày phải lập tức hạ thủ, nhanh, gọn, chuẩn! Theo tôi, đầu tiên phải dụ dỗ, sau gọi mẹ cô tới bắt quả tang, với khả năng của mẹ cô đảm bảo chỉ sang ngày hôm sau hai người chắc chắn sẽ tiến hành thủ tục đầu tiên chạy tới gõ cửa ủy ban.”

Tâm My rùng mình, chợt nghi ngờ không biết có phải chị Đỗ bị lão Tổng mua chuộc rồi không? Nhìn lại tuần qua, hình như có vài đồng nghiệp đều cười cười mờ ám, cô lại thoáng rùng mình, lẽ nào tất cả mọi người đều bị mua chuộc?

Tâm My bắt đầu tua lại cuộn băng, kể từ lần gặp đầu tiên với Tổng Thư Ngu tại bãi đỗ xe.

Khi đó cô chuẩn bị lên lớp Mười một, tuổi dậy thì còn chưa kết thúc, áp lực đè nặng khiến cô thở không ra hơi, đến trường mặt mày ủ rũ như kẻ vô hồn, tan học chỉ thích chơi bởi lang thang cùng đám bạn ngoài trường, hoặc giúp chúng bán đĩa CD hay chơi chiến tranh du kích với lực lượng quản lý đô thị. Nhớ lại hồi đó, cô đặc biệt mê phong cách Punk, trên cánh tay ngắn thật đầy những chiếc vòng dây da tán đinh, chiếc khuyên tai rẻ tiền được đeo một bên, mỗi lần tháo ra lại mừng mủ; không có tiền đành phải mặc váy ngắn giả da đen; nhất gan, chỉ dám dán hình xăm hoa hồng trước ngực, cứ thế bước ra ngoài cũng trở thành một phần tử đậm chất Rock&Roll.

Chỉ có điều tất cả những phần tử phiến loạn này đều phải che giấu thật tốt giống như hoạt động bí mật vậy, trước khi về nhà phải xóa sạch mọi dấu vết.

Lần đầu tiên gặp Tổng cá trê chính là lần chuẩn bị thoát xác, vừa vút ba lô xuống, người dựa vào tường chuẩn bị cởi váy đồng phục thì Tổng cá trê từ đâu lao tới.

Đó là phòng kho bên cạnh thang máy đi vào bãi đỗ xe, chắc do anh ta nghe thấy tiếng động. Căn phòng kho tối như mực khiến cặp đùi càng thêm trắng rõ, Tâm My chỉ trông thấy một thanh niên cao lớn từ ngoài lao vào, ánh mắt gian xảo dừng ngay dưới bụng cô ba tấc, báo hại cô hú hồn hét toáng, xách váy bỏ chạy, còn lão Tổng xách cặp và giày của cô đuổi theo sau, âm thanh la hét vang vọng trong bãi đỗ xe dội lại liên hồi.

Lần gặp thứ hai, khi ấy cô đang đứng cạnh mẹ ở trong thang máy, còn hẳn ta vừa nói chuyện với mẹ vừa liếc nhìn cô, bộ dạng vừa nghi ngờ vừa hiếu kỳ. Cô mắt dòm mũi mũi dòm mồm, kỹ năng giả nai lúc bình thường đã đạt tới cảnh giới điêu luyện vậy mà vẫn không thể đỡ nổi chùm X quang từ mắt hẳn quét qua một lượt, thiếu chút nữa cô đưa mắt lườm lại.

Lần gặp thứ ba, hóa ra không chỉ là đồng nghiệp của bố mẹ, hẳn còn là bạn chí cốt của chú Tâm My. Nhưng không có nổi tí kiến thức và giác ngộ của một trường bồi, vì lão chẳng có chỗ nào đáng kính nên Tâm My luôn thờ ơ hếch mũi lên gờ một cách vô thức.

Anh thích cô? Thích cái gì ở cô?

“... Khu mát xa chân bắt đầu phát hỏa, đến lúc tôi tới đó cũng đã cháy mất một nửa. Từ rất xa đã thấy màn khói đen đặc phủ lấy nửa bầu trời, bước lại gần, đám lửa cuộn cuộn thịnh nộ như Hỏa Diệm Sơn vậy. Chiếc xe cứu hỏa vươn thang cùm hộ lên cứu người, có rất nhiều người đang đứng ở lan can chờ đợi, tranh nhau để mình được xuống trước. Anh có đang nghe tôi nói không?”

Tổng Thư Ngu gật đầu, Tâm My tiếp tục: “Có một cô bé khoảng mười mấy tuổi ở khu mát xa, không tranh nổi với những người đàn ông nên chỉ biết khóc, ai trông thấy cũng xót xa thương cảm. Chúng tôi ở dưới lo lắng mồ hôi túa ra... Tổng cá trê, anh có đang nghe tôi nói không hả?”

Tổng Thư Ngu miễn cưỡng: “Em kể nửa tiếng đồng hồ rồi, tôi biết là có cháy ở khu mát xa chân, tầng sáu cháy mất hơn một nửa, chắc do hệ thống phòng cháy chữa cháy không đạt chuẩn, hiện giờ đã có hai người chết ba người bị thương; tôi còn biết buổi trưa mấy người tình nguyện các em ăn cơm mất mười ba đồng tám, buổi chiều còn lấy trộm bánh quy của chị Đỗ để lót dạ, rồi còn có đồng nghiệp gọi trà sữa và KFC, thế nên giờ mới không ăn tối được. Còn gì nữa không?”

“Ranh con, nhìn mặt không giấu được chuyện gì, khác hẳn bộ mặt lúc chia tay sáng nay. Làm sao?”

Hà Tâm My nhất quyết không trả lời.

Tổng Thư Ngu thấy cô ủ rũ, muốn thở dài nhưng thở không ra, chân đạp ga chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

“Tôi muốn về nhà, về nhà mẹ”, cô lén nhìn trộm anh, “Anh giận rồi à?”

Anh chẳng nói chẳng rằng hừm một tiếng.

Tâm My rất giận. Lúc lửa cháy tại sao mọi người đều ngốc nghếch nhảy hết xuống, họ cũng đâu có cánh, đến kiến thức an toàn cơ bản cũng không hiểu sao? Nói nhảy là nhảy, lúc đáp đất thì còn gì là người nữa. Thịt nát xương tan rồi còn đâu. Còn nữa, tay nghề của các bác sĩ trong bệnh viện bậc nhất thành phố lại hoàn toàn đối nghịch với viện phí họ thu, đúng là mất hết ý đức, cả thành phố có biết bao nhiêu bệnh viện có gì cứ phải lao vào bệnh viện này chứ?

Cô không phải người rộng lượng, vì thế cô nhất quyết không muốn gặp Tôn Gia Hạo, nhất quyết không muốn nhìn thấy Tôn Gia Hạo và Kiều Tiểu Tuyết ở bên nhau.

Chẳng phải nói ghét Tôn Gia Hạo sao? Vẫn ngờ nghệch tới đón người ta tan làm. Chẳng phải coi khinh Tôn Gia Hạo sao? Miệng còn cười toe toét như hoa.

“Tôi trông thấy Tôn Gia Hạo rồi, ở cổng bệnh viện”, cô định cắn móng tay thì chợt phát hiện mười đầu ngón tay đã nhẵn thín.

Đợi một lúc, Tổng Thư Ngu mới cất lời: “Nói chuyện không?”

“Không. Anh ta và Kiều Tiểu Tuyết đi với nhau, Tiểu Tuyết tới đón anh ta. Tôi không để mất lòng tự trọng, tiếp tục làm khó bản thân đâu. Chỉ nhìn đúng một lần.” Hà Tâm My mày nói dối, thực tế còn nhìn thêm hai ba lần nữa...

“Có ghen không? Đau lòng không? Anh còn tưởng cái gì em cũng lúc lạnh giá lúc quá lửa, không ngờ cũng kiên trì thế này”, Tổng Thư Ngu nhếch miệng.

“Tổng cá trê, anh chỉ thích châm chọc tôi”, cô rầu rĩ.

Anh mím chặt môi nói không thành tiếng. Xe đỗ trước cổng khu nhà phía đông, anh liền mở cửa xe bên cô nói: “Xuống xe”.

Tâm My nghệt mặt: “Tôi coi anh là bạn nên mới nói chuyện. Anh tức tôi cái nỗi gì?”

“Tôi có việc, không hơi đâu nghe cô kể chuyện thất tình.”

“Tôi thế sao?”, cô muốn giải thích, thì chợt nhìn thấy ngọn lửa bùng bùng trong mắt anh, lập tức cũng lên cơn, “Không hơi đâu thì thôi”.

Cô đóng cửa xe, vẫn còn chưa kịp đứng vững thì đuôi xe Tổng Thư Ngu đã quành ra phía cô, bụp bụp nhả khói rồi chạy mất.

“Tôi...”, Tâm My nhảy cẫng lên.

Chết đi chết đi chết đi!

Cô đá tung chiếc lon rỗng trên đường rồi đi thẳng vào trong khu ký túc dành cho giáo viên, trong đầu không ngừng xuất ra hiện vào gương mặt không chút cảm xúc của lão Tổng. Còn nói yêu người ta, lúc buồn chẳng an ủi được một câu còn gọi gì là yêu.

Cô bỗng thấy lòng thật buồn, trống rỗng, nỗi buồn mênh mang vô định.

“Người như hấn ta, có biết bao nhiêu con gái tranh nhau lao vào. Tâm My, cậu vốn không thể chén nổi hấn đâu, sớm muộn kết quả cũng vậy thôi. Nói đến cướp, nếu không phải tôi thì cũng là người khác.”

Bong bóng màu hồng tới khi nào mới hết? Có thể chỉ trong một lần chớp mắt.

Sau khi chứng kiến sự thật phũ phàng, điều cô nghĩ đến đầu tiên chính là câu nói đó của Kiều Tiểu Tuyết, khi ấy là đang nói đến Tôn Gia Hạo, giờ xem chừng với Tổng Thư Ngu còn thích hợp hơn. Cô ghét cảm giác trống rỗng lạ lẫm này, lúc nào cũng chỉ muốn con tim tràn ngập tình yêu. Nhưng tất thấy mọi người đều nhìn với ánh mắt như thể cô vừa nhặt được một món hời hoặc giọng điệu ganh ghét: “Tiểu Hà số sướng thế”.

“Chẳng phải anh xoay mông bỏ đi sao? Còn theo tôi làm gì?”, Tâm My lại đá vào chiếc lon rỗng bên vệ đường.

“Đi đâu ngồi một chút”, Tổng Thư Ngu xuống xe, ánh mắt đưa một đường vòng trên không theo chiếc lon rỗng.

Cô bám lấy hàng rào xung quanh sân bóng rổ đưa mắt nhìn vào trong, đứng im bất động. Anh cũng đứng cạnh cô, không nói một lời.

Trên bóng đèn đường, đàn muỗi thi nhau bu lại. Trên sân bóng, những cặp giò dưới chiếc soóc ngắn di chuyển không ngừng thu hút ánh nhìn của cô.

“Tổng cá trê, anh thích tôi ở điểm gì?”, cô khẽ hỏi, vừa như sợ anh nghe thấy lại như sợ anh không nghe thấy.

Anh không nói gì, cô thấy hơi thất vọng.

“Lần trước sau khi vấp ngã, có người bạn quen trên mạng an ủi, nói tôi chỉ có một lần thành công. Giống như thi đấu, điều mấu chốt là phải tìm đúng đối thủ”, cô nắm tay, “Tôi quyết định rồi, tôi phải tìm người kém mình, như thế chưa đánh đã thắng”.

Tổng Thư Ngu giương mày: “Giá thỏa thuận?”.

“Tôi...”, Tâm My nhìn anh, lập tức lu xiu, “Anh còn hơn cả Tôn Gia Hạo, tuy tôi hiểu tại sao anh nói yêu tôi, nhưng tôi chỉ hiểu như thế cũng đủ rồi, tôi không giữ được anh, sớm muộn cũng bị người ta cướp mất mà thôi”.

“Ai giữ ai cơ?”, anh dở khóc dở cười.

“Hả?”

“Thảo nào trước lúc thi tốt nghiệp, có mỗi đề toán mà bắt giảng bốn năm lần, đầu em một nửa chứa nước một nửa chứa mỳ phải không?”, anh xoa xoa đầu cô, có vẻ tinh thần đã khá hơn nhiều, “Trông thấy bác sĩ Tôn sao lại liên tưởng đến tôi?”.

Anh tiến lại gần hơn, ánh mắt như siết chặt lấy cô. Tâm My vội lùi ra sau chẳng may đầu đập vào hàng rào: “Điều kiện cả hai đều tốt cả. Tôn Gia Hạo đã bị Kiều Tiểu Tuyết cướp mất, sau này anh sẽ bị ai cướp mất đây? Tất cả đồng nghiệp đều nói tôi may mắn, nói tôi bầy anh, tóm anh, quyến rũ anh, tôi cũng có lòng tự trọng được chưa? Tôi ngờ ngờ nghếch nghếch bị chém tôi bởi máu tung tóe, sau này anh bị người ta nắn tay trên, tôi biết tìm ai để khóc? Còn nữa, anh nói anh yêu tôi, hôm qua làm tôi sợ muốn chết. Nhưng hôm nay nghĩ lại, không thể nào. Chúng ta quen nhau bao lâu, mười năm! Anh có thích thì thích sớm hộ cái, việc gì phải đợi tới tận bây giờ? Nói thật, lão Tống, có phải anh cũng bị ép hôn?”.

Tống Thư Ngu nhắm mắt, cố gắng kiềm chế cơn kích động không để mình phải bóp cổ lắc mạnh cho cô tỉnh lại.

“Mười năm thì sao? Lần đầu tiên tôi gặp em, em bao nhiêu tuổi? Váy vớ lòi thôi, ngón cái thì gĩa lên ngoáy mũi, mặt dần thối nhìn tôi.”

“Lúc nào? Sao tôi không nhớ?”, Tâm My há miệng, “Đừng nói anh bị mắc chứng yêu trẻ em!”

.

Tống Thư Ngu liếc sang: “Trong đầu em chứa gì thế hả?”.

Tâm My có phần ngại ngùng, lí nhí: “Anh từng này tuổi đầu không chịu kết hôn, đừng trách người ta nghĩ đến những chuyện bậy bạ”.

Tống Thư Ngu nhắm mắt lại.

“Lão Tống, chúng ta làm bạn có được không? Như trước đây ấy”, cô khấn cầu về tội nghiệp, “Tôi sợ chẳng may, chúng ta sau này đến bạn bè cũng không làm nổi”.

Anh nhìn cô không chớp mắt, Tâm My nuốt nước bọt, trân trân nhìn anh.

“Lúc bình thường giờ nanh múa vuốt, đến lúc quan trọng thì chẳng được việc gì”, anh thở dài, “Không thể quá cầu toàn, trong lòng cảm giác như có chồi non mới nhú, đẹp vô cùng khiến người ta cảm thấy vui tai thích mắt, còn có thể thấy trái tim của anh ta đập thành thịch... Hà Tâm My, tôi nghe xong mấy câu này vẫn cố gắng tiếp tục làm vừa lòng em bằng cách làm bạn bình thường, tôi có còn là đàn ông không?”

Tâm My há hốc miệng, đó là lời của cô nói về Tôn Gia Hạo, từng từ từng chữ anh ấy đều nhớ hết? Cô cười trừ: “Đó là sai lầm, sai lầm. Tôi lỡ bước đâu phải lần một lần hai, trí nhớ anh tốt cũng đâu cần lãng phí nó cho tôi”.

Bàn tay anh đặt trên tấm lưới phía sau cô, mặt mỗi lúc một sát. Không khí xung quanh đều như bị anh lấy hết, cô thở không ra hơi: “Lão Tống, anh, tại sao anh không thử hỏi tôi, tôi có yêu anh không?”.

... Nếu như cô không yêu, có thể từ chối anh.

Tống Thư Ngu mím chặt môi: “Anh đã canh mấy năm nay, giờ chẳng muốn quan tâm nữa”.

Dứt lời anh cúi đầu, đôi môi khóa chặt lên đôi môi cô đang khép hờ.

Trong sân bóng, một trái bóng rổ rơi “bịch” xuống đất, rồi nảy lên nện vào lưng cô.

21. Chương 21

Sự nhầm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 21: Chính là cô ấy, chỉ là cô ấy

Tả Thanh Long hữu Bạch Hổ, trước ngực treo chữ Dũng, trên đầu đội cái đầu, tôi không tin số mình lại phải cô quả cả đời. Tâm My vừa về đến nhà liền lao ngay vào diễn đàn...

[Các tỷ muội ơi, cùng bàn về nộ hôn đầu của mọi người nào]

Nộ hôn đầu, môi tình đầu, đêm đầu tiên... Những vấn đề này luôn là những đề tài muốn thuở trong các diễn đàn.

Tổng Thư Ngu tắm xong, vừa lau đầu vừa nhảy vào diễn đàn xem tên nhóc Gấu hung bạo đang ba hoa: Địa điểm nơi mọi người trao nộ hôn đầu có lãng mạn không? Lúc nói chuyện có xúc động không? Có dậy sóng đầy kích động giống mình không? Ôi mẹ ơi, con sắp bị hôn mất mạng rồi. Cứ tưởng lần đầu tiên sẽ rất bình thường, ai ngờ lần thứ hai cũng vậy! Tân lang của em ơi, chẳng lẽ sau này em phải mang bình oxy di động theo người?

Anh không nhịn nổi cười, bắt đầu gõ: Ranh con, trái đất này rất nguy hiểm...

Đột nhiên như tỉnh ngộ, anh xóa mấy chữ đó đi rồi gọi điện thoại cho cô.

Cuộc điện thoại đầu tiên của Tổng Thư Ngu và học trò Hà Tâm My sau khi đã xác định quan hệ.

“Anh về nhà rồi, tắm rồi.”

“Ừ, ừ, thế thì tốt”, Tâm My tay còn đang đánh máy lách tách, thuận miệng trả lời cho xong.

“... Đang làm gì vậy?”

“Ừm, lên mạng tìm tài liệu”, cô chợt sững người một lúc. Diễn đàn chính là chứng cứ cuối cùng, tuyệt đối không được để ai biết.

“Tìm tài liệu?”, Tổng Thư Ngu không tin, ấn F5, quả nhiên, Gấu hung bạo vẫn đang buồn dưa lê bán dưa cà: Haizzz, bãi cỏ cạnh sân bóng rổ nhiều muỗi thế nào các cậu có biết không, anh ta hôn xong thế mà tớ vẫn còn đang cười, chợt nhìn thấy trên mặt anh ta có một mụn đen, ngứa tay quá liền nặn ra luôn. Trong lúc đầu óc tên đó còn đang lằng lằng thì tớ tưởng bị ép hôn nên cáu tiết tát cho hắn một phát, hức, rồi thấy máu me be bét trên tay...

Trên đầu Tổng Thư Ngu bỗng mây đen kéo đến xám xịt. Hà Tâm My vẫn đang bô bô nói lằng trong điện thoại: “Mai tôi có việc, nên hôm nay phải chuẩn bị. Anh tắm rồi không đi ngủ à?”.

Anh nhìn đồng hồ, còn chưa tới mười giờ: “Em không muốn nói chuyện với tôi sao?”.

“Cái gì cơ?”, Tâm My ngồi mồm quá, khuyu người xuống ghế “Chỉ là thuận miệng nên hỏi vậy thôi, anh muốn nói chuyện gì, tôi tiếp anh”.

“... Bình thường hay nói chuyện gì?”, anh tránh chuyện yêu đương quá xa rồi.

“Bình thường? Thì nói chuyện ngày hôm đó thôi.”

“Vậy cùng tôi nói chuyện hôm nay chúng ta đã làm những gì nhé?”

Tâm My mếu máo: “Đại ca à, hình như lúc ăn cơm chúng ta đã nói chuyện này rồi mà”.

Tổng Thư Ngu cười, thật ra cũng chỉ muốn nghe cô quang quác một thôi một hồi mà thôi.

Hơi thở mơ hồ của anh dường như có một sức mạnh khiến cô thấy an lòng, Tâm My ghé sát tai nghe, đôi môi bắt giắc cong lên, hơi ấm khi anh khóa chặt môi cô như đang trở lại, tràn dâng toàn bộ cơ thể.

“Không có chuyện gì nói nữa, tôi cúp máy đây”, cô vội vuốt mặt, nóng phồng tay, “VẬY, anh... anh ngủ sớm”.

“Ừ, sáng mai tôi tới đón em.”

“Được... Không được”, cô nhảy cẫng lên, “Đừng đến, đừng đến”.

Anh lập tức hiểu ý đằng sau lời từ chối đó: “Tôi sẽ đợi em ở cổng phía nam”.

“Được. Vậy ngủ sớm nhé. Bye bye”, cô chờ đợi, “Sao anh không tắt máy?”.

“Tôi đợi em tắt trước.”

Chẳng hiểu sao câu nói đó của anh lại khiến nơi nào đó tận sâu trái tim cô như tan chảy, Tâm My lặng người không nói được lời nào. Trước đây khi nói chuyện với Tôn Gia Hạo, anh ta luôn là người tắt máy trước, nhanh chóng gọn gàng, không hề do dự.

Tôi đợi em tắt trước...

“Tâm My?”, anh thắc mắc hỏi.

“Ừ, ừ, vậy tôi tắt máy đây, bye bye”, cô như bị điện thoại làm bỏng tay cuống cuồng dập máy, tim đập rộn ràng.

Gấu hung bạo: Shin Shin, đang gọi Shin!

Shin: Đây.

Gấu hung bạo: (Mặt hưng phấn mắt chớp chớp) Tôi lại bắt đầu một chương mới rồi.

Shin: ... Tôi vẫn đang đợi cô phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Gấu hung bạo: Nếu anh có diện mạo và dáng vẻ của Brad Pitt, cái đầu cùng trí tuệ thâm sâu của Stephen William Hawking, có năng lực tài chính như Lý Gia Thành, tôi sẽ không ngần ngại mà lao tới anh.

Shin: (Mồ hôi túa ra đầm đìa) Đối tượng mới có được những ưu điểm trên không?

Gấu hung bạo: Cũng được lắm, chính là người cầu hôn lần trước tôi kể.

Tổng Thư Ngu mỉm cười, vênh váo một lúc, rồi tiếp tục gõ chữ.

Shin: Ừ, chẳng phải nói định từ chối sao?

Gấu hung bạo: ... Chẳng phải anh nói trên đời này rất khó có sự tồn tại của tình bạn khác giới sao? Tôi chỉ có thể biến tình bạn trở thành gian tình.

Tổng Thư Ngu gạt mồ hôi.

Gấu hung bạo: Thực ra, anh ấy cũng được lắm. Theo tài liệu thống kê, tỷ lệ tìm được người có thể hôn mình tới tới tám trời đất là 3,5%, nếu xét công lực hôn của anh ấy, hợp nhau lắm!

Tổng Thư Ngu chán nản ôm đầu.

Shin: Có thể hỏi cô đó là tài liệu gì không?

Gấu hung bạo: Là thống kê trên diễn đàn. Ha ha, tôi đùa thôi. Thật ra nếu nghĩ kỹ thấy anh ấy cũng được lắm, biết nhau đủ lâu, tuy không tin lắm chuyện anh ấy nói yêu tôi nhưng tôi quyết định sẽ thử xem sao.

Shin: ... Tại sao lại không tin? Tôi nghĩ, chẳng ai nguyện ở cùng một người mình không yêu suốt nửa đời còn lại.

Gấu hung bạo: Tôi đâu có xinh đẹp, chỉ có thể nói là cũng ưa nhìn thôi, sao có thể gọi mỹ nhân được.

Shin: ... Theo quan điểm cá nhân tôi: Nếu yêu một người thực lòng thì không chỉ yêu một ưu điểm tồn tại độc lập của con người đó mà là yêu sự tổng hòa của cả ưu nhược điểm. Chính là cô ấy, chỉ có thể là cô ấy.

Gấu hung bạo: ... Tôi bắt đầu thấy ân hận rồi, đáng ra tôi nên gặp mặt anh mới đúng.

Shin: Tôi cũng xấu lắm, phải trốn thôi.

“Tổng cá trê, anh thích tôi ở điểm gì?”, Tâm My nằm trên sofa ngửa mặt nhìn trời.

Tổng Thư Ngu không buồn ngẩng đầu: “Nhiều lắm”.

“Điều”, cô không vừa ý, “Anh không thấy tôi rất xấu sao?”.

“Ai nói em xấu? Chỉ là cái đẹp của em không lộ thôi.”

Tâm My ngồi “phịch” xuống sofa, xoa hông rồi bật dậy, “Là anh không bình thường hay tôi không bình thường?”.

Tổng Thư Ngu đặt tập tài liệu trên tay xuống, xoa cằm về nghĩ ngợi: “Thường thì... giá cổ phiếu càng thấp, thì giá trị của nó sẽ càng bị thị trường đẩy xuống thấp nữa, biểu hiện trước mắt và triển vọng tương lai đều cần trông đợi”.

Tâm My cảm lạnh: “Xem ra là tôi không bình thường”. Nghĩ một lúc cô không cam lòng liền hỏi: “Bộ ngực bị của tôi anh cũng thích?”.

Anh nghiêng mặt nhìn cô, mỉm cười nói: “Để tôi xem”.

Tổng Thư Ngu bước lại quỳ xuống trước sofa: “Cũng thích”.

“Thế còn eo của tôi?”

Tổng Thư Ngu kinh hãi: “Em có eo?”.

“Anh cút đi!”

Anh mỉm cười rồi đưa tay ra: “Để anh sờ thử xem nào, trăm nghe không bằng mắt thấy, đạo lý đó mãi mãi không thay đổi”.

“Anh cút ngay”, cô bị anh cù bủn rủn cả người, vừa cười vừa trốn ra sau, “Tổng cá trê, đồ giảo hoạt, trừ điểm!”.

Hợp đồng sống thử mà Tổng Thư Ngu và Hà Tâm My cùng ký, trong đó có một mục với nội dung: cứ mỗi lần vi phạm hành vi gần gũi mà không được sự đồng ý của đối phương sẽ bị trừ 2 điểm, nếu bị trừ tổng cộng 30 điểm sẽ phải làm một việc theo đúng yêu cầu của đối phương.

Tổng Thư Ngu đáng thương, đã bị trừ gần 30 điểm rồi.

Tâm My có phần rối trí: “Sao em cứ thấy chúng mình vẫn hết như trước kia? Vẫn ăn uống nói chuyện, chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là anh ăn nói dịu dàng hơn trước chút xíu thôi”.

“Có thêm một mục em không biết sao?”, anh giật phăng chiếc gối cô đang ôm trước ngực, “Hôn nhau”.

Ừ, thích thật. Tâm My đỏ mặt nghĩ. Thích cảm giác được chạm vào cơ thể anh, thích ngắm đôi mắt long lanh của anh sau mỗi lần hôn nhau.

Cô víu lấy vai anh, hơi thở mạnh dần, thấy anh ghé sát bên tai thì thầm: “Ranh con, hôm nay ở lại nhé”.

Tâm My bỗng từ chối: “Không được, em phải về nhà”. Cô nhìn đồng hồ treo tường, “Thảo nào, đã hơn mười giờ rồi. Tổng ‘râu xanh’, cứ qua mười giờ y như rằng mắt anh rẹt rẹt qua rẹt lại ánh nhìn của yêu râu xanh!”.

“Anh đi công tác rồi, em có muốn nhìn tia ấy cũng chả có.”

“Hiếm thế cơ à?!” , cô nghi ngờ, “Công tác mấy ngày?”.

Anh đưa cô chòm chìa khóa dự phòng: “Mấy ngày thôi, thứ Hai về”.

Tâm My lưỡng lự: “Vậy em không cần chìa khóa, đến đây một mình còn ý nghĩa gì”.

Tổng Thư Ngu tròn mắt: “Dọn dẹp vệ sinh! Trong phòng giải trí có món đồ ngày nào cũng phải lau một lượt, nhớ phải dùng vải mềm, vải mềm đấy!”.

Lúc Tổng Thư Ngu gọi điện hỏi cô có nhớ anh không, Tâm My trả lời đại khái, “Có gì mà nhớ? Quen anh bao lâu nay, anh xuất quỷ nhập thần, bình thường cứ cách mấy hôm lại xuất hiện, em quen rồi!”.

Thực ra, chỗ móng tay mới mọc đã bị cô gặm mòn vẹt.

Trần Uyên truy vấn hỏi có phải cô lại thất tình hay đi coi mặt thất bại hay không, Tâm My thở dài thườn thượt rồi gật đầu cái rụp.

Vừa hay Đậu Đình chạy tới gọi mẹ nuôi, Tâm My một tay ôm gọn cậu bé, “Đậu Đình, con mau lớn nhanh, sau này mẹ nuôi ế chồng, đời này sẽ phải trông cậy hết vào con”.

Chồng Trần Uyển cầu: “Đứng đây mà mơ, con trai tôi nhắm con dâu đâu vào đấy rồi. Sau này lão Tống sinh được mỹ nhân sẽ cùng nên duyên với Đậu Đình”.

Tâm My nghệt mặt: Lão Tống? Chưa hỏi qua ý kiến mình.

Trần Uyển liếc nhìn cô, mỉm cười giải thích: “Mấy hôm nay chuột cống bận thu xếp đối tượng coi mắt cho lão Tống, nghe nói bà mẹ xinh đẹp của cậu ấy cuối năm về nước, thầy Tống lần trước còn nói dù thế nào, nhất định cuối năm nay phải bắt một cô để còn đối phó”.

Tâm My há mồm cứng họng. Tại sao cô không biết? Còn nữa, cái gì gọi là bắt một cô để đối phó?

Cô luống cuống chạy vào nhà vệ sinh để trốn, liền lôi máy ra gọi điện thoại hỏi Tống Thư Ngu: “Tống cá trê, tôi là bị anh bắt để đối phó phải không?”.

Tống Thư Ngu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nói câu xin lỗi với người bên cạnh, bước ra ngoài đi mấy bước mới hỏi cô có chuyện gì.

“Mẹ anh cuối năm nay về, thế nên mới tiện tay tóm tôi để đối phó phải không?”, chẳng hiểu sao cô thấy sống mũi mình cay cay, giọng nói cũng thay đổi, “Có bắt cũng phải trả tiền thù lao cho người ta chứ, anh nói thật đi, nếu giá thỏa đáng, xong việc trả tiền tôi là được. Tôi mê muội bị buộc vào tàu cướp, suýt chút nữa còn thất thân, tôi là cái gì chứ hả?”.

Tống Thư Ngu đợi cô xả hết một thôi một hồi, mới từ tốn nói: “Tiền công cả đời phải để anh tính kỹ mới được”.

“Nếu đúng là trả thù lao thì trả cho nhiều một chút, lòng tự trọng của tôi cũng phải tính cả vào. Hơ?”, lúc cô kịp phản ứng lại thì liền lặng người đi, cả đời? “Cái gì? Cái gì mà cả đời?”

“Anh đã nói với em từ trước, kết hôn mới chính là mục đích, tại sao em vẫn không tin anh?”

“Nhưng, nhưng Tần chuột cống nói giúp anh tìm người coi mắt...”

“Là em bảo không được nói cho họ biết, nếu em không thích thì giờ anh sẽ nói với Tiểu Ngưu là chúng ta đang yêu nhau, bảo cậu ấy đừng gây thêm phiền phức cho chúng ta.”

“Thôi không cần”, Tâm My lắc đầu nguầy nguậy, kể cho Tần chuột cống nghe sao? Dòng lệ tuôn trào! Thế chẳng phải tự tìm đến cái chết hả?

“Tâm My, tháng Mười một mặc áo cưới có lạnh lắm không? Không được thì mùa hè?”

“... Tâm My?”

“Em, đợi một chút...”, cô hít một hơi thật sâu thật sâu, “Em thở không ra hơi nữa rồi”.

22. Chương 22

Sự nhảm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 22: He is just not that into you (Anh ta không yêu cô đến thế)

Kết... hôn?

Lao vào nắm mồ nhanh như hỏa tiễn? Không bao giờ!

Nhưng được mặc áo cưới...

Xì, may mặc áo cưới có đẹp bằng Tiểu Uyển không?

Tâm My đứng trước gương, tấm thân đầy đà đã không gặp n năm nay đang được phản chiếu trong gương, rồi đủ mọi tư thế hết nghiêng rồi vẹo người, xoay đúng 360 độ về vị trí cũ. Cô thầm nghĩ, thực sự không được, màu đen? Màu đen trông sẽ gầy hơn.

Oh! My God! Áo cưới màu đen? Cô sẽ bị mẹ cạo trọc đầu mất. Tâm My nhìn mình trong gương rồi thở dài, từ bỏ việc tưởng tượng hảo huyền đi thôi.

Mấy người có nhiều tiền đang một nhà có thêm phòng để quần áo phải không nhỉ? Cô nhớ đến căn phòng đầy hoa của Tiểu Uyển và tủ quần áo đầy ắp của mình, nhăn mũi cố tiếp tục ngụp lặn trong đó.

Tên Tổng cá trê chết tiệt, áo sơ mi cũng phải chia theo màu sắc.

Màu trắng, màu sữa, xanh nhạt, xanh biển, xanh da trời, cô tiến đến gần rồi nhăn mũi.

Oa, toàn mùi của Tổng Thư Ngu.

Bỗng bên ngoài vọng lại tiếng máy hút bụi của cô giúp việc theo giờ, cô thấy mình thật xấu xa, xâm hại đến riêng tư của người khác, thật chẳng có giáo dục. Nhưng không kìm được tò mò, một người đàn ông, một người đàn ông độc thân, cuộc sống của người đàn ông độc thân nói yêu cô sẽ thế nào? Cô tự bào chữa cho bản thân rằng lão Tổng đã cho mình chìa khóa còn sợ ai nhìn thấy, nghĩ mãi nghĩ mãi rồi tiếp tục đi mấy bước về phía trước.

Sau khi kết thúc cuộc thám hiểm, Tâm My rút ra kết luận: Tổng cá trê là một con công được đặt chuẩn, quần áo nhiều hơn cô, giày dép cũng nhiều hơn gấp n lần, hơn nữa đàn ông con trai mà có tới bốn năm lọ nước hoa, nhưng lại vô cùng đáng biểu dương chính là trong số đó không có loại nào của phụ nữ. Ngoài ra sức khỏe Tổng cá trê hình như không tốt lắm nên có thuốc dạ dày, thuốc giảm đau, thuốc đau đầu, chứng tỏ thỉnh thoảng anh ta cũng bị đau dạ dày hoặc đau đầu không ngủ được. Tổng cá trê khá gọn gàng sạch sẽ, đương nhiên cũng có khả năng anh ta giải quyết mọi thứ nhanh gọn và kín kẽ. Tóm lại cho đến lúc này, cô không hề phát hiện thấy đồ lót khôu gợi, một cọng tóc hay manh mối và bất kỳ... ặc ặc... đồ dùng kế hoạch hóa gia đình nào.

Hà Tâm My ngồi trên tâm thất, thỉnh thoảng lại rú lên, miệng luôn thường trực nụ cười ngờ ngạc.

Tâm trạng Tâm My vui chẳng được bao lâu, tối phải về nhà ăn cơm, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng Kiều đại tiểu thư cười ha hả.

Sóng điện não của cô cùng tiếng cười của Kiều Tiểu Tuyết rõ ràng không cùng một biên độ, nghe xong thấy đầu ong ong như búa bổ.

Cô giả bộ ngạc nhiên: “Chị Tiểu Tuyết, chị cũng tới sao?”.

Mẹ cô cùng Kiều Tiểu Tuyết đang đứng trong bếp nhặt rau, mẹ nói: “Chị Tiểu Tuyết ở xa hơn mà còn tới trước cả con, cái con nhỏ này lại ra ngoài lêu lổng”.

Tiểu Tuyết cũng mỉm cười nhìn cô, đoạn nói: “Cơ quan có cho ít đồ chống nóng, chị tới thăm ba mẹ nuôi, tiện thể đi siêu thị mua ít hải sản”.

Tâm My lúc này mới nhớ tòa soạn cũng có cho một ít đồ uống nhưng cô quên mất rồi.

Vác vể mặt ngưỡng ngùng hỏi mẹ xem có cần giúp gì không, mẹ nói không cần, Tiểu Tuyết thấy vậy cười nói: “Không cần đâu, cũng khó khăn lắm em mới về”. Kể đó lại quay sang mẹ Tâm My: “Chẳng trách đồng nghiệp bên phòng khoa học tụi con nói em ấy không có ô dù, nhưng sau lưng có chỗ dựa, mẹ à, mẹ không nói, thực con cũng không biết...”.

Tâm My đứng ở cửa phòng bếp thấy Tiểu Tuyết mồm nấp miệng cười, chẳng nghe được cô ta nói cái gì. “Vậy con đi tìm bố.”

Mẹ cô mỉm cười gật đầu: “Đi đi, bố con đang ở trong phòng sách. Mẹ chuẩn bị xong sẽ gọi ông ấy”. Mắt vẫn còn mãi để ý Tiểu Tuyết, Tâm My đứng tần ngần ở đó mất mấy giây mới quay người đi vào phòng sách.

Lúc ăn cơm, chỉ một câu nói của Kiều Tiểu Tuyết suýt khiến Tâm My nuốt chừng chỗ càng cua trong miệng.

Kiều Tiểu Tuyết nói: “Tâm My, có người yêu rồi phải không, mặt mày hồng hào tươi tắn hẳn lên”.

Thực lòng chỉ nhìn thấy thôi cũng muốn nện cho vài phát.

Tâm My đặt càng cua xuống bàn, không thèm đếm xỉa đến cô ta.

“Hôm chị về Đại học Đông Nam tìm bạn, hình như ở sân bóng rổ còn nhìn thấy em với một người con trai đến đó.”

Ánh mắt mẹ Tâm My lóe sáng, đến bố cô người trước giờ chẳng màng thế sự cũng phải dừng dũa. Tâm My nheo mắt, chẳng buồn nhìn Kiều đại tiểu thư thêm lần nữa, đoạn nói: “Cô nhìn nhầm rồi”.

“Tâm My, có bạn trai hay không? Phải nói thật”, mẹ cô không yên tâm.

“Mẹ, niềm hy vọng duy nhất giữa đường đã bị người ta cướp rồi”, cô liếc mắt nhìn sang người đối diện, “Con biết tìm ai bây giờ?”.

Kiều Tiểu Tuyết đỏ mặt khẽ cúi đầu.

Tâm My trợn mắt, thật sự chẳng thể hiểu nổi người ngồi đối diện kia đã tu luyện kiểu gì? Đến đỏ mặt cũng giả vờ được? Ta khinh, đạo hạnh quá cao thâm.

“Tổng cá trê”, cô tức tối hét lên.

Giọng Tổng Thư Ngu có vẻ rất khoái chí: “Nhớ anh rồi hay kiểm tra anh?”.

“Kiểm tra.”

Anh đáp lại đúng một câu: “Gọi điện thoại cho anh”.

Tâm My thấy anh nói chuyện nghiêm túc, bản thân cũng thấy khổ sở: “Em nói hết rồi”. Sau đó lại hỏi anh ngày mai mấy giờ máy bay cất cánh.

Tổng Thư Ngu báo thời gian, nói công ty cử người đến đón. Rồi hỏi: “Hôm nay chủ động gọi điện cho anh hả?”.

Cô ấp a ấp úng không nói được lời nào.

“Vừa cân xong? Hay cãi nhau với mẹ?”

Cô tức tối hừ một tiếng, nói là không cãi nhau, chỉ là tâm trạng không vui lắm.

Tổng Thư Ngu nói: “Sớm lấy anh là xong thôi, vợ của người khác mẹ em cũng sẽ cân nhắc một chút, không dám tùy tiện day nghiêng đầu”.

Tâm My mắng anh ăn nói linh tinh, Tổng Thư Ngu khẽ cười nói: “Chẳng phải sao? Lấy anh rồi được đổi sang họ Tổng, ai dám bắt nạt người nhà họ Tổng anh sẽ sống chết với họ”.

Tâm My tức tối nện xuống giường, khùng bố anh: “Câu này anh có gan thì đứng trước mặt mẹ em mà nói”.

“Anh dám thật đấy, hay để ngày mai”, thấy cô không nói gì, anh thở dài, “Việc hè năm nay suy nghĩ thế nào rồi?”.

“... Gấp quá. Năm sau, mùa hè năm sau có được không?”

Anh tiếp tục thở dài: “Vây để từ từ, anh cũng không gấp, đợi thêm năm nữa”.

Giọng anh trầm ảm, chẳng hiểu vì đâu tâm trạng cô cũng thoải mái hơn hẳn, hỏi anh: “Lão Tổng, tại sao trước đây em chỉ thấy rất ghét anh là sao?”.

“Yêu người mình ghét, xem ra là yêu thật.”

Cô không thèm cái từ “yêu” anh nói, nó khiến lỗ tai nóng ran như lửa đốt.

Thứ Hai đầu tuần, dự án xây dựng hệ thống xử lý nước thải lớn nhất thành phố chính thức khởi công, Tâm My chạy ngoài đường cả ngày, lại là đầu hè oi ả, lúc gặp Tổng Thư Ngu toàn thân cô rã rời chân tay bủn rủn.

Ăn cơm xong lại bị Tổng Thư Ngu lôi về nhà, cô vừa nhìn thấy chiếc sofa lớn trong phòng khách không kiềm chế được mà đổ uesth xuống, tay ôm chiếc gối tựa một cách sung sướng.

“Tổng cá trê, em đã nghĩ ra lý do duy nhất khiến em động lòng muốn cưới anh rồi.”

Tổng Thư Ngu còn đang bận bê hết quyển này đến quyển khác từ phòng sách sang phòng khách, nghe thấy cô nói vậy liền dừng lại hỏi cái gì.

“Có thể được làm vợ người giàu, được tránh nắng ở nhà một cách quang minh chính đại, ngủ đông là niềm hạnh phúc của động vật, còn ngủ hè là đặc quyền của người béo.”

Nghĩ tới việc hôm nay cả ngày lặn lội ở công trường, bụi bặm và bùn đất phủ trên người hết lớp này đến lớp khác, cô chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay, “Em thật đáng thương, đúng mười hai giờ trưa đội nắng vượt nóng lao động cống hiến cho quảng đại quần chúng, nhưng làm gì có ông sếp nào nhớ đến em”.

Tổng Thư Thu mỉm cười, vỗ vào phần dưới của cô mấy phát: “Đi tắm đi”. “Không, để em nằm một lát”, cô lười biếng đáp lời.

“Muốn anh bế em đi hả? Chẳng thà anh giúp em...”, Tâm My thấy vậy nhảy một phát cao ba tấc, “... Em tắm...”, nhóc con rên rĩ một hồi giờ chẳng thấy đâu, “Thôi vậy”.

Tổng Thư Ngu lắc đầu, vốn định ngồi cùng cô ở phòng khách, nhưng nhân vật chính đã không còn ở đó nữa, anh đành lủi thủi chuyển đồ trở lại phòng sách.

Sáng sớm khi Hà Tâm My tỉnh dậy, phải mất một lúc lâu mới ý thức được hình như súng đã vác vai, đạn đã lên nòng, ở sau phần dưới của cô có cảm giác... E hèm... Là cậu em nhỏ của Tổng Thư Ngu.

Cô cố ngẩng đầu lên liền có cánh tay kéo lại.

Nghiêng mặt sang bên thấy Tổng Thư Ngu vẫn đang ngủ.

Cô gắng nhoi lên, nhưng vẫn bị kéo lại.

“Anh tỉnh rồi phải không?”, cô thì thào.

“Ừ.”

“... Sao em lại ở đây?”

“Hôm qua từ sofa chuyển sang đây.”

“Tâm My, em phải giảm cân đi, ngủ say quá ôm anh chết bẹp rồi đây.”

“... Nhưng, nhưng dạo này em giảm nhiều lắm rồi đây.”

“Chỉ cần trong phạm vi anh ôm được là được.”

“... Thế là bao nhiêu?”

“Bảy mươi lăm cân đi.”

Cô lật mặt người: “Nhưng em mới có sáu mươi lăm cân thôi!”.

Khốn kiếp, nhìn ánh mắt Tổng Thư Ngu cô mới biết mình đã mắc mưu, “Sáu mươi tư cân rưỡi, chưa đến sáu mươi lăm cân”, cô chớp mắt.

Anh giương mày.

“Sáu mươi tư cân chín lạng.”

Anh cười: “Quyết định thế nhé”, nói đoạn tay anh vung lên. Sức mạnh của đàn ông bao giờ cũng hơn, cô không kịp phản ứng liền bị ghì chặt xuống, đôi môi ẩm áp của anh đặt lên bờ môi ngọt ngào của cô. Đầu óc cô như muốn nổ tung.

“Đánh... Em em... đánh... răng”, cô giơ tay vớ lấy cổ anh.

“Ừ, thì đánh răng. Để anh giúp em đánh răng”, anh liền xoẹt một vòng quanh răng cô.

“Hạ...Mắc ói!”

“Ừ, quá đói.”

Anh tưởng cô là bánh pudding hoa quả chắc? Hôn lên cổ cô. “Anh anh anh... Tổng... Anh anh, em... em em em... Quần áo của em.”

Anh trông xuống, cặp núi đôi trắng ngần nhấp nhô đầy hấp dẫn. Ánh mắt Tổng Thư Ngu đầy ham muốn, hoàn toàn không còn vẻ lãnh đạm như trước kia nữa, đôi tay mơn trớn đỉnh núi đang sừng sững hiên ngang kia.

Tâm My thấy đôi mắt anh càng lúc càng mờ ám, tim gan cô theo đó cũng mỗi lúc một loạn nhịp, bộ đồ nội y như đang run lên bần bật: “Lão Tổng, tỉnh mau, phải trừ điểm, trừ điểm!”

Anh siết chặt eo, ghì sát vào cơ thể cô, ghé bên tai thì thầm: “Em còn động đây, trừ điểm anh cũng chấp luôn”.

Cô tròn mắt. Căn phòng tĩnh lặng giờ chỉ còn hơi thở anh dồn dập bên tai, cô cùng hòa theo nhịp thở ấy. Mãi hồi lâu, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Kết hôn, trước năm mới”, Tổng Thư Ngu thề thốt.

“Từ sao Hỏa trở về Trái đất cũng cần thời gian hạ nhiệt chứ, phải không?”

Tổng Thư Ngu mặt mày tức tối.

“Làm gì có ai vừa yêu đã tính chuyện kết hôn?”

Tổng Thư Ngu điên tiết nhìn cô.

“Trước đây anh đi đâu? Nếu thích em tại sao không nói sớm? Lãng phí mấy năm trời.”

Tổng Thư Ngu thở dài.

“Phải không? Bản thân anh cũng biết. Trước giờ anh luôn bắt nạt, châm chọc, xía xối em, vừa nói yêu là muốn em cũng phải yêu, vừa nói kết hôn đã định luôn thời gian, anh lên kế hoạch cũng muốn em làm theo, em là người chứ không phải quân cờ!”, cô càng nói càng hăng, “Nếu anh thấy ở cạnh em khó chịu, vậy chúng ta ít gặp nhau thôi”.

“Tổng cá trê, anh nói xem!”

“Nói!”

“Trước đây không nói là vì tính khí em trẻ con, làm việc gì cũng chỉ hào hứng được ba phút, không từ tốn; giờ tính khí vẫn trẻ con, nói trở mặt là trở mặt.”

Tâm My sững người, không ngờ nói đi nói lại là anh ta muốn trở mặt.

“Anh lớn tuổi rồi, lại thêm mấy năm yêu em, còn phải đợi thêm bao lâu nữa? Nếu thấy được, kết hôn sinh con từng bước một theo trình tự cứ thế mà làm, mọi việc đã được sắp xếp, em còn sợ gì?”

Anh chỉ bảo nếu thấy được, không nói thích, không nói yêu. Tâm My cắn chặt môi. Trình tự.

“Từ giờ đến cuối năm còn sáu tháng nữa, chúng ta biết nhau thôi cũng đã mười năm, muốn nói tìm hiểu, mười năm còn chưa đủ sao?”

“Vậy... mười năm trước đó, người anh yêu là ai?”, Tâm My hỏi, lơ mơ cảm thấy câu hỏi này chính là điều tận sâu trong đáy lòng cô vẫn luôn thắc mắc mà không dám hỏi.

Mặt anh không biến sắc.

“Anh thích tôi từ lúc nào? Tại sao lại thích tôi? Thích tôi tại sao mãi không nói cho tôi biết? Tổng Thư Ngu, anh tự cho mình là vị thần tình yêu, nhưng không có ai tặng anh chút hào quang nào đâu.”

Anh nhìn đắm đắm con đường phía trước, lúc lâu không nói gì.

“Tên của anh thật chẳng sai, trơn tuột khỏi tay, chẳng phải cá thì là gì?”, Tâm My gượng cười.

Một người đàn ông, yêu nhưng không tỏ tình, chẳng phải vì tự ti, chẳng phải vì xấu hổ, chẳng phải vì bất cứ lý do nào khác. Chỉ vì tình yêu chưa đủ.

He is just not that into you.

Một cái liếc mắt, để rồi nụ cười trong gương càng thêm hài hước.

23. Chương 23

Sự nhâm lẫn tai hại

Bộ Vi Lan

[previous page](#) [next page](#)

Chương 23: Nhất định là đang mộng du, không, bị bóng đè

Từ sáng đến trưa, điện thoại réo liên tục đến mức phải sạc pin hai lần. Tâm My không bắt máy, vì biết bản thân vẫn tính trẻ con và cũng bởi chẳng biết nên nói chuyện gì với anh, nhớ không nên được cơn giận mà nói những câu khiến hai người phải từ mặt hoặc nổi đóa rồi GAME OVER thật.

Cô định bụng, đợi sau khi nỗi lo lắng cùng niềm hân hoan thuở ban đầu trở lại cô mới suy nghĩ thật kỹ càng.

Mỗi người con gái đều có trái tim của nàng công chúa, Hà Tâm My cũng không phải ngoại lệ, chỉ là theo thời gian họ dần phải đón nhận vai trò của một vai diễn phụ.

Mười năm trước vai phụ của cô là làm nền, mười năm sau cũng vẫn vậy.

Người con gái Tống Thư Ngu yêu đáng lẽ phải là người mảnh mai, chân dài, tóc thề thướt tha, nụ cười dịu dàng đoan trang giống cô dẫn chương trình mấy năm trước, giống cô bạn thân mười hai năm nay của cô là Diệp Khinh My.

Điểm chung duy nhất của Tâm My và Khinh My chính là chữ My duy nhất trong tên gọi. Năm ấy cũng chỉ vì phát hiện ra điều này trên bảng danh sách mà cô nhanh nhẩu nhẩu tới tìm người ta làm quen, và thế là họ thành bạn. Giả dụ, Ninh Tiểu Nhã là bản sao khác của Tâm My trên thế gian này thì Khinh My sẽ là người đi ngược chiều với họ.

Khinh My mới chính là người con gái mà mẹ Tâm My khát khao, dịu dàng nhã nhặn, đáng yêu ngoan ngoãn, ai nhìn cũng thương. Tâm My sau một thời gian dài cố bắt chước học tập thì cô quyết định từ bỏ, nhưng từ cấp hai đến cấp ba, họ vẫn luôn là chị em thân thiết.

Mãi sau này mới biết Tống Thư Ngu.

Tống Thư Ngu dạy kèm cho Khinh My, cô ngồi bên hưởng lợi; Tống Thư Ngu mời ăn điểm tâm sau buổi học, cô là người ăn nhiều nhất; cho dù đi đâu, họ đều ngồi ngay hàng trước cười cười nói nói, còn cô lười nhác nằm ra ghế sau; lúc trời lạnh, Tống Thư Ngu thường dú tay Khinh My vào túi áo anh, còn Tâm My chỉ biết rụt cổ giậm chân trong gió rét; khi trời nóng, Tống Thư Ngu đưa khăn giấy, cô chắc chắn sẽ làm ầm lên hỏi tại sao không có phần của mình.

Anh gọi Khinh My là “nha đầu”, cảm giác gần gũi kinh khủng; nhưng lại gọi Hà Tâm My là “ranh con”, sau đó tỏ vẻ ngán ngẩm.

Dù Khinh My có bỏ họ tới Giang Ninh học tập nhưng đến kỳ nghỉ Tổng Thư Ngu vẫn tới thăm cô ấy. Cô từng nghĩ sẽ gọi Tiểu Nhã cùng đi Giang Ninh một chuyến tìm Khinh My, nhưng không hiểu sau đó vì sao lại viện lý do để gạt chuyện đó sang một bên.

Mãi cho tới khi Khinh My mất tích.

Thời gian ấy, Tổng Thư Ngu và Diệp Thận Huy - chú Khinh My đã tìm cô khắp nơi, còn Tâm My lúc ấy cố gắng nhớ lại tất cả những chi tiết khi hai người họ nói chuyện, hy vọng có thể cung cấp được chút manh mối giúp họ tìm được Khinh My, nhưng mọi việc vẫn trở nên vô vọng. Theo đó Tổng Thư Ngu gần như mất tích trong một khoảng thời gian khá lâu, khi ấy Tâm My đang học năm thứ ba đại học, nghe mẹ cô nói thầy Tổng xin nghỉ phép, không phải cô không đoán ra Tổng Thư Ngu rốt cuộc đi đâu, có thể anh lại đi tìm Khinh My.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Khinh My trở về và cô ấy đã có người yêu. Trong khi hiện tại Khinh My ở Quý Tây, bên người yêu, còn Tâm My cứ lòng vòng trong thành phố kiếm cơm và bị tra tấn bởi những cuộc coi mặt. Dù hai người họ vẫn là bạn tốt nhưng việc ở bên Tổng Thư Ngu, Tâm My không hề kể chuyện cho ai, trong đó có cả người bạn thân thiết mười hai năm nay Diệp Khinh My.

Được, cô thừa nhận, cô sợ khó xử, cô cũng... đồ kị.

Cô từng hỏi Tổng Thư Ngu tại sao đột nhiên rời khỏi Đại học Đông Nam để vào An Thành. Anh chỉ mỉm cười, cố ý tránh câu hỏi này.

Thực ra khi ấy cô đã biết, trong cơ cấu tổ chức của tập đoàn đầu tư An Tín không chỉ có chứng khoán An Thành, còn có cả Quỹ học bổng Chồi Non. Tổng Thư Ngu tiếp nhận An Thành, đồng thời cũng đảm nhiệm vai trò chủ tịch nhiệm kỳ mới của quỹ học bổng.

Quỹ học bổng Chồi non là cái gì? Là một tổ chức tình nguyện do Diệp Thận Huy sáng lập, là một tổ chức cá nhân giúp đỡ những trẻ em nghèo thất học ở vùng núi, rất có ý nghĩa và có trách nhiệm xã hội. Chỉ có điều tâm nguyện khi thành lập quỹ tài trợ là vì Khinh My, hai người đàn ông kinh doanh vất vả cũng chỉ vì Khinh My muốn làm điều này.

Được, cô thừa nhận, cô rất... đồ kị.

Làm vai phụ cô có thể chấp nhận, vai phụ xuất sắc cũng tốn nhiều công sức lắm chứ, thế nhưng, làm vật thể thân... Hà Tâm My cô không có được tinh thần vô tư quảng đại đến thế.

Cô đứng bật dậy, lao vào phòng làm việc của sếp xin nghỉ phép.

Sếp tổng vừa nói một chữ “được”, người đứng trước mặt đã biến đâu mất tiêu.

Hỏi thì bảo lắm mồm mà không hỏi thì thấy bức bối.

Hà Tâm My thà một đao cửa đứt cổ cũng không chịu cảm giác bức bối đó. Có thể tiếp tục thì đẹp càng thêm đẹp, không được cô cũng chẳng tổn thất gì, cùng lắm thì lại đi coi mặt, tóm được ai thì cưới người đó là xong.

Cô phóng xe điên cuồng trên đường, tập đoàn đầu tư An Tín nằm ở khu trung tâm CBD mới trong thành phố, tòa nhà có tường bằng kính cao nhất, trước đây khi còn làm trong ban tài chính cô đã từng tới. Thẳng bước lên tầng 33, liền bị chặn lại.

Một cô thư ký đi giày cao gót, chớp chớp cặp mi giả dài cong vút nhìn cô, ánh mắt không hẳn quá thất lễ, nhưng Tâm My vẫn thấy chút ngại ngùng. Vách tường phản chiếu mái tóc bị gió thổi rối tung của Tâm My, mặt mũi phờn phờn đỏ au như tôm luộc.

Cô gấp cổ áo ngay ngắn đầu đây, liền nói: “Tôi tới tìm Tổng cá trê, không phải, là Tổng Thư Ngu, Tổng tiên sinh, tôi là phóng viên tờ ‘Thời báo Tế Thành’”.

Cô thư ký không hề nao núng khi phải tiếp kiến phóng viên: “Xin hỏi cô đã có hẹn trước chưa?”.

Hẹn trước? Tâm My chớp chớp mắt, Tổng cá trê còn xếp danh sách ưu tiên?

Cô thư ký nghiêm giọng thông báo, “Xin lỗi, nếu chưa hẹn trước tôi không thể để cô gặp được”.

“Hà tiểu thư?”

Tâm My ngoái đầu, trước cửa cầu thang máy màu trắng bạc là một người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi, vận đồ đen, mặc bộ đồ trông như chiếc áo giáp với nhiều viền tựa răng cưa, tóc chải phẳng lì.

Cô lặng người, đâu có quen.

“Tôi là thư ký của Tổng tiên sinh, Tổng tiên sinh đang họp...”

Tâm My càng thêm sững sờ. Mẹ kiếp, hóa ra đây mới là thư ký chính hiệu, con nhỏ đeo mi giả khi nãy chỉ là trợ lý thư ký. Nhưng tại sao thư ký của Tổng Thư Ngu lại biết cô?

Cô đi theo áo giáp răng cưa vào phòng khách bên trong, lúc ả lông mi giả mang cà phê tới vẫn không ngừng thắc mắc, Tâm My mắt tròn mắt dẹt nhìn cô ta, cũng không giấu nổi vẻ thắc mắc hiếu kỳ.

Áo giáp răng cưa mỉm cười giải thích: “Trong phòng Tổng tiên sinh có bức hình của Hà tiểu thư, nên tôi có ấn tượng”.

Tâm My âm ừ đáp lời, đón lấy cuốn tạp chí từ tay cô ta, nghĩ nát óc cố nhớ xem Tổng cá trê sao lại có được ảnh của cô.

Ngồi chưa được lâu, cô ngẩng đầu nhìn trộm thư ký của Tổng Thư Ngu, vẻ nghiêm nghị và dạn dày kinh nghiệm, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh một cô thư ký liễu yếu đào tơ như trong tưởng tượng của cô.

Áo giáp răng cưa để trễ cặp kính an ủi cô: “Nhanh thôi, chắc khoảng hơn mười phút nữa”.

Nói đoạn, cửa thang máy từ đằng xa mở ra, trên nền nhà lát đá cẩm thạch vọng lại tiếng bước chân lộp cộp.

Lúc Tâm My đứng dậy, một toán người đã thi nhau bước vào.

“Giai đoạn đầu là ba mươi ngày trước báo cáo thường niên, thị trường cấp hai...”, Tổng Thư Ngu dẫn đầu đoàn người trông thấy cô liền dừng lời, miệng khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Tâm My đổ dồn về phía người bên cạnh anh, hét toáng lên đầy kinh ngạc: “Hà Đông, sao anh lại ở đây?”.

Hà Đông là anh họ của Tâm My, từng làm mưa làm gió ở Đại học Đông Nam, chơi bóng rổ xuất quỷ nhập thần, thủ thuật quay cóp khi thi lại càng tuyệt kỹ. Cũng vì cùng họ Hà nên hồi đầu anh còn la lôi bắt Tâm My làm em gái.

Mấy người đều dừng bước, Tâm My liếc mắt nhìn sư huynh đang có phần ngượng ngập, rồi thấy bộ mặt khó hiểu của Tổng Thư Ngu, bây giờ mới ý thức được mình đã quá đường đột.

Tổng Thư Ngu nói tạm biệt với mọi người, sau khi những người khác gật đầu và rời đi, anh mới mở cửa rồi ra hiệu cho Tâm My cùng Hà Đông bước vào.

Tâm My lấy khuỷu tay thúc sư huynh: “Về từ lúc nào thế? Chẳng phải nói phải đi đâu sao?... Em quên rồi”.

Hà Đông lúc này mới thoải mái hơn một chút: “Tháng trước mới bị lôi về, còn chưa kịp thông báo cho mọi người”.

“Xi, không ra thể thống, quên hết anh chị em bạn bè khổ sở lếch thếch chúng tôi rồi phải không?”

Hà Đông ngại ngùng nhìn Tổng Thư Ngu, sau đó liếc sang Tâm My cười ha ha.

“Nghe nói em làm việc ở tòa soạn? Tới phỏng vấn hả?”

Tổng Thư Ngu hai tay đan chặt, cười nói: “Tâm My là vị hôn thê của tôi”.

Nhất định là đang mộng du, không, bị bóng đè.

Nhưng ánh mắt cảnh cáo của Tổng Thư Ngu khiến cổ họng cô như mắc nghẹn không nói được lời nào, đầu phải mình đang mơ.

Cô quay mặt nhìn Hà Đông, miệng sư huynh lúc này há to gần bằng mặt cô rồi.

“Cũng chưa ai biết, khoảng cuối năm sẽ tổ chức lễ cưới, đến lúc đó sẽ thông báo cho mọi người.”

Sư huynh đã khép miệng lại, mãi lâu sau mới định thần lại được: “Thầy Tổng, xin chúc mừng”.

Tổng Thư Ngu mỉm cười, quay sang nhìn Tâm My nói: “Tâm My xấu hổ, lúc nào cũng cảnh cáo nói không được tiết lộ thông tin”, ánh mắt anh rõ ràng đang cảnh cáo cô “Không được giở trò, nếu giở trò chỉ có em thiệt”.

“Thế mà, không biết ở trường mặt nó dày cỡ nào?”, sư huynh phụ họa.

Mình sao? Mặt dày á? Mỗi lần có thi đấu bóng rổ, người ở trên khán đài cổ vũ cho khoa chúng ta là ai?

“Tổng cá trê, anh thật quá quắt! Tiền trăm hậu tâu, muốn phạm tội có phải không?”, cô như bị sét đánh ngang tai, sư huynh đi rồi không kiềm chế được bắt đầu chọt chém Tổng Thư Ngu.

Tổng Thư Ngu chống cằm cười hì hì: “Anh nhớ rất rõ, Hà Đông là hậu vệ đỡ bóng mạnh nhất của Học viện Quản lý, còn em đứng ở hàng đầu trong đội cổ vũ trên khán đài”.

“Thế thì sao?”, cô mơ mơ hồ hồ.

Anh không thèm đếm xỉa, đưa mắt nhìn thông tin tỷ giá tiền tệ và báo giá cổ phiếu mua vào đang nhảy múa trên tấm bảng điện tử treo tường, mãi lúc sau mới ngoái đầu hỏi cô: “Anh tưởng em định sau này không thèm nói chuyện với anh. Từ sáng đến giờ, em đã đếm chưa? Có bao nhiêu cuộc gọi nhớ?”.

“... Tâm trạng không tốt.”

“Giờ tâm trạng tốt chưa?”

“... Tôi có chuyện muốn hỏi anh, Tổng cá trê.”

Anh ngồi thẳng, chăm chú nhìn cô với vẻ mặt đầy thắc mắc.

Cô định hỏi cái gì? Chóng mặt lao tới đây định hỏi gì?

Hỏi có phải anh yêu Khinh My? Có phải yêu Khinh My nhưng không với tới nên tìm đại bạn thân của Khinh My để kết hôn?

Cô lặng đi nhìn gương mặt cương nghị của anh, miệng đã mở nhưng không nói được lời nào.

“Thấy bảo có ảnh của tôi, ảnh nào? Tôi muốn xem!”

Nét mặt nghiêm trọng của anh tự nhiên dần ra, khẽ nhếch miệng cười, đẩy khung ảnh bằng bạc trên bàn về phía cô.

“Khốn kiếp, đây đâu phải tôi!”

Sinh nhật lần trước bị chụp trộm, một nửa mặt dính đầy bánh kem, lúc cười mắt chẳng thấy đâu chỉ thấy răng. Phía dưới còn có bức hình nhỏ, là cảnh khi tốt nghiệp nhưng chỉ trông thấy thân hình công kênh của cô. Anh ta chụp trộm? Tâm My mặt mày nhăn như khi nhìn bức ảnh: “Cô thư ký của anh nhờ bức ảnh này mà nhận ra em, cũng vào dạng hỏa nhân kim tinh”. [i][Ý chỉ có con mắt tinh tường, nhìn thấu tất cả mọi thứ dưới bất kỳ hình thức nguy trang nào.]/i]

“Có cách nửa đường cũng đánh hơi được em họ Hà hay họ Tổng.”

Tâm My không hiểu anh đang đùa hay còn có ý gì khác, quay khung ảnh lại chậm rãi nói: “Để tấm ảnh xấu hoắc thế này, lại còn không thèm hỏi ý kiến”.

Anh nhìn cô hồi lâu không nói, Tâm My đưa tay xoa mũi, nói giọng gian xảo: “Vốn định tới cãi nhau với anh, anh hết như bố em, hiền khô chẳng cấu giận bao giờ, chẳng cãi nhau nổi, đúng là vô vị”.

Anh chán nản: “Cãi nhau với anh về cái gì? Nhìn cái mặt hầm hầm kia, em vẫn trẻ con lắm. Nhưng được cái tốt bụng không thù dai, giống hệt chiếc vòng lửa tràn đầy năng lượng, thiêu cháy cả anh, nên anh còn dám tùy tiện đụng tới em sao?”.

“Anh, anh đang khen em đấy à?”, Tâm My ngẩn người nhìn anh, “Em không nghe rõ, anh, khen thêm lần nữa được không?”.

24. Chương 24

Chương 24: Bồi thuần khiết mới trân trọng

Tổng cá trê là một tên khốn kiếp!

Tốt bụng không thù dai, chụp nguyên cả cái mũ lên đầu, bảo cô làm sao có thể xấu bụng tiếp tục thù lâu đây? Thảo nào tính khí mẹ bạo ngược cổ quái, gặp phải bố, những người đàn ông hiền hòa như bọn họ, không bốc hỏa nổi, cứ nhịn cứ nhịn, vì thế tiền mãn kinh không đến sớm mới lạ!

Thế nhưng, chợt bàn tay ướt đầm mồ hôi của cô được bàn tay nào đó nắm chặt, khi ai đó hiển nhiên không bận tâm nắm tay cô ra khỏi phòng làm việc, khi ai đó cười hì hì như cáo già gật đầu tạm biệt mọi người trong công ty...

Tâm My như vừa hiểu ra điều gì, đột nhiên lặng đi: Khi cười cợt con sâu đáng thương bị biến thành tro nói không chừng lại là mình?

“Tĩnh chưa?”

“Á!”

“Đã hết giận chưa?”, Tổng Thư Ngu vỗ vỗ lên mặt, vạch cả mí mắt cô. Hà Tâm My như choàng tỉnh dậy khỏi ranh giới giữa sự sống và cái chết, vội hỏi: “Sao anh lại nằm trên giường?”.

“Không ngủ được nên đến tìm em để nói chuyện, nhưng thấy em ngủ rồi, anh cũng ngủ luôn”, trông anh có vẻ thần nhiên.

Hôm qua cô đã kiểm tra, cửa phòng khách rõ ràng đã khóa! Tâm My cắn góc chăn “mếu máo khổ sở” ngẫm nghĩ: Ý chí không kiên định, chỉ ú a ú ớ để anh dẫn về nhà, nếu tiếp tục thế này đài tưởng niệm của cô sớm muộn cũng không thể bảo toàn.

“Cậu em nhỏ này của anh sáng nào cũng ‘dậy’ sớm thế này sao?”, cô hơi lù lù lại.

“Cậu em nhỏ của anh nói, nó khổ lắm”, anh nheo mày, “Hay dọn tới chỗ anh chúng ta sống chung luôn, nhà em thuê trả lại, vì cũng có ở đó ngày nào đâu”.

Muốn cô dọn tới hang hùm ư? “Quên đi! Mẹ em tới tìm mà không thấy là tiêu luôn, anh giúp chôn cất em nhé?”

Anh lao tới, hé miệng để lộ nguyên hàm răng trắng bóc: “Thế hay anh chuyển tới chỗ em?”.

“Đồ lưu manh!”, Hà Tâm My nhìn anh khinh bỉ, “Thiển Thiển ở tòa soạn bọn em, vợ chồng người ta đăng ký xong mới được chính thức sống chung, anh học tập đi”.

Tổng Thư Ngu lu xù: “Lúc vội bảo mua vé thì không cho, đến lúc lên thuyền xin mua vé bổ sung cũng không được. Thế em muốn thế nào?”.

Tâm My mềm lòng, lấy chân chà chà lên chân anh: “Vậy đợi đến, đợi đến cuối năm có được không?”.

Anh nhướn mắt: “Cuối năm làm sao?”.

“Thì mua vé.”

Anh lặng thinh, Tâm My có phần hoang mang: Lẽ nào hối hận rồi.

“Cuối năm...”, anh đưa tay xoa cằm.

Cô nhìn anh, bộ dạng đáng thương: “Tháng Mười một?”.

“Ừ...”

“Tháng Mười...?”

Anh tiếp tục trầm ngâm.

“Tổng cá trê, không đồng ý thì thôi. Nếu chúng ta có thể sống tới năm 2100 thì tới lúc đó cũng được. Anh cứ suy nghĩ đi, em dậy đi làm đây.”

Cô giận dữ nhắc người leo xuống giường, liền bị anh kéo lại. Tổng Thư Ngu nhe hàm răng trắng sáng, nói phải giao kèo bằng miệng.

Tâm My chân tay giãy giụa không ngừng, đầu óc nghĩ ngợi lung tung: Bà đây không thua trong tay người, mà lại thua tấm ảnh nhìn không rõ mặt, hừ!

“Bảo bối của bố, tối qua sao con không về nhà?”

“Bố ơi... tối qua, tối qua con ở nhà Trần Uyển.”

“Mẹ đến chỗ con đưa đồ, chẳng thấy ai. Gọi hơn chục cuộc điện thoại mà thấy tắt máy suốt, nhóc con thật là! Làm bố mẹ lo cuống lên, nếu không gọi được điện thoại nữa bố mẹ đang định buổi trưa đi báo cảnh sát...”

A a a a, tên Tổng Thư Ngu chết tiệt, không có việc gì tối qua tắt điện thoại của mình làm gì chứ?

“Ông Hà, đưa điện thoại cho tôi.”

Tâm My vừa nghe tiếng mẹ trong điện thoại, tóc tai dựng ngược hết cả: “Mẹ!”

“Ranh con, sắp đầu ba đến nơi rồi vẫn không khiến bố mẹ bớt lo lắng chút nào, mẹ với bố nghĩ con có khả năng chăm sóc bản thân nên mới miễn cưỡng đồng ý để con dọn ra ngoài. Vậy mà kết quả còn gay go hơn cả khi ở nhà, giờ xã hội rối loạn phức tạp, cả đêm con không nghe điện thoại làm mẹ còn tưởng con bị cướp hay bị người ta hại, bị...”

Mẹ cô thở không ra hơi...

“Mẹ, con cũng không biết mẹ sẽ tới. Điện thoại hết pin mà lúc đó con lại ở nhà Trần Uyển.”

“Lần trước Tiểu Tuyết nói con có bạn trai rồi, có phải không nói thật cho mẹ biết đi.”

Nói? Không nói? Nói? Không nói?

“Đâu có đâu, không có thật mà.”

Mẹ cô thở phào: “Nếu có nhất định phải để mẹ check hàng trước đã, giờ xã hội phức tạp, con người khó lường lắm...”

Tâm My nhắm mắt, tên lưu manh, con cáo già Tổng Thư Ngu đáng là thứ phức tạp nhất rồi.

“Tổng cá trê, em muốn biết chuyện của anh, tất cả, từ nhỏ tới lớn.”

“Được, nhưng em phải cho anh biết khi nào em mới định nói cho mọi người trong nhà.”

Tâm My bĩu môi: “Có thể mà cũng ra điều kiện? Cùng lắm em kể hết chuyện từ nhỏ tới lớn cho anh”.

“Ranh con, em có việc gì mà anh không biết?”

“... Tình sử dạn dày của Hà Tâm My”, giọng cô sang sảng đầy khí thế.

Anh không nhịn nổi cười: “... Anh đang làm việc, tối về nhà hẵng chọc anh cười nhé?”.

Bực bội. Tình sử của cô là truyện cười? Vậy còn tình sử của anh?

“Tối em về nhà, nhà cửa không dọn dẹp dễ sinh bệnh.”

“Cũng được, tối anh đi ăn tiệc. Xe máy của em anh cho người đưa tới tòa soạn.”

Đồng ý dễ dàng thế sao? Tâm My bĩu môi.

Hiếm khi có được tự do từ thế lực hung bạo, Tâm My lên kế hoạch tối nay cày cuốc trên diễn đàn, nhưng hình như lâu rồi cũng chẳng có bài post nào hay ho. Lên trang giải trí, vừa nhìn thấy đã muốn thổ huyết, hoa hồng cô trồng đã bị mọt sạch, chỉ còn lại đồng lá khô trên mặt đất.

Lấy phải chồng tồi, kết bạn phải một lũ khốn kiếp, lên mạng giả lương dân chỉ chực làm thổ phỉ.

Mở lại nhật ký càng phát hỏa, khốn kiếp, còn có người dùng nick ảo quét sạch bông hoa cuối cùng của cô!

Tâm My hừng hực khí thế mở QQ tìm phần tử khủng bố Shin mũi dài để tính sổ nhưng Shin không có đó.

Tẻ nhạt quá đi mất thôi. Sau khi lượn đúng một trăm vòng trong phòng, lúc chuẩn bị thay quần áo để ngủ thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên.

“Tổng cá trê?”

Tổng Thư Ngu tựa người vào cửa, mỉm cười lịch thiệp. Bà cô đối diện thò đầu ra ngoài qua khe cửa nói: “Tiểu Hà, bạn trai tới rồi kìa”.

Tâm My nghĩ bụng, cô nói thể thừa quá, vừa cười gượng nói vâng ạ vừa đỡ Tổng Thư Ngu toàn thân bốc mùi rượu bước vào trong.

Đóng cửa xong, cô vỗ mạnh vào mặt Tổng Thư Ngu: “Đừng có giả vờ giả vịt, anh đùa kiểu gì đây hả?”.

Tổng Thư Ngu vẫn giữ nụ cười lịch thiệp, càng cười càng tươi.

Cô liền quăng anh lên giường: “Còn cười nữa tôi vứt anh xuống cầu thang rồi đứng đây mà cười nhé”.

Tổng Thư Ngu cười hì hì đưa tay ôm vuốt má cô: “Bé con, đáng yêu quá”.

Tâm My cáu tiết, uống nhiều thật sao?

“Á, đừng có giẫm lên ga giường của tôi”, cô lao tới ôm lấy chân anh. Tay anh mới tháo được một bên giày liền dừng lại ôm chầm lấy eo cô, tư thế này vô cùng gợi tình.

“Đồ lưu manh, định mượn rượu giả điên.” Chợt chiếc giày bay tới, Tổng Thư Ngu né nhanh như chớp nhưng cuối cùng nó vẫn đáp cạnh đầu anh.

Tâm My nghiêng rằng: “Quả nhiên là giả vờ”.

“Giả vờ đâu, uống nhiều thật mà”, Tổng Thư Ngu xoa hai bên thái dương, mặt mũi méo máo hỏi, “Có nước không?”.

Tâm My hết cần móng tay đến mút ngón tay, thể này không được, tối qua mẹ vừa tới kiểm tra, suýt chút nữa bị bắt quả tang: “Mười hai giờ rồi, anh không về nhà à?”.

Mất anh ti hí: “Để anh ngủ thêm lúc nữa”.

Cô ngồi một mình trên ghế miện cắn móng tay, mắt bắt đầu thiêu thiêu gà gât.

“Tâm My.”

Cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu.

Anh mắt anh dịu dàng long lanh như giọt nước: “Sợ cái gì?”.

Cô rướn cổ toan nói “sợ sợ cái đỉnh”, rồi chợt lại nghĩ một lúc mới nói: “Sợ anh giả say hại người, sợ anh lấy em làm trò đùa”. Sợ không thể gánh vác được tất cả hậu quả của những sai lầm trong phút chốc.

“Em nghĩ anh đang đùa sao? Đừng ngốc nữa”, anh cười, đưa tay nhéo mũi cô, “Yêu em là thật, muốn lấy em cũng là thật. Nói một cách gần gũi hơn phải là muốn sống nửa đời còn lại với em”.

Cô lặng người nhìn anh: “Tại sao lại là em, mà không phải người khác?”.

“Bởi tình cảm của em rất thuần khiết.” cô chớp mắt.

“Bởi thuần khiết nên mới đáng trân trọng”, anh nhìn cô vẫn chớp mắt liên hồi vẻ không hiểu thì chán nản dang tay, “Đừng nghĩ nữa, em đã buồn ngủ chịu không nổi nữa rồi, ngủ trước đi”.

Cô nhìn anh vòng tay một lúc, mới lục tục nằm xuống: “Không được mượn rượu giả trò”.

“Được”, anh đồng ý, đôi môi khê hôn lên tóc cô, nói, “Ngủ đi, anh không làm gì em đâu. Ranh con, phải tập tin anh đi. Những chuyện lúc bình thường chỉ là cố tình chọc em, nhìn em xù lông anh thích”.

“Anh hư lắm, Tổng cá trê.”

“Ừ, anh hư.”

“Ngày mai phải dậy sớm”, cô bắt đầu lơ mơ, “Tối qua mẹ em tới tìm, bị mẹ phát hiện là toi đời”.

“Được”, anh nhẹ nhàng xoa lưng cô, “Ngày mai anh còn phải về nhà lấy xe”.

“Em đưa anh đi”, cô cố lấy tinh thần.

“Bằng xe máy?”

Cô ừ một tiếng.

Tổng Thư Ngu tưởng tượng cảnh hai người chen nhau trên chiếc xe bé tẹo miễn cưỡng mỉm cười: “Được, em đưa anh đi”.

Cô đáp lại bằng một hơi thở dài.

Anh cười khở, còn cô lại không hề biết mình ngủ rất hỗn, phần dưới lại thế, cái chân to mập vòng cuốn lấy anh, tay và ngực chạm sát ngực anh, khe pháp phòng theo từng nhịp thở. Anh tự chuốc vạ vào thân, giờ đành cam tâm tình nguyện.

25. Chương 25

Chương 25: Chẳng qua muốn biết lòng anh

Tình cảm của em thật thuần khiết, bởi thuần khiết nên mới đáng trân trọng.

Tâm My cứ nghĩ mãi về câu nói đó, vênh mặt đắc ý. Tên Tổng cá trê không hổ danh kiếm tiền bằng cái miệng, thật biết cách nịnh để người ta vui lòng.

“Tiểu My?”

“My?”, đối phương kinh ngạc, bên cạnh hình như còn có tiếng cười nói hi hi ha ha của lũ trẻ, “Cuối cùng cậu cũng gọi điện cho tớ”.

“Ai nói thế? Lần trước gọi điện nhưng cậu không ở nhà mà.”

“Đó là chuyện của tháng trước, tớ lên núi cũng được gần chục ngày còn gì, cậu thử tính mà xem.”

Trước trán Tâm My hiện nguyên một giọt mồ hôi to tổ chẳng, gần đây siêu nhân đã bị quái thú chiếm toàn bộ thời gian, “Tớ nhầm rồi sao, cậu cũng biết nếu tớ không bị hạ nhục thì chẳng bao giờ nói đến câu thứ hai”.

“Thôi tớ xin cậu, tớ không dám nữa đâu”, Khinh My cười ha ha xong mới nói, “Đồ lần trước nhờ người đem tới tớ nhận được rồi”.

“Dạo này khỏe không? Anh ấy cũng ở Quý Tây?” Họ đều biết người được nói đến là ai.

“Khỏe, rất khỏe. Anh ấy có, đang ở bên cạnh tớ đây này.”

“... Vậy thì tốt. My, cậu vui lắm phải không?”

“Đương nhiên. Còn cậu? Tâm My, có phải có chuyện gì không?”, Khinh My thắc mắc.

“Đâu có, mình cũng vui lắm.” Nhưng sao cô luôn thấy niềm hạnh phúc của mình được lấy từ chỗ Khinh My? “Tớ rất khỏe.”

“Cậu còn ngày phép không? Nếu còn thì tới đây chơi mấy ngày. Lão Tổng nói cuối tháng đến, có thể đi cùng anh ấy.” Tâm My lạng người, tại sao cô không biết? Tại sao việc của anh cô luôn là người biết sau cùng?

“Hà Tâm My...”

“Em bạn, dạo này rất bạn.”

Hà Tâm My chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình như bị thôi miên, đầu vùi trong cát giả bộ thái bình thế này.

“Em giả vờ bạn được mấy hôm rồi?” Còn nhớ hôm đó trước sự chứng kiến của bàn dân thiên hạ, anh xách mũ bảo hiểm, mặc bộ lễ nhàu như cái muối khô bước vào đại sảnh tập đoàn đầu tư An Tín, rồi còn ngoái đầu nháy mắt với cô nữa chứ. Khi ấy cô ngoác miệng cười không khép nổi, thế mà đến tối thái độ của anh đã khác hẳn.

“Không phải hôm nay anh rảnh để đến phá em, em định trốn anh mấy hôm nữa?”

Đã qua giờ tan tầm nên bãi đỗ xe chẳng còn ai. Tâm My sợ tốc độ truyền tin của tòa soạn nhanh như vận tốc ánh sáng liền ngó nghiêng tứ phía mới yên tâm đến chỗ xe mình, ai ngờ Tổng Thư Ngu đã ngồi chễm chệ trên đó.

Tính cô lúc bình thường vốn hoạt bát, bỗng nhiên trầm lắng khiến anh không quen. Ranh con nhất định đang rất bức mình chuyện gì đó.

“Anh đã làm sai chuyện gì à?”, anh cúi đầu ngang bằng mặt cô, khẽ hỏi.

“Tôi muốn về nhà, mẹ tôi phần cơm rồi.” Trời nóng, một thoáng đã thấy cô mồ hôi đầm đìa khiến lòng anh càng thêm lo lắng.

“Vậy đưa anh đi đâu cũng được.”

“Anh có xe mà! Hôm nay lại thích du hí kiểu bình dân hả?”, cô không nhịn được bèn gân cổ lên nói.

Tổng Thư Ngu thấy thế bật cười, đưa tay lên nghịch tóc cô.

“Xéo đi!”

Nụ cười anh dần khép lại, lặng lẽ nhìn cô đội mũ bảo hiểm. “Cô Hà biết chuyện rồi hả?” Ngoài chuyện đó, anh không nghĩ ra được lý do nào khác.

“Tránh ra tôi phải về nhà.”

Anh ngồi đó lặng thinh.

Cô đá đá chân nhưng anh vẫn ngồi. Cầm chìa khóa vào, cô nói: “Anh không có mũ bảo hiểm, gặp cảnh sát giao thông thì đi mà tự nộp tiền phạt”.

“Đừng có ôm eo tôi, buồn.”

Giọng của cô bay theo làn gió nên anh chẳng nghe rõ, bèn ngồi sát hơn hỏi cô nói gì.

Tâm My lườm một cái, cố nhịn, tâm trạng bức bối tiếp tục lái xe về khu nhà phía đông.

Men theo đoàn xe nên tránh được hai đèn đỏ, đến đèn đỏ thứ ba phải đợi mất hơn một phút. Tâm My đang đếm thời gian, bỗng thấy chú cảnh sát giao thông bước tới, cô cuống cuống kêu: “Tổng cá trê, xuống xe mau”. Tổng Thư Ngu giả bộ không nghe thấy.

Còn chưa kịp nói đến lần thứ hai, chú cảnh sát giao thông đã đứng ngay trước mặt: “Không muốn sống nữa hả? Đúng giờ cao điểm mà hai người ngồi trên chiếc xe bé tí thế này à? Lại còn là bánh mì kẹp thịt cỡ bự nữa chứ, đến mũ bảo hiểm cũng không thèm đội? Muốn làm đáng hả?”.

Tổng Thư Ngu xuống xe, mở miệng hỏi tiền phạt bao nhiêu, chuẩn bị rút tiền thanh toán.

Chú cảnh sát giao thông nói: “Lại đây cầm cờ đỏ nè, đứng bên đường phát cờ thôi còi, phải phổ cập một bạn về quy tắc giao thông mới được”.

Hà Tâm My trợn mắt nhìn Tổng Thư Ngu. Cô đang hí ha hí hửng, chú cảnh sát lại nói: “Còn cả cô nữa, cười gì mà cười? Xuống đây, dắt xe qua vạch dành cho người đi bộ”.

Tâm My gào lên: “Chú ơi, cháu không quen người này đâu ạ”.

Tổng Thư Ngu nghiêng răng ken két: “Hà Tâm My, đồ ranh con...”.

“Nói cái gì? Cả hai lại đây.”

Đứng hai bên đường, bụi đầy người, hai người tay cầm cờ chân giẫm lên mặt đường nóng bỏng, đèn vừa chuyển xanh xe chạy vun vút, bụi tung mù mịt. Tâm My bực bội nhìn sang bên kia đường, sắc mặt Tổng Thư Ngu cũng chẳng dễ coi hơn là mấy.

Đồ cá ươn, tiện thể muối thành cá khô luôn.

Đột nhiên cô nghĩ ra, quay người lấy chiếc máy ảnh trong túi, hướng thẳng vào bộ mặt bơ phờ của Tổng Thư Ngu để chụp. Ngày mai dán ở chỗ thang máy khu An Thành, ha ha...

Hà Tâm My tâm trạng hí hửng, lá cờ nhỏ trên tay hươ đi hươ lại liên hồi: “Qua đường, nhìn trái ngó phải, mọi người đi đúng làn đường...”.

Một giờ sau tiếng còi huyết vang, hai kẻ gặp hạn như được ân xá liền lao nhanh tới. Chú cảnh sát cười thân thiện: “Được lắm, biểu hiện rất tốt, tôn trọng luật lệ giao thông vì sự an toàn của mọi người, vì lợi ích quốc gia, công đức ngàn năm...”.

Hai người gặp vận xui đánh mất khinh thường sang nhìn, đại ca à, vấn đề của anh không phải pháp luật, vấn đề của anh là cô đơn!

“Chú ơi, chúng cháu đi được chưa ạ?”, dưới màn mưa nước bọt, Tâm My lí nhí nhìn ngón tay hỏi.

Chú cảnh sát phẩy tay: “Về đi, về nhà ăn cơm sớm chút”.

“Anh đi đâu đấy?”

“Có đói không? Tìm chỗ nào ăn đã.”

Tâm My trầm nghĩ, đã cãi nhau xong đâu, làm gì có chuyện ngừng chiến nhanh thế?

“Không đói, tôi về nhà ăn, anh tìm người khác đi.”

Tổng Thư Ngu ngán ngẩm thở dài: “Ranh con, vì em mà bị xấu mặt cỡ này anh cũng làm rồi, thế mà còn chưa chịu nguôi giận?”.

Không nói chữ “vì” còn thấy thoải mái, lại nói vì cô khiến cô càng thêm điên tiết: “Anh tự đi mà tìm! Ai vì ai phải xấu mặt? Không phải anh xỏ lá thì sao tôi cũng phải chịu phạt đứng cùng anh một tiếng đồng hồ để ăn một bụng khói hủ? Tránh ra!”.

Cô nghe rõ mồn một tiếng anh nghiêng răng ken két, cảm giác như sắp nghiêng mồn răng đến nơi.

Tiếng ồn từ những làn xe dần dịu bớt, bên tai chỉ còn nghe thấy hơi thở anh đang cố kiềm chế. Cô cắm chìa khóa vào ổ, không nhìn được liền ngoái đầu hét rằng: “Cái gì mà vì tôi chứ? Lập cái nick ra vẽ nhơ nhẽ, ra vẽ nhân từ, ra vẽ tình anh, ra vẽ thánh nhân, ra vẽ si tình, bóc mặt nạ ra thì đến một nửa chân chính cũng chẳng có, nói chuyện không thật thà tấm lòng chẳng thành khẩn, đức hạnh mỏng mà ngồi ngôi cao, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, có biết bao nhiêu người bị anh bịt mắt rồi, đến cả tôi...”.

“Đến cả tôi làm sao? Nói hết đi”, anh gượng cười cố nén giận.

“Tránh ra”, cô khởi động máy, lao thẳng đến đám người tò mò đang bu quanh mà hét lớn: “Nhìn gì mà nhìn? Biến hết, biến hết đi!”.

“Ranh con, có gì thì từ từ nói, cả buổi em cứ chỉ thẳng mũi tôi chửi, cuối cùng cũng chẳng hiểu mô tê thế nào.”

Lúc anh càng cáu giận lại càng trở nên điềm tĩnh, càng điềm tĩnh thì khiến Tâm My càng thêm bốc hỏa: “Tôi chỉ hỏi một câu thôi, mấy hôm nữa anh định đi đâu?”.

Anh nghĩ kỹ: “Phải đi công tác hai lần, một lần về miền Nam, một lần đi Quý Tây”.

“Đi tìm Tiểu My tại sao không nói cho tôi biết, tại sao không hỏi tôi có đi hay không?” Cô quên mất hỏi đến tận câu thứ hai thứ ba.

Anh hoang mang không hiểu: “Công việc của anh cũng phải báo cáo chi tiết cho em sao?”.

Công việc, công việc. Cô phì phà phì phò như để xả bớt hỏa khí trong người ra: “Lấy việc công làm việc tư”.

Tổng Thư Ngu không nghe thấy cô nói gì, “Tâm My, em nói rõ ràng ra xem nào, bảo anh không thật thà, mà bạn trên MSN rồi danh bạ điện thoại, danh sách bạn học, tài khoản cá nhân trên trang web công ty cũng cho em xem rồi, đến cả mật khẩu và tài khoản ngân hàng cũng nói cho em biết, còn có gì em chưa yên tâm?”.

Cô há hốc miệng, rồi từ từ khép lại. Biết mấy thứ đó làm quái gì, điều tôi muốn biết chỉ là lòng anh thôi.

“Tổng cá trê, người anh thực sự yêu là ai? Là Tiểu My có phải không?”

Câu vừa rồi như sét đánh ngang trời khiến Tổng Thư Ngu choáng váng, mặt mũi tối sầm.

“Anh đối với cô ấy từ trước đã vậy, có cái gì tốt cũng nghĩ đến cô ấy đầu tiên, còn tôi lượm chỗ thừa; đi đâu hai người cũng quấn lấy nhau, còn tôi làm cái đuôi ở phía sau; không thấy cô ấy nữa, anh và chú Diệp đau lòng như nhau; cô ấy về rồi, năm nào anh cũng đi Quý Tây hai ba lần. Anh bỏ việc ở Đại học Đông Nam sang An Thành, nói với tôi là tiết kiệm tiền, tiền anh tiết kiệm còn chưa đủ sao? Chẳng qua anh chỉ muốn vì cô ấy mà làm việc, làm trâu làm ngựa tiết kiệm tiền cho quỹ tài trợ. Tôi...”, cô sụt sịt mũi, dòng lệ nơi khóe mắt chực trào, tiếp tục nói, “Anh nói tình cảm của tôi rất thuần khiết, tình cảm của anh thì sao? Sau này cứ phải để một người chen giữa mà sống sao?”.

Tổng Thư Ngu cau mặt, nhìn dáng vẻ uất ức của cô hồi lâu, cuối cùng không nhịn được liền bật cười: “Anh nói trong đầu em một nửa là mỳ còn một nửa là nước cũng không sai, chẳng phải hồ dán thì là cái gì? Đúng là anh có tình cảm với Tiểu My, nhưng tình cảm đó khác với tình cảm anh dành cho em”.

“Yêu cô ấy nhiều còn yêu tôi ít hơn?”, cô bặm môi, nước mắt rơi lã chã hỏi.

Tổng Thư Ngu thấy cô như thế thì bất giác không biết phải làm thế nào, bước đến vòng tay ôm cô vào lòng, “Không thấy đứng trên đường rất nóng sao? Tìm chỗ nào đó ăn cơm trước đã”.

26. Chương 26

Chương 26: Lấy hần ta, rồi ăn cho hần sặt nghiệp mới được

Luồng gió mát của máy lạnh thổi tới khiến cơ thể nhẽ nhại mồ hôi của Hà Tâm My thoáng run lên vì lạnh. Cô lặng lẽ liếc nhìn khoảng áo ở chỗ nách đang ướt đầm, rồi dòm sang Tổng Thư Ngu đối diện, thấy cũng giống cô. Một tiếng đồng hồ cả hai người phải hít khói xe, khiến ai nấy đều tâm trạng ảm ức, tức tối. Dù vậy nhưng nhìn anh lúc này giống như chú rùa sáng sớm mới ra khỏi hang để hít sương, sạch sẽ và tinh tươm, còn cô hết con cá trạch vùng vẫy hớn hở trong sinh lầy, mặt mũi lấm lem bụi đất.

Mãi đến lúc hơn nửa đĩa mỳ Ý mau chóng bị quét sạch, mới thấy dạ dày đỡ réo chút ít.

Thế mà tên ngồi đối diện bình tĩnh thư thái cắt bíp tết, Tâm My thầm bĩu môi: Nửa tiếng trước còn đứng vật vờ cầm cờ ngoài đường, giờ còn ra vẻ rùa biển.

Tổng Thư Ngu ngước mắt, mỉm cười: “Muốn chén cả anh thì nói đi, trân trân nhìn gì”.

Cô nhăn mặt, từ chối sự cám dỗ của món ăn.

“Muốn cùng anh đi thăm Tiểu My phải không? Cũng chẳng nhiều nhận gì, nếu em xin nghỉ phép thì anh đặt thêm vé là được mà.”

Sự né tránh của anh khiến Tâm My càng phát điên: “Nếu muốn đi thì mình tôi đi cũng được, tiền đặt vé máy bay tôi cũng có. Chỉ là tôi...”.

Anh cắt miếng bíp tết rồi gấp vào đĩa của cô, sau đó dừng lại nhìn.

Cô nhắm mắt, bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi giống như quay vòng vòng trong mê cung mãi tới khi mặt trời xuống núi mới tìm được một lối ra, thì đi đến cuối con đường chợt phát hiện hóa ra vẫn là ngõ cụt.

“Ranh con, cũng biết ghen à?”, anh cười nói.

Tâm My đưa mắt ti hí liếc nhìn anh: “Đừng châm chọc tôi, tôi xấu tính lắm”.

Anh nghiêm mặt: “Mười năm trước vẫn còn là mấy cô nhóc vắt mũi chưa sạch, anh có thích Tiểu My hơn chút cũng rất bình thường. Cô ấy không cha không mẹ, cô đơn lạc lõng, anh quan tâm hơn chút, thế mà em ghi hận đến tận giờ hả?”.

Tâm My ngậm thìa bất động.

“Quanh em có biết bao người yêu chiều, chuyện em đau đầu nhất là làm sao thoát khỏi tầm ngắm của mẹ để chạy đi chơi. Em có biết nỗi khổ lớn nhất trong lòng Tiểu My là gì không?”

“Anh cũng biết ư?”, cô lí nhí hỏi.

Anh lặng đi một lát, mãi sau mới tiếp lời: “Khi ấy, điều anh sợ nhất là cô ấy tự sát”.

Tâm My không nói gì. Trong hai năm lớp Mười một và Mười hai, Tiểu My gây xộc hấn đi, cô vẫn nghĩ là do áp lực thi cử, đợi mãi đến mấy năm sau khi Tiểu My mất tích trở về, cô mới biết lý do tại sao. Thế nhưng mối quan hệ giữa Tiểu My và chú cô luôn là đề tài cấm kỵ, tuy không nói nhưng trong lòng cô đều rõ chuyện của hai người họ. Vì thế cô hiểu lý do tại sao Tống Thư Ngu lại sợ Tiểu My tự sát.

“Còn không hiểu sao?”

Cô phồng mang nhưng vẫn không tài nào biết cách biểu lộ tâm trạng của bản thân lúc này. Một đứa trẻ còn biết khóc để đòi kẹo ăn, còn cô chẳng khi nào tỏ vẻ thiếu nữ bất hạnh u sầu như người khác. Trời sinh ra cô đã cục mịch thô lỗ, chỉ biết há hốc miệng cười làm trò hề cho thiên hạ. “Đáng

đời tôi chẳng ai thêm yêu, tôi chỉ là một con ngốc, tôi không thêm một mối tình chung.”

“Tâm My, em nói vậy là không công bằng với Tiểu My”, giọng anh có phần nghiêm khắc.

Điều cô muốn đâu phải sự công bằng.

“Không phải sao? Anh đối với Tiểu My cũng tốt, với Trần Uyển cũng tốt, cách nói chuyện cũng dịu dàng dàng thân thân thiết thiết, chỉ với mình tôi là lúc nào cũng cười nhạo châm chọc đàn áp, tôi có được ngày hôm nay công đầu tiên là phải nhờ mẹ tôi tu luyện chín tháng mười ngày mà thành, cho nên sức chống đỡ vô cùng mạnh mẽ, nếu là người khác liệu có thể chịu đựng được sự giày vò mấy chục năm nay của anh dù chỉ một ngày không. Nói yêu tôi, tại sao tôi chẳng thấy gì cả? Còn nữa, Tiểu My đã có người yêu, anh còn chạy đến Quý Tây làm gì? Có chạy đến đó nữa cô ấy cũng không yêu anh đâu.”

Tống Thư Ngu quét ánh nhìn hiếu kỳ sang bàn bên, hai tay ôm mặt, ngán ngẩm nói: “Bà chị à, em đi Quý Tây là vì công việc, ông Diệp là sếp lớn, đâu cần chuyện lớn chuyện nhỏ cũng phải báo cáo? Huống hồ em cũng đã đồng ý cuối năm kết hôn, tính thử xem còn bao nhiêu ngày nữa? Em chẳng lo nổi việc gì, nhà cửa, thái độ mọi người trong nhà, sắp xếp hôn lễ... Em không lo vậy để anh lo. Nhưng anh cũng cần thời gian, anh không kéo ông Diệp về, ai sẽ xử lý ở An Thành?”.

“Anh yêu thương Tiểu My, yêu thương cô ấy như người em gái, yêu em là...”, anh không giỏi bày tỏ giải thích với người khác, nhưng khi nhìn cặp mắt tội nghiệp đáng thương như cún con của cô, anh tiếp tục, “Trước đây không nói, từ năm thứ hai thứ ba cho tới bây giờ, em không thấy chút khác biệt nào khi tình cảm anh dành cho em không giống với những người khác sao?”.

Cô lắc đầu.

Tống Thư Ngu không từ bỏ: “Một chút cũng không có?”.

Tâm My lưỡng lự gật đầu: “Không giống thật, toàn bắt nạt tôi”.

Cầm anh suất chút nữa rút thẳng xuống đĩa.

“Không phải sao? Cười tôi ngực bự ọc ngấn, rồi cái gì mà ‘Có thứ được gọi là phân, người đi trước không cần thận đánh rơi, em là người thả sức nhặt nó lên đấy, thế nên càng nhặt càng màu mỡ thế này’ là ai nói? Còn nữa, trước đây trong giờ học anh toàn cố tình gọi tôi lên, biết thừa tôi không đến muộn thì cũng đang ngủ; năm thứ ba anh còn dọa tôi có nguy cơ học lại môn của anh, rồi bắt tôi làm nô bộc dọn dẹp nhà cửa, giặt mớ bát tất hôi hám của anh; còn nhớ hồi tới Tây Hà chơi, anh biết thừa tôi chết mê chết mệt anh chàng lớp trưởng lớp bên cạnh, thế mà còn cố ý ngồi cạnh rồi vứt đồng ảnh đòi truy của anh cho tôi, lại lớn tiếng gào lên: ‘Hà Tâm My, em xem mấy thứ đó sẽ hủy hoại đầu óc ngây thơ trong sáng’, khiến tất cả mọi người đều khinh ghét tôi; vì mẹ tôi giới thiệu cho anh mấy cô chân dài, nên anh trả công bằng cách bảo mẹ động viên tôi tham gia cuộc thi hùng biện toàn trường, khiến mẹ tôi hứng chí bắt tôi tham gia bằng được, anh không biết cứ lên sân khấu hai chân tôi đã run như cây sậy à? Chẳng phải anh báo thù sao? Luận văn tốt nghiệp tôi chép chưa được hai ngàn từ, thế mà anh đã dọa nói tôi không tốt nghiệp được phải học lại, chẳng phải anh từng giúp tôi viết lại cả một bản, rồi sau đó ngón trỏ hai năm tiền mừng tuổi của tôi sao; nói đến ăn, tôi thích cái gì là anh giành cái đó, tôi giành không lại anh, anh còn cố ý ăn tốp ta tốp tép để chọc tức tôi...”, Tâm My càng nói càng hăng, gấp trả hết đồng thịt bò lại đĩa anh, “Trả lại anh tất”.

Tổng Thư Ngu chỉ còn biết nhìn cô với bộ mặt “Quý thần ơi, cứu con với”.

“Còn chuyện nữa cũng mới gần đây thôi, giúp anh chuyển nhà, dọn dẹp, rồi đúng ngày sinh nhật suất chút nữa bị anh...”

“Suýt chút nữa cái gì?”, anh cười ranh mãnh.

Hà Tâm My tức khí trợn mắt nhìn: “Còn cả khi này, đứng giữa đường làm mất hết cả sĩ diện!”.

“Nhưng em không thấy, nghĩ lại tất cả những việc đó đều rất thú vị sao?”

Hơ... thú vị? Hình như có, một, chút...

Anh lắc đầu, thở dài ngao ngán: “Chưa từng gặp loài động vật nào có bộ não cấu tạo giống như em”. Rồi anh đột ngột đứng lên, nhào người qua bàn hôn lên môi cô, sau đó ngồi xuống, đắc ý cười ha ha.

Cô chết lặng, liếm liếm môi dưới, cảm giác chạm nhẹ khi này vẫn còn đây: “Làm gì đấy?”.

“Thích thì hôn, giống như thích thì bắt nạt em vậy.”

Hà Tâm My suy sụp.

“Nhóc con” Hà Tâm My dưới sự khủng bố của mớ lý luận tình yêu quái gở trái ngược với người thường của thầy giáo Tổng, cô trở về nhà trong trạng thái vô cùng mơ hồ.

“Thế này là sao?”, ông bà Hà nhìn nhau không nói, rồi cùng nhìn bước chân như bay của Tâm My đang đi thẳng vào phòng.

“Cục cưng, cục cưng?”, ba cô gõ cửa.

“Con khỏe lắm, vẫn còn sống”, cô nằm trên giường rên rĩ như người sắp từ già cõi đời.

Nửa mạng còn sống nhắc rằng điện thoại cô đang kêu, cô lê tấm thân mềm nhũn ra lấy.

“Về nhà rồi thì đi ngủ sớm nhé, ngày mai nhớ xin sếp tổng nghỉ phép, anh bảo thư ký đặt thêm một vé, thứ Tư đi, thứ Hai sẽ về. Đồ đạc không cần mang nhiều, à, nhớ mang theo một chiếc áo ấm, trên núi nhiệt độ thấp. Còn nữa, mang quà gì đó cho Tiểu My, nghĩ nhanh lên, nói sớm anh biết để còn chuẩn bị.”

Anh nói hết một câu, cô ưỡn oải gật đầu một lần.

“Đã biết chưa? Nhớ hết chưa?”

“Á? Em đi thật hả?”, lúc này cô mới phản ứng lại.

Anh cười: “Coi như tuần trăng mật trước của chúng ta”.

Cô mắng anh nói linh tinh rồi cúp máy, lúc nghĩ lại, liền đâm vào ngực thùm thụp, “A a a a...”.

Hà Tâm My, may anh minh nhất thế, lại bị Tống cá trê giở trò rồi.

“Cực cực? Còn sống không?” Ba cô chắc đang đứng canh ở cửa, nghe thấy bên trong kêu ré lên như lợn bị chọc tiết lại đập cửa lần nữa.

“Con... còn... thở đây.”

Tâm My ôm gối cắn xé điên loạn, nghĩ cô anh minh thần võ, cả đời này cũng chỉ có hai việc là không thể (cái này không được, cái kia cũng không được), sao hết lần này đến lần khác đều rơi vào tay Tống Thư Ngụ? Trước lúc ăn cơm, cô không tính sẽ hỏi anh rốt cuộc anh yêu ai, rốt cuộc yêu ai nhiều hơn, rốt cuộc có yêu cô tới mức muốn kết hôn với cô bằng được hay không? Nhưng sao mới bị hấn cho ăn vài đường thái cực quyền đã ngã nhào ra thế này?

Cô đang ăn mỳ Ý bỏ thêm vài con ốc, lẽ nào ăn xong bộ ốc cũng xoắn lại thành một đoạn ngắn ngắn thế này?

Rõ ràng công tố viên là cô, hấn ta một chưởng càn khôn đại na di, đến sau cùng người hùng hồn tranh luận vẫn là cô.

Mình... mình... Hà Tâm My lấy gối trùm kín đầu làm tường chắn, mình không thể cam chịu được nữa!!!

Gấu hung bạo: Shin!

Shin: Đây!

Gấu hung bạo: Anh có kinh nghiệm yêu đương không? Shin: ... Có.

Gấu hung bạo: Mấy lần?

Shin: ... Những vấn đề quá riêng tư tôi thường chỉ nói chuyện với người yêu.

Gấu hung bạo: Xì. Ra về.

Shin: Sao lại hỏi chuyện này?

Gấu hung bạo: Chỉ là muốn chứng thực chút xíu, anh có phải người quyền thế thuộc cấp “nhà gạch” [i][Nguyên văn là ... zhuanjia tức là nhà gạch, nhưng từ này lại đồng âm với ... zhuanjia là chuyên gia. Ở đây nhân vật sử dụng từ đồng âm với hàm nghĩa để hạ thấp đối phương.]/i hay “gọi thú” [i][Nguyên văn là ... jiao shou tức là gọi thú, đồng âm với ... jiaoshou nghĩa là giáo sư. Ở đây nhân vật chính cố tình hạ thấp đối phương.]/i không, nếu đúng, tôi có vấn đề muốn thỉnh giáo.

Shin: Hờ, nghe nói có người đã từng gọi mình là “nhà gạch gọi thú”.

Gấu hung bạo: Thế là tốt, thế là tốt.

Shin: ?

Gấu hung bạo: Đợi tôi nghĩ xem nên nói thế nào... Chuyện là thế này, đàn ông các anh khi yêu một người thường biểu hiện thế nào? Không phải tình yêu thông thường đâu nhé.

Shin:... Mỗi người mỗi khác.

Gấu hung bạo: Choáng, câu trả lời này quá chung chung.

Shin: ...

Gấu hung bạo: Chẳng phải tặng hoa, tặng quà, rồi đưa đi đón về, nói lời đường mật, như “Đôi mắt em như vì sao trên trời” kiểu vậy sao?

Shin:... Cô thích mấy thứ đó?

Gấu hung bạo: Chết đi, tôi đang hỏi anh kia mà!

Shin: Có nhiều cách để thể hiện tình yêu với một người, cũng có kiểu vợ chồng thường ngày sống đơn giản xuề xòa, nhưng lúc cần thiết vì người kia đến tính mạng họ cũng sẵn sàng hy sinh.

Gấu hung bạo: Sặc! Nhưng bây giờ làm gì có lũ lụt và đâu có động đất, sức khỏe tôi cũng rất tốt chẳng cần ai phải hiến máu, hiến thận hay hiến ngực, vậy làm sao tôi biết được một người đàn ông thực sự yêu mình?

Shin: Tôi còn toát mồ hôi hơn cả cô đây nè! ... Tôi nghĩ cô nên hỏi chính bản thân mình.

Gấu hung bạo: ... Luôn hiểu đối phương sẽ biết phải làm gì!

Cách đó mây cây số, Tổng Thư Ngu ngồi uống cà phê, lắc đầu ngao ngán: Bộ não này có cấu tạo...

Gấu hung bạo: Anh đi đâu rồi?

Shin: Đây. Cô nghĩ kỹ xem, người đó có phải lúc nào cũng xuất hiện trong cuộc sống của cô, có phải khi nào cũng tích cực chứng minh cho cô thấy sự tồn tại của anh ta, có phải lần nào trông thấy cô, anh ta cũng nở nụ cười rạng rỡ nhất? Đại loại thế.

Gấu hung bạo: Tươi rói (Kiểu như thế)...

Shin: Ai đã nói yêu cô?

Gấu hung bạo: Người đó, có một người, người nói chuyện kết hôn ấy.

Shin: Còn cô?

Gấu hung bạo: Ừm...

Cách đó vài cây số, Tổng Thư Ngu nắm chặt bàn tay một cách vô thức.

Gấu hung bạo: Hình như có một chút... Chẳng hiểu sao nửa đêm không ngủ được, hay đang nghĩ về anh ta?

Cách đó vài cây số, Tổng Thư Ngu nhoẻn miệng cười.

Gấu hung bạo: Một tên “đực rựa” chuyên ức hiếp, chà đạp, sỉ nhục tôi lại chính là tên “đực rựa” ngạo nghễ nói yêu tôi. (Trên mặt “Nước mắt hai hàng”) Trước mắt tôi có hai cách giải quyết: Một là không đếm xỉa đến hắn; hai là lấy hắn ta, rồi ăn cho hắn sạt nghiệp! Ừ, đúng rồi, còn có một cách nữa, lấy hắn ta rồi gây chuyện ly hôn để cuỗm nửa gia tài! Anh nói xem cách nào hay hơn?

Cách đó mây cây số, ngậm cà phê vừa đưa vào miệng đã phun đầy trên màn hình máy tính.

Bên ngoài cửa sổ, một đàn quạ bay qua.

27. Chương 27

Chương 27: Diệt giàu cứu nghèo, lấy thân nuôi hổ

Trong diễn đàn có một câu nói kinh điển... Muốn kết thúc một cuộc tình, hãy sống thử cùng anh ta; muốn bắt đầu một cuộc tình, hãy cùng anh ta đi du lịch!

“Có phải lần đầu tiên đi máy bay đâu, trông em phần khích chưa kìa.”

“Nhưng là lần đầu tiên em ngồi khoang hạng nhất”, Tâm My nhìn trái ngó phải, “Phúc lợi ở An Thành tốt đến thế sao? Bay nội địa cũng phải đặt ngồi khoang hạng nhất?”

“Chịu, ai bảo anh chân dài”, để tặng thêm vẻ biểu cảm, Tổng Thư Ngu lười biếng duỗi thẳng đôi chân.

Dạo này anh hiếm khi được ăn bận thoải mái, chiếc quần jean ôm chặt cặp đùi rắn chắc. Tâm My thấy vậy chợt nghĩ tới đôi chân của anh mà mặt thoáng ửng đỏ, mặt mũi đỏ ửng rồi tiếp tục liếc ngang ngó dọc: “Nghe nói tiếp viên ở khoang hạng nhất và các khoang khác không giống nhau, chắc chắn xinh hơn. Tổng cá trê, anh hay đi máy bay, đã bao giờ từng thử cảm giác trên máy bay...”

Tổng Thư Ngu nhướn mày, đợi cô nói tiếp.

“Hi hi, thì là cái đó đó. Chẳng phải nói ở độ cao ba vạn feet với cô nàng tiếp viên, kích thích lắm sao?”

Tổng Thư Ngu đưa tay ấn cô ngồi xuống, thắt dây an toàn thật chặt bây giờ mới nói: “Ngồi cho chắc, đầu óc lúc nào cũng nghĩ bậy bạ!”.

Cô cự nự: “Nhưng em còn chưa biết cảm giác đó, để em tìm xem có ai trẻ đẹp tài sắc, hoặc kiểu như Murdoch”. [i][James Murdoch, con trai nhà tài phiệt Rupert Murdoch, một trong những người đàn ông trẻ thành đạt và giàu có nhất trên thế giới.][i]

“Chẳng trách hôm nay ăn mặc thế này”, anh khinh khi nhìn chiếc áo hai dây nhỏ phía dưới áo khoác cộc tay màu hồng đào điểm hoa, viền xanh bên mép được thiết kế theo phong cách Trung Hoa, chiếc cổ chữ V mở rộng bên trong là khoảng mỡ trắng ngần như ngọc.

Tâm My lấy che lấy ngực, cảnh cáo: “Mắt không được nhìn lung tung”.

Anh tỏ vẻ khinh khỉnh: “Anh miễn cưỡng lắm mới phải làm anh hùng xả thân một lần, người khác á đừng có mà mơ. Tưởng bở!”.

Nửa túi xoài sấy vàng đang ở trên tay cô.

Lúc đợi hành lý, Tổng Thư Ngu cần nhằn: “Em tưởng Tiểu My ở đó là dân tị nạn à? Có cần phải mang nhiều đồ thế này không?”.

“Mấy thứ này đều do mẹ em mua, nói hơn nửa năm không gặp Tiểu My, hằng ngày phải khổ sở sống trong hẻm núi nghèo. Anh đủ can đảm thì về lao vào mẹ em mà xả.”

Tổng Thư Ngu đưa tay: “Ồn tù tù”.

“Sợ gì?”, cô đếm một hai ba, “Lá, a ha ha, mình thắng rồi, đồ đạc thuộc hết về anh, cẩn thận kéo để sót”.

Tổng Thư Ngu nhìn theo bóng núng nính của cô mà lắc đầu: Quả thực rất ngốc, lần nào cũng ra lá đầu tiên, chẳng đổi được một lần sao?

Lúc ra khỏi sân bay, tài xế của Diệp Thận Huy đã đợi bên ngoài khá lâu, trông thấy Tâm My liền cười tít cả mắt.

“Tâm My béo giờ cũng ra dáng người đẹp nhỉ?”

Trước đây Tâm My từng ngồi xe nhà Tiểu My không biết bao lần, có thể nói biết quá rõ chú lái xe. Cô chun mũi: “Chú Vu, có thể bỏ hộ cháu ba từ cuối được không?”. Đoạn liền phá lên cười, không ngừng hỏi Tiểu My có khỏe không, Tiểu My gầy hay béo, giờ Tiểu My và cô ai xinh hơn.

Tổng Thư Ngu cười nhưng không thành tiếng, đầu ngóc lên, tay xách nách mang các thứ mà vút hết lên xe.

Chiếc xe còn chưa ra khỏi thành phố, thế mà Tâm My bô lô ba la đã được nửa tiếng đồng hồ, đến mức lông mi chớp điên đảo, yên lặng một lúc, uể oải nói: “Buồn ngủ quá, cả đêm không ngủ được”.

“Tựa vào vai anh mà ngủ một lát”, Tổng Thư Ngu kéo đầu cô lại.

Chú Vu tài xế nhìn qua tâm gương chiếu hậu rồi mỉm cười: “Tính vẫn hết ngày xưa, chẳng thay đổi tẹo nào”.

Tổng Thư Ngu cũng nhìn mái đầu trên vai mình, khẽ nói: “Không đâu, ai được như cô ấy là hạnh phúc nhất đây ạ”.

Xe đi vào chỉ giới huyện Vân Lương không lâu, Tâm My đã tỉnh dậy. Tổng Thư Ngu hỏi tại sao không ngủ thêm, cô nhúu mày rồi lắc đầu.

“Ngồi lâu quá ê mông hả?”

Mặt cô mếu máo, không chỉ mông ê ẩm mà ngực cũng đau. Đường xóc quá.

“Tại sao nhà không ở trong thị trấn nhỉ?”

“Tiểu My ở vùng núi Thanh Vân cũng được mấy năm rồi, nên rất có cảm tình với lũ trẻ vì thế chẳng nỡ xuống núi. Trụ sở chính vẫn ở thị trấn, vùng núi Thanh Vân chỉ là nơi làm việc thôi. Yên tâm, tới đó có cái để chơi đây, phong cảnh chỗ nào cũng đẹp”, chú Vu vượt lên một chiếc xe trước mặt, giọng nói sang sảng.

Hai bên đường núi thì một là vách đá cheo leo dựng đứng, một là tựa con dốc thẳng tắp, nhìn xuống chẳng thấy đáy. Tổng Thư Ngu nói con đường này hai năm nay vẫn đang sửa chữa, Tâm My tưởng tượng hình ảnh Tiểu My men theo con đường này mà leo lên mấy năm về trước thì thắm tỏ vẻ thán phục. Tiếp tục đi lên trên, từng dải mây trắng lững lờ trôi, giữa núi non trùng điệp là ngôi làng Thanh Vân. Cái gọi là nhà, nơi thường ở cũng chính là trạm liên lạc gần Tây Hương, chính là nhà khách kiểu cổ ngay cổng thôn.

Xe còn chưa đến gần đã thấy mấy bóng người áo xanh bé xú đứng trước cột gỗ của nhà khách, gần thêm chút nữa thì thấy từ trong nhà gỗ có người bước ra, chẳng phải cặp đôi nhà họ Diệp thì là ai. Tâm My không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống, Tiểu My đã sớm lao ra, miệng oang oang kêu tên cô.

“Nha đầu chết tiệt, không cần bạn bè nữa phải không?”, miệng tuy cười, nhưng sống mũi thấy cay cay.

“Là cậu vô lương tâm, chẳng bao giờ tới thăm tớ.”

“Tớ không đến thăm cậu, cậu vẫn rạng rỡ thế này sao? Để tớ véo thử cái nào”, nói đoạn liền vuốt má Tiểu My.

“Hai người ngừng tay một lát, bao nhiêu người đang nhìn kìa.”

Lúc này Tâm My mới phát hiện đám trẻ đang đứng cạnh nhà khách, đứa thấp đứa cao trốn ở bức tường ngoài. Lại nhìn sang người bên cạnh, miệng mở lớn nhưng không thốt nên lời, “Diệp...” nên gọi thế nào, chú Diệp?

Diệp Thận Huy cũng không để tâm, liền nói: “Vào trong nói chuyện nào”.

“Bộ này đẹp thật.” Hình như Tiểu My mặc bộ đồ của dân tộc thiểu số ở địa phương, cổ tay áo màu xanh dày đặc họa tiết màu vàng và màu xanh lục, Tâm My rót nước miếng: “Phong cách tầng lớp chất chồng trong tuân lễ thời trang Paris cũng học ở đây mà ra có phải không? Làm cho mình một bộ”.

“Được, mai tìm người làm cho cậu. Chắc mất khoảng hai trăm”, Tiểu My vừa xắn tay áo vừa nói.

“Cậu cũng chuyển hướng sang hành nghề ăn cướp hả?”, cô gân cổ hét lên.

Hai người đi trước cứ thấy hai cô bước phía sau hết khóc lại cười, hai mắt nhìn nhau, mỉm cười lắc đầu.

Tối đến, tự nhiên như gánh hàng rong tụt thành một nhóm ngồi buôn chuyện, gió trên núi mát lạnh. Buổi sáng tham quan trường học bên cạnh, rồi cùng lũ trẻ tan trường tới thung lũng sau núi bắt ếch, Tâm My cũng mệt, nhưng chẳng thấy buồn ngủ.

Trong nhà khách rất đông, có mấy người bọn họ, có người làm việc, còn có cả thầy cô thực tập, lợi dụng kỳ nghỉ hè vừa tới vùng này làm trợ giảng vừa để nghỉ ngơi thư giãn. Dưới nhà vọng lên tiếng cười nói âm ỉ của đám học sinh đang chơi bài, Tâm My nghe bên tai hơi thở nhẹ nhàng của Tiểu My, cô chẳng nói gì.

“Tâm My, cậu ngủ chưa?”

“Chưa”, cô trở mình, “Tớ biết cô công chúa nhỏ nhà họ Diệp không thể chịu khổ được, nhưng chẳng ngờ không khí ở nhà khách hết như khách sạn vậy, chiếc giường này còn thích hơn cả giường nhà tớ”.

Tiểu My khẽ cười: “Là anh ấy thích hưởng thụ. Mấy năm trước tớ cũng ngủ giường gỗ mà”.

Họ đều biết anh ấy là ai, Tâm My lặng đi một lúc rồi hỏi: “Cứ thế này sao?”.

“Um... tốt lắm, công việc của quý tài trợ đã có người lo, đồ dùng trung tâm chuyển tới thì mình phụ trách phân phát tới vùng lân cận, thêm nữa còn lên lớp dạy lũ trẻ, cuộc sống giản dị. Tớ từng nói với cậu chưa, học sinh tớ dạy là trọng điểm của huyện, năm sau là phải vào cấp ba”.

“Biết rồi, cậu kể tới mấy lần rồi.”

“Ha ha, phải đưa từng đứa một ra khỏi núi, sau này chúng kiến từng đứa trở về thay đổi cuộc sống nơi đây, cảm giác đó thật tuyệt.”

“Cậu nghĩ người ta tốt thế sao, những người đi rồi có mấy ai muốn trở về?”

“... Mười người chỉ cần có một người cũng được.”

“Chủ nghĩa lý tưởng.”

“Anh ấy cũng nói vậy, nhưng tớ thấy việc đó cũng rất có ích.” Dưới ánh trăng, đôi mắt Tiểu My sáng long lanh.

“Nhưng cậu cứ như vậy để trốn tránh cuộc đời sao, định trốn cả đời sao?”

“Bà mất rồi, tớ cũng chẳng còn gì níu kéo, ở đâu cũng vậy cả. Tâm My, cậu có thấy bọn mình quá xấu xa không?”

Tâm My không nói gì, thở dài rồi vỗ vai cô, “Ngốc ạ, sao nói những lời đó. Tớ là ai? Là bạn Tâm My của cậu, làm sao có thể ghét bỏ bạn thân của mình? Trước có thể phần nào đó chưa chấp nhận được. Nhưng hai người đâu gây tổn thương cho ai phải không?”

“Cậu chẳng bao giờ tới thăm tớ, làm tớ cứ ngỡ...”

“Tớ, tớ không phải ngày nào cũng cố gắng giành giải nhất trong cuộc đua coi mặt đó sao?”

Tiểu My cười khúc khích: “Vẫn đi? Lão Tống không ý kiến gì?”

“Anh ta? Liên quan gì đến anh ta.” Tâm My lén kéo chăn lên che mặt, con cá muối đáng ghét, mồm loe ra, chưa chi đã báo cáo với thiên hạ.

“Đừng đỏ mặt, có ai không biết chứ? Mỗi lần thầy Tống đến chỉ cần tớ nhắc đến cậu là anh ấy thao thao bất tuyệt nửa tiếng đồng hồ. Nào là học không giỏi, mặc áo hai dây để đi bar; dùng máy tính anh ấy tải tài liệu, báo hại phải cài lại hệ thống; moi bằng được của anh ấy nửa tháng lương để ăn món trứng cá hồi ở khách sạn Gia Thành; tòa soạn quyền góp cứu đói, kết quả là cậu dọn luôn cả bộ Armani của anh ấy; nhiều lắm nhưng mình không nhớ nổi.”

Tâm My có vẻ khó xử, bưng mặt khẽ nói: “Cái đó gọi là cướp của người giàu chia cho dân nghèo”.

“Vậy cậu cho dân nghèo là mình đi, nếu không trái tim anh ấy, một người âm áp dịu dàng như thầy Tống liệu có đi nhớ mấy chuyện phá hoại của cậu không?”

“Đó là anh ta cười nhạo chế giễu châm chọc đả kích tớ thôi, cậu đừng nói giúp hấn.”

“Người như thầy Tống có cần tớ phải nói giúp không? Cậu thật chẳng có lương tâm, tớ là muốn tốt cho cậu thôi. Nếu không yêu sao tất cả mọi thứ tâm tư suy nghĩ trong đầu đều chỉ có mình cậu? Đầu cậu bằng đất hả?”

Tâm My trốn trong chăn tự hỏi bản thân. Nếu nói phá hoại, việc phá hoại của tên Tống cá trê đó cô có thể kể kể một ngày một đêm. Cái này gọi là phải lòng, chẳng phải cả trái tim đã trao trọn cho kẻ địch rồi sao?

Trong lòng có tiếng nhắc nhở yếu ớt, Hà Tâm My, làm người hãy công bằng một chút. Tống cá trê rõ ràng cố tình tóm gáy để cậu đau đầu, nhưng cậu nói anh ta cười nhạo chế giễu mình mười mấy năm cũng không công bằng cho lắm, lúc nào cậu gặp nạn mà anh ta không xuất hiện lao đầu cứu giúp? Sau này chẳng phải coi anh ta như bác sĩ Umeda vậy sao lúc nào đau đầu là tới gặp anh để xử? Dùng xong người ta liền phải tay chùi mép quay đầu bỏ đi, mà mới là...

Umeda? Tâm My mếu máo, thăm hỏi như anh ta sao?

“Tâm My à, có thật hai người tới đây để chơi không mau nói thật đi.”

“Hơ hơ”, Tâm My vui mặt vào chăn nói.

Tiểu My liền kéo chăn bắt cô chui ra: “Hơ hơ là cái gì? Phải? Hay không phải?”

Tâm My sống chết bảo vệ, dùng phần chăn còn lại cố kéo lên che mặt, chỉ để lộ hai con mắt, ấp a ấp úng: “Đại loại bọn tớ, có khả năng, hình như là phải kết hôn”.

Tiểu My chết lặng, sau đó kinh hãi thét lên.

“Đừng, đừng mừng vội. Cậu phải làm rõ xem anh ta có bao nhiêu tiền, nếu không sau này ly hôn được chia ít thì thiệt lắm.”

28. Chương 28

Chương 28: Thực ra, anh tốt lắm

Hôm sau Tâm My cùng Tiểu My đi dạy học cho đám học sinh, Tiểu My hỏi tại sao không đi cùng Tống Thư Ngu, cô bĩu môi, nói: “Tớ tới để thăm cậu, có phải tới làm việc cùng hắc đầu, anh ta và Diệp... Diệp tiên sinh đi câu cá bàn chuyện công việc, tớ đi làm gì?”.

Tiểu My ngại ngùng nói: Chỗn quê mùa, chẳng có cái gì để chơi.

Tâm My bực mình: “Cậu có coi tớ là bạn thân không hả? Đâu phải vì vui chơi mà đến”.

Buổi trưa phải xuống núi đưa hết một lượt hàng hóa, cứ như đã hẹn trước hai ba thầy cô giáo gần đó cũng tới.

Tâm My vốn đã quen, sau bữa cơm trưa liền tụ tập cười hi hi ha ha, sau đó còn giúp mọi người phân loại sổ sách vở học kỳ mới, sách cũ, dụng cụ học tập theo danh sách. Sau khi làm xong tất cả, tiền mấy thầy cô giáo đi, hai người họ ngồi xuống một phiến đá lớn phía sau vườn uống trà nói chuyện.

Tiểu My thở dài: “Tập đoàn đầu tư An Tín sau mỗi năm đều trích mười phần trăm lợi nhuận vào quỹ tài trợ, vẫn không đủ. Xây dựng trường lớp mua giáo trình tài liệu, còn cả phúc lợi lương thưởng của giáo viên, sự vận hành của quỹ đều ủy thác cho đoàn luật sư, lần nào nhìn thấy báo cáo chuyển tới là anh ấy đều nhăn mặt”.

Văn phòng luật sư đó Tâm My đã nghe qua, trong giới tuy quy mô không phải lớn nhất, nhưng danh tiếng có thể nói tốt nhất. “Cứ từ từ, mới mấy năm mà đã làm được như thế là tốt lắm rồi.”

“Điều quan trọng là giáo viên không ổn định, lực lượng trợ giảng năm nào cũng đổi. Có thêm hai năm nữa, đợi lũ trẻ học xong cấp ba, khi đó mấy đứa không thi đỗ đại học cũng có thể giúp dạy đôi phần. Nhưng kinh phí vẫn là vấn đề lớn nhất, đây mới chỉ là nửa tỉnh phía bắc của Quý Tây, tương lai nếu muốn mở rộng ra cả tỉnh, hoặc muốn phổ cập tới tỉnh lân cận...”

Tâm My há miệng: “Chí hướng cũng xa nhĩ”.

Tiểu My chỉ cười không nói.

Tất cả sự hờn trách trong lòng Tâm My đối với Tống Thư Ngu giờ đã tan biến. Anh vì Tiểu My mới tới An Thành, chuyện đó giờ chẳng còn quan trọng nữa, nói cho cùng, chẳng phải anh đang vì lũ nhỏ có khả năng cả đời không thể bước ra khỏi vùng núi này đó sao?

Hai ngày nay cô đã được tận mục sở thị, rồi được nghe từ các thầy cô khác, tất cả đã chạm vào trái tim cô.

“Tiểu My, cậu thật vĩ đại.”

Tiểu My cười ha ha: “Cậu đừng làm tớ xấu hổ”.

Nói đoạn, Tống Thư Ngu và Diệp Thận Huy đã câu cá trở về.

Tống Thư Ngu giơ giỏ cá trên tay, cười hi hi: “Ở thành phố nghĩ tới cá ở đây đã rót nước miếng, hôm nay thế này là đủ rồi, phải đánh chén cho thỏa thích”.

Còn chưa nói hết câu, Tâm My đã đơn đả đón lấy mang thảng vào nhà bếp, lúc đi ra hết rót trà lại đưa khăn bông. Tống Thư Ngu chẳng tài nào hiểu nổi hành động khó hiểu bất thường của cô, nhìn Tiểu My với ánh mắt dò hỏi, Tiểu My chỉ bĩu môi cười.

“Bị sốt hả?”

Tâm My nện vào tay anh đang với ra sờ lên trán cô. “Uống nước của anh đi.”

“Vậy đang hưng phấn hả?”, anh quét mắt từ đầu đến chân cô.

“Có anh mới hưng phấn, người đầy mùi cá.”

Diệp Thận Huy chẳng biết nói gì, chỉ lắc đầu rồi lên gác.

Phía dưới Tống Thư Ngu vẫn đang hỏi: “Vậy có chuyện gì, đột nhiên thấy anh tốt hả?”.

“Nhảm rồi, là bỗng phát hiện chỗ xấu của anh còn chưa đủ độ.”

Đến tối, Tống Thư Ngu vẫn cười títt mắt với cô. Tâm My thấy thế đâm ngại, mấy lần trợn mắt nhìn lại, nhưng riêng da mặt dày dặn của Tống Thư Ngu cô cũng không thể nào xuyên qua nổi.

Nghe Tống Thư Ngu nói phải đi ngủ sớm, sáng mai còn lên núi, Tâm My không kìm nổi bèn hỏi: “Đây chẳng phải đang trên núi sao?”.

Tiểu My cười khúc khích: “Cậu đếm xem xung quanh đây có bao nhiêu ngọn núi?”.

Tống Thư Ngu cũng chỉ liếc nhìn mà chẳng biết nói lời nào, Tâm My gian giảo hỏi: “Có cái gì hay không? Em cũng muốn đi”.

“Chẳng có gì đâu, em ở nhà với Tiểu My, sáng anh đi đến tối sẽ về thôi.”

“Không có gì hay ho thì anh đi làm gì? Mặc kệ, em cũng phải đi.”

“Không có gì đâu, thầy Tống đi đưa quà cho lũ trẻ, lần nào tới cũng phải tự đi một chuyến. Tâm My, cậu ở nhà với tớ”, đến Tiểu My cũng khuyên như vậy.

“Em đi cùng vương chân anh ra, phải đi gần ba giờ đường núi, đó là tốc độ của anh”, anh nhìn lại cô từ đầu tới chân, “Em? Năm giờ cũng chẳng biết có kịp không”.

“Đừng có coi thường! Tây Hà và Hoàn Sơn em đều leo lên rồi.”

Tống Thư Ngu nhắm mắt rồi mở ra: “Đó là đường trong khu du lịch, đại tỉ à, giống nhau sao?”.

“Tổng cá trê, hay là anh...”, mấy cặp mắt đổ dồn về phía cô, cô gờn nắm đấm, “Hay là anh có con côi ở trên núi, nên mới không muốn tôi đi xem”.

Tống Thư Ngu há hốc miệng không thốt được lời nào, Diệp Thận Huy vừa buồn cười lại vừa thấy không nên như vậy, nhưng nhịn không nổi đôi vai khẽ rung, Tiểu My kéo vạt áo Tâm My: “Từ ‘con côi’ không phải dùng thế này đâu, Tâm My”.

“... Tớ cuống quá nói nhảm, định nói có con riêng.”

Diệp Thận Huy quay sang nhìn Tống Thư Ngu, vẻ mặt đắc ý “Sau này cậu khổ rồi”. Tống Thư Ngu thở dài: “Ngày mai em dậy được đúng giờ rồi hẵng nói”.

Sáu giờ sáng, Hà Tâm My mơ mơ màng màng nghe tiếng dép “loạt xoạt” Tống Thư Ngu đang vang lên ngoài cửa. “Anh đi trước đây”. Vừa nghe thấy câu đó, cô liền nhảy dựng lên.

Sáu rưỡi, Tâm My cuống cuống chạy lên gác, nhét vội mây bộ đồ vào trong túi, rồi thay quần áo.

Bảy giờ hai mươi, húp vội tô cháo lớn, bẻ đôi chiếc bánh màn thầu, nhét đầy bụng chỗ rau và hai chú cá, rồi nhìn quanh tìm túi của mình.

“Có thể đi được rồi”, vội vàng báo danh cho Tống Thư Ngu.

Tống Thư Ngu điềm tĩnh húp nốt miếng cháo, nhìn đồng hồ rồi xách chiếc túi lớn dưới chân: “Câu giờ gần một tiếng”.

“Ai bảo anh chuẩn bị gì sớm thế?”, cô lí nhí càu nhàu ở phía sau.

“Đợi mặt trời mọc, em sẽ biết tại sao phải đi sớm.”

Quả nhiên, tám giờ hơn mặt trời bắt đầu chói chang, lưng cô ướt đẫm.

Lúc mới đi thì men theo khe suối mà lên, dọc đường có tiếng suối cùng sương mù làm bạn, cộng thêm phía trước có thứ khiến cô thấy sợ hãi. Vì thế lúc đi không thấy mệt lắm, riêng ngắm cặp mòng lúc lác trong khi chuyển động của người đeo ba lô phía trước cũng đã đủ no nê mãn nhãn. Nhưng sau khi mặt trời xuất hiện mọi sự đã hoàn toàn thay đổi.

Tổng Thư Ngu đột nhiên cảm thấy cặp mông mình nóng ran, ngoái đầu lại thì tóm ngay được ánh mắt cô đang dán vào đó, nửa cười nửa không, hỏi: “Không đi được hả?”.

“Ai bảo?!", cô tức tối, tiếp tục hướng về phía trước.

Một lúc sau, cô xấu tính nói: “Lão Tổng, anh không đi được nữa phải không? Chậm hơn lúc đầu, thế mà huênh hoang ghê thế, làm em tưởng anh giỏi lắm”.

Tổng Thư Ngu hướng mặt về trước ừ một tiếng, kể đó thâm thở dài: Không phải vì em, tôi có chậm thế này không? Rồi nghe thấy phía sau chợt có tiếng hét: “Thác nước! Thác nước!”.

Tiếng nước xối ầm ầm, mặt trời phản chiếu qua dòng nước lóe lên ánh hào quang rực sắc màu. Tổng Thư Ngu còn chưa kịp phản ứng, Tâm My đã chạy tới, mấy giây sau lại chạy trở về, mặt mếu máo nhìn anh: “Quên mang theo khăn bông rồi”, kể đó cô chỉ tay vào chiếc khăn bông quấn trên ba lô anh hỏi, “Cho em mượn dùng tạm được không?”.

“Đứng cẩn thận, đá trơn đấy.”

Mặt cô phủ chiếc khăn tay, miệng kêu u u vẻ sảng khoái: “Nước mát lắm, thật thoải mái, anh thử đi”.

Tổng Thư Ngu với chiếc khăn nói: “Mới đi được một phần sáu, một phần bảy quãng đường, em chuẩn bị tinh thần đi”.

Cô không phản ứng, ngoái đầu nhìn đàn cá đang bơi lội trong khe suối, “Còn nhiều cá hơn cả chỗ Tiểu My”, rồi lại nhìn dấu tổ chim được làm phía trên đầu thác nước, đoạn nói: “Đẹp hơn nhiều Hoàn Sơn của chúng ta”.

“Em còn chưa được chứng kiến, nếu trời mưa bão mấy ngày liền thì con suối này không còn là suối nữa mà là lũ lụt. Trước đây chỗ Tiểu My mấy lần bị bùn đá trôi xuống chính từ con suối này đấy.”

Cô nhếch mép: “Hai ngày nay trời không mưa phải không?”.

Tổng Thư Ngu cười lưng đeo ba lô chuẩn bị lên đường: “Quên mất em chỉ là người quen sống trên cạn”.

Đi qua thác nước, rẽ trái mới là đường núi đích thực. Hai bên lối đi đều là cành cây, chỉ cần bất cẩn là bị mắc vào cổ ngay. Tổng Thư Ngu mấy lần tưởng mình bỏ rơi cô đằng sau, ngoái đầu lại nhìn, cũng may vẫn ở sát ngay sau, chỉ thấy chiếc khăn bông trên tay cứ hai giây lại lau mồ hôi một lần, tóc mái dính đầy trên trán, hai bên má đỏ au, áo dính sát người, trông thảm hại vô cùng.

“Tổng cá trê, anh chậm một chút có được không?”, mãi lâu sau cô mới thở thê.

Anh dừng lại, Tâm My bước thêm mấy bước rồi ngồi thụp ngay dưới chân anh, miệng thở phì phò.

“Đã bảo em dừng đi rồi, thế này chẳng phải hành xác sao?”

“Em muốn biết mỗi lần anh tới đây để làm gì, còn gì nữa không?”, cô tức tưởi.

Anh cũng ngồi xuống, xoa đầu cô động viên: “Không sao, mới đi được hơn một giờ, có gì mà kêu ca”.

Mắt cô như ngấn lệ: “Kêu ca cũng mất sức đấy được chưa?”.

“Em đói rồi”, cô giở ba lô ra, “Gói khoai tây chiên cuối cùng, chia cho anh một nửa. Có ăn thịt bò không?”.

Tổng Thư Ngu ngo vào trong, không nhịn nổi cười ha ha: “Em là học sinh tiểu học đi du xuân hả? Có cả trứng gà luộc nữa hả?”.

Tâm My mếu dỏ: “Tiểu My luộc đấy”.

Tổng Thư Ngu kéo cô đến dưới bóng cây ven lối đi, “Cẩn thận kéo cảm nắng”.

Cô vừa nhai khoai tây chiên vừa ngo nghiêng xem xét: “Có rắn không đấy?”.

“Nếu em nhìn thấy chỉ cần nhảy lên người anh là được.”

“Tổng cá trê, trong túi anh có gì thế?”

“Sách vở, giáo cụ, tranh ảnh, quần áo, giày dép.” Miếng thịt bò khô vẫn còn ngậm trong miệng, cô hỏi: “Mấy thứ đó chẳng phải hôm qua đã phát hết rồi sao?”

“Trên núi, anh còn có một ổ bầy tám đứa con riêng, đương nhiên phải đích thân đi đưa rồi.”

“Khụ khụ khụ, nước... nước...”

Trong mắt Tống Thư Ngu thoáng có ánh cười.

“Có phải lợn nái đâu, một ổ sinh bảy tám đứa, em phục anh luôn.”

Anh dở khóc dở cười: “Em chả nói thế còn gì?”

“Nói thật nhé, lần đầu tiên tới đây, có một cậu bé ngày nào cũng dậy từ bốn năm giờ và mất tới sáu tiếng để xuống núi nhưng ngày nào cũng đến lớp của Tiểu My học. Sau này bố cậu bé đó nằm liệt trên giường nên nhóc chỉ có thể ở nhà giúp mẹ trồng trọt. Kể từ đó, lần nào tới, anh cũng đưa một chuyến sách vở lên cho cậu bé, cậu nhóc rất thông minh, thật đáng tiếc.”

Tâm My trong miệng còn ngậm nước, ánh mắt nhìn mãi gương mặt đầy nghiêm túc của anh, mãi lâu sau mới thôi.

“Đứng lên đi em, phải lên đường thôi”, Tống Thư Ngu đứng lên phúi mông cho cô.

“Lão Tống, thật ra, anh tốt lắm!”

Biết cô mười năm, lần đầu tiên được cô khen ngợi. Nhất thời Tống Thư Ngu chẳng biết phải phản ứng thế nào, quay người nhắc ba lô trên vai, nụ cười trên miệng hiện ra thấy rõ.

29. Chương 29

Chương 29: Tên thái giám đem con bỏ chợ

Cứ cách mấy phút Tống Thư Ngu lại hỏi cô có muốn nghỉ không, hỏi đến mức cô ong hết cả đầu. Ai chẳng thích nghỉ chứ? Nhưng cô sợ nếu dừng lại thì sẽ không thể nhắc nổi đôi chân đã phòng rộp này.

Đường núi càng lúc càng dốc, mấy lần không cẩn thận giẫm phải đá, trượt chân, cô còn tưởng thôi xong lần này xong hẳn rồi, ngã nhào về phía trước, xương xẩu chẳng thấy đâu, mắt nhắm chặt toan nói lời tạm biệt với bố mẹ, kết quả anh với tay tóm được cô lại.

“Có cần dừng lại không?”

“Tổng cá trê, anh ngậm miệng ngay”, tay ôm đầu gối cô trợn mắt nhìn anh, “Còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi.”

Cô nhắm mắt, không biết tên khốn này đã nói bao nhiêu lần sắp rồi? Chẳng thể nhớ nổi nữa, nhưng cô tính nhắm có lẽ cũng đi được hơn bốn tiếng. “Anh nói cậu bé đó, ngày nào cũng mất sáu tiếng đi về, có thật anh đi ba tiếng đã tới nơi không?”

“Cậu ấy như con hoẵng, em không biết đâu.”

Tâm My túa mồ hôi: Khi trở về nhà phải lên kế hoạch bắt đầu luyện tập!

Cẩn rằng đi thêm mấy bước về phía trước, Tống Thư Ngu quay lại nắm lấy tay cô. Cô toan hắt ra nhưng anh nhất quyết không buông.

“Tay em toàn mồ hôi.”

“Thì làm sao?”

“Sắp mười hai giờ rồi, có đói không?”, anh hỏi.

“Bình thường, anh đói rồi à?”

“Ừ”, anh không bảo đói, chắc tên hiệu thắng này chẳng bao giờ chịu dừng lại.

“Tìm chỗ nào râm mát ngồi nghỉ chút đã.”

“Tổng cá trê, em thấy buồn ngủ”, cô gối đầu lên chân anh, mắt nhắm mơ màng.

Anh giúp cô gạt chỗ lông đỏ trứng trên mép, trên tay cầm chiếc mũ liên tục quạt cho cô: “Buồn ngủ thì ngủ một lúc, lát nữa anh gọi dậy”.

“Nhưng lễ mễ sẽ muộn mất, nếu không vì em chắc anh đã tới nơi từ lâu rồi, em sợ tối nay chúng ta không về kịp. Em không muốn dò dẫm trong khu rừng âm u tối đen này, lúc này có con ma suýt chút nữa móc dây vào cổ em.”

Tổng Thư Ngu mỉm cười, đột nhiên phát hiện qua đêm trên núi cũng là ý tưởng hay. “Đủ thời gian, em yên tâm ngủ đi”, tay anh tiếp tục quạt, đoạn nói, “Nửa tiếng nữa, anh gọi em dậy nhé”.

“Tổng cá trê, em biết thừa anh luôn làm loạn mọi thứ lên, rồi bảo anh gọi em dậy, biết đâu anh siêu đẳng, còn ngủ hơn cả em.” Mặt trời nấp sau tán lá lúc ẩn lúc hiện, gió thổi hiu hiu, cô ngủ một lèo rồi tỉnh dậy, phát hiện trời đã gần về chiều, còn tên leo leo kêu đủ thời gian vẫn đang nằm bất động.

“Công phu mà anh nói là đây hả, đi khẩn trương”, cô đập đập chân, giờ ngón giữa ngay sau lưng đôi phương.

“Đưa tay cho anh.”

Cô không thèm.

“Mắt nhìn xuống chân, đừng giẫm lên lũ rắn trên đường.”

Cô kêu oai oái, lao tới tóm lấy tay anh: “Ở đâu, anh thấy à?”.

Anh chỉ cười.

Trong gió thoảng ngửi thấy mùi bùn đất.

Hà Tâm My cúi đầu tức tưởi, đã mệt đến mức chẳng buồn hỏi giờ, thế mà lại bị Tổng Thư Ngu kéo đi xềnh xệch khiến cô cũng chỉ còn sức mà thở thôi.

“Heo ơi, sắp đến rồi.”

Cô chẳng thèm phản ứng với mấy từ đó, mắt mơ màng ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt. Lại bị Tổng Thư Ngu kéo đi thêm hơn chục phút nữa, trước mắt bỗng nhiên bừng sáng. “Đến rồi?” Đột nhiên Tâm My vỡ òa, hoan hô một tiếng rồi lao tới, tiếng la đột nhiên dừng lại, cô hít một hơi thật sâu: “Đẹp quá”.

Trên con đèo là hơn chục cái nhà sàn màu đen thẫm chen chúc nhau, xa hơn chút lên lối giữa những lớp sỏi đá điểm sắc đỏ là những khoảnh ruộng bậc thang xanh mướt một màu, phóng tầm mắt ra xa là mây trắng tầng tầng lớp lớp như đang lững lờ trôi.

Tổng Thư Ngu vỗ vai cô: “Xuống núi”.

Ngôi làng không lớn, Tổng Thư Ngu nói sau này sẽ di chuyển dân làng xuống núi. Trong làng trống không, hầu hết người lớn đều đã đi làm, chỉ thấy mấy người già, lũ trẻ và bầy chó.

Gia đình họ tới cũng vậy, đến cổng vườn cũng không khóa. Lão Tổng vào trong nhà, còn Tâm My đứng ngay giữa nhìn quanh, trên hiên có treo ngô và ớt phơi khô, ở giữa còn có chiếc cối đá lớn, bên cạnh bức tường đất phía sau cối đá có xếp một chồng củi lớn. Thỉnh thoảng còn ngửi thấy mùi hôi từ chuồng lợn.

Đang mải nhìn, đột nhiên giọng một người phụ nữ vang lên phía sau, trên lưng người đó cõng một bé gái hai ba tuổi, nhìn thấy cô đứng như trời trồng thì tiến đến bắt đầu bô lô ba la nói chuyện.

Tâm My đang thấp thỏm lo lắng liệu có phải mình sắp bị người ta đuổi đi không, thì Tổng Thư Ngu xuất hiện, trên gương mặt đen đúa người phụ nữ bỗng nở miệng cười, giọng nói cũng nhanh hơn.

Tổng Thư Ngu giải thích, mẹ Tiểu Sơn là người Miêu, em bé trên lưng là em gái của Tiểu Sơn, lát nữa Tiểu Sơn sẽ về. Kể đó người phụ nữ xì xồ mấy câu rồi đi vào trong.

“Bảo chúng ta ngồi, chị ấy đi nấu cơm.”

Tâm My lộ rõ vẻ mặt ngưỡng mộ: “Lão Tổng, anh còn hiểu được tiếng Miêu hả?”

“Không hiểu hết, anh đoán thôi.”

Bố Tiểu Sơn hai năm trước, lúc làm thuê cho công trường khai thác đá ở làng bên bị một tảng đá rơi gây chân, vì tiền bồi thường đã dùng hết mà mẹ Tiểu Sơn lại đang bụng mang dạ chửa, nên chỉ có thể tìm chiếc xe kéo đưa ông về nhà từ bệnh viện. Đến khi bố Tiểu Sơn về nhà rồi thì mẹ Tiểu Sơn cũng sắp sinh, lại thêm hoàn cảnh gia đình thiếu thốn nên cô gái nhỏ được sinh ra thì cơ thể gầy yếu, nhưng đôi mắt to tròn đen láy được thừa kế của người mẹ lại càng rõ hơn, thật thông minh lanh lợi.

Cô bé nhút nhát, mút ngón tay cái trốn ở phía sau cổ đá, chiếc quần rõ ràng lớn hơn mấy cỡ, thùng thình, bụng thắt lại, Ống quần kéo lên.

Tâm My cố dỗ cho em chạy lại nhưng cô bé quay người lùi ra sau nắp.

Lúc đang nói chuyện thì Tiểu Sơn dắt trâu về, trên lưng vác chiếc giỏ mây lớn gấp đôi người. Vừa trông thấy họ cậu bé lặng đi, cùng lúc đó phân khích chạy lại toan nhảy lên người Tổng Thư Ngu, nhưng nghĩ quần áo mình bẩn, em dừng lại, la lớn: “Chú Tổng”.

Cậu bé này nhìn đâu giống một đứa nhỏ mười một mười hai tuổi, thân hình yếu ớt như một cậu nhóc tám chín tuổi ở thành phố nhưng trên mặt lại hiện lên những nếp nhăn cùng ánh mắt trầm buồn như một người trung niên. Mãi đến khi gọi Tâm My tiếng “chị”, mới thấy trên khuôn mặt lấm lem bùn đất của cậu bé lộ vẻ xấu hổ, thứ duy nhất phù hợp với tuổi của cậu.

Bữa tối ăn cháo ngô cùng dưa muối, một đĩa nhỏ thịt muối chủ nhà chẳng dám động dũa. Em gái Tiểu Sơn trên tay cầm chiếc bát mẻ và cháo vào miệng, mắt tròn xoe nhìn Tâm My. Cô thấy sống mũi mình cay, miếng thịt muối trong bát gấp hết lại cho cô bé.

Ăn cơm xong, bố Tiểu Sơn trong nhà ho khò khè, còn mẹ cậu bận tới bận lui. Phía cổng vườn đã tập trung rất đông trẻ con, bi bi bô bô tiếng địa phương, đứng chật cứng cả cổng nhưng bên lên chẳng ai dám bước vào. Tổng Thư Ngu vẫy tay, một bó bút sáp đầy màu sắc được phát gần hết, lũ trẻ cười hi hi dần tản ra như bầy khỉ con.

Tiểu Sơn hào hứng bày một đồng đồ ra cho Tổng Thư Ngu xem, một xấp giấy dày tất cả đều được vẽ bằng bút chì, chú trâu cày ruộng, màn sương xen lẫn tia sáng trên những thửa ruộng bậc thang, cô em tập đếm đầu ngón chân, chú chó già què chân trong làng... Những bức vẽ mới đáng quý biết bao, còn có cả chữ ký phía dưới góc tranh.

“Cháu trốn dưới gầm giường mấy tháng đấy, bị mẹ trông thấy lại ăn đòn cho xem”, cậu bé ngoái đầu nhìn, thì thầm nói.

Tổng Thư Ngu lật giở từng trang ngắm nhìn thật kỹ, vừa xem vừa gật đầu mỉm cười. Rồi anh lấy hết đồ trong túi ra, đứa nhỏ thốt lên kinh ngạc, rờ tay lên hộp màu nước, rồi cẩn thận nhìn khắp một lượt, khi ngẩng đầu ánh mắt rạng rỡ: “Chú Tổng, đều là của cháu à?”

Tổng Thư Ngu gật đầu, “Truyện tranh là để cháu ngắm chơi thôi”, anh đưa ra hai bộ ảnh tuyệt đẹp, “Cái này sẽ dạy cách vẽ người làm sao cho đẹp”.

Cậu bé gật đầu lia lịa, nét cười hiện lên sâu thẳm trong ánh mắt ngây thơ hồn nhiên đó.

“Tổng Thư Ngu, đã ngủ chưa?”

“Chưa.”

Chưa đến tám giờ tối nhưng tất cả đã đi nằm, Tiểu Sơn vào ngủ cùng bố mẹ, để lại một chiếc giường trống. Tâm My đành phải chen chúc cùng Tổng Thư Ngu trên chiếc giường rộng chưa tới chín mươi phân.

“Còn nói mệt lắm, sao không ngủ?”, Tổng Thư Ngu hỏi.

Cô không ngủ được vì sợ có muỗi, sợ mùi dầu trên chân, sợ mùi chuồng lợn ngoài kia. Hơn tất cả những lý do kia là cô sợ đứa nhỏ chỉ với chiếc bút chì mà có thể vẽ được tất cả cảnh sắc nơi đây bằng tình yêu và thổi vào đó linh hồn sống động tưởng chừng sẽ mãi bị chôn vùi.

“Chân còn đau?”, anh ngồi dậy, nhắc một bên chân cô.

“Làm gì vậy?”, Tâm My hoảng hốt rụt lại.

Anh lấy sức ấn xuống, “Móng heo lắm thịt thật”.

Cô bấu môi đang định nói không cần, bàn tay anh đã nắm chặt cổ chân bắt đầu xoa bóp.

Mặt Tâm My bỗng nóng ran, thì thào nói: “Thôi đừng” nhưng nghe ra lại như tiếng đang rên rỉ.

“Đau, đau, anh nhẹ tay chút.”

Anh dùng lực giảm dần.

Dưới ánh trăng, từng đường nét góc cạnh trên gương mặt anh thật hiền hòa. Trong đêm khuya tĩnh lặng có tiếng ho khe khẽ phía trong nhà vọng lại, có tiếng côn trùng mùa hạ trong cỏ rả rích kêu đêm, xa xăm có tiếng chim vỗ cánh frên không.

Cô toan mở miệng nói: Lão Tống, em nhận ra mình đã yêu anh.

Tống Thư Ngu nhanh hơn cô một bước: “Hồi còn nhỏ, anh vẽ cũng rất giỏi”.

“Hả? Còn lâu mới tin!” Tâm My cứ ngỡ người như lão Tống thì làm gì có tuổi thơ, thế mà còn biết vẽ tranh sao? Tống Thư Ngu mỉm cười rồi tiếp tục: “Có lẽ em vẫn chưa biết bố anh là ai”.

Anh nói một cái tên, khiến Tâm My càng kinh ngạc: “Tống... đó là bức tranh bán.. anh cũng biết giấu chuyện thật”.

“Nên anh mới nói mình biết vẽ, em tin chưa? Hồi hai tuổi, anh đã leo lên giá vẽ nghịch bút lông”, anh mỉm cười tự đắc.

Tâm My không nói, nín thở đợi nghe anh kể tiếp, trong tiềm thức cô nhận ra rằng lần này là cơ hội hiếm có mà tên đại ma đầu Tống Thư Ngu dốc bầu tâm sự.

“Không phải vì chuyện sau này, có lẽ giờ anh cũng sống cả đời bằng những bức họa đó.”

“Sau này làm sao?”

“Sau này bố anh do học vấn không cao danh tiếng không lớn, chẳng may làm cho cô học trò bụng bự. Kết quả anh trai anh theo bố, còn anh theo mẹ tìm về ông ngoại.”

“... Hết rồi à? Sau này sao nữa?”

“Sau này? Sau này là thế thôi”, Tống Thư Ngu đặt chân cô xuống, đổi sang chân kia, “Nói toạc móng heo thế em vẫn chưa hài lòng?”

Thời gian dài sống ở Tân Giang, Tâm My lu xù cảm giác như hàng vạn năm qua mình bị lừa dối, tức giận nói: “Tống cá trê, anh đem con bỏ chợ thật xấu tính, kể được hai câu thế là xong, có phải thích trêu người không?”.

“Vậy em muốn biết điều gì?”

“Khi ấy anh bao tuổi? Còn nữa mẹ anh ly hôn rồi tới nhà ông ngoại nên anh mới biết Tần chuột cống? Còn nữa, bây giờ anh trai với bố anh sao rồi? Anh trai anh đẹp trai không?”

“Hệt như bà tổ trưởng tổ dân phố”, anh quẳng chân cô xuống, “Đi ngủ”.

“Tên thái giám đem con bỏ chợ!”, cô tức tối.

Tống Thư Ngu nhìn cô nhe nhớn: “Nói cái gì? Thái giám? Nha đầu này, hôm nay ngứa ngứa rồi phải không?”.

30. Chương 30

Chương 30: Lạnh quá

“Giường sập đấy, đừng chen sang đây”, Tâm My dựa lưng vào tường chẳng còn chỗ ních, “Anh cẩn thận chút đi... Hơ...”.

Anh vừa hôn lên môi cô vừa lầu bầu: “Cho hôn một cái thôi”. Bàn tay theo đó cũng chẳng nghe lời đặt ngay trước ngực cô.

Đầu óc cô quay cuồng, đầu lưỡi chạm nhẹ cảm giác lâng lâng như lần dò tìm lưỡi anh, bị anh nút lại, ngón tay anh mơn trớn khiến toàn thân cô mềm nhũn. Cô ư ư không phát ra tiếng, một lúc lâu sau...

“Tổng cá trên...” Cô hít thật sâu, rồi bỗng khựng lại, có vật gì đó cứng đờ như củ cải đang chà vào đùi cô.

Đôi mắt anh cách cô chỉ vài ly, rạo rực nhìn cô: “Thái giám?”.

“Em, em biết anh không phải thái giám, anh rất khỏe rất mạnh, anh là ‘đầu sĩ Viagra’ vô địch siêu năng lực vũ trụ, anh, có anh rồi, có thể coi như có được rượu thuốc rượu tiên, anh chính là tráng dương bổ thận trị bất lực, trông thấy anh là trông thấy niềm hy vọng của sự hưng phấn...”

Anh gục đầu vào vai cô rồi cười. “Tha cho em.”

Tâm My thở phào.

Anh nói thêm: “Ở đây cách âm không tốt, không thể phát huy được hết sở trường thể mạnh, dời về nhà...”.

Tâm My hít sâu.

“Ngủ thôi”, anh đưa tay kéo cô vào lòng.

“Nóng quá, chật ních.”

“Mình anh nóng hả?”, anh nắm tay cô ép vào chỗ đang nóng hầm hập kia.

Tâm My như bị phỏng tay, vội vàng rút lại.

“Em vẫn không ngủ được. Lão Tống, anh ngủ chưa?”

Cô như con sâu mềm nhũn núng nính thối lặn lộn không thôi trong tay anh, anh ngủ được mới lạ!

“Em lạnh.”

Anh mở mắt nhìn bộ dạng đáng thương của cô.

Trên núi nhiệt độ chênh lệch lớn, đêm gió thổi ù ù. Tống Thư Ngu kéo chăn lên đắp, cô tiếp tục cuộn người trong vòng tay anh. Toàn thân anh cứng đờ, ôm chặt lấy cô.

“Anh bắt nạt em, đã đau chân anh lại còn đè lên.”

“Em đừng ngộ nguỵ như heo con nữa, anh đảm bảo sẽ bỏ chân xuống”, anh cúi kinh nói.

Cô nghe thấy cảnh cáo, lập tức ngoan ngoãn nằm im.

“Tổng cá trên...”

“Ừ.”

“Sao anh không đưa Tiểu Sơn về? Tìm thầy nào giỏi dạy cậu bé mấy năm, không chừng lại là một Monet, Van Gogh.”[Monet, Van Gogh: Hai họa sĩ nổi tiếng trên thế giới.]

“Hỏi rồi, cậu bé không nỡ xa mẹ và em gái. Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, người khác không có cách nào can thiệp.”

“... Thật đáng tiếc”, cô thở dài.

Anh cũng thở dài: “Ngủ đi!”.

“Tổng cá trê...”

Anh ngán ngẩm: Hôm nay em bị tăng động và dùng dolping hay sao?

Hai họa sĩ nổi tiếng trên thế giới.

“Tổng cá trê?”

“Ừ.”

“Em thích mùi trên người anh.”

Anh cười không thành tiếng.

Cô tiếp tục chun mũi hít hà: “Thật đấy”.

Anh cúi đầu hôn lên mắt cô: “Anh cũng thích em, nhưng đừng chọc anh nữa, định khí làm hòa thượng của anh thấp lắm”.

Cô giờ nắm đấm: “Làm hòa thượng? He he, trước đây anh từng có bạn gái, làm hòa thượng cũng là hòa thượng rượu thịt. Có mấy người? Nói cho em nghe”.

“Chuyện cũ rồi nhắc lại làm gì.”

“Lại nói dối rồi! Anh biết mọi chuyện của em nhưng em chẳng biết gì về anh cả, thế không công bằng.”

“Muốn biết điều gì?”

Muốn biết nhiều thứ lắm, tìm Tâm My đập thành thịch, điểm mấu chốt, phải tìm điểm mấu chốt!

“Người anh thực sự yêu có mấy người?”

“Hai người.”

Tâm My rón rén xác nhận: “Có em không?”.

Anh đưa tay vuốt mái tóc cô: “Trong đầu chứa cái gì thế? Nếu không yêu em thì giờ chúng ta đang làm gì đây? Anh tuy là đàn ông nhưng cũng có trình tiết của đàn ông”.

Tâm My vã mồ hôi, không cam tâm hỏi còn người nữa là ai.

“Người đó...”

Sau khi mẹ Tổng Thư Ngu ly hôn liền bỏ anh lại để ra nước ngoài, lứa lưu học sinh đầu tiên cuối những năm bảy mươi được cử đi học, những khó khăn và hoàn cảnh bấy giờ người thời nay khó mà hình dung được. Bôn ba lưu lạc, từ Mỹ tới Anh, sau khi tái giá liền trở về nước đón con, khi ấy Tổng Thư Ngu đã mặc nhiên trở thành một thiếu niên mới lớn. Trước khi đi có tới thành phố thăm bố, nhân tiện thay mặt ông ngoại tới thăm người bạn học cũ của ông, cũng chính là ông nội Tâm My. Đó là lần đầu tiên anh được gặp Tâm My béo ú. Nghĩ lại hoàn cảnh khi ấy, anh vẫn không nhịn nổi cười.

“Anh đã từng thấy người dùng ngón áp út để ngoáy mũi, ngón út cũng có, nhưng lần đầu tiên có người dùng ngón cái. Để anh nhìn xem nào, coi lỗ mũi to đến đâu.”

“Anh biến đi! Lại lấy em ra làm trò cười, nói tiếp xem nào”, Tâm My bực mình.

“Rồi rồi”, anh đầu hàng, “Ngày đầu sang bên đó anh đã muốn về nhà, ngôn ngữ bất đồng, ăn uống không quen, điều quan trọng nhất là sau bao năm không gặp mẹ, mà mẹ khách sáo như với người ngoài. Cha dượng cũng tốt lắm, đáng người cao ráo, ăn to nói lớn, mặt mũi phương phi, cách nhìn rất thực tế. Nhưng anh vẫn muốn về nhà, mặc dù ngày nào cũng bị Tiểu Ngũ béo đấm đá còn hơn là ăn sung mặc sướng trong căn biệt thự xa lạ đó”.

Nói cho cùng đó cũng là nhà của mẹ và cha dượng chứ đâu phải của mình, từ năm mười tám tuổi Tổng Thư Ngu đã không hề dùng một xu của cha dượng. Đi nhặt bóng ở sân golf, chạy bàn ở quán ăn, tiết kiệm đủ

tiền vé máy bay và chi phí ăn ở rồi lẳng lặng về nước, sau đó quen người con gái đầu tiên trong đời khiến anh phát sốt phát rét.

“... Rồi sao?”

“Chả sao cả. Cái cô ấy muốn anh không đáp ứng được, tình yêu như lá cây trên rừng, tiền như nước ngoài đại dương anh đều không có, mà chỉ là cậu học trò nghèo. Đi ngủ thôi.”

Anh thậm thụt ra vẻ bí mật thể mà chỉ có chuyện đơn giản này thôi sao? Tâm My không tin: “Đã bắt đầu đâu?”.

Anh ngừng một lúc lâu rồi mới nói: “Cô ấy đi tìm vật chất ở chỗ người khác, ở bên anh chỉ thỏa mãn được tinh thần... Điều không thể chấp nhận ở chỗ, anh nhấn nhục để cô ấy đồng thời với hai người, mãi cho tới một ngày không thể nhịn được nữa”.

“Ngủ rồi à?”

“Chưa. Không thoải mái, hơi bực mình.”

“Lúc không biết thì hỏi không ngừng nghỉ, đến lúc biết rồi trong lòng lại không yên, không phải tự mang buồn phiền vào người là gì?”

“Ngủ đi. Chuyện mười năm về trước, đừng nhắc nữa”, bàn tay anh nhẹ nhàng xoa khắp lưng cô.

“Lòng không yên là anh, mười năm vì người ta mà định thủ tiết.”

Tổng Thư Ngu đau đầu: “Nên bình thường, lúc nào anh cũng có thể cảm nhận được mấy năm nay hình bóng trong tim anh là ai”.

“Tại sao em không cảm nhận được?”, cô có vẻ phẫn khởi.

“Nào em có cấu tạo kẻ sọc không giống người khác. Á á, nói không lại là cần người sao?”

Tâm My nhả ra, hùng hổ nói: “Lần sau không được mắng em thế biết chưa? Không được nói em béo nói em đàn, không được đả kích em lung tung. Yêu nhau như cái kiếu anh chỉ có thất bại!”.

“Được, từ giờ ngày nào anh cũng rót vào tai những lời đường mật”, anh gật đầu lia lịa.

Tuy vẫn còn thắc mắc, nhưng thành tích hôm nay rất được. Tâm My khá hài lòng.

“Tâm My”, Tổng Thư Ngu nhìn cô thâm tình sâu xa, “Đôi mắt em như những vì sao trên trời”.

Hà Tâm My méo hửn, trợn mắt nhìn: “Anh nghe được câu này ở đâu?”.

Anh nhướn mày, “Những lời yêu đương ở cấp độ mẫu giáo này anh còn cần ai phải dạy? Tiếp tục, anh còn chưa nói hết. Gương mặt em như vầng trăng mới nhú...”, Tâm My muốn ới.

“Đôi môi chúm chím của em như nụ anh đào tháng Năm, cánh tay em như củ sen rửa sạch sẽ...”

“Thôi! Thôi ngay! Không nói linh tinh nữa, đi ngủ.”

Ngày Tâm My rời khỏi Quý Tây, nước mắt chưa chan nhìn Tiểu My nói: “Hay cậu và lão Tổng kết hôn với nhau được không? Tổ đưa anh ấy cho cậu, anh ấy trông nham nhở thế thôi, thực ra cũng được lắm. Có vậy cậu mới chuyển về thành phố được”.

Tiểu My lừ mắt: “Nói gì thế?”.

“Vậy sau này hai người chúng ta mỗi người một nơi như thế này ư?”

Tiểu My vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Tổ về thành phố nhất định sẽ đi thăm cậu, còn nữa, định ngày cưới xong phải gọi cho tổ, chắc chắn tổ sẽ tới”.

Tâm My bặm môi, cúi đầu cùng Tổng Thư Ngu lên xe, ngồi lên ghế sau ngoái nhìn Tiểu My cùng Diệp Thận Huy mỗi lúc một xa, nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất chẳng thấy.

Tổng Thư Ngu hắng giọng, nhưng cô chẳng còn bụng dạ để ý.

“Định đưa anh cho ai?” Đợi xong việc anh bắt đầu tính sổ.

“Anh nghe thấy rồi à?”

Anh nhướn mày, “Không chỉ có anh, cả Diệp cũng nghe thấy, suýt thì ăn đấm nhé”.

“Hi hi”, Tâm My cười trừ, bắt đầu ngúng nguẩy, “Tổng cá trê, đó là vì anh tốt mà, em với Tiểu My mười mấy năm bạn bè, có thứ tốt mà không nhường nhau được hay sao?”.

Anh ừ một tiếng lạnh băng, cô giúp anh vuốt tóc: “Có anh sức khỏe phi phàm, làm gì cũng giỏi, người bình thường em không cho đâu”.

“Có em rồi anh chẳng để ý đến ai, thịt thà nắn nắn thơm ngon như bánh bao nóng hổi vừa ra lò, riu ra riu rít như chim trĩ đuôi trên mái hiên, đừng bịt miệng anh, từ ngày hôm nay những lời đường mật chính thức bắt đầu.”

“Tổng cá trê, anh dễ nịnh làm em vui phải không?”

“Đồ ngốc, chỉ có thông minh được mỗi lần.”

Hơn tám giờ tối đã đến thành phố. Mưa bão vừa dứt, sân bay đầy người. Mặt mũi bơ phờ đứng bên băng chuyền đưa hành lý, mặt Tâm My bỗng trắng bệch, trốn sau lưng Tổng Thư Ngu, kéo vạt áo anh thì thọt: “Đừng quay lại, đừng quay lại. Anh nhìn kỹ kìa, thẳng góc 45 độ, người đàn ông đang lén lén lút lút ngó lại...”.

Tổng Thư Ngu nhìn theo.

“Có phải bố em không?”, Tâm My không dám ngó đầu nhìn.

“Chuẩn.”

Tâm My luống cuống bịt miệng: “Anh yểm trợ để em trốn đã, hành lý quay lại lấy sau được không?”.

“Không kịp nữa rồi...”

“Tiểu Tổng.”

“Thầy Hà.”

Tâm My thật thà bước lại: “Bố”.

“Con gái, con cũng ra sân bay à?”, ông Hà giọng nói tuy có chút kinh ngạc nhưng vẻ mặt chẳng kinh ngạc chút nào, đưa mắt nhìn hai người.

Tâm My ngửa mặt oán thán: Cụ khốt trông mờ mờ nhưng mấy trăm con mắt, mẹ bị lừa bịp mấy chục năm rồi!

“Hai người là...” Tia laser vẫn tiếp tục càn quét, Tổng Thư Ngu còn đang cười vẻ ngờ nghệch.

Giả vờ! Anh còn giả vờ! Tâm My ngơ nghe nháy mắt: “Bố, chúng con vừa từ Quý Tây chỗ Tiểu My về. Không phải hôm qua bố về đến nhà rồi sao?”. Trước khi cô đi Quý Tây, ông phải đi tỉnh họp.

“Có việc phải ở lại một ngày”, ông Hà ánh mắt sáng quắc, “Mẹ nói con đi một mình đến Quý Tây”.

“Vâng ạ, không ngờ thầy Tổng cũng ở đó. Ha ha”, cô lén kéo vạt áo Tổng Thư Ngu, “Trùng hợp thật”.

“Vâng ạ, không ngờ thầy Hà cũng ở đây. Ha ha.”

“Không ngờ chuyện trùng hợp thế này tôi cũng gặp được, ha ha ha.”

Lạnh lẽo.

“Con gái, ra đây.”

“Con đang thay quần áo.”

“Đang lúc không có mẹ ra nói chuyện với bố chút.”

“Mẹ đi đâu rồi ạ?”

“Chắc tới nhà cậu. Ra đây!”

“Con đang thu dọn hành lý.”

“Con à...”

Tâm My lườm mắt, càng lớn càng nhỏ, bố còn biết làm nũng?

“Bố đi nghe điện thoại, lát nữa ra chủ động nói chuyện với bố.”

Kiên quyết không dính dáng!

“Tiểu Tống hả...”

Ông Hà rõ ràng đang cố tình cao giọng, vừa nghe thấy cái tên đó đầu tóc Tâm My dựng hết cả. Có điện thoại sao không gọi, gọi điện thoại nhà có ý gì?!

“Ừ, về nhà rồi về nhà rồi. Hành lý không nhiều, còn phiền cậu đưa về cho chúng tôi... Không cần khách sáo, người nhà cả mà!”

Người nhà? Tâm My quệt mồ hôi.

“Tâm My? Ừ, cậu đợi nhé. Cục cưng ra nghe điện thoại.”

Cô gồng mình đi ra, cầm điện thoại lên rồi quay sang một bên: “A lô”.

“Cục cưng”, tiếng cười chòng ghẹo vọng ra. Tâm My thoáng sợ hãi, nhìn ra sau lưng, bố vẫn đang đứng phía sau vánh tai lên nghe lại càng khiến cô hoảng hốt.

“Chúng tôi về nhà rồi, tất cả đều thuận lợi, cảm ơn anh dọc đường đã giúp đỡ, bố tôi nói cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về, trong nhà không có người nấu cơm, chúng tôi ăn ở nhà rồi hôm khác sẽ mời anh ra ngoài dùng cơm. Thế nhé, hết rồi.”

Dập máy.

Ông Hà cuối cùng cũng thẳng lưng.

“Bố cười trông như yêu râu xanh ý!”

31. Chương 31

Chương 31: Tống Thư Ngu, em yêu anh chết mất

Hà Tâm My cùng ông Hà ăn hết sạch ba gói mì, bốn quả trứng chiên rồi hai bố con ngồi trên sofa duỗi chân rên rỉ chẳng ai buồn rửa bát.

Tâm My xoa bụng thở dài: “Đi hết một vòng ở Quý Tây con mới biết, hóa ra đến mì gói cũng có thể là mỹ vị”.

Ông Hà cũng phưỡn bụng nói: “Phải nói với mẹ con, ngày mai bắt đầu tập nữ công gia chánh”.

“Hơ?”

“Chẳng dễ gì có người muốn con gái nhà ta, nếu vì lười biếng, không biết nữ công gia chánh mà bị trả lại hàng thì thật oan gia.”

Tâm My nhảy lên: “Con đi rửa bát”.

Ông Hà vẫn hậm hực: “Con đi rửa bát cũng đâu trốn bố được cả đời, nếu không có gì thì nên thành khẩn khai báo. Mau”.

“Không có!”, Tâm My mở vòi nước.

Bố cô đứng ở cửa bếp: “Mẹ con nói mười giờ sẽ về, nhìn đồng hồ đi, chỉ còn hai mươi phút nữa thôi. Tranh thủ thời gian, tổ chức sẽ khoan dung độ lượng”.

“Con không nghe thấy!”

Bố cô vẫn đang ghéech chân xem tivi, Tâm My từ bếp bước ra đi một vòng trong phòng khách, cuối cùng vẫn ngồi xuống hỏi: “Bố, bố đang xem gì vậy?”.

“Xem tên tiểu tử nào dám to gan lớn mật ăn tàu hũ của con gái tôi, eo con gái tôi mà cậu ta cũng tùy tiện ôm sao? Lúc bố xắn tay áo định lao vào, đột nhiên nghĩ ra, con gái nhà ta chỉ vung tay là có thể giết chết hai con mãnh hổ, làm sao lại chẳng có lấy một chút tính thần phản kháng?”

Bố cô trầm ngâm, Tâm My méo đỏ mặt.

“Liền lén lút bám đuôi phía sau, quan sát kỹ thì hóa ra là người quen. Tiểu tử giỏi lắm, người quen cũng dám hạ thủ, dũng khí khá lắm.”

Tâm My nín lặng, đây là khen hay chê?

Ông vỗ vỗ tay cô: “Mẹ con mấy ngày trước cứ lèm bèm với bố nói thuê nhà ở ngoài vừa không an toàn vừa lãng phí tiền. Yên tâm, bố ủng hộ con. Học trò của bố đây ra, lũ trẻ bây giờ đều thế cả”.

Đều thế cả? Đều làm sao? “Bố” à, chúng con đâu có sống chung. Chúng con chỉ nắm tay yêu đương mà thôi!”, Tâm My cuống cuồng.

Bố cô cười hi hi: “Chịu nhận rồi sao?”.

Hơ...

“Mẹ có phản đối không ạ?”, cô thấp thỏm.

“Xuất phát điểm của bố và mẹ con đều muốn tốt cho con, nếu người đó tốt, làm sao có thể phản đối.”

“Nhưng, tuổi tác...”

Ông chau mày: “Lớn tuổi một chút, ngọc cũng phải có tí vết chứ”.

Đến bố cũng nói vậy, nước mắt giàn giụa!

“Tổng hợp các tố chất rất được, xem ra cũng rôm rả đây.”

Tâm My nắm lấy cơ hội: “Bố, vậy bố” môi ấp má kề nói với mẹ giúp con”.

Liền bị tát yêu cái bộp.

“Bố đây mới là chủ gia đình.”

Tâm My xoa gáy, oan ức: “Vâng, bố làm chủ bếp”.

Ngày thứ Hai về tòa soạn làm trả phép nên bận tới tận tối, công ty Tổng Thư ngu cũng vẫn còn nhiều việc nên anh không thể tới đón cô được. Nghĩ tới câu “Đợi về nhà phát huy” mà Tâm My khóc lóc cầu cho thánh thần phù hộ.

Về đến hang ổ nhìn một lượt, nhân lúc cô đi vắng mẹ đã tới dọn dẹp vệ sinh qua.

Cô chậm rãi mở xấp ảnh ở Quý Tây ra xem, sắp xếp tấm nào ra tấm đó, ghi tên đầy đủ, rồi up lên diễn đàn. Tấm xong lại mất một cơ số thời gian nghe điện thoại, sau đó cô đăng bài “Chuyến đi Quý Tây” rồi đánh dấu lên đầu làm bài viết quan trọng. Thông tin trong nhóm liên tiếp nhảy ra, ai nấy đều đang tìm cô. Tâm My không ngờ tầm ảnh hưởng của nó lại lớn đến vậy, tay đang lau mái tóc còn ướt bỗng dừng lại, mắt đờ đẫn.

Nghĩ cũng bình thường, những người bạn trên diễn đàn mà viết về cuộc sống tình cảm đa phần là phái nữ, không ít người đã làm mẹ. Cứ nhìn thấy con cái người khác thế nào cũng đều đem so sánh với con mình, vì

thể đều có sự đồng cảm và thương yêu. Dưới bài viết cũng có rất nhiều lời bình luận hỏi địa chỉ ở đâu, hy vọng có thể gửi chút sách vở và quần áo.

Tâm My ngồi khoanh chân gặm móng tay, càng lúc càng phần khích.

“Tổng cá trê, em quyết định không kết hôn nữa!”

“...”

“Anh còn đó không? Còn đó không?”, cô lẩm bẩm một mình, “Nói với quá không diễn đạt cho rõ, chắc anh bị em làm cho choáng váng vì tức hả?”.

“Không, em cứ nói”, Tống Thư Ngu đã quá quen với kiểu trúng gió của cô nên làm sao có thể tùy tiện bừa bãi choáng váng được?

“Năm nay em không kết hôn đâu, hoặc phải muộn hơn.”

“Cứ nói.”

“Ừm... Anh giận hả? Ý em là đột nhiên em nghĩ tới một việc hết sức có ý nghĩa, nhưng để làm tốt cần phải có thời gian. Việc kết hôn, có thể hoãn lại chút được không?”

“Công việc gì có ý nghĩa?”

Tâm My thấy anh không phản đối trực tiếp, lập tức nói ngay: “Lúc chúng ta ở Quý Tây chẳng phải Tiểu My đã nói quỹ tài trợ không đủ phải không? Em đang nghĩ tại sao ta không tận dụng sức lực của xã hội? Chẳng phải quỹ tài trợ có vài chi nhánh ở Quý Tây hơn chục năm nay sao? Người tốt việc tốt như vậy tại sao không tuyên truyền, để tất cả mọi người đều biết? Em đang nghĩ đến việc trở về tòa soạn nói chuyện với sếp tổng xem sao, coi như làm việc công ích, liên kết tòa soạn cùng quỹ học bổng làm một đặc san cho Quý Tây, có nhiều người quan tâm sẽ có cơ hội thêm nguồn tài trợ, không phải sao?”.

“...”

“Tổng cá trê?”

“Cách này rất hay, nhưng trở về tòa soạn đề nghị xong thì để người khác làm. Việc kết hôn phải theo kế hoạch chứ...”

“Không đâu! Em ở tòa soạn lăn lộn gần ba năm, lần đầu tiên cảm thấy có chút việc ý nghĩa đáng để nỗ lực. Em không muốn trao cơ hội này cho người khác. Còn nữa, Tiểu My làm nhiều chuyện như vậy, em chỉ biết lười nhác sống cho qua ngày thật chẳng còn mặt mũi nào!”

“Làm những việc như thế cần liên kết nhiều mảng với nhau, còn cần...”

“Khó nữa em cũng làm. Anh sẽ giúp em phải không? Có phải không?”

Tống Thư Ngu bị cô ngắt lời liên tục mấy lần, quả thực rất khó nghĩ: “Em để anh suy nghĩ đã”.

Tâm My cúp máy rồi lập tức bắt đầu lên kế hoạch, cô không giỏi văn nhưng nghĩ lại mọi chuyện xảy ra ở Quý Tây thì chữ cứ như tuôn ra từ mười đầu ngón tay.

Đang bàn luận sôi nổi, thấy nick của Shin sáng, cô tiện tay gửi đi một biểu tượng mặt cười.

Shin: Nhìn thấy bài post ngay trang đầu rồi. Rất khá, mới đi có vài ngày đã trải nghiệm được nhiều đến vậy.

Gấu hung bạo: Oắt con! Thấy mọi người nói chuyện, mấy hôm tôi vắng mặt, anh cũng lặn đầu mất. Nhớ tôi không?

Shin: Toát mồ hôi... cỗ linh chi cuối cùng trong trang giải trí cũng không thu hoạch hả?

Gấu hung bạo: Mặc kệ. Giờ không hơi đâu quan tâm, còn bận việc chính sự nè.

Shin: Đang bận gì thế?

Gấu hung bạo: Bạn viết kế hoạch. Haizzz, tôi bảo, đọc bài tôi post có từng nghĩ đến việc sẽ quỳ tiền hay gì không?

Shin: ... Có.

Gấu hung bạo: Vậy tốt rồi, có hy vọng! Tôi sẽ tiếp tục nỗ lực phấn đấu.

Cách đó chưa đến mười phút, điện thoại réo lên.

“Em định làm thật sao?”

“Ừ. Anh không muốn quan tâm thì đừng quản em, để em tự nghĩ cách.”

“Giận rồi hả? Anh chỉ nói để anh nghĩ, em đã giận rồi sao?”

“Cả đời em mới có được cảm giác hưng phấn như lần này, anh có tin không? Tổng Thư Ngu, em có linh cảm!”

“Một khi đã có ý định thì phải làm thật lớn, ngày mai em báo cáo với sếp tổng xin ông ấy đồng ý, muốn làm như thế nào phải viết một bản báo cáo hoàn chỉnh rồi đưa cho anh. Có thể sẽ phải tới Quý Tây hai ba lần nữa, tốt nhất kéo được cả đài truyền hình cùng đi, mở rộng tầm ảnh hưởng, tất cả những chi phí phát sinh trong quá trình sẽ do tập đoàn đầu tư An Tín phụ trách. Nhưng có hai điểm, một phải bảo sếp bọn em cho hai trang báo miễn phí, hai là không được chụp ảnh đăng hình ông Diệp và Tiểu My.”

“Làm xong việc này, có cần phải gặp phụ huynh không?”, Tổng Thư Ngu cười tinh nghịch.

“Tổng Thư Ngu, em yêu anh chết mất!”

32. Chương 32

Chương 32: Luyện miệng đợi khẩu chiến và đánh nhau với người thật

Sáng sớm Hà Tâm My thức dậy với hai con mắt thâm như gấu trúc, Tổng Thư Ngu lắc đầu ngao ngán với tính khí nói gió là mưa của cô: “Đừng chỉ hào hứng được ba phút thế”.

“Một trăm phần trăm là không!”, cô chắc như đinh đóng cột, “Bản kế hoạch em đã gửi cho anh, anh đã xem chưa? Em nói chuyện với sếp tổng như vậy được không?”.

“Nói chung cũng được”, Tổng Thư Ngu đưa cô danh thiếp chủ nhiệm văn phòng luật sư của quỹ tài trợ, đoạn nói, “Có việc gì cứ trực tiếp tìm họ, anh sẽ không lộ diện”.

Trở về tòa soạn họp giao ban xong, cô chui vào phòng làm việc của sếp tổng, nói hết về những chuyện đã xảy ra và chưa từng nghĩ tới ở Quý Tây, sếp tổng đập bàn đứng dậy: “Nếu làm tốt, đây sẽ là một tin lớn, chứng minh một điều tờ báo chúng ta quan tâm tới công cộng và lợi ích dân sinh”.

Tâm My nghe xong mừng rỡ, ôm mặt lấy lại tinh thần.

Sếp tổng dứt lời liền ngồi xuống xoa cằm: “Cái này phải bàn bạc với tổng biên tập. Đưa tôi bản kế hoạch để tôi tra chuốt lại chút xíu”.

Chị Đỗ tóm lấy Tâm My chỉ rõ: “Nha đầu thú, đây rõ ràng đang cướp công!”.

“Không sao, ông ấy là sếp, công lao thuộc hết về ông ấy, em chỉ cần xong việc là được.”

Chị Đỗ nhìn cô vẻ bất lực: “Nhắc đến mới nhớ, những thửa ruộng bậc thang đó đẹp thật, không kém gì ở Vân Nam, Quảng Tây”.

Mắt Tâm My bỗng sáng bừng: “Phát triển du lịch?”.

“Cô điên à! Dựa vào cô? Ngoan ngoan ngồi đợi kết quả sếp tới báo cáo cho sếp bự đi!”

Tâm My không thể ngồi yên, đợi mãi tới khi về vẫn chưa có tin tức, lòng càng như lửa đốt, trong túi nhét đồng đặc sản ở Quý Tây liền chạy tới nhà Trần Uyển ăn chực.

Sau khi hai đồ đệ của cậu Trần Uyển chính thức ra quân, Trần Uyển cũng hiếm khi đứng bếp ở Củng Hương.

Tâm My đến nhà, vừa trông thấy một bàn đầy sách vở và giáo trình không khỏi lạng người, hỏi Trần Uyển làm gì, có phải định thi lên cao học.

Trần Uyển nói cô chuẩn bị thi bằng quản lý để tới An Tín làm việc, Tâm My gật đầu nói tốt: “Lương của Tổng cá trê ở đó cao lắm, đám con gái ai cũng trang điểm lộng lẫy như khổng tước, cậu tới đó phải giúp mình giảm bớt uy phong của họ”.

“Giúp mình nhé?”, Trần Uyển cười hì hì.

Mẹ kiếp! Nói nhảm.

Cũng may Đậu Đình kéo đuôi con Husky lao vào phòng bếp, Tâm My quay mặt lại: “Đậu Đình, lại đây thơm mẹ nuôi nào”.

Đậu Đình tung nụ hôn gió: “Mẹ nuôi, đậu hũ thú”.

“Không cho ăn nữa, sắp dọn cơm rồi”, Trần Uyển làm mặt giận hù con trai, rồi thản nhiên vừa nấu cơm vừa nói: “Tâm My, đậu hũ khô ở Quý Tây, Đậu Đình rất thích ăn, còn nhiều lắm lắm. Sáng nay thầy Tổng cũng mang đến một phần... Hai người không bàn nhau hả?”.

Mình... Tâm My muốn đập đầu vào tường. Quay lại liền gấp ngay chuột cống, do còn phải làm gấp bản kế hoạch, cô vốn chẳng tính sẽ nói với Tổng Thư Ngu là đến nhà Trần Uyển. Trần Uyển nhìn về mặt cô rồi tức tối: “Hai người cùng đi du lịch với nhau? Đến mình cậu cũng giấu?”.

“Không phải đi du lịch đâu...”

“Đúng rồi, rõ ràng đang vụng trộm”, Tần Hạo đi vào bếp, trên miệng còn giở nụ cười xảo quyệt.

“Tần chuột cống kia, đàn bà nói chuyện đàn ông ít lời một chút!”

“Được, tôi không nói nữa”, Tần Hạo không cười, vẻ suy tư rất nghiêm túc: “Con bỏ hung? Lão Tổng?”.

Tâm My thổ huyết...

“Tôi sắp ói máu rồi, tôi mà toi anh đừng cứu tôi, treo tôi ngay trước cửa nhà anh là được rồi.”

“Tiểu Ngũ nói cậu vừa xong còn rất phấn khích như bán hàng qua mạng, giờ sao thế này?”

Hu hu, bảo cô phải nói sao đây? Tần chuột cống vốn đã quên vụ đó vậy mà chỉ một cú điện thoại gọi Tổng Thư Ngu tới đón cô. Tổng Thư Ngu vừa xuất hiện, tên chuột cống chết tiệt lại bắt đầu điệu bộ tà ác.

“Tiểu Ngũ nói em lấy mấy bức hình làm vợ cậu ấy rót nước mắt, còn muốn đưa cô ấy về Quý Tây?”

“Em cần phát huy nguồn lực trong quần chúng, chẳng phải Tần chuột cống quen rất nhiều người sao? Đưa Tiểu Uyển lên thuyền, em không tin cậu ta có thể đứng trên bờ nhìn.”

Tổng Thư Ngu mỉm cười: “Rất thông minh”.

“Đương nhiên”, bạn Hà Tâm My thực tế cho thấy chưa bao giờ biết khiêm tốn, “Em đã nói với sếp rồi, vẫn chưa có tin gì”.

“Người sốt ruột phải là anh mới đúng.”

“Lão Tổng”, cô xoa tay rồi giúp anh vuốt tóc, “Giờ mới phát hiện anh rất tốt, rất cao thượng, rất vĩ đại”.

Anh đưa mắt liếc sang: “Thế thì lặp lại câu nói tối qua”.

Tối qua? Tâm My nhớ lại, bỗng chốc mặt ửng đỏ.

“Có cần anh phải nhắc lại không? ‘Lão Tổng, em...’ sau đấy đấy.”

“Em ghét anh chết mất!”

“Anh ngủ ở đâu?”

Mặt mũi cô nghệt ra khiến lão Tống không chịu nổi lại đùa tiếp, từ bãi đỗ xe cô nàng không ngừng nhìn trộm anh, cảnh giác như lũ sâu bọ.

“Hồi đầu hét lên kêu muốn tình một đêm, người bảo ‘ai sợ ai’ đâu rồi? Chỉ biết luyện mỗi mồm thôi à?”

Cô thật thà thừa nhận: “Sau này em chỉ dám luyện mồm thôi”.

Còn chưa kịp dứt lời, đầu anh đã cúi xuống: “Vậy chúng ta tiếp tục luyện”.

Mỗi lần như thế này cô không thể nào không chế được, người như hôn mê, môi lưỡi quần quýt, hơi thở dồn dập, chẳng có điểm dừng.

“Tống Thư Ngu, nhanh, nhanh em không thở nổi nữa rồi.”

Anh khẽ cười, cắn miệng cô: “Để anh hôn hấp cho”, nói đoạn nụ hôn lại tiếp tục, anh ra sức ghì chặt cơ thể cô.

Giữa lúc đó cô thoáng tỉnh cơn mê, trong mơ màng cô nghĩ, cổ nhân thật sáng suốt, cá nhả bọt cứu nhau, bọt chẳng phải nước bọt là gì?

“Tổng cá trê.”

“Ừ.”

“Anh, anh chọc vào người em rồi.”

Đôi vai anh khẽ run lên: “Chẳng liên quan đến anh, có lúc nó tự có ý thức”.

“... Chúng mình sẽ kết hôn phải không?”

“Nếu em đồng ý, mai làm luôn.”

“Vậy, vậy thực ra cũng đều làm mà. Ý của em là, làm trước cũng phải làm, có đúng không?”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen láy sáng lên: “Em quyết định rồi?”.

Cô nghĩ một lúc, rồi trịnh trọng gật đầu.

Anh dần mỉm cười: “Đã hành quân xong hản chưa?”.

Cô méo máo: “Anh định ghi nhớ chuyện xấu hổ của em cả đời ư?”.

Anh khẽ cắn lên má cô: “Chuyện gì dù vui hay không vui của em đều là niềm hạnh phúc của anh”.

... Thê thảm.

“Anh đi mua đồ, em đợi đây cấm được chạy.”

Hà Tâm My tay ôm gối tựa lưng ngồi nghĩ lung tung, từ thiếu nữ trở thành đàn bà, tâm trạng kết thúc để bắt đầu, mỗi người con gái cả đời chỉ có một lần, cô chẳng biết người khác thế nào, chỉ biết cô lúc này gần như không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa.

Lúc điện thoại réo lên, cô giật bắn cả mình, cứ ngỡ chuông cửa reo.

Cô nhắc điện thoại, là giọng con gái, giọng nói dịu dàng, vừa nghe đã gọi tên Thư Ngu.

Hà Tâm My nhảy dựng lên, không phải chứ, mấy tình tiết phim truyền hình lại có thể xảy đến với cô? Người phụ nữ bên ngoài tìm tới tận cửa? Bắt cá hai tay? Lại còn ngay thời khắc cô quyết không chùn bước chuẩn bị thất thân?

Cô hít một hơi thật sâu, thận trọng dò thám: “Tổng tiên sinh đi ra ngoài rồi, tôi là người giúp việc nhà cậu ấy. Xin hỏi cô là ai? Tổng tiên sinh về tôi sẽ truyền đạt lại”.

Cô gái trong điện thoại cười ngạo ngược: “Thư Ngu thuê người giúp việc từ lúc nào, sao tôi không biết?”.

Mẹ nó chứ, thân thế cơ à? Tâm My vẫn chưa phản công, đối phương lại hỏi Thư Ngu đi đâu.

“Cô là ai? Tổng cá trê đi đâu, chỉ cần cô báo danh tự khắc tôi sẽ nói, đêm hôm hơn mười giờ gọi điện cho người ta không nói là ai, không thấy mất lịch sự hả?”

Đối phương cười ha ha, mãi mới ngừng lại được, liền nói: “Tôi là mẹ của Thư Ngu. Cháu là My My phải không?”

Ôi Chúa ơi!

Bà mẹ thân sinh của Tổng cá trê!

Giọng nói trẻ măng đó đâu có giống!

“Cháu, cháu là Tâm My, cháu, cháu... cháu chào cô, không phải, không phải, chào bác.”

“Mấy năm trước đã nghe thấy tên cháu rồi, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên miệng lưỡi ghê gớm thật”, mẹ Tổng Thư Ngu có vẻ rất phấn khởi.

“Dạ, dạ...”, Tâm My căm ghét bản thân: Chỉ biết dạ. “Dạ, Tổng Thư Ngu đi mua... mua đồ ăn đêm rồi ạ, lát nữa sẽ về. Bác đợi lát nữa nhé”.

“Không sao, bác với thằng ranh ấy cũng đâu có chuyện gì để nói, bác lại thích nói chuyện với cháu, mãi chẳng có cơ hội. Được nghe Thư Ngu kể nhiều rồi, rất mong có thể sớm gặp cháu.”

Thảm rồi, tên Tổng cá trê kia đã nói với mẹ hần những gì?

33. Chương 33

Chương 33: Hình gạch lát Shin mũi dài

“Hôn lễ chuẩn bị thế nào rồi? Mẹ bảo, trước hai tháng sẽ về giúp nhưng Thư Ngu nói không cần mẹ tham gia. Thằng nhỏ, từ bé chẳng ai lo nên sớm đã quen việc lớn nhỏ đều tự mình làm chủ, ở bên cạnh nó mẹ chẳng được hưởng niềm hạnh phúc và niềm vui làm mẹ.”

“Căn nhà bên hồ cũng xuống cấp rồi, mẹ thấy nếu gấp quá cứ ở tạm đây, đợi mẹ về sẽ giúp các con tìm nhà khác. Cần gì lên danh sách sớm đi, ở bên này mẹ mua về cho. Còn nữa, không biết bên thông gia có cần gì không, phong tục kết hôn ở Tế Thành mẹ cũng quên rồi, không được, phải tìm người bồi dưỡng kiến thức mới được.”

BLA BLA...

Mẹ chồng tương lai nói chuyện không cần lấy hơi. Tâm My dập đầu bái lạy. Cuối cùng tóm được một giây cơ hội, nhanh chóng nói: “Bác gái, cháu vì nguyên nhân công việc, dự tính hôn lễ phải lùi xuống, Tổng cá trê có lẽ chưa kịp nói với bác”.

Mẹ chồng tương lai lặng người rồi thở dài: “Hai đứa đâu còn ít tuổi, tình cảm quắn quýt bấy lâu nay như thế, nếu ngập ngừng...”

Tình cảm quắn quýt bấy lâu nay? Chúng cháu mới bắt đầu thôi mà.

“My My, nghe mẹ nói, năm nay phải lo cho xong việc này. Thư Ngu sẽ cố gắng cố gắng hơn nữa, cuối năm có cái... tới mùa thu năm sau sinh con là vừa, không nóng không lạnh, ở cứ cũng dễ hơn...”

Tâm My còn đang nghĩ xem là có cái gì, câu sau đã nghe thấy ở cũ, cô rút khăn giấy lau mồ hôi: “Bác gái...”

“My My, tính khí Thư Ngu như càn liễu uốn cong, rất khó nắm, nó làm sai chuyện gì, con chỉ cần nói với mẹ...”

Tổng Thư Ngu bước vào cửa, Tâm My kẹp điện thoại trên vai, tay ôm hộp giấy ăn, trông thấy anh như dân tị nạn thấy quân giải phóng mắt ngấn lệ: Cuối cùng cũng tới!

“Mẹ anh”, cô chỉ tay vào điện thoại dùng miệng nói không thành tiếng, rồi vuốt mả lau mồ hôi.

Tổng Thư Ngu mỉm cười, đưa chiếc túi trên tay cho cô, đón lấy điện thoại: “Mẹ”.

“Ừ, dù sao cũng có lương tâm, còn biết mua đồ ăn vặt cho em”, Tâm My ôm hộp khoai tây chiên, miệng nhai rau rầu, “Anh đã nói chuyện xấu xa gì của em cho mẹ anh?”.

Tổng Thư Ngu tỏ vẻ ngây thơ: “Nói cái gì? Nói được cái gì?”.

Cô nhe răng: “Anh có tin em cho một cước Lư sơn thẳng long chảo chém đứt người anh không?”.

Anh cười: “Anh lại thích người thật đối kháng.”

“Tổng cá trê, làm gì đấy? Muốn ăn anh tự đi mà mua, đừng cướp của em”, Hà Tâm My bảo vệ túi đồ ăn anh mới mua về.

Mặt anh ghé sát cô cách đúng một tấc, từ từ chậm chậm lấy dưới đáy túi ra một hộp nhỏ, rồi huơ huơ trước mặt cô, “Người thật đối kháng, hả?”.

Cô nhìn chăm chăm mà hai con mắt muốn rớt ra ngoài, hít sâu nói: “Hình như, hình như cũng có bán lẻ mà”.

Anh không thèm liếc mắt: “Dùng sao đủ”.

Cô lại hít hơi: “Không phải anh định, định một đêm dùng hết đấy chứ?”.

Anh nghĩ ngợi hồi lâu...

“Tổng cá trê, em nghĩ thế này, hay thôi đi. Anh là ‘bảo kiếm’, nhưng em không phải ‘long đao’...”, chẳng thiết khoai tây chiên, không cả cỏi dếp, cô cuống cuống leo lên sofa, “Giang hồ hiểm ác, chúng ta hôm khác gặp lại, hôm nay không còn sớm nữa rồi”.

Mông bị cho một chưởng, tên đang đứng sau lưng cười nham hiểm, “Đi tắm đây!”.

“Tắt đèn”, cửa phòng vệ sinh lộ ra nửa cái đầu.

Phòng ngủ tối om.

“Rèm cửa kéo chưa? Sao em vẫn trông thấy anh?”

“Có ánh trăng mà bà chị, chị muốn tôi như mực sao? Hay chúng ta bắt đầu từ nhà vệ sinh?”

“Không! Tổng cá trê, anh nhắm mắt lại, không được nhìn trộm.”

Anh nhắm mắt, cơ thể đẩy đà trắng bộp từ từ bước tới, lần từng bước tới cạnh giường.

“Không được nhìn trộm.”

Thảo nào rề rà lâu đến vậy, tóc sấy khô, người cuốn khăn bông, để hở đúng đôi chân.

“Ừ, không nhìn”, anh thật thà nhắm mắt, nhưng mỗi dây thần kinh cảm giác lẫn khứu giác đều có thể cảm nhận được hơi ấm trên cơ thể cô.

Thuở nhỏ, ông ngoại thường ở trong viện nghiên cứu, nên bảo mẫu thường cắt giảm khẩu phần ăn của anh khiến một thời gian dài anh bị suy dinh dưỡng. Mỗi lần đi qua phòng ăn lớn nhà A, thấy những chiếc bánh bao còn nóng hôi hổi bốc ra từ chỗ hấp của các cô chú là nước miếng rớt âm âm, thỉnh thoảng có dì nào quên lại cho anh một chiếc. Cái cảm giác mùi thơm nóng hôi hổi giữa ngày đông giá rét từ lỗ mũi chảy xuống tận tim gan đến khi trưởng thành chẳng thể có lại. Thế nhưng, giống như chuyện lạ có thật, anh lại nhận ra nó ngay trên cơ thể cô.

“Bắt đầu chưa?”, cô ngồi xuống mép giường, giọng nói run rẩy.

Anh không cất tiếng, vuốt ve đôi má, anh mơn trớn bờ môi mềm mại của cô. Tâm My khẽ run rẩy: “Tổng cá trê...”.

“Ừ”, anh như nuốt lấy giọng nói cô, đôi môi mềm mọng như lần trên từng thớ thịt cơ thể cô.

Khi anh trút bỏ tấm khăn bông đang cuốn lấy cơ thể cô, hai tay cô vội che phía trước: “Đừng nhìn, em không được đẹp”.

“Không đẹp? Nói vậy”, cô nở nang, thật thà đầy đà, “Hệt như những bức tranh nghệ thuật thời Phục hưng”.

Trong không gian mờ ảo, cô có thể thấy đôi mắt thâm ngường mộ của anh, Tâm My cúi đầu nhìn lại mình, có phần buồn bực: “Em lại thấy giống hai túi khí an toàn.”

Anh cười: “Em làm ơn nói ít mấy câu đùa cợt đó được không, hổng hết cả không khí bây giờ”.

Tâm My ngốc nghếch gật đầu, một giây sau liền bị anh đẩy xuống.

“Đừng, đừng sờ vào chỗ đó”, cô uốn éo giãy giụa, “Buồn quá, Tổng cá trê, buồn quá”.

Anh rút tay ra khỏi eo cô: “Thế sờ ở đâu? Đây hả?”.

Tiền tay anh dời sang chỗ khác, cô hít một hơi thật mạnh: “Tổng Thư Ngu, em hỏi... hộp lắm”.

“Ừ, được rồi, được rồi”, anh chờ đợi để được thực hành nhưng không thể gấp gáp, “Nhắm mắt lại từ từ cảm nhận”.

Giọng nói thật trầm, lớn vồn bên tai cô, Tâm My nhắm mắt, chuẩn bị đón chờ cảm giác của thời khắc kỳ diệu chưa từng đến trong đời.

Không được, ngón tay anh chạm tới đâu là chỗ đó như co lại: “Tổng cá trê, nói chuyện với em, cái gì cũng được”.

“Đôi mắt em như vì sao trên bầu trời...”

“Nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu. Sáng tạo chút có được không?”

“... Thế để làm lại”, anh hôn cô thật mạnh, “Ranh con, sao cứ làm khổ người ta thế hả?”.

Hai tay vòng lên cổ anh, cô không dám nhìn xuống dưới, ép chặt lấy cơ thể anh, giống như đang bám vào một lò luyện lớn, một giây sau cô sẽ biến thành thép, “Nói xem anh yêu em ở điểm nào?”.

“Yêu...”

“Không được nói trắng sao.”

“Được. Yêu... yêu tình cảm thuần khiết từ chính trái tim em, thứ tình cảm yêu thương chân thành mà em luôn dành cho những người bên cạnh em”, anh tiếp tục mơn trớn bên môi cô, giọng nói như đi vào mơ hồ, “Càng khó có được càng đáng quý”.

... Tiếng lòng cô thổn thức: Mình tốt đến vậy sao?

“Lần đầu tiên thấy em như nổi khùng là ở cổng phía nam trường, có mấy cô gái đang cãi nhau, em liền lao tới cho nguyên cái bạt tai. Khi đó anh còn lắc đầu, thầm nghĩ đồ ranh con sao đã man đến vậy, về sau mới biết Ninh Tiểu Nhã bị người ta bắt nạt. Mãi sau này, hai người Tiểu Ngũ cãi nhau, em cũng thế, giống gà mẹ bảo vệ gà con, tóc tai dựng ngược không nói câu nào liền lao tới”, môi anh rõ ràng còn đang tùm tùm cười, nhưng ánh mắt nghiêm túc hơn bao giờ hết, “Anh yêu tính cách của em, với...”, anh cúi đầu hôn lên ngực cô, “Trái tim rộng lớn như thế này, trái tim có thể chở che cả thế giới”.

Cô vuốt mái tóc anh, đôi mắt ướt ướt: “Em tốt đến thế sao?”.

“Tâm My, em còn tốt hơn cả những gì anh nói”, anh nắm lấy bờ vai, ánh mắt tò mò, “Thường ngày anh vẫn nghĩ, người duy nhất có thể tổng hòa bản năng đàn bà của phụ nữ và nét ngây thơ của con gái chỉ có mình em, tại sao chẳng có ai phát hiện ra?”.

“Em nói rồi, người có mắt nhìn đâu có nhiều.”

Anh cười: “Cũng không nhiều. Anh đợi em tìm được người thích hợp hơn nhưng đợi tận mấy năm sau vẫn không thấy, cuối cùng anh không khách khí nữa mà lao tới”.

Cô bĩu môi: “Đợi thêm mấy năm nữa em cũng không sợ, em còn đầy thời gian”.

“Em có thời gian nhưng anh không có, cứ nhìn Đậu Đình anh lại tưởng tượng ra bảo bối của em trông như thế nào, không biết có là đại vương ngủ lười tham ăn, tóc tai bù xù vẩy cánh tay béo ú mặt đầy ga tô hay không”, anh vừa nghĩ vừa cười.

Thư Ngu sẽ cố gắng cố gắng hơn nữa, cuối năm có cái, tới mùa thu năm sau sinh con là vừa, không nóng không lạnh, ở cũ cũng dễ hơn...

Tâm My nhớ lại câu nói của bác gái, đỏ mặt ra vẻ tức giận: “Anh đổi hơi nghĩ đến con em làm gì? Tự sướng thì nghĩ đến cái khác ấy”.

“Anh không mất sức liệu em có con được không? Đừng nói linh tinh, để anh làm việc.”

Tâm My rít lên: “Đừng cần em”.

Anh đổi cần sang hít hà, Tâm My nhắm nghiền mắt không dám nhìn. Nhưng nhắm mắt lại rồi, xúc giác mỗi lúc một nhạy cảm, bàn tay anh đang du ngoạn khắp cơ thể, hơi thở anh chạm vào da thịt cô...

“Tổng cá trê... Nhột quá.”

Nụ hôn vang lên thành tiếng di chuyển dần xuống dưới như đáp lời. Cô toan đưa tay che bụng dưới nhưng anh đã nhanh hơn một bước hôn xuống đó, rồi trở lại chỗ eo.

“Buồn...”, cô muốn ngăn anh lại, cất tiếng nghe như van lơn, ấp a ấp úng, “Buồn...”.

“Thế này cũng buồn?” Anh từ đâu trở lại bỗng hôn lên môi cô, cơ hồ nuốt tiếng cô kêu cứu vào trong rồi đồng thời bàn tay anh vươn đến nơi thâm kín nhất.

“Ừ ư”, miệng cô miễn cưỡng phát ra thành tiếng, đầu lưỡi bị anh cuốn lấy, tất cả cảm xúc lúc này như hội tụ nơi bàn tay anh, còn cô đang lắng mình tận hưởng. Cô tránh được cái hôn của anh, mếu máo: “Tổng cá trê, hình như em lại, lại đến kỳ”.

“Không đâu”, anh không nhịn nổi cười, cắn nhẹ lên đôi tai, “Ranh con, anh đang giúp em chuẩn bị”.

Cô có vẻ không thoải mái, Tổng Thư Ngu nhìn theo ánh mắt cô xuống dưới, cảm xúc dâng trào, “Hơ, là...”.

“Tổng cá trê, chỗ đấy của anh xấu thế!”

Đã từng được thấy trong phim A, từng được thấy trong sách giáo dục giới tính, nhưng tận mắt chứng thực, Tâm My bị hoàn toàn bất ngờ.

Tổng Thư Ngu có vẻ còn thê thảm hơn cô, chau mày hỏi: “Xấu lắm à?”.

Cô bưng mặt: “Nhìn mẫu vật rồi được chưa? Nhưng mà như củ cải thế... Không được đâu, nó lấy mạng em mất”.

Lúc này anh mới thả lỏng, “Ngốc ạ, chỉ cần củ cải không to bằng đầu trẻ con là được”.

“Nhưng”, cô liếc nhìn lần nữa, rồi thở dài “Người anh gây thế này, thịt dòn hết vào chỗ đó rồi phải không?”.

“Đây là lời khen mà anh thích nhất trên đời đấy.”

Anh cười về đắc ý, cậu em có vẻ cũng đắc ý ngồng dậy.

Tâm My toát mồ hôi: “Ôi má ơi, nó còn biết cử động”.

Gương mặt Tổng Thư Ngu nghiêm nghị, đôi vai co lại, đoạn nói: “Nhắm mắt lại, sau này em từ từ nghiên cứu, còn bây giờ...”.

Trước khi anh tiếp tục nhẹ nhàng mơn trớn, cô rì rầm điều gì đó rồi để mặc mình chìm đắm trong nụ hôn cùng sự thăng hoa như sắp biến thành bong bóng.

“Tâm My.”

“Ừ”, ánh mắt cô mơ màng, một giây sau đồng tử co lại, “Đừng, đau...”.

Tổng Thư Ngu kịp thời dừng lại khi tiếng la thảm thiết của cô phát ra: “Hu hu, đau quá...”.

“Đau lắm không? Cố chịu một chút được không?”, anh khẽ hôn lên giọt nước trên khóe mắt, lúc cô gật đầu anh dần dần nhướn người, “Thả lỏng, Tâm My, thả lỏng, đừng đá anh”.

“Hu hu hu, đau lắm, đau thật mà.”

“Ngoan nào, bé gấu, cục cưng”, mồ hôi trên trán anh rơi xuống, hòa cùng giọt mồ hôi trên cơ thể cô, “Chỉ đau lần này thôi”.

“Tổng cá trê, đừng lấy mạng thể này, thêm lần nữa, hu hu, tôi sẽ tiêu diệt anh. Hu hu...”

34. Chương 34

Chương 34: Yêu anh là niềm hạnh phúc lớn nhất đời em

“Cho hỏi, ai là Hà Tâm My?”

Hà Tâm My quệt nước miếng trên mép, vừa ngẩng đầu đã ngập trong biển hoa. Cô định thần, mình đang mơ phải không vậy trời?

“Cô là Hà Tâm My?”

Cô nhìn trái ngó phải, ngoài bó hồng vàng siêu lớn trước mặt cô chẳng thấy ai đang nói chuyện cả.

“Hà tiểu thư, mời ký nhận”, trong biển hoa khó khăn lắm mới trông thấy nửa cái đầu lộ ra.

“Tôi?”, Tâm My chỉ thẳng mũi mình, không thể tin được.

Anh chàng ở tiệm hoa cẩn thận đưa bó hoa sang bên rút ra một tờ giấy xác nhận, “Cô là Hà Tâm My ban tin tức xã hội tòa soạn báo Tế Thành số 00 đường XX”.

Hai mươi bảy năm nay lần đầu tiên được nhận hoa, sau khi bị XXOO xong kể cũng có được chút ít bồi thường. Hà Tâm My run rẩy đặt bút ký tên dưới phần người nhận hoa, rồi đón lấy bằng cả vòng tay. Tầm nhìn bị tầng tầng lớp lớp cánh hoa chắn mất, cô chẳng còn trông thấy anh chàng đưa hoa đâu nữa, chỉ có thể nhìn thấy ngập trời màu vàng, hỏi: “Này! Ai tặng vậy? Có phải họ Tổng không?”.

“Hà Tâm My cô giỏi lắm, kêu cùng đi ăn trưa, cô nói phải đợi sắp họp xong. He he he, hóa ra là chờ hoa của người ta”, chị Đỗ vừa về đã lao vào bó hồng đặt giữa hai chiếc ghế xoay cạnh Tâm My rồi gào lên: “Hàng khủng đây!”.

Có đồng nghiệp còn chêm vào: “Hay giảm giá 30% bán lại cho tiệm hoa, chắc cũng đủ cho phòng mình ăn tối sau đó đi hát karaoke thâu đêm suốt sáng”.

“Mọi người đừng chọc tôi nữa. Sếp sao vẫn chưa xuống nhỉ?”

“Tâm My cô đừng đánh trống lảng nữa, nói thật đi, hôm nay là Thất tịch, tối có chương trình gì không?” [Thất tịch là Ngày Ngưu Lang Chúc Nữ gặp nhau, mừng Bảy tháng Bảy.]

“Thất Tịch? Em thực sự không biết, buổi tối học trưởng có hẹn chúng ta tụ tập.” Sáng đi làm học trưởng gọi điện hẹn bạn bè cũ ở Tế Thành họp mặt.

“Đồ lừa đảo”, chị Đỗ nhìn máy tính miệng càu nhàu, “Cô đang xem gì thế? Học hỏi kinh nghiệm?”.

Á á á á... Hà Tâm My lao đến che màn hình nhưng không kịp.

[JMS, lại đây xem... Phổ biến kiến thức lần đầu làm chuyện ấy] [JMS là viết tắt của ... tức là các chị em]

Buổi trưa tranh thủ xung quanh không có ai, đang định lý luận kết hợp thực tiễn ôn lại một thể, kết quả ngủ quên mất, thế rồi...

Tâm My meo máo: “Chị Đỗ”.

Chị Đỗ ghé mặt càng lúc càng gần, mặt Tâm My càng lúc càng nóng.

“Đợi tôi nhìn cho kỹ cái đã, lông mày nở...”

“Vâng, tối hôm qua vừa đi tã lông mày.”

“Hai má ửng hồng.”

“Điều hòa không đủ lạnh.”

“Mắt đen láy.”

“Đương nhiên, tối hôm trước bị chỗ báo cáo về Quý Tây làm cho tàn tạ, tối qua...”, bị Tống Thư Ngu làm cho tàn tạ.

“He he, tối qua làm sao? Xem ra đã...”

Tâm My ôm đầu, kinh hãi hỏi: “Thật là nhìn ra ạ? Có rõ lắm không?”.

Chị Đỗ cười gian: “Oát con, khai luôn đi”.

Gian tình chưa quá hai mươi tư giờ đã hoàn toàn bại lộ!

Sáng tinh mơ, cô mơ màng gạt cánh tay Tống cá trê đi vào phòng vệ sinh, vẫn đang đánh răng, Tống cá trê cũng lập cập đi dép bước vào, hét lên tiếng vợ ơi, cắn một miếng lên mặt cô, tự ý mở nắp bồn cầu, bắt đầu... đi tiểu.

Tâm My còn chưa tỉnh hẳn, mắt kèm nhèm nhìn tia nước hình cung, từ điểm rơi phía cuối nắp xô ngược lên điểm kết thúc của đường vòng cung. Hóa thạch mấy giây, rồi nghe răng lao ra ngoài, “Tống cá trê, ở phòng khách có nhà vệ sinh anh không dùng, anh... Biện thái khoe thân!” Một giây sau, trông thấy vết tích trên ga giường hình như của mình, miệng há hốc, liền quay mặt lao đi, đi đứng thể nào đâm sầm ngay trước ngực Tống cá trê.

“Bộ mặt phóng đảng!”

“Phóng đảng? Gan to nhĩ!”, anh cúi đầu hôn lên mũi cô, “Không sợ anh tiêu diệt em lần nữa à?”.

“Em không dám, em...”, cô huơ huơ bàn chải đánh răng cầu xin, “Anh tha cho em lần này, em phải đi làm rồi”.

Anh cắn mũi cô: “Còn nói cậu em của anh trông xấu xí? Muốn diệt trừ cả hai bọn anh?”.

“Em nói thế à?” Tối qua do quá hồi hộp, mềm liến thoảng không thôi, nói nhăng quây cái gì giờ quên sạch. Điều duy nhất còn nhớ được, chỉ đúng một chữ... Đau. Cô thu bộ nhớ lại, mặt mũi mếu máo: “Em có thể coi tất cả như ảo giác có được không?”.

“Không kịp nữa rồi, ranh con, bây giờ em đã là người của anh.”

Mình đã thành người của Tống cá trê.

Hu hu hu, Tâm My bưng mặt rúm ró ngồi xuống. Nghe nói người có kinh nghiệm có thể phân biệt đã từng và chưa từng thông qua nhìn trán và quan sát dáng đi, cô cầu cho mẹ mình thuộc dạng không có kinh nghiệm như vậy.

“Tiểu nha đầu, xem những bài đăng trên diễn đàn thế này không tác dụng đâu. Có thắc mắc gì cứ gọi hỏi chị, chị sẽ nói những gì mình biết không chút do dự”, chị Đỗ ra về chuyên gia.

Tâm My gõ ngón tay, cô muốn biết tại sao lại đau đến vậy, nhưng biết mở miệng nói thế nào.

“Sức mạnh của những tấm gương là vô cùng. Chỉ là làm nó đã tốt nay còn tốt hơn, đã hoàn thiện nay còn hoàn thiện hơn thôi.”

Chị Đỗ nhìn cô nháy mắt: “Đúng rồi, chị quên mất, bên cạnh em còn có thầy giáo kèm cặp”.

Tâm My quệt mồ hôi, định nói chuyên môn của lão Tống không phải cái này, liền nghe thấy sau lưng tiếng vỗ tay của sếp: “Trong phòng ra cả đây hơp nào”.

“Tổng cá trê, tổng biên tập đồng ý rồi! Đồng ý rồi! Sếp tổng dẫn đầu, trong phòng cử thêm bốn mãnh tướng, một người trong đó là em. Sếp tổng nói ngày mai tới An Tín nói chuyện, bảo em gọi điện thoại cho anh hẹn thời gian đấy.”

“Anh gọi điện thoại thì em không nghe, nếu không vì công việc em định trốn anh thế nào đây?”

“Em... là em không biết phải nói với anh cái gì. Anh lại lấy em ra làm trò cười biết làm thế nào? Nói vào chuyện chính nhé, ngày mai khoảng lúc nào thì anh rồi?”

“Việc công để bàn sau, hoa em đã nhận được chưa?”

“Nhận được rồi”, cô bất giác cười nói.

“Thích không?”

“Ừ, thích, nhưng nhiều quá.”

“Nếu tính mỗi một năm sinh nhật là mười bông hồng, một lần gộp luôn hai mươi sáu năm, cũng làm gì đến ba trăm bông. Không nhiều.”

Cô chưa đếm thử, hóa ra còn có ý nghĩa thế này. “Tổng cá trê...”

“Đừng cảm động lung tung, anh có điều kiện đó.”

“Điều kiện gì?”, cô lập tức cảnh giác.

Anh khẽ tủm tỉm: “Lại đây cùng anh”.

“Em đi làm.” Nhưng hình như hôm nay không có việc gì phải ra ngoài.

“Trốn việc”, thấy cô không phản ứng, anh tiếp tục dụ dỗ, “Không phải sáng nay kêu buồn ngủ nói hai tối liền không ngủ được sao? Tối đây, ở chỗ anh có chiếc sofa lớn dành riêng cho em”.

Quá hấp dẫn.

“Tối phải đi họp mặt? Định mang đôi mắt thâm quầng giấu trúc đi sao?”

“Để em đi chào sếp tổng một tiếng! Còn nữa, anh phải tới đón em. Một mình em trốn việc không công bằng!”

Bó hồng vàng để kín phía sau xe, Tâm My lạch bạch cùng Tổng Thư Ngu trở về An Tín. Quả nhiên, chiếc sofa trong phòng làm việc của anh lớn hơn cô tưởng tượng nhiều. Mới chỉ nhìn cô đã muốn lao tới.

“Lấy áoople anh đây em đắp.”

Miệng anh khẽ nhếch: “Ngủ thật?”.

“Có ảnh hưởng đến công việc của anh không?”, cô đã nhắm chặt mắt, “Còn nữa, sáu giờ em phải về nhà thay quần áo, nhớ gọi em”.

“Ngủ đi, có việc anh phải ra ngoài xử lý. Sáu giờ?”, anh hơi cao giọng, ngoái đầu lại nhìn cô đã bắt đầu ngáy khò. Anh lấy làm ngạc nhiên mất mấy giây nhìn “Lợn Buurin” đang nằm cuộn một góc, mỉm cười lắc đầu.

Tâm My đứng trước cổng tòa nhà tập đoàn đầu tư An Tín đợi Tổng Thư Ngu từ nhà xe đi ra. Ngủ được một giấc, tinh thần cô sáng khoái trở lại.

Giờ tan tầm, lũ bạch cốt tinh đợi xe buýt đứng thành một toán hết cuộc thi sắc đẹp, mùi son phấn ngào ngạt. Tâm My đột nhiên nhớ đến từ sói đội lột người mà chị Đỗ nói.

“Hôm nay có cô gái cùng sếp chúng ta nắm tay đi về, nghe nói là bà chủ tương lai của chúng ta.”

Tâm My tặc lưỡi, xem ra chỗ nào có đàn bà y rằng lắm chuyện, còn nhiều chuyện hơn chuyên môn của cô.

“Cậu đang nói bà béo kia hả? Không phải chứ, thẩm mỹ của sếp không thể tệ đến vậy đâu.”

Câu chuyện bà béo câu cá vàng? Lòng hiếu kỳ của Tâm My trỗi dậy, tai vỉnh lên tiếp tục lắng nghe.

“Mình cũng thấy nói thế thông tin nghe nói lan ra từ tầng 33. Tuyệt đối đáng tin”, có kẻ nhiệt tình bổ sung.

Tầng 33? Tầng 33 là hang ổ của lão Tống. Tâm My bấy giờ mới hiểu: A! Bà béo đang nói tới là cô!

“Không phải sếp mới của các cậu bị gay sao?”, có người chen vào.

“Có cậu mới gay! Cả nhà cậu gay thì có”, người khai hoả đầu tiên tức tối.

“Nhưng lần trước chẳng phải ai nói nhìn thấy anh ấy ở cửa bar của gay sao?”, kẻ nói chen thế đã yếu đành tức tưởi giải thích.

“Đúng, mình cũng nghe kể vậy.”

“Có người nhìn thấy hần hoi, chính là bộ phận chăm sóc khách hàng của chúng ta.”

Tâm My bĩu môi, nhìn thấy giai ngon là túm năm tụm ba, bọn hủ nữ bây giờ nhiều thật!

“Nhưng lần trước sếp tổng và sếp mới cùng tới Thời Đại Hoàng Kim bao gái.”

Bao gái? Tâm My nắm tay chau mày.

“Mình thà có người yêu là gay, còn hơn để anh ấy cưới mụ béo ấy, thật thê thảm”, có người “kích động” kết luận.

Tâm My vẫn đang tức điên: Bao gái?

“Các cậu nói xem, sếp mới là công hay là thụ?” [Công là người mang tính nam còn thụ là người mang tính nữ trong mối quan hệ giữa hai gay.]

Người đang đứng góc tường không nhin được nữa, tiến lên hai bước: “Chắc chắn là thụ”.

Bao gái? Bao gái? Trai gái cờ bạc nghiện ngập, tôi phải trừng trị anh.

Đám hủ nữ thất thanh: “Vậy, vậy lẽ nào Diệp tiên sinh là công? Ông ấy cũng chưa kết hôn”.

Tâm My sụp đổ, chết rồi, đám hủ nữ này sao lôi cả lão Diệp xuống nước?

“Cô làm ở bộ phận nào vậy? Sao tôi chưa từng gặp mặt”, có người hai mắt tròn tròn.

“Tôi là người giúp việc nhà sếp mới các cô, thế nên tôi có quyền phát ngôn ở đây nhất”, Tâm My huênh hoang ưỡn ngực. Trong tiếng gào rú của mọi người, ánh mắt cô liếc nhìn chiếc xe màu tro bạc của Tống Thư Ngu, người lạnh toát, đoạn nói: “Phải rồi, quên mang theo đồ, tôi phải về lấy. Còn nữa, tôi chỉ nói đùa thôi, các cô đừng tưởng thật nhé”.

Hi hi, dù có thật hay không, tin tức này nhất định sẽ lan truyền! Vì sự nghiệp tuyên truyền ta buộc phải xả thân, Hà Tâm My quá hiểu đặc điểm nghề này của mình. Bao gái? Hừ! Muốn xơi con cá ăn tạp nhà ta hả? Hừ!

“Tống Thư Ngu, anh thành thật khai báo đi, trước đây anh đã từng bao gái chưa?”, toàn thân cô như bốc hỏa, từng đốm lửa cuộn cuộn cháy.

“Có”, anh nhìn cô, rồi diêm tĩnh trả lời.

Tâm My hoàn toàn sững sốt trước thái độ thẳng thắn của anh.

“Đi tiếp khách cũng là một phần công việc, tiếp rượu tìm một cô tiếp viên vẫn rất hữu dụng.”

“Không có gì khác?”

Anh liếc nhìn cô: “Cái khác là cái gì? Đầu óc nghĩ những thứ trong sáng tốt đẹp chút, anh cũng có trình tiết của đàn ông, những lời đó nói không biết bao lần rồi mà cũng không nhớ sao?”.

Cô lí nhí: “Đàn ông có trình tiết nổi gì...”. Nếu có sẽ không nghe thấy cô kêu đau mà vẫn...

“Tâm My, đối với anh hay với em đều phải có lòng tin”, anh rất nghiêm túc, “Đời người rất dài, nếu không có đủ lòng tin sẽ không thể đi tới tận cùng”.

Tâm My tiếp tục bĩu môi: “An Tín có quá nhiều yêu nữ râu xanh...”.

Anh bật cười, xoa đầu cô nói: “Biết ngay đồ ngốc nhà em nhất định không hiểu ý nghĩa của hoa hồng vàng mà”.

Hơ? Còn sâu xa thế này? Tâm My đỏ mặt thừa nhận: “Lần đầu tiên em nhận hoa, không biết cũng không có gì là lạ. Anh theo đuổi con gái người ta nhiều thế nên phải biết là đúng rồi”.

Tổng Thư Ngu khó khăn lắm mới thừa nhận, nói: “Anh cũng phải hỏi cửa hàng hoa mới...”.

Tâm My hiểu kỳ: “Ý nghĩa của hoa hồng vàng là gì?”.

“Tự về mà tra!”

“Không, em muốn biết ngay bây giờ.”

“Yêu em là niềm hạnh phúc lớn nhất của anh”, anh trầm ngâm lúc lâu rồi khẽ cất tiếng.

“... Tổng cá trê, dừng xe lại chút được không?”

Anh nhìn cô thắc mắc, cô chớp chớp mắt: “Em muốn hôn anh”.

35. Chương 35

Chương 35: Thản nhiên là cảnh giới cao nhất

Buổi tối, sư huynh Hà Đông mời dùng bữa, Tổng Thư Ngu nói Hà Đông là người của chứng khoán An Thành, nếu anh rời đi sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí. Nên anh bảo cô đợi tới lúc gần tàn cuộc thì gọi cho anh, anh sẽ tới đón.

Tặng hoa rồi, xe đưa xe đón, ngoài những lời đường mật, Tâm My mừng thầm trong lòng: Yêu đương với lão Tổng cũng được đấy chứ.

Chỉ có điều ánh mắt anh ta chỉ trực liếc ngực cô, Tâm My bị nhìn nên thấy mất tự nhiên. Kéo quai áo hai dây lên trước ngực, cô hỏi: “Liệu có hở hang quá không?”. Nhưng cô chỉ có đúng ưu điểm này thôi đúng không?

Tổng Thư Ngu liếc sang, rồi di chuyển ánh nhìn lên chỗ tóc mái của cô, thấy ánh mắt nhấp nháy của cô, liền nói: “Rất có sức hút”. Dứt lời anh hôn lên khóe mắt cô, “Thế lấy tấm ga giường cuốn em lại, hay để em đi tự trường? Điều này thật nan giải”.

Cô hớn hờ hé môi, còn chưa kịp cảm ơn về thiện chí việc tối mỗi ngày đã bị anh hôn lấy. Trong vòng tay ngập mùi cơ thể anh, hơi thở hòa quyện, không tìm được cô nhớ lại khung cảnh tối qua, mặt đỏ thót tim, cảm giác không thể khống chế được bản thân.

Dường như anh cũng đang cố kìm nén, buông cô ra rồi khẽ thì thầm bên tai: “Đừng đùa nữa muện rồi”.

Cô gật đầu.

“Còn đau không? Nếu không đau...”

“Đừng mơ”, cô như muốn mở cửa xe, “Để em dưỡng thương mấy ngày đã”.

Trong mắt anh thoáng ánh cười tinh nghịch.

“Em vào đây, muện rồi.” Thiếu chút nữa cô xúc động không cất nổi thành lời, mãi đến khi vẫy tay chào anh trong đầu vẫn còn suy nghĩ sẽ đi cùng anh.

Nếu Tâm My biết trong bữa tiệc còn có Kiều Tiểu Tuyết, nhất định cô sẽ kiên quyết theo suy nghĩ của mình mà rời đi.

Gặp mặt gì mà chả khác buổi diễu hành là bao, bạn học của Hà Đông, anh chị em bạn bè cùng khoa, chỉ cần là người ở Tế Thành gần như tất cả đều có mặt. Một lễ Thất Tịch hằng năm, có người thậm chí còn mang theo cả nửa kia tới.

Ngay lúc Tâm My bước vào, Hà Đông từ xa đã chạy ra nghênh đón: “Trong điện thoại nói muộn một chút, anh còn đình độn chút nữa ra cổng đón”, dứt lời anh nhìn ra sau cô, “Còn có người nữa? Đang đỗ xe?”.

Ra trường mấy năm, một Hà Đông quay cóp trốn học như cơm bữa của ngày xưa đã lão luyện và láu cá hơn nhiều. Tâm My hiểu rõ sự nhiệt tình này không phải là cô đủ tầm cỡ, mà đó là vì Tổng Thư Ngu. Cô giả bộ ngờ nghệch: “Ai? Thầy Tổng ư? Anh ấy còn phải đi ăn tiệc chỗ khác, việc đã lên lịch không thể hoãn được. Sư huynh, có phải anh đang chào đón em không?”.

Hà Đông nói em gái họ Hà nhà mình không chào đón thì chào đón ai. Một vị sư huynh đứng bên cạnh tiện thể chêm lời: “Bí đao, cậu thiên vị nhé, lúc mình vào đâu có thấy cậu nhiệt tình thế này, hóa ra là người một nhà”.

Người khác cũng cười: “Bí đao ra ngoài mấy năm, lúc về lẩn lộn lếch tha lếch thếch, tiểu sư muội của chúng ta cũng đã trở thành đại mỹ nhân, thế chẳng phải...”.

Hà Đông chặn ngay: “Nói gì thế? Tiểu sư muội giờ đã có chủ, các cậu đứng ra xa chút dùm, cảnh cáo trước các cậu đấy”.

Tâm My nhảy cẫng lên: “Sư huynh em đang chuẩn bị biến hôm nay thành một buổi coi mặt, các anh đừng phá hỏng kế hoạch của em đấy nhé!”.

Bốn người bọn họ cười nói rồi cùng bước vào, phòng lớn đã chật kín người. Tâm My lướt nhìn thấy có mấy người cùng cấp, còn có mấy người trong đội bóng rổ của Hà Đông, trông rất quen. Ngó lại lần nữa, người ngồi tít sâu phía trong đang mỉm cười nhìn cô, đó là Kiều Tiểu Tuyết.

“Tâm My”, Kiều Tiểu Tuyết đưa tay ra chào.

Da mặt cô không dày, vả lại không phải không biết nhục nhã. Nhưng với tất cả hành vi của con người này, ngoài việc núi thình nhìn trời cô chẳng có bất cứ phản ứng nào khác, định nói tôi ngồi cùng với anh em cùng khóa.

Hà Đông hỏi: “Hai người quen nhau? Thế mà không nghe thấy em kể có quen hoa khôi của khoa Trung văn, thế thì tốt, ngồi cùng đi”, rồi khề cật tiếng hỏi, “Cô ấy làm chị dâu em được không? Trước đây không thêm liếc mắt đến anh em đâu”.

Tâm My vừa nghe liền nở nụ cười trên mặt, vì trước đây anh là học sinh nghèo, giờ anh như ông tướng vào làm quản lý cho An Thành, đương nhiên phong thái của anh khác trước rồi. Cô vỗ vai sư huynh tỏ vẻ thương tiếc, Hà Đông còn tưởng cô động viên, mặt mày rạng rỡ, Tâm My càng buồn cười.

“Tâm My, mẹ nuôi vẫn khỏe chứ? Mấy hôm trước có tới thăm mẹ nuôi, mẹ nói cô đi Quý Tây, ở đó vui không? Chắc ở đó là đất chó ăn đá gà ăn sỏi.”

“Khỏe”, Tâm My chỉ một chữ trả lời luôn hai câu hỏi của cô ta, rồi ngoái đầu sang chào hỏi người ngồi bên cạnh.

Bị coi khinh, nét mặt Kiều đại tiểu thư có phần biến sắc.

Tâm My như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói: “Người dân vùng sâu vùng xa hiền lành chất phác, có vài người không hiểu được chuyện đó. Đúng rồi, Kiều Tiểu Tuyết, bác sĩ Tôn của cô đâu?”.

Kiều Tiểu Tuyết liếc một vòng quanh mấy chiếc bàn của Hà Đông, bình thản nói: “Bác sĩ Tôn chỉ là bạn bè thôi, Tâm My sao cô dễ hiểu lầm người khác như vậy”.

Hiểu lầm? Tâm My cười khẩy, nếu không phải trông thấy cô ta lập cập chạy tới bệnh viện đón người ta tan làm, Hà Tâm My cô cũng tin cô ta là băng thanh ngọc tiết chần chừ không lại con ruồi Tôn Gia Hạo đang vo ve bên cạnh.

“Đúng rồi, quên mất kinh tế thị trường phải chờ giá cao.”

Tiểu Tuyết lạnh mặt, ánh mắt nhìn Tâm My từ trên xuống dưới, “Cũng phải xem có giá mới để cao chứ”.

Mẹ kiếp, có cái mặt đẹp đánh đâu thắng đó, chân lý bất biến hàng nghìn năm nay. Tâm My điên cuồng: Trần Uyển sao vẫn chưa tới? Còn chảnh chọe hơn mình!

Ngồi cùng bàn với mấy anh chàng trong đội bóng nghe kể về thành tích huy hoàng của đội bóng rổ Học viện Quản lý ngày trước ai nấy đều rôm rả, còn có người sau khi tốt nghiệp tới làm ở ngân hàng thương nghiệp, ngày trước khi còn trong ban tài chính Tâm My cũng có quen người vợ mới cưới được nửa năm của anh ngồi ngay bên trái, hồi mới biết hóa ra là làm ở nhật báo, Tâm My càng lúc càng hào hứng, hoàn toàn quên Kiều Tiểu Tuyết ngồi bên phải.

Lúc Trần Uyển và Tần Hạo tới, bữa tiệc cũng sắp bắt đầu, cặp đôi vốn dĩ đi đâu cũng áp đảo, xuất hiện sau cùng hiệu quả lại càng bất ngờ. Tần Hạo đức lang quân phong độ lịch lãm, bình thường phong cách xí ngầu, vì giữ thể diện cho vợ nên giờ gặp ai cũng mỉm cười lịch lãm. Trần Uyển trang điểm nhẹ nhàng càng nổi bật vẻ đẹp rạng ngời, bộ lễ phục màu đen ôm lấy cơ thể long lanh sáng lạn, đứng bên cạnh Tần Hạo, quả là đôi Kim đồng Ngọc nữ.

Tâm My liếc nhìn gương mặt sầm sì của Tiểu Tuyết, cố giấu miệng cười, tưởng trên đời này chỉ có mình cô sở hữu gương mặt đẹp chắc?

“Tâm My, thầy Tổng chưa tới?” “Bà chị dâu” bên cạnh Tâm My đứng lên nhường chỗ cho Trần Uyển.

“Anh ấy không tiện đi.”

“Lão Tổng có cơ hội này mà không tới ra mắt ư?”, Tần Hạo nháy mắt với Tâm My.

Tâm My hơi đỏ mặt: “Tần chuột cống, anh đừng rồi hơi cần, tôi không tha cho anh đâu”.

Đang nói thì từ sau, Kiều Tiểu Tuyết cất tiếng: “Tiểu My, bạn học của cô sao không giới thiệu cho mọi người biết?”.

“Khỏi cần giới thiệu, hoa khôi của chúng tôi đã ngồi đây coi như quen biết nhau. Chị Tiểu Tuyết à, nghe đâu học viện chị đang phân khoa, mà Trần Uyển vốn là người không thọc mạch chuyện người khác, hai bông hoa các người chắc không chạm mặt nhau đâu.”

Trần Uyển nghe tên của Tiểu Tuyết thì làm ra vẻ như sét đánh ngang tai, vẻ mặt Tiểu Tuyết lúc này mới khá hơn ít nhiều.

Cái gọi là buổi gặp mặt bạn học chẳng qua cũng chỉ là tiệc khoe khoang, ai nấy đều thoải mái nói về công việc của mình. Tiểu Tuyết hỏi tới công việc của Trần Uyển, Trần Uyển khiêm tốn mỉm cười, nói mình chỉ là bà nội trợ, ở nhà trông con. Tiểu Tuyết á lên một tiếng, kêu thật đáng tiếc, rồi nói cô đang ở làm ở phòng giáo dục, quen biết khá nhiều trong hệ thống giáo dục, sau này chuyện con cái học hành có thể tìm cô giúp đỡ. Trần Uyển cảm kích nói lời cảm ơn, rồi nói con mình mới ba tuổi, năm nay bắt đầu vào nhà trẻ của thành phố, chưa cần vội.

Kiều Tiểu Tuyết mỉm cười, thừa biết nhà trẻ thành phố rất khó vào, không chỉ phải trực thuộc hệ thống, còn phải xếp hàng, thế mà ba tuổi đã có thể vào được...

“Thần nhiên” thế này mới là cảnh giới cao nhất, trên dưới rõ ràng. Tâm My cảm kích, Trần Uyển vẫn thật lợi hại!

Tâm My nhai đậu phộng, nhìn Tần Hạo nháy mắt, Tần Hạo sớm đã nhận ra cuộc chiến giữa các chị em, chỉ biết nhịn cười không nói gì.

Sau khi khai mạc, Hà Đông về chỗ ngồi, sợ bỏ bê tiểu sư muội nên thái độ quan tâm của anh vô cùng đặc biệt, đến người khác cũng dễ dàng nhận ra. Hai người không phải là đã lâu không gặp nhau mà từ trước đến nay có bao giờ gọi điện thoại cho nhau đâu, thế mà lại nhiệt tình như vậy sẽ khiến mọi người đều nghĩ Hà Đông hối hận vì trước đây không để ý cô nhiều hơn.

Hà Đông cười ha ha: “Các cậu đúng là một đám bỏ đi, quên là trước đây mỗi lần bắt đầu trận đấu, ai là người tập hợp những cô nàng xinh đẹp nhất học viện vào đội cổ động hả?”.

Tần Hạo nghe thấy nhướn mày, ánh mắt sát nhân đánh sang Tâm My: “Đội cổ động?”.

Trần Uyển chỉ mỉm cười.

Tâm My đang ngậm nửa con vịt trên miệng lắc đầu lia lịa: “Đừng nhìn mình, Trần Uyển nhà cậu từ chối không tham gia! Hơn nữa đội cổ động không như cậu nghĩ đâu, không váy cùn cùn, không bikini, cậu nghĩ tôi mặc được mấy thứ đó sao?”.

Mọi người cười phá lên, có người nhắc lại lý tưởng lớn nhất chính là trong trường cũng có một đội cổ động NBA, lại có người bình phẩm giải thi đấu cấp trường ngày đó đội cổ động của trường nào chất lượng cao nhất. Tâm My nói không phải chúng tôi thì là ai, xả thân vì việc nghĩa, chính là Đại học Đông Nam. [NBA là viết tắt của National Basketball Association là giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.]

Trong không khí náo nhiệt của bàn ăn, chỉ có một người bên cạnh Tâm My lặng lẽ ngồi đó, vô cùng buồn tẻ.

“Hà Đông, anh có ý gì? Mời tôi tới đây để gạt tôi sang một bên?”

“Hôm nay nhiều người quá, anh lo đầu này không lo được đầu kia, em bỏ qua bỏ qua nhé, ngày mai đôi ta làm thêm buổi gặp mặt nữa. Bình thường em hào phóng thoải mái, hôm nay bực ai vậy? Ngồi đó không nói một câu, giống như người ngoài...”

Tâm My dừng bước, đang định bước ra chào chủ nhân của buổi họp mặt, không ngờ lại bắt gặp hai người đang tranh cãi. Cô lùi ra sau, bỗng dưng phải cô phục vụ bưng hoa quả đang đi trên hành lang: “Xin lỗi, xin lỗi”.

Hà Đông và Kiều Tiểu Tuyết từ trong góc ngoái đầu lại nhìn, hai bên có phần khó xử.

“Tôi định tới cáo từ, xin lỗi, không cố ý nghe hai người nói chuyện, sư huynh.”

“Sớm vậy đã đi sao? Rượu còn chưa uống say, còn những tiết mục khác nữa, đã đặt hết phòng rồi...”

“Sáng mai em có việc, hai hôm nữa phải chuẩn bị đi công tác, lần sau có cơ hội gặp sau nhé.”

“Vậy anh đưa em về, em đợi chút, anh đi lấy xe.”

Tâm My lén nhìn gương mặt lạnh tanh của Kiều Tiểu Tuyết, cười nhạt một tiếng: “Không cần đâu, sư huynh, có người tới đón. Anh chăm cho người khác đi, bên trong còn cả đám người đang đợi kìa”.

Hà Đông vừa nghe có người đến đón, có lẽ đoán được là Tổng Thư Ngu, càng nhất quyết đưa cô ra tận cửa.

Trần Uyển đứng ở cổng vòm, cặp chân dài dưới chiếc váy đen bó sát cùng đôi giày cao gót càng khiến cô cao hơn Tiểu Tuyết vài phần.

Hà Đông hỏi: “Cũng chuẩn bị đi ư?”.

Trần Uyển ngại ngần cười: “Bảo mẫu không đưa con trai em theo được, nên gọi điện thoại giục về. Để Tâm My đi tạm biệt, cậu ấy không nói sao?”.

Tâm My đang định mở miệng, liếc thấy xe Tần Hạo đã phóng tới, ngó đầu ra ngoài. “Hai người, một người Quan Âm ngọc một người Bồ Tát béo, nhìn từ xa thật mãn nhãn”.

Tâm My xí một cái, đến Trần Uyển cũng lườm anh. Trần Uyển hỏi Tâm My có muốn cùng đi, Tâm My nói không cần, Tần Hạo vội cản lại: “Vợ ơi em bớt lo đi, liên bang chuyển phát nhanh giờ có người phụ trách rồi, lão Tổng nói sẽ tới”.

Sau một chập chào hỏi cảm ơn hai người đã rời đi trước, khi thấy đèn đuôi chiếc Audi R8 biến mất hẳn Hà Đông mới hỏi: “Chồng Trần Uyển cũng quen thầy Tổng?”.

Tâm My nhìn Kiều Tiểu Tuyết đang trầm ngâm không nói, cô cũng chẳng muốn giải thích nhiều về cuộc sống của Tần Hạo: “Bọn họ chơi với nhau từ bé”.

Hà Đông trầm tư suy nghĩ, Kiều Tiểu Tuyết về thờ ơ, Tâm My chẳng biết phải nói sao... Ba người lặng lẽ trong bóng tối.

Mãi cho tới khi Tổng Thư Ngu xuất hiện.

“Cuối cùng anh cũng tới”, Tâm My thở dài.

“Lúc gọi điện anh đang đi tắm. Làm sao? Tiểu Ngũ lại chòng ghẹo em hả?”, Tống Thư Ngu mỉm cười.

“Tần chuột cống? Cậu ta là con sói đội mỳ lạnh, lấy dưa tách ra là hiện nguyên hình, không cùng đẳng cấp với em.” Cô chỉ là... chỉ là trong đầu suy nghĩ mãi về thái độ ra vẻ lãnh đạm của Kiều Tiểu Tuyết, có chút thương cảm nên cũng không thoải mái cho lắm, “Khi này tại sao không nói thêm mấy câu với sư huynh của em? Bắt đầu học cách vênh vác từ lúc nào thế hả?”.

“Cấp trên cấp dưới cần phải giữ khoảng cách thích hợp.”

“Vô lễ.”

Anh cười, không đôi co thêm với cô, kể đó hỏi: “Người đứng cạnh trông rất quen, nếu anh nhớ không nhầm...”.

“Không sai, là cô ta. Dính tới Tôn Gia Hạo, chẳng biết làm sao giờ lại lằng nhằng với sư huynh em, hết như khi bẻ bắp được cái nọ vứt cái kia. Chắc hôm nay cô ta thổ huyết quá”, Tâm My có vẻ không mấy hào hứng, “Thấy cô ta không vui em phải mừng mới đúng, sao vừa vui vẻ lát sau lại thấy chán ngắt như thế này?”.

Anh nắm ngón tay cô an ủi: “Tâm My, lương thiện là phẩm chất rất tốt, lương thiện quá sẽ trở thành kẻ đa tình đó”.

Cô bĩu môi: “Biết rồi, Tống ‘gọi thú’!”.

36. Chương 36

Chương 36: Chân đi đất và chân xỏ dép

Tâm My vừa bước vào cửa, liền thấy điện thoại của Trần Uyển gọi tới, câu đầu tiên đã hỏi cô ở đâu, về nhà ai. Tâm My thở phào nhẹ nhõm, đoạn nói: “Đương nhiên là nhà mình, mình còn có thể ở đâu chứ”.

Trần Uyển cười quái đản: “Hà Tâm My, cậu thật thuần khiết”.

Trong đầu Tâm My thoáng hiện ra hình ảnh cây củ cải nhiều lá của Tống Thư Ngu, mặt bỗng đỏ gay: “Tớ, chúng tớ...”.

Trần Uyển cười ha ha, bên cạnh hình như có giọng tên chuột cống đang hỏi gì đó, Trần Uyển nói: “Còn dám giả vờ với mình, chắc chắn rồi”.

Tâm My quẫn quá, hoảng hốt: “Trần Uyển cậu ngậm miệng lại, cái gì cơ? Nói với con chuột cống nhà cậu mấy thứ đó làm gì?”.

Trần Uyển khép miệng, “Được được được, mình không kể, mình gọi điện thoại cho cậu cũng chẳng có chuyện gì to tát cả, chỉ hơi nhiều chuyện chút thôi. Cái cô Kiều đại tiểu thư danh tiếng lấy lòng đó, mình khuyên cậu tránh xa cô ta ra”.

“Mình cũng nghĩ vậy”, Tâm My mếu máo, “Tránh cũng đâu tránh được. Xem tình hình tối nay đủ biết Hà Đông có ý với cô ta rồi. Kệ thôi, chả liên quan đến mình, mình chỉ lo hôm nay cô ta trông thấy lão Tống rồi lại tới chỗ mẹ mình nói linh tinh”.

“Cậu đi nói thật với mẹ đi, những việc thế này, nghe qua miệng người khác sao tốt bằng nghe từ chính cậu.”

Tâm My nghĩ đến gương mặt nghiêm nghị của mẹ thì thấy hơi hoảng: “Mình, mình đi Quý Tây về rồi nói”.

Ngày hôm sau lúc bận tối mắt tối mũi, Kiều Tiểu Tuyết gọi điện thoại tới, lần đầu tiên trong đời cô ta mời Tâm My dùng cơm.

Tử tế cái nỗi gì chứ, Tâm My bụng nghĩ tôi không đến nỗi thèm ăn của cô: “Kiều Tiểu Tuyết, có việc gì nói trên điện thoại được rồi, gần đây tôi thực sự rất bận, mấy giờ tan làm còn chưa biết”.

Có lẽ Kiều Tiểu Tuyết chưa từng nghĩ cô sẽ thẳng thắn đến vậy, ngừng một lúc rồi nói: “Chuyện trước đây hình như có chút hiểu lầm tôi muốn làm cho rõ ràng, còn nữa, nếu trong trường hợp tôi vô ý có chuyện gì không phải, cũng mong cô lượng thứ”.

Một người tự cao tự đại như cô ta lại chủ động xin lỗi, Tâm My đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc mà Tổng Thư Ngu mang đến nên cũng nhanh chóng quên đi những chuyện liên quan đến Tôn Gia Hạo, rồi lại nghĩ tới thần sắc uể oải, bộ dạng lạc lõng của cô ta tối hôm trước, Tâm My lại thấy mềm lòng, cười ha ha nói: “Không có gì, tôi quên lâu rồi. Nhắc đến còn phải cảm ơn hai người, nếu không chia tay sớm thì làm sao tôi nhận ra bên cạnh còn có người tốt với tôi đến vậy”.

Mãi lâu sau Kiều Tiểu Tuyết vẫn không nói gì, Tâm My chợt thấy khó nghĩ, mình không nói cái gì đả kích đến cô ấy chứ.

“Chị Tiểu Tuyết, không có việc gì tôi cúp máy trước.”

Bên kia đột nhiên lại lên tiếng: “Cho tôi một cơ hội để chuộc lỗi không được sao? Mẹ nuôi cũng muốn chúng ta thương yêu hòa thuận, kết quả cũng chỉ vì chuyện con con đó mà tôi và em lại bất hòa, còn hại em và mẹ nuôi cãi nhau khiến em phải dọn ra ở riêng, Thôi thế này nhé, hay đến chỗ tối hôm qua, muộn một chút cũng không sao, tôi đợi”.

“Đừng, đừng”, Tâm My thấy cô ta định bỏ máy thì vội nói, “Tôi không có thời gian thật. Chị Tiểu Tuyết, nếu nói chuộc lỗi tôi chẳng dám nhận, chuyện bé xít đâu cần phải nhớ, tôi không nhớ đến thế đâu”.

Kiều Tiểu Tuyết thở dài, đoạn nói: “Tối qua mới biết bạn trai mới của cô là cấp trên của Hà Đông ở công ty, tôi vừa kể chuyện cũ cho anh ấy, Hà Đông mắng tôi là hành động không nghĩ tới cảm xúc của người khác. Thứ nhất tôi thấy áy náy với cô, thứ hai tôi sợ có gì ảnh hưởng tới anh ấy nên mới nói nhận lỗi. Tốt nhất là bốn người chúng ta cùng ăn cơm gặp mặt, giao lưu tình cảm, sau cùng chúng ta vẫn là bạn chứ phải không?”.

Giọng nói trầm ấm, du dương quá đi mất khiến suýt chút nữa cây đại thụ Tâm My lung lay. Nhưng vừa nhắc đến Tổng Thư Ngu, cô lập tức dựng tóc gáy, toàn thân đề cao cảnh giác. Người như cô ta sẽ đem chuyện xấu của mình kể cho bạn trai mình mà xem. Không đời nào! Hơn nữa, Tổng cá trê không thuộc dạng xuất chúng, cũng có thể nói có chút “phong lưu”, lần nữa dăng người yêu mình cho kẻ khác? Hà Tâm My mày không ngu đến vậy đâu phải không?

“Tối đây tối đây, chị Đỗ, đợi em một phút”, Tâm My hét lên trên hành lang không một bóng người, kẻ đó nói vào điện thoại: “Tiểu Tuyết, tối nay đừng đợi, tôi không có thời gian thật, nói chuyện sau nhé!”.

Dứt lời cô ngắt ngay điện thoại.

Sắp xếp tài liệu của quỹ tài trợ, đàm phán với ủy ban thành phố Thanh Hương, còn có cả truyền hình thành phố cùng tham dự, phải sắp xếp, Tâm My sẽ quay lại Quý Tây lần nữa khi trời vào tháng Chín. Chạy qua khoảng năm xã và hơn chục thôn, đài truyền hình mất hẳn hai ngày để phỏng vấn chuyên đề về Tiểu Sơn. Cậu nhỏ cầm cây bút chì, vẽ mặt chuyên tâm khi đặt bút vẽ, ánh đèn vàng vọt cơ hồ đã làm mềm đi những dấu tích của cuộc sống khó khăn bất hạnh trên gương mặt em, những khao khát thơ ngây như dần được hiện trong mắt em, Tâm My khịt mũi, luồng cảm xúc rạo rức cũng đang dâng trào trong đáy mắt cô.

Ngày trở về Tế Thành có người cố ý tới đón, trong tiếng cười trêu chọc của đồng nghiệp, Tâm My lấu lĩnh bước vào xe Tổng Thư Ngu. Cô còn đang vẫy tay tạm biệt chiếc xe của tòa soạn, Tổng Thư Ngu đã giúp cô thắt dây an toàn, trên trán hiện rõ niềm vui lâu ngày gặp lại, anh hỏi: “Có đói không? Anh đợi em về nên cũng chưa ăn”.

Tâm My ríu rít gật đầu: “Sắp đói ngã vật ra đây rồi nè, đúng mười ngày em đã phải sống những tháng ngày như thế nào anh biết không? Món Tứ Xuyên món Quảng Đông món Tô Giang đều được, chỉ cần có thịt”.

“Cái này là cái gì?”, Tâm My trông thấy chiếc túi giấy trên tay anh, hoan hô một tiếng rồi lao tới định cướp.

Tổng Thư Ngu nhướng mày: “Hôn một cái”.

“Biết ngay mà, làm gì cũng đòi trả công”, Tâm My liếc nhìn ra cửa sổ, không thấy ai, liền chu môi, “Nào, hy sinh vì hai cái cánh gà!”.

Mười ngày chia ly, ôm trong vòng tay siết chặt cô mới hiểu thế nào là nhớ mong.

“Có nhớ anh không?”, anh hỏi cô giữa lúc họ trao nhau hơi thở.

“Còn anh?”

“Em nói xem?” Bàn tay xác xược đang du ngoạn đã thay anh trả lời.

Tâm My cố giữ cho được chút lý trí cuối cùng, “Tổng, Tổng cá trê, chúng ta vẫn đang ở sân bay”.

Anh khẽ cắn môi dưới của cô rồi dần buông lời, giúp cô chỉnh lại vạt áo trước, ánh mắt thăm sâu: “Về nhà gọi đồ ăn tối”.

“Không! Vì hai cái cánh gà mà em đã phải bán mình rồi, không đâu!”

Lúc ăn cơm cô oang oang kể về những gì mắt thấy tai nghe trong suốt mười ngày, Tổng Thư Ngu thỉnh thoảng tùm tùm hỏi vài câu, cuối cùng mới nói cô gầy đi.

Tâm My mừng rỡ ngoác miệng cười, dừng dũa nói: “Vậy em không ăn nữa, chẳng dễ gì mới có chút thành tích. Gầy thật không? Đừng vì để em vui mà nói thế đấy”.

Tổng Thư Ngu nghiêm chỉnh gật đầu: “Thật! Xem ra áo cưới phải sửa vào mấy phân”.

Cô ngớ người: “Áo cưới gì?”.

Anh chỉ cười không nói.

Về tới nhà mới phát hiện hóa ra lúc cô bạn Tổng Thư Ngu cũng không được rồi, thực đơn tiệc cưới của mấy khách sạn lớn nhất ở Tế Thành đã được lên danh sách, lịch trình trăng mật và công việc cần chuẩn bị cũng đã được sắp xếp, các phương án trang trí phòng cưới, từng thứ một đều phải đưa cô duyệt, còn cả bản thảo thiết kế áo cưới.

Tổng Thư Ngu giúp cô khép miệng lại: “Không nhờ có Tiểu Uyển giúp, anh cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, tiệm áo cưới cũng do cô ấy giới thiệu, làm thủ công nên ít nhất phải mất một tháng”.

Hóa ra còn có đồng lõa!

Anh gỡ bản thảo trên tay cô: “Bộ này anh nhìn còn được”.

Thiết kế cổ chữ V xẻ sâu đơn giản, nửa thân trước ôm sát, nửa thân sau chiếc váy dài chạm đất bằng ren có đính kim tuyến. Đây là của cô?

“Giờ chỉ thiếu mỗi sự đồng ý của bố mẹ em.”

Tâm My chớp mắt liên tục, vùng vẫy trong tưởng tượng rằng đây chỉ là mộng ảo, thế này coi như xong? A a a, nửa đời còn lại của cô được định đoạt thế này sao?

Cô nhảy lên giường trôn: “Mấy hôm rồi em không ngủ được, đầu óc không minh mẫn. Đợi em ngủ một giấc rồi bàn sau”.

Anh như hình với bóng: “Được đấy. Em không có ở đây, mười ngày nay anh cũng không ngủ được”.

“Đi ngay, anh ra phòng khách ngủ”, cô vội tung cú Phật Sơn vô ảnh cước.

Tổng Thư Ngu thoát cái né được, nhanh tay tóm cặp giò, nhắc bổng nửa người cô lên cao, “Ranh con, em định trôn đến bao giờ?”.

Hai tay Tâm My túm lấy ga giường, hai chân giãy giụa nhưng không tài nào hất ra được, đành dấm giường kêu cứu.

“Lúc nào đây?”, anh cười nhăm nhở.

“Thả em ra trước rồi từ từ nói chuyện, á á á...”, chỉ còn mỗi đầu gác cạnh giường, “Tổng cá trê, nhanh lên nhanh lên, thật đấy, em đảm bảo, em thề đảm bảo trước cân nặng của mình! Thả em ra mau!”.

Anh mặc kệ: “Thời gian chính xác?”.

Hu hu, máu lên não máu lên não.

“Đợi em sắp chữ xong đã, Quốc khánh còn phải làm buổi quyên góp trước quảng trường Nhân Dân. Làm xong hai việc đó em sẽ trần tình lại với mẹ.”

Đôi chân vừa giành được tự do, còn chưa kịp đạp trả để báo thù, anh đã lao tới cởi phăng áo, ép chặt lấy cô như hổ đói vồ mồi: “Nói rồi đấy nhé”.

“Rồi rồi, hu hu...”

Tay anh đặt lên ngực cô, khiến toàn thân bỗng chốc rúm lại, cô van xin: “Tổng cá trẻ, thực sự em rất buồn ngủ, hai đêm rồi không tài nào chợp mắt”.

Anh dừng lại, nụ hôn đã chuyển lên đôi gò má: “Vậy ngủ đi, anh ôm em thế này cũng được”.

Tâm My thở phà phà dần trở lại trạng thái bình thường, ngón tay nghịch ngợm dưới cằm anh, vẻ khó xử: “Thật ra, em hơi sợ, chuyện đó không dễ chịu như mọi người vẫn nói”.

Về tự tin của Tổng Thư Ngu gần như bị câu nói này của cô tiêu diệt, trợn mắt nhìn cô: “Không dễ chịu?”.

“Phải, à không phải... Không phải không dễ chịu, ý em nói về sau, phần trước không đến nỗi.”

Thảo luận với người khác giới về chuyện này? Tâm My vô cùng khâm phục độ mặt dày của mình, “Hôm đó anh đã tìm được đúng chỗ chưa? Hay lâu rồi không làm nên quên?”.

Tổng Thư Ngu méo mặt: “Sỉ nhục tài năng của anh?”.

“Rõ ràng có người vào nhầm cửa”, Hà Tâm My kiêu ngạo vùi dập, vô cùng rầu rĩ, “Hay vì em nhiều thịt nên dày hơn người khác? Trong truyện đều nói chỉ một lần thôi là đạt cực khoái, tại sao em không thấy?”.

Anh trợn mắt nhìn cô như đang quan sát một con quái vật, sững người mất mấy giây, rồi thở dài thảm hại: “Ngủ đi, ngủ dậy chúng ta sẽ thảo luận sau”.

Hà Tâm My rất có tinh thần nghiên cứu: “Hay chỗ đó cũng giống như da mặt theo năm tháng cũng giảm dần...”.

“Hà Tâm My, ngủ đi! Ngủ dậy rồi chúng ta sẽ tìm ra chỗ chuẩn sau!”

Ặc? Cô vừa nghe lập tức nhắm mắt ngáy khò.

Trong mơ cô nghe thấy tiếng chuông: “Tổng Thư Ngu, điện thoại anh kêu”.

Anh cũng nửa tỉnh nửa mê: “Là của em”.

“Em tắt máy rồi, là của anh.”

“... Là chuông cửa.”

Cô đẩy anh, “Ra xem xem là ai, ầm ĩ quá.”

Đầu anh ghé sát bên má cô, thì thầm: “Mặc kệ họ, ngủ tiếp đi”.

Cô uốn mình nép vào lòng anh. Chuông cửa dừng mấy giây lại tiếp tục kêu lên. Lần này, bấm liên hồi không ngừng nghỉ.

“Mẹ kiếp, ai mà vô duyên thế!”, cô tỉnh hẳn, nhìn đồng hồ báo thức đã mười hai giờ, “Tổng Thư Ngu, mau dậy ra xem ai”.

Anh lim dim mắt ngồi dậy tìm dép, một chiếc lúc đùa nhau không biết đã bay đi đâu. Anh lảo lảo một tiếng rồi sau đó chân đất bước ra.

Tâm My không nghe thấy tiếng lão Tổng nói chuyện, bụng nghĩ chắc ai đó bấm chuông nhầm, hoặc trẻ con nhà ai nghịch ngợm. Cô tiếp tục ôm gối ngủ của anh ngáy khò khò. Nghe tiếng bước chân, cô mơ màng nói: “Gối ôm không thích bằng ôm anh, Tổng cá trẻ, mau lại đây”.

...

“Tổng cá...” Cô trở mình chợt nhìn rõ bóng người đứng cạnh giường, chữ trê nghen lại ở cổ họng, lặng đi mất mấy giây rồi giật mình ngồi bật dậy. Miệng mở to, chỉ còn lại chút sức lực để lấy hơi.

“Mẹ...”

37. Chương 37

Chương 37: Mẹ bò già và bố lợn béo

Mẹ cô lao vào như vòi rồng, sau lưng còn có bố Tâm My và Tổng Thư Ngu.

Bố cô há mồm, mặt đầy kinh hãi. Tổng Thư Ngu cởi trần chân đất đứng đó, ánh mắt hoang mang phức tạp, có chút giận dữ, tiếp sau đây sẽ ra sao? Hay chưa? Anh nhìn cô chu mỏ, Tâm My cúi đầu nhìn. “Oh my God!” Bộ áo ngủ bị anh cởi hai cúc khiến khe ngực lộ rõ, tông ngồng hai chân vắt vẻo trên thành giường.

Mẹ cô thấy vậy chỉ trong chớp mắt đã biến thành khủng long phun lửa, mọi thứ trong bán kính một mét dưới ánh mắt bà đã biến thành than cốc. Bà hét lên một tiếng “Con ranh này” rồi lao tới, Tâm My kéo chân trùm lên đầu:

“Mẹ, con đang nằm mơ! Con đang mộng du! Những gì mẹ trông thấy không phải là thật!”.

Hai người chạy tới kéo mẹ cô lại, Tâm My cũng chẳng tài nào nhìn rõ được vẻ mặt của mẹ lúc đó ra sao, chỉ nghe thấy bố cô cười nói: “Cục cưng, bố với mẹ ở ngoài kia đợi, mặc quần áo xong con ra nói chuyện”.

Tâm My ngồi run như cây sậy trong chăn. Sống hơn hai mươi năm, lần duy nhất bị đánh đòn là hồi học tiểu học, bố mẹ tiết kiệm tiền mua cho cô chiếc piano, nhưng hổ thẹn thay cô không có tài năng đó, trong đám mây đứa con đồng nghiệp của bố cùng học đàn với cô, người duy nhất được thầy khuyên nên nghỉ chính là cô. Mẹ cô xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu liền đóng cửa phòng đánh cô một trận. Hôm nay bị mẹ bắt gặp, càng xấu mặt hơn. Tâm My không nghĩ nổi sẽ phải thu xếp chuyện này thế nào, hận không thể đào một lỗ dưới gầm giường rồi chôn mình xuống đó.

Tổng Thư Ngu thấy cô như đà điểu rúc đầu vào chăn, mông chổng lên trời, càng lúc càng buồn cười, không nhịn nổi liền nhếch mép cười. Mẹ Tâm My cau tiết không xả ra được, thấy anh cười lại càng ức chế: “Anh ra ngoài, tôi dạy con gái tôi, người ngoài tránh ra”.

Tổng Thư Ngu nghiêm mặt, kêu một tiếng “Cô”.

“Tôi không dám làm cô của anh, không quen biết đồ vô lương tâm như anh! Thỏ còn không ăn cỏ gần hang, kiếm bạn gái sao chọn đúng người quen chứ”.

Tâm My thấy mẹ nói lời khó nghe, hé ra nửa gương mặt nhỏ xíu: “Mẹ, không liên quan đến anh ấy, là con...”.

Còn chưa nói hết câu, mẹ Tâm My đã vơ lấy chiếc dép trên đất của Tổng Thư Ngu tét vào mông cô một phát đau điếng, “Con gái lang chạ, bị người ta lợi dụng, còn dám nói giúp, có biết xấu hổ không hả?”.

Vừa ra đòn, hai người đứng sau lần nữa cuống cuống lao lên kéo lại.

“Ui da ui da!” Cách một lớp chăn dày chẳng đau tẹo nào, Tâm My to mồm hô hoán, “Bố ơi cứu mạng, bố ơi cứu mạng! Cứu mạng!”. Tính ỷ lại hồi nhỏ giờ lại phát tác, kêu ông nội lúc nào cũng linh ứng, “Ông nội, My My nhớ ông. Hu hu, ông nội ơi!”.

Vừa kêu ông nội, mẹ Tâm My lập tức dừng tay, phần uất cả người run lên: “Nếu ông nội còn sống, mẹ có đánh chết con, ông cũng không nói một lời.” Nói là vậy, nhưng dép trên tay đã bay đi mất.

“Bà Thường, chúng ta ra ngoài trước, có việc gì ngồi xuống bàn bạc giải quyết”, bố cô khuyên can.

Tâm My chui từ trong chăn ra nước mắt lã chã: “Mẹ ơi, con sai rồi”.

Mẹ Tâm My hừ một tiếng, quay người nhìn Tống Thư Ngu người trần, lông mày nhíu lại, lại hừ một tiếng nặng trĩu: “Tất cả mặc quần áo vào rồi ra ngoài nói chuyện!”.

“Không có chuyện gì đâu, đừng lo”, bố giúp cô cài lại áo rồi khẽ đánh dấu lên mặt một cái, “Con không bớt lời chút xíu được à?”.

“Nhưng con chưa từng nghĩ đến tình cảnh này. Tống cá trê, liệu mẹ có chia lìa duyên ương không?”, cô mếu máo, thật đáng thương, “Nhất định là Kiều Tiểu Tuyết nói, con biết ngay cô ta không tử tế gì, ai biết đã nói những gì”.

“Không đâu. Nhắc mông lên”, ông lấy quần ngủ giúp cô, “Chắc không phải con bé, làm thế nó được lợi lộc gì? Chút nữa con ít lời thôi, để bố nói chuyện với mẹ con”.

Cô gật đầu: “Nếu không đồng ý bọn con sẽ bỏ trốn!”. Những trường đoạn lãng mạn trong tình yêu ở xã hội hiện thực không mấy người có cơ hội được ném trái, đôi mắt Tâm My bỗng long lanh.

Anh cũng cười: “Được, chúng mình chạy thẳng tới Quý Tây, anh trồng trọt, em chăn trâu”.

“Không!”, cô nhảy lên, “Hồ xí ngay cạnh chuồng heo, ruồi nhặng đầy, mười ngày nay em nhịn sắp bực bàng quang rồi anh có biết không hả?”, anh cười ha ha như không có chuyện gì.

“Tống cá trê, anh không lo sao?”

“Mẹ em muốn đánh muốn mắng thì tùy bà, muốn yêu cầu thế nào anh đáp ứng đầy đủ, còn thế nào nữa? Đánh chết anh rồi, chỉ có con gái bà làm quả phụ thôi”, anh hôn lên đôi môi đang phụng phịu của cô, nụ hôn cuồng dại, “Dù người lật tẩy là ai, anh đều cảm ơn. Chỉ muốn con đã điều này thôi, kết hôn còn phải đợi đến sang năm?”.

“Hu hu, hại em bị đánh đít, dù đó là ai em nguyện rửa cho hấn ăn những thứ không dành cho người luôn.”

“Mông còn đau không? Để anh xoa.”

“Không.”

Khi họ hi hi ha ha cười ngất cả một góc...

“Hai đứa, định ngủ một giấc mới ra hả?”, mẹ Tâm My đứng ngoài cửa lầu bầu.

“Thầy Hà, cô”, Tống Thư Ngu kính cẩn dâng trà.

Ông Hà cười tít mắt, thấy vợ quắc mắt nhìn lập tức ho một tiếng rồi nghiêm mặt. Bà Hà mặt lạnh tanh, ánh mắt đưa từ đôi cốc trên bàn trà chuyển tới đôi dép thỏ Mashimaro màu đỏ to bự dưới chân Tâm My, cô lén rứt chân.

“Ở cùng bao lâu rồi?”

“Không...”, dưới ánh mắt của mẹ, Tâm My không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Thuê nhà hòng bịt tai che mắt, chuyên dùng để gạt mẹ có phải không? Xuống máy bay lừa bố mẹ nói về tòa soạn làm thêm, cô làm thêm ở chỗ đàn ông...”, giọng mẹ run lên vì tức giận, ánh mắt căm tức xoáy sang Tống Thư Ngu, như thể hận một nỗi không lột được da anh, “Không phải lo cho cô nên gọi điện tới tòa soạn hỏi, tôi đâu biết cô dựng chuyện bịa đặt, nếu không phải bố cô kiên quyết đi tìm chỗ thuê nhà thì đâu biết cô có... Đến dì Mã hàng xóm đối diện nhà cũng biết các người sống chung, tôi thân làm mẹ lại bị lừa. Tôi sinh ra cô nuôi cô thành kẻ địch chuyên khiến bà già này tức chết!”.

Bố! Tâm My nhìn bố vẻ trách móc, ông Hà như lão tăng nhập thiền, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không màng tới thế sự.

“Đừng nhìn bố cô, Thiên Hoàng xuống đây cũng không cứu được đâu! Cô nói thật đi hai đứa sống chung bao lâu rồi?”

“Gần đây mới bắt đầu.”

Tống Thư Ngu đang ngồi ngay ngắn bên cạnh đón lời cô, tiếp tục nói: “Thưa cô, Tâm My và cháu không có ý lừa dối hai người, chúng cháu thực sự có kế hoạch kết hôn, vốn đã định tháng trước xin phép được ra mắt

thầy cô, nhưng Tâm My bận đi công tác, kế hoạch phải kéo dài đến tháng này. Hôm nay khiến hai người lo lắng khó xử, đều do lỗi của cháu, trước khi cưới... là do cháu không biết kiểm chế được mình, có mắng xin hãy mắng cháu, là cháu không đúng”.

Tâm My cảm kích đưa mắt nhìn anh, tính khí mẹ mình cô hiểu hơn ai hết, chỉ cần nói ngọt, tất cả sẽ tốt thôi.

Quả nhiên sắc mặt mẹ cô khá hơn ít nhiều, đánh mắt nhìn Tống Thư Ngu từ trên xuống dưới, lúc này liếc sang cô thấy bố đang nháy mắt với mình, không khỏi tức điên, trợn mắt nhìn lại, trông ông nhắng nhít chưa kìa!

“Tiểu Tống, không phải cô không tin con, ngày trước khi con làm thầy Tâm My, cô luôn dạy nó phải tôn sư trọng đạo. Con hơn nó tám chín tuổi, gần như lớn hơn hẳn một thế hệ, ăn muối còn nhiều hơn nó ăn cơm. Quan hệ xã hội, kinh nghiệm cuộc sống, chỗ nào cũng hiểu biết hơn nó. Con nhỏ như bấu vạt của nhà cô có thói hư quen được nuông chiều tới hao tâm tổn sức, không biết nhìn người bị mẹ đầu sứt trán thương như cơm bữa. Nó thiếu suy nghĩ giấu cô làm chuyện vợ chồng, cháu đâu thể cũng thế. Hai nhà chúng ta ba đời đều quen biết nhau, đến đời các con, ít cũng phải chín mười năm. Con với Tâm My, bắt đầu từ khi nào? Con yêu nó? Tại sao trước giờ cô không nghe được chút thông tin gì? Đừng nói cô đa nghi, cô làm mẹ thực sự không thể yên tâm.”

Tâm My ơng đầu ngồi nghe, trong bụng thầm oán: Chẳng phải chữ Tống cá trê trâu già gặm cỏ non sao? Nói tới nói lui cũng chỉ chê anh ấy già. Nghe đến câu cuối cùng Tâm My không khỏi thất kinh, nhớ tới đoạn nói chuyện hòng gây hiểu lầm cho mẹ mình... “Mẹ, lựa chọn trong cuộc sống riêng tư không giống với quan điểm nhận thức chung của mọi người đâu có gì là sai trái.”

Cái gì là gây ông đập lưng ông? Tâm My hai tay bịt mồm, ánh mắt tội nghiệp nhìn Tống Thư Ngu. Tống cá trê, em xin lỗi.

Tống Thư Ngu ngoái lại nhìn cô, ánh mắt chứa chan niềm an ủi.

“Thưa cô, cụ thể từ lúc nào bắt đầu yêu Tâm My cháu không thể nói được, chỉ biết luôn tìm mọi cơ hội để được ở bên cô ấy, dù chỉ là tán gẫu linh tinh. Tuổi tác chênh lệch nhiều không chỉ là điều đáng lo của cô, đó cũng là của cháu. Cháu nhìn cô ấy đi học làm việc, chứng kiến mỗi lần cô ấy đi coi mặt, trong lòng có buồn phiền cũng ráng nhịn, bởi biết rõ mình không phải đối tượng tốt nhất. Nhưng cháu đảm bảo, tuy không phải lựa chọn sáng giá nhất, nhưng cháu có thể dốc toàn tâm toàn sức cho em tất cả những gì em cần, tình cảm, vật chất, tất cả.”

Sáu con mắt đổ dồn vào Tống Thư Ngu, khiến người luôn trấn tĩnh tự tại như anh có phần ngại ngùng.

“Tiểu Tống, nhưng Tâm My nhà cô là đứa con gái ngây thơ luôn biết giữ mình, hôm nay trông thấy hai đứa vậy, phận làm mẹ, cô sợ chết khiếp. Cháu là người có sự nghiệp có kinh nghiệm sống, cô không nói vòng vo nữa, đối với Tâm My nhà cô cháu được mấy phần thành ý?”

“Ở với nhau trước khi cưới là cháu không đúng, nhưng cháu không có ý đồ xấu xa nào cả. Cháu và Tâm My đều có ý nguyện cùng kế hoạch kết hôn, cháu chân thành xin cô đồng ý cho cháu lấy Tâm My làm vợ.”

Mẹ Tâm My lạnh mặt một lúc không nói câu nào, không khí căng thẳng đầy áp lực. Tâm My hoang mang sợ hãi cọ cọ vào Tống Thư Ngu, anh nắm lấy tay cô, lúc này mới phát hiện bàn tay anh hơi ướt ươn, hóa ra cũng thấp thỏm như mình.

Mẹ cô nhìn từ gương mặt trịnh trọng nghiêm túc của Tống Thư Ngu xuống đôi bàn tay nắm chặt của hai đứa, “Chủ nhật tuần này tới nhà ăn cơm”, rồi quay sang Tâm My, hùng hổ nói: “Nhà thuê ngày mai trả lại rồi về nhà ngay cho tôi. Kết hôn rồi hai đứa muốn điên khùng kiểu gì thì mặc!”.

“Tống cá trê, sao bây giờ? Mới chia tay đã thấy nhớ anh rồi.”

“Đã bảo nói rõ cho mẹ đi, anh còn đồng ý tới nay tìm vị trí chuẩn xác. Nhịn thôi, cả ba chúng ta cùng nhịn thôi”, anh mỉm cười hiền hòa.

“Anh biến đi, bảo cả ông em giai cũng biến luôn đi.” Yêu râu xanh, đạo mạo chính tề nói với mẹ cô mấy lời đó, còn chỉ biết ức hiếp cô!

“Những lời anh nói với mẹ em đều thật lòng chứ?”

“Mỗi từ đều là thật cả”, giọng anh trầm ấm vang lên.

“Có hiệu lực được bao lâu?”

“Đến lúc đầu bạc răng long.”

“Hừ, cũng biết nói lời dễ nghe. Sau khi kết hôn khoảng tám đến mười năm, lúc mà bị chai sạn trước vẻ đẹp là quên ngay mấy lời này thôi.”

“Em biết không? Có cái hay khi không lấy vợ đẹp như tiên.”

“Hay ở chỗ nào?”

“Chính là không có khả năng chai sạn trước vẻ đẹp, bởi trước giờ có đẹp đâu, làm gì có cơ hội chai sạn?”

“Anh đi chết đi!”, vừa nghe tiếng cười khùng khục bên tai, Tâm My cúi tiết dập máy.

Điện thoại lại réo: “Giận à?”

“Hừ!”

“Đừng giận nữa, anh còn câu nữa chưa nói hết, Hà Tâm My, anh đoán đến lúc em rụng hết răng, con tim vẫn đầy tình yêu như con trẻ, anh muốn mình sẽ yêu em tới tận cùng.”

“... Anh có yêu thì cũng phải xem em có yêu không đã chứ. Đợi anh già rồi xấu xí, em sẽ đập bay anh để đổi sang chàng thư sinh.”

“Được, sinh con gái trước, rồi sinh thêm thằng thư sinh. Một mẹ một con, được đây được đấy.”

“Thảo nào anh với Tần chuột cống hợp nhau thế, hai người đúng là ngư tử ngư mã tầm mã không biết xấu hổ!”

Cách đó một bức tường, đôi vợ chồng già cũng đang hàn huyên.

“Bà Thường, thế này có yên tâm không?”

“Đợi một tháng coi như nhắm đúng cơ hội biến thành hiện thực, bà mẹ vợ tôi đây không để tên tiểu tử nhà Tống gia được thể quát ngựa truy phong, sau này liệu nó chịu nổi tính tình ương ngạnh của con nhỏ nhà mình không? Ông thấy nó biết ăn nói ghê chưa? Cho em tất cả những gì em cần, tình cảm, vật chất, đánh đúng tâm lý làm cha mẹ của chúng ta, vật chất tinh thần hai tay tóm lấy, gian xảo hơn nhiều những tên tiểu tử nứt mắt chỉ xoén xoét yêu yêu đương đương. Nhà đầu thú không biết nhìn, tôi phận làm mẹ phải dốc sức cho nó. Lúc đó thấy ông nhìn ánh mắt nó, coi tôi không khác gì kẻ thù. Kiếp sau không để con gái nữa, có người yêu quên ngay mẹ. Còn cả ông nữa, tôi đóng vai ác, ông đóng vai thiện, đời bạc bẽo thế đấy!”

“Hi hi.”

“Cười cái gì, tránh sang bên mau.”

“Tốt cho cục cưng là được, chúng ta chịu thiệt thòi chút nào có xá gì.”

“Chịu thiệt thòi là tôi kìa, ông là ông bố tốt nhất trên đời còn gì! Ngủ thôi, nói nhiều tôi bốc hỏa lên bây giờ.”

...

“Ông Hà, ông nói xem Tống Thư Ngu có thật sự tốt với con gái chúng ta không?”

...

“Chẳng phải có người đồn cậu ấy có sở thích đó sao? Không được, tôi phải hỏi con gái mình xem sao, đó là chuyện hạnh phúc cả đời.”

“Khò... Khò...”

“Tôi đúng là số trâu bò, còn ông đúng là sướng như heo!”

38. Chương 38

Chương 38: Ăn đắng cũng không vừa lòng

Việc dọn nhà do bố mẹ phụ trách, Tâm My ngoài công việc thường nhật ở tòa soạn còn phải vội sắp chữ. Tối đến ngoan ngoãn trở về nhà nghe mẹ cầu nhậu: “Ban ngày cùng bố con đi dọn dẹp, mới sống ở ngoài được mấy tháng mà đã thế này rồi? Phòng thì nhiều đồ! Mang về biết để ở đâu? Coi như của hồi môn của con được rồi”.

Mẹ cô chấp nhận Tống Thư Ngu, Tâm My đã cảm tạ trời đất, nào dám đòi hỏi nữa, lí nhí nói: “Trần Uyển kết hôn cũng có hồi môn mấy đâu, con học tập cậu ấy”.

Mẹ Tâm My vừa bực vừa buồn cười: “Con cứ làm như mẹ là thần giữ cửa không bằng, mẹ chỉ kèn cựa với con thôi. Hai căn nhà của ông đã sang tên con cả rồi, lấy tiền cho thuê mấy năm còn cả tiền lương của con mẹ đều giữ gìn, hồi môn mấy thứ đó cũng đủ rồi”.

“Nhà của ông nội? Mẹ, cái đó là để bố mẹ dưỡng già.”

“Của bố mẹ không phải của con sao? Mẹ với bố con thì cần tiêu gì đâu? Tiểu Uyển là trường hợp đặc biệt, nhà chúng ta đâu phải không có. Đồng đồ hôm qua Tiểu Tống cầm đâu? Lấy cho mẹ xem nào.”

Mẹ cô vừa mắng vừa cười, Tâm My bất giác cũng nhoen miệng cười.

Nghe bố mẹ nhiệt tình bình phẩm bộ áo cưới nào đẹp, mùa thu đi trăng mật ở đâu thì thích hợp, Tâm My vớ lấy chiếc gối ngồi một góc trên sofa lòng chợt thấy vui vui. Trong ký ức của cô, mỗi khi bố mẹ nói chuyện với nhau, không phải bố đều nghe theo những lời ba hoa khoác lác của mẹ, thì cả nhà đâu có chuyện tương kính như tân thế này, không khí thuận hòa ngày hôm nay thực sự hiếm thấy. Nếu như hôn sự của cô có thể trở thành sợi dây liên kết kéo gần khoảng cách giữa bố mẹ, cô nguyện thắp nhang nào cũng kết hôn ngày nào cũng kết hôn cho xong.

Tống Thư Ngu gọi điện tới, cô nói được hai câu liền bị mẹ kéo giật lại. Tâm My phụng phịu, bà Hà làm tới cốc đầu cô: “Mẹ với Tiểu Tống có việc nghiêm chỉnh cần nói chuyện, còn ghen với cả mẹ kia à”.

Tuy đứng cách khá xa điện thoại nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của Tống Thư Ngu, Tâm My khẽ hỏi bố: “Chả nói không thích Tống cá trê còn gì? Kêu một tiếng Tiểu Tống khiến con nổi cả da gà”.

Bố cô cười trừ: “Mẹ vợ gặp con rể còn có gì không thích?”, đổi lại mẹ cô lườm ông Hà một cái.

Tâm My sốt ruột nghe mẹ cô thao thao bất tuyệt về công việc cần lo cho hôn lễ và tiệc cưới nên lượn về phòng lên mạng ngồi.

Chị Latte đã từ chức MOD từ lâu, MOD mới cô không quen lắm. Nên cũng chỉ dạo lướt qua mấy trang mà thôi, đột nhiên nghĩ ra n năm rồi mình chưa post bài nào, nhất thời tâm huyết trào dâng, nhờ công cụ tìm kiếm lần cho ra bài post cũ đó.

[Cực phẩm nam nhân bên cạnh tôi]

Đó là hồi Tâm My học năm thứ hai hay thứ ba gì đó. Chịu sự đả kích sau lần đầu hẹn hò, cô lên diễn đàn xả cơn tam bành, chửi rửa đối tượng hẹn hò đến giun kim cũng phải chui lên não, chửi Tần Hạo ý mạnh hiếp yếu, chửi bạn trai Tiểu Uyển vô trách nhiệm, sau cùng không hiểu làm sao lại lòi cả Tống Thư Ngu vào.

Tâm My vừa đọc vừa bịt miệng cười, đến việc anh đọc sách nhập nước bọt để lật trang cũng lòi ra.

Khi nụ cười cô dần tắt cũng là lúc một luồng cảm xúc ầm ập ngập tràn cả trái tim. Những hành động khiến cô khinh bỉ, khiến cô giận hờn, khiến cô chán nản đầy mình của anh năm ấy, tới giờ nhìn lại, đã mang một cảm xúc khác hẳn.

“Đang làm gì đấy?”

“Chán thì lên mạng thôi, anh nói chuyện xong với mẹ chưa?”

“Chưa, đợi mai tới nhà em ăn cơm lại nói tiếp.”

“Trời ạ, chẳng phải kết hôn sao? Ra đăng ký mất có hai phút, vất vả thế không thấy phiền à?”, hôn lễ của Trần Uyển, Tâm My tham gia hết cả, nghĩ tới mấy thủ tục đó mà sợ.

Anh cười: “Mẹ em tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng rất vui, nuôi em hai mươi mấy năm mãi mới tổng cổ đi được, nên rõ ràng phải làm thật lớn thật âm ỉ rồi”.

“Xì, nói như em là tàu lá úa cuối cùng cũng có người rước về không bằng. Em mặc kệ, thích vất vả hai người đi mà lo, em chỉ phụ trách phần trình diễn”, Tâm My thấy nick Shin bật sáng trên QQ, bèn nói, “Không nói chuyện với anh nữa, em bận việc rồi”.

Tổng Thư Ngu ừ một tiếng dài thượt, “Có ai yêu đương như em không? Có ai nhận điện thoại của người yêu lại không nói chuyện đến rất tai không nghĩ không? Bận việc gì, nói anh xem nào”.

Shin gửi tới một biểu tượng mặt cười.

“Ghét nhất kiểu yêu đương đến mù mịt đầu óc. Tổng cá trê, kết hôn xong cũng thế, em có quan hệ bạn bè của riêng mình, anh không được can thiệp quá sâu vào cuộc sống của em.” Chị Latte đã nói một câu dù có yêu đến thế nào đi chăng nữa cũng không được đánh mất chính mình, sự độc lập về kinh tế và mối quan hệ xã hội mới có thể bảo đảm sự độc lập trong nhân cách.

“Được”, anh trịnh trọng đồng ý.

Shin: Bắt đầu lên mạng lại à?

Gấu hung bạo: Hở? Anh đợi chút.

Tâm trạng Tâm My khá vui vẻ nhưng cũng không khỏi lặng người.

Gấu hung bạo: Cái gì đấy?

Shin: Không phải suốt ngày nói muốn mua căn nhà Maldives sao?

Gấu hung bạo:...

Shin: (cười)

Gấu hung bạo: Ôi giờ ừ, dùng nick ảo ăn cắp bao thứ, cuối cùng lại mua nhà tặng tôi?

Shin: Có lẽ sau này tôi chẳng biết sẽ lên bằng cách nào.

Gấu hung bạo: Hơ? Tại sao?

Shin: (cười) Chuẩn bị hôn lễ.

Gấu hung bạo: Trùng hợp vậy? Tôi cũng thế! Anh bắt đầu từ khi nào? Sao tôi không nghe nói tí gì?

Shin: Đạo này chẳng mấy khi gặp cô.

Gấu hung bạo: ... Tôi bận mà. Sau này không lên thật ư? Đến diễn đàn cũng không lên?

Shin: Ừ.

Gấu hung bạo: ...

Nhất thời, chẳng biết cảm giác trong lòng là gì. Cách nhau có mỗi sợi dây mà mấy người cô quen biết bao năm, chị Latte, Shin, còn cả mấy chị em trong nhóm, bởi vô vàn các lý do, cuối cùng mọi người thưa dần, có người xuất hiện trong im lặng.

Shin, nếu tiện có thể để lại số liên lạc không? Làm bạn mấy năm nay...

Tâm My ngừng tay ngẫm nghĩ một lúc, xóa từng chữ từng chữ vừa đánh. Để lại số điện thoại thì làm sao? Cuộc sống luôn có những điều phải nuối tiếc nhưng cũng có khi được thu hoạch, cô vẫn luôn nghĩ, không biết Shin ngoài đời là người như thế nào, liệu có nhìn xa trông rộng độ lượng và sắc bén như những gì anh vẫn thể hiện trên mạng. Nếu như sau khi cô thất tình, Tổng Thư Ngu không xuất hiện, thì có lẽ cô sẽ gặp

mặt Shin một lần. Nhưng giờ có được hạnh phúc đích thực của riêng mình, vậy lưu giữ những tưởng tượng kia về Shin chẳng phải tốt hơn sao?

Gấu hung bạo: Cảm ơn, chúc anh hạnh phúc.

Bài post títt cuối đó đã được cô kéo lên trên đầu.

... Nhiều năm sau nhìn lại, sẽ lại có những cảm xúc khác.

319L Gấu hung bạo

... Gấu ơi, chúc cô hạnh phúc.

320L Shin mũi dài.

Sáng sớm ngày Chủ nhật, Tâm My nghe thấy tiếng chuông cửa kính coong, cô vội mắt ra mở cửa.

“Rốt cuộc là ai lấy chồng? Bản thân nằm ngáy khò khò, bắt mẹ với bố con bánh mắt đã phải bò dậy đi chợ. Chẳng để tâm được việc gì, đúng là hoàng thượng không gấp chỉ chết thái giám!”

“Mình nói bớt một hai câu đi mà, con nó chẳng bận hơn nửa tháng nay đó sao? Người gầy rộc cả.”

Tâm My tiếp tục dụi mắt: “Mẹ? Mẹ đi chợ mua đồ?”. Xúc động.

Mẹ cô có hơi xấu hổ: “Nhà ta lần đầu tiên có con rể đến chơi, lễ tiết cũng phải có đủ”.

Tâm My chỉ cười ngờ ngạc nhiên, mẹ đẩy cô về phòng: “Dậy rồi mau đánh răng rửa mặt thay quần áo, đợi chút nữa Tiểu Tống tới trông thấy không hay”.

Lại có tiếng chuông vang lên, ba mẹ đang ở trong bếp, Tâm My vừa lau bầu vừa ra mở cửa: “Tống cá trê, không phải chứ? Vội đến ăn cơm thế? Chăn em còn chưa kịp gấp”.

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng đờ: “Tiểu Tuyết”.

Mẹ Tâm My từ bếp ngó đầu ra: “Hôm qua chị Tiểu Tuyết con nói tới thăm chúng ta. Tiểu Tuyết vào ngồi đi”.

Tâm My cứng đờ người né sang một bên, Kiều Tiểu Tuyết bỏ đồ xuống cười hiền dịu gọi tiếng Tâm My, rồi vào bếp hỏi: “Bố nuôi mẹ nuôi có cần con giúp gì không?”.

“Không cần đâu, con và Tâm My ra ngoài ngồi. Tâm My học chị Tiểu Tuyết con nhé, hai mươi mấy tuổi đầu sắp lấy chồng rồi còn không hiểu chuyện. Sau này ở nhà chồng sống thế nào?”

“Lấy chồng?”

Mẹ Tâm My cười hớn hở thấy rõ: “Hôm nay bạn trai Tâm My lần đầu tiên đến nhà”.

“Tâm My, vậy chị phải chúc mừng rồi. Mẹ nuôi, con về trước đây, nhà có khách con ở đây không tiện.”

Tâm My hí hửng, câu “Vây lần sau gặp lại” còn chưa buột khỏi miệng, đã nghe thấy mẹ cô nói: “Con nhỏ này, có cái gì mà không tiện. Mẹ nói với con không biết bao nhiêu lần rồi, coi đây như nhà mình thế mà con vẫn khách khí đầu đầu. Ra phòng khách ngồi, Tâm My, rửa sạch hoa quả rồi đưa chị ăn”.

Đến bố cô cũng bảo Tiểu Tuyết ra xem ti vi, Tâm My tắt hẳn cười, xắn tay áo đang chuẩn bị rửa đồ nhưng Kiều Tiểu Tuyết đã giành lấy.

“Để tôi, Tâm My, chúc mừng nhé, có phải người lần trước gặp không?”

Nói một câu mẹ Tâm My lặng đi: “Gặp rồi?”.

“Vâng ạ, hôm ở buổi họp mặt lần trước, con thấy anh ấy có tới đón Tâm My, cũng có chào hỏi rồi ạ.”

“Cả thiên hạ con chỉ giấu mình mẹ, người ta nuôi con gái gần gũi như chiếc áo bông nhỏ, mẹ nuôi con không khác gì cái gai.”

“Mẹ yêu cầu cao, chẳng phải con sợ không đạt tiêu chuẩn của mẹ sao”, nói đoạn Tâm My vớ đại quả táo rồi đi ra khỏi bếp.

Cô nghĩ thông rồi, trêu người chẳng được thì tránh, nếu tránh không được cô chả việc gì phải sợ. Muốn cướp đến mà cướp, cướp được là chuyện của cô ta!

Chuông cửa lần thứ ba réo lên, Tâm My vẫn ngồi trong phòng khách, vừa đứng dậy đã thấy Kiều Tiểu Tuyết từ trong bếp đi ra: “Để chị cho!”.

Phòng bếp gần lối vào, xem ra cũng là đương nhiên. Tâm My chỉ cười, đi ra phía cửa nhưng Kiều Tiểu Tuyết đã nhanh hơn cô một bước ra mở.

Tổng Thư Ngu hơi lặng người, nhìn thấy Tâm My phía sau Tiểu Tuyết lập tức nhoẻn miệng cười, như thể trong mắt chỉ có mình cô.

Trong lòng như có tảng đá to tướng đè nặng, trong chớp mắt đã hóa giải tất cả. Tâm My nhìn lại anh, nét mặt rạng rỡ.

“Tiểu Tổng, vào đây ngồi”, mẹ Tâm My cười nheo mắt, bố cô cũng đi ra từ nhà bếp gật đầu với anh.

Tổng Thư Ngu khom người chào hai tiếng bác trai bác gái, Tâm My tiến tới đỡ lấy đồng hồ trong tay anh, “Bố mẹ em thích gì anh biết không? Cũng không hỏi em một câu”.

Mẹ Tâm My quở mắng: “Thân thiết thế này rồi mà vẫn còn cầu kỳ?”.

Tổng Thư Ngu chỉ cười.

“À, quên không giới thiệu”, mẹ Tâm My nhớ ra Tiểu Tuyết đang đứng cạnh, “Chị của Tâm My, chắc hai đứa đã gặp nhau”.

Tổng Thư Ngu như gặp lần đầu tiên, lịch sự gật đầu. Kiều Tiểu Tuyết miệng cười tươi tắn, đoạn nói: “Lần trước tại buổi họp mặt chúng ta đã gặp nhau”.

Tổng Thư Ngu hơi hoang mang: “À, bạn gái của Hà Đông”.

Vừa nghe nói vậy mẹ Tâm My sững sờ: “Tiểu Tuyết có bạn trai rồi?”.

Kiều Tiểu Tuyết ngại ngần giải thích: “Còn chưa bắt đầu ạ, chỉ là bạn học kiêm bạn thân”.

Tâm My trộm cười kéo tay Tổng Thư Ngu: “Tổng cá trê, bản thảo hôm qua em làm xong hết rồi, anh xem qua cho em”.

Ra khỏi cửa phòng khách cô khẽ hỏi: “Anh cố ý phải không? Em nhớ có kể cho anh rồi, sư huynh em trách mãi nói anh và chuột cống vừa xuất hiện, anh ta hết trò để diễn”.

Anh giương mày: “Không bao giờ thấy đủ, được voi đòi tiên. Hà Đông nên tặng quà to cho bọn anh mới đúng”.

39. Chương 39

Chương 39: Chín thanh đao của Shin

Bố Tâm My làm món sườn xào chua ngọt, Tâm My cố nhịn nhưng vẫn rón rén thò tay. Ông lấy xẻng gỗ lên thành nồi cảnh cáo: “Làm cái gì đấy?”.

Tâm My đành phải bỏ miếng sườn lại trong đĩa, “Bố à, bố với mẹ con cùng chiến tuyến bao giờ thế? Trước đây con ăn uống có thấy bố ngăn cản đâu”.

“Giảm cân mới có chút thành tích, phải đảm bảo thắng lợi chắc chắn.”

Cô nghĩ ngợi, quả thật, dạo này mỗi lần gọi điện thoại lúc cười không còn thấy chỗ thịt ở má chạm vào ống nghe. Nhưng miệng vẫn phụng phịu nói: “Tối qua mẹ không xới bát thứ hai cho con, hôm nay lại không cho con ăn sáng. Xã hội xã hội chủ nghĩa con còn phải nhịn đói, lẽ trời ở đâu”.

Bố cô cười dỗ con gái: “Chút nữa ăn cơm từ tốn một chút, bố phần con một nửa, tới đến ăn no căng bụng. Đi ra với Tiểu Tống đi, ở trong bếp dính với bố làm gì?”.

“Anh ấy có hai mỹ nữ ngồi cùng rồi, thêm vào con?”, Tâm My dỗi dần.

Mẹ nhiệt tình là bình thường, còn Kiều Tiểu Tuyết cũng hùng hực khí thế làm gì chứ? Mồm xoen xoét thầy Tống thầy Tống, Sở giáo dục của cô ta ở khu mới của trường, cách Học viện Quản lý mười vạn tám nghìn dặm được chưa? Chẳng qua Tống cá trê đến An Thành, nếu không Kiều Tiểu Tuyết mượn cơ công việc ở Sở giáo dục, chẳng biết còn muốn tận dụng bao nhiêu cơ hội.

Tống Thư Ngu còn cười tít mắt, có vẻ ngập ngừng muốn nhận, mưu đồ gì đây?

“Bác trai vất vả quá.”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, Tâm My e hèm một tiếng: “Ồ ngoài kia nói chuyện rôm rả, lưu luyến gớm, vào bếp làm gì?”.

“Bình thường thôi mà”, bố Tâm My lườm cô, rồi nói: “Rửa tay sắp bát chuẩn bị ăn cơm”.

“Bóp cái gì? Rửa tay cũng phải bóp à? Ra mà bóp với cái cô ngồi ở đầu sofa ấy”, cô cáu kỉnh, “Cười thích nhỉ?”.

Anh dẩu môi, tay đầy bọt nắm lấy tay cô, vừa nắm vừa bóp. Tâm My ngượng ngùng ngoái đầu nhìn bố, ông nói: “Rửa xong sắp bàn ăn cơm, lễ mễ không kịp đâu”, đoạn cười hì hì tháo tạp dề ra khỏi phòng bếp.

“Nghe thấy chưa? Sắp bàn dọn bát ra ăn cơm, bố em nói rồi.”

“Bố em còn nói lễ mễ là không kịp đâu.”

Bốn bàn tay khép vào nhau, ngón tay thon dài cuốn lấy ngón mập tròn, hơi thở ấm nóng phả lên nửa bên mặt cô, đến không khí cơ hồ cũng dần ấm lên.

“Tống cá trê, phải rửa nước thôi”, cô đỏ mặt nhắc anh.

Anh mở vòi nước tiếp tục nắm tay cô, chun mũi hỏi: “Ban nãy anh mới ngửi thấy mùi ghen tuông thì phải?”.

“Ai thèm ghen?”, nói đoạn nước trong tay búng lên mặt anh, “Tĩnh chưa, đừng có mụ mị”.

Tống Thư Ngu còn chưa kịp phản công, mẹ Tâm My bước vào vừa thấy đã mỉm cười: “Tiểu Tống, Tâm My nhà bác tính khí vẫn trẻ con lắm, khổ thân con phải chơi cùng nó”.

Tính khí trẻ con thích đùa rõ ràng là hẳn!

Tống Thư Ngu mặt dày, đoạn nói: “Không đâu ạ, quen cô ấy bao lâu nịnh cô ấy bấy lâu, con làm người giúp việc đến thời điểm này có thể coi như phổ cập thành công”.

“Tâm My thật có phúc”, cùng vào với mẹ cô, Kiều Tiểu Tuyết mỉm cười rồi kết luận một câu, giọng nói và vẻ mặt gương gạo trái ngược hoàn toàn.

Ăn cơm xong bàn chuyện chuẩn bị tiệc cưới, Tống Thư Ngu nói họ hàng nhà anh ở Tế Thành không nhiều, chẳng thà hai nhà cùng đứng lên làm, mẹ Tâm My đồng ý ngay.

Tâm My hỏi: “Vậy gia đình bên bố anh có mời không?”.

Mãi lúc sau không thấy Tống Thư Ngu trả lời, có lẽ đang lúng túng về chuyện này.

Mẹ Tâm My thở dài: “Tối qua Tâm My đã kể chuyện nhà con cho hai bác, chuyện cũng đã qua hai ba chục năm. Dù gì cũng là cha con, mời một câu giữ thể diện là được”.

“Điều con lo lắng là thái độ của mẹ, con xin lỗi đã khiến mọi người phải nghĩ ngợi.”

“Người một nhà đừng nói những lời khách sáo, hồi bố mẹ còn trẻ phạm sai lầm nói cho cùng người chịu khổ là con cái”, mẹ cô nhìn Tâm My, rồi lại thở dài, ánh mắt ít nhiều mang nỗi xót thương. Tâm My buồn bực nhìn bố kèm theo chút thắc mắc, bố lại tránh ánh mắt cô.

“Bố của thầy Tống...”, Kiều Tiểu Tuyết phá vỡ bầu không khí trầm lắng bất ngờ xuất hiện.

“Giáo sư Tống ở Trường Mỹ thuật”, mẹ Tâm My nói.

“À”, Kiều Tiểu Tuyết gật đầu.

“Vây cứ thế mà làm, những việc khác tùy bác trai bác gái thấy thế nào tiện thì làm. Ngoài ra, tháng sau mẹ con lần đầu trở về Tế Thành, có nói xin bác trai bác gái sắp xếp thời gian để gia đình con tới nhà ra mắt.”

Tâm My giật mình, bàn tay nắm chặt. Tống Thư Ngu cầm lấy nắm tay nhỏ của cô, mỉm cười chòng ghẹo: “Nàng dâu xấu xí cuối cùng cũng phải gặp rồi”.

Mẹ Tâm My mắt cười tí: “Được, lúc nào cũng được”.

Tối đến Tống Thư Ngu còn phải đi ăn tiệc, nói lời xin lỗi và xin cáo từ bố mẹ Tâm My, Kiều Tiểu Tuyết cũng vội vã đứng dậy, nói: “Không ngờ mới ngồi đã sáu giờ rồi, mẹ nuôi, con phải về thôi”.

Mẹ Tâm My nói dâu cần về sớm vậy, cùng ăn tối đã. Kiều Tiểu Tuyết nói đã có hẹn gặp bạn.

Tâm My vừa bực vừa buồn cười, ý gì đây? Rõ ràng đợi Tống Thư Ngu về cùng? Cô ta hấp háy nhìn Tống Thư Ngu, mặt ra vẻ xem cô xử trí thế nào, Tống Thư Ngu không nao núng, nhìn đồng hồ đoạn nói với cô: “Cho em năm phút thay quần áo”.

“Em cũng đi? mấy người bạn anh em đâu quen ai?”

“Gặp mặt sẽ thành quen thôi”, anh lại ngồi xuống.

“Được được, đi cùng cho vui, đừng uống nhiều rượu là được”, mẹ Tâm My cười hí hửng chỉ thấy rằng không thấy mắt.

Tâm My nhìn Kiều Tiểu Tuyết đứng giữa sảnh khó xử không biết nên đi hay ở, nên cô nói lớn: “Chị Tiểu Tuyết, vậy không tiễn, có thời gian ghé chơi”, nói đoạn lúc la lúc lác đi vào phòng ngủ thay quần áo.

“Cái này là tự biến mình thành keo 502, dính chặt. Chuột cống nhà cậu vừa đẹp trai hơn vừa có tiền hơn lão Tống, cô ta đã tâm làm kẻ thứ ba sao không chọn nhà cậu? Thấy mình dễ bắt nạt à?”, Tâm My liếc nhìn bóng Kiều Tiểu Tuyết, bực bội nói với Trần Uyển.

Cuối tháng Chín chuyên san về Quý Tây sẽ chính thức lên sạp, thành công vượt ngoài mong đợi, trong tòa soạn mấy đường dây nóng được người dân trong thành phố gọi tới nóng máy. Ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ lễ Quốc khánh dài ngày, tòa soạn theo kế hoạch sẽ tổ chức hoạt động nhân ái tại quảng trường Nhân Dân. Hai ngày trước đó Tâm My đã tuyên truyền trên diễn đàn, một loạt chị em những người đã hoặc chưa từng gặp mặt, ngay từ sáng sớm đã đến nhiệt tình hưởng ứng.

“Chúa ơi! Cô ta không phải cũng giao lưu trên diễn đàn của mình chứ?!”

Trần Uyển đưa mắt lườm cô, chỉnh chiếc thẻ tình nguyện viên trước ngực cho ngay ngắn, rồi nói: “Cũng có khả năng đọc được thông tin trên báo, cô ta cũng có nguyện vọng làm việc tốt thì sao”.

Lúc Kiều Tiểu Tuyết đến chắc chắn sẽ tủm tủm cười rồi nói thêm việc này nhất định phải dốc nhiều tâm sức đây, Tâm My phì cười, “Cô ta?”, rồi liếc mắt nhìn, chương trình tuyên truyền về Quý Tây, công chức trẻ tuổi đang đứng ở bàn quyền góp Kiều đại tiểu thư, cô cười: “Cũng hay đấy”.

“Chuyện tầm phào của người khác quan tâm nhiều thế? Định đến nên chặn lại nước vào phải đắp đê. Cậu lo chuyện của mình đi, đã xin nghỉ phép để chuẩn bị hôn lễ chưa?”

“Mình chẳng thèm mà quan tâm, chẳng qua hiếu kỳ không hiểu nhân phẩm thấp như cô ta có thể khoác tấm áo mới đã đạt đến trình độ nào rồi. Nghỉ phép thì bận nốt hai hôm nữa mới chính thức xin, sếp tổng mấy người bạn họ đều biết tin rồi.”

Trần Uyển xoa bóp chân: “Năm ườn ở nhà mấy tháng, đứng một ngày là không chịu được, chắc mình cũng phải tìm việc gì đó mà làm thật. Tên kia nhà mình chỉ vì chuyện mình đi làm mà âm ỉ hai ngày nay”.

“Cả ngày hôm nay làm việc không nghỉ, chúng ta thu được bao nhiêu thứ rồi?”, Tâm My sắp xếp đồng quần áo chất đầy trên bàn, tranh thủ được ngày chuyển tới Quý Tây, “Chuột cống lại chống đối hả?”.

“Ừ, quen về đến nhà là thấy mình, lại nói ở An Thành nhiều giai đẹp nên không cho mình đi.”

Vừa nói vừa lấy sức làm việc, từ xa đã trông thấy chị Latte lê bụng bự tới, phía sau có anh chồng theo sát, một túi lớn ôm trong lòng.

“Gấu ơi, ngại quá, đợi anh ấy tan làm bọn chị mới có thời gian, nên đến muộn quá”, chị Latte từ xa đã nói lớn.

“Chồng chị nói đội xe của anh ấy đã nghĩ ra cách, haizzz, anh tự nói đi.”

Chị Latte có được chồng như hôm nay cũng là nhờ tình yêu trên mạng, chồng chị cũng là MOD trên diễn đàn mê xe, thật thà chất phác. Bạn bè chơi xe trong hội đa phần đều là những người có gia đình, sau một hồi thảo luận định nhân dịp Quốc khánh nghỉ dài sẽ đưa con trẻ tới Quý Tây. Một đề dạy bọn trẻ thông qua hiện thực cuộc sống nơi đó, hai là cũng có không ít người muốn được hỗ trợ nên đều hy vọng có thể đến đó một lần.

Tâm My vừa nghe xong vui mừng khôn xiết, kể đó giới thiệu mọi người làm việc trong quỹ khuyến học đang làm việc tại đó cho họ.

Chị Latte đi quanh ngắm nghía bảng tuyên truyền, cuối cùng dừng bước trước bức tranh lớn vẽ phong cảnh ruộng đồng, xoa bụng bự ngùi: “Làm người đầu thai cũng phải cân nhắc. Bảo bối, con thật may mắn”.

Tâm My ngắm nhìn tia chớp dưới đám mây đen âm u trên bức họa, lúc lâu không nói gì.

“Đúng rồi, Shin hôm nay có tới không?”

“Không, nhưng những người quen hay không quen khác gần như đều tới. Hoặc cậu ta âm thầm tới cũng không chừng, đằng nào đã ai trông thấy mặt mũi cậu ta bao giờ đâu, chị vừa nghe nói, hóa ra Shin đang điều hành tài chính.”

“Hả?”, con người Tâm My như chực rớt ra ngoài.

“Đúng thế, nghe nói trong giới chứng khoán cậu ta chính là người nổi tiếng mang danh ‘chín thanh đao’ thần kỳ, từ lúc cậu ta từ chức MOD đến giờ vẫn chưa tìm được người nào thần thông hơn để tiếp quản. Chị vừa nghe tin này mà tức ói máu, đều là người một nhà trên diễn đàn, thế mà cậu ta khoác áo giáp, phi ngựa chạy tới forum chị, ý gì đây?”

40. Chương 40

Chương 40: Một cái bạt tai trái phải chào nhau

Chị Latte trông thấy Tổng Thư Ngu hết lời khen ngợi, khê tiếng nói với Tâm My: “Trong nhóm còn cá rằng em với Shin là một đôi dạn dày trên diễn đàn, không hiểu sao không bị sét đánh với Shin, hóa ra giấu món hàng ngon bên mình. Ngày nào cũng lên diễn đàn lu loa nói không ai yêu, đá bay phát giờ”.

“Có bầu chú ý dưỡng thai. Chị Latte, đừng làm hư đứa nhỏ, để xong câu đầu tiên đừng là ‘Đá cho bay phát giờ, nhịn cả chục tháng nay’ nhé.”

“Biến đi!”, chị Latte lườm, “Nhớ hồi đầu chị làm mối cho, thấy Shin tìm cách liên hệ lại có vẻ xuất hiện thường xuyên trong bài post của em, nói không có ý gì chị không tin được. Haizzz, hay nghe nói em đã có chủ nên mới đau lòng dứt áo ra đi”.

“Chị bớt kiêu tiểu thuyết lãng mạn của văn học hiện đại đi. Không phải chị nói Shin làm tài chính sao? Người khác em không biết, người làm tài chính thực tế thôi rồi, chưa nhìn thấy thổ đùng hồng đuối điều hâu chính là nói về họ đấy.” Tổng Thư Ngu chính là tiêu bản chuẩn nhất. Trong đầu Tâm My thoáng hiện tia lửa, Shin và Tổng Thư Ngu cùng ngành? Nói không chừng là người công ty anh ấy, cô gặp rồi cũng không chừng.

Cô hỏi Tổng Thư Ngu: “Công ty anh có người nào hay lên mấy diễn đàn trên mạng không?”.

Lúc đèn chuyển màu, Tống Thư Ngu không nghe rõ, hỏi diễn đàn gì.

Tâm My nói: “Chính là diễn đàn thành phố Tế Thành đó, anh chưa nghe nói đến à?”.

Tống Thư Ngu liếc mắt nhìn cô: “Anh rồi hơi thế à?”.

Tâm My bực bội.

Anh lại liếc mắt nhìn cô, hỏi làm sao.

Tâm My đột nhiên thấy ngại, đoạn nói: “Không có gì, trước khi yêu anh thì trên mạng có đối tượng rất nồng ấm, hôm nay mới nghe nói hóa ra là MOD trên diễn đàn, còn là người cùng ngành với anh”.

Đèn neon trên đường chiếu vào mặt anh, nụ cười trên môi hiện thấy rõ, Tâm My tức điên người: “Cười gì? Em không thể thích người khác được à? Không phải anh đột nhiên xuất hiện, nói không chừng em đã yêu trên mạng rồi. Người ta chơi cổ phiếu nhưng lợi hại hơn anh nhiều, tính tình tốt bụng, không gian ngoan. Chín thanh đao thần kỳ, đã nghe đại danh người ta chưa?”.

“Chín thanh đao?”, Tống Thư Ngu ra vẻ trầm tư suy nghĩ, đột nhiên há miệng, “A, là anh ta!”.

Tâm My tròn mắt: “Anh quen thật hả? Là ai là ai? Nói em nghe xem nào”.

“Trên mạng YY viết tiểu thuyết kiếm cơm, ở đầu ấy.”

...

Anh đưa tay xoa đầu cô an ủi: “Có thời gian đừng nghĩ ngợi lung tung, lo chuyện hôn lễ của chúng mình mới là đại sự, việc của hai đứa nhưng giờ lại để một mình mẹ vợ lo cả, em vô tâm vậy sao?”.

“Để con nói, con và Tống cá trê bỏ ra bốn đồng năm hào cùng nhau đi đăng ký, rồi du lịch một vòng, lúc trở về mời họ hàng ăn một bữa là xong. Mẹ, sao phải khổ thế này?”, Tâm My nhăn mặt nhìn đồng thực đơn tiệc cưới mẹ cô thu thập về.

“Mẹ khổ vất vả không phải vì con sao? Hai mẹ con sau lưng nói bao nhiêu lời gièm pha? Em họ con năm ngoái lấy chồng nói những gì con quên rồi hả?”

Em họ vừa tốt nghiệp đại học đã lấy ông chủ bán đồ nội thất, mẹ út cô lúc dẫn họ hàng về thăm quan thì vô cùng đắc ý, đã thế miệng lưỡi còn luôn mỉa mai Tâm My, nói con gái mặt mũi sinh ra thế nào mà không thể lựa chọn được lấy một người, rồi là đã lấy chồng phải chọn cho thật kỹ, nhưng cũng không được kén cá chọn canh để lỡ tuổi xuân. Lại nói học nhiều quá cũng vô dụng, lấy được người tốt mới là hạnh phúc. Mẹ Tâm My hồi đó nhảy cẫng lên nói họ Hà nuôi được con, nuôi đến khi con gái muốn lấy chồng mới thôi. Mẹ út “ờ” dài một tiếng, vẻ muốn đợi để xem kịch hay đến đâu.

“Hai ngày nay mẹ chạy đến mỗi lưng chùn gối, Tiểu Tống không rồi cũng cử lái xe của công ty tới đón mẹ. Con rể là người hiểu chuyện, còn đưa con mình dứt ruột để ra chỉ khiến mẹ phiền lòng.”

“Nếu con là sếp lớn, con phái mười người đến phục vụ mẹ.”

“Đừng có nhì nhèo, lập tức tới tòa soạn xin nghỉ phép, còn nữa, áo cưới lần trước Tiểu Tống báo số đo, hẹn Chủ nhật này đến thử, không được còn phải sửa. Thiệp mời bạn bè thân thích, mẹ và bố con đã làm mẫu xong rồi. Tiểu Tống nói thiệp cưới đưa cho thư ký nó xử lý, lúc in ra hai đứa con cùng ký tên. Nhà mới tuy vừa sửa sang lại, ý của mẹ và bố con sau khi bàn bạc thì muốn tiết kiệm tiền, không cần phải thay mới, vả lại thời gian cũng gấp gáp, nhưng riêng tất cả mọi thứ dùng trên giường phải để bố mẹ mua. Ngày giờ chụp ảnh cưới mẹ cũng đặt cho con rồi...”

Tâm My loạn đầu như óc, tứ chi bại liệt nằm rũ trên sofa.

“... Mẹ Tiểu Tống nói đến là đến, con cũng nên cho mẹ vài phần tinh thần chứ, đến ngày chính thức còn được đứng một chỗ mà chỉ tay năm ngón, lấy chồng rồi mẹ không giúp cho đâu.”

Tâm My lấy tinh thần ngồi bật dậy: “Vâng”.

Hoạt động quyền góp nhân ái trong ba ngày Quốc khánh đã kết thúc, Tâm My đang chậm rãi tiến đến con đường kết hôn vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

Ngày đi thử áo cưới, Tâm My đã hẹn Tiểu Uyển. Lúc chọn ga giường và rèm cửa trên đường Trung Sơn lại bắt gặp Kiều Tiểu Tuyết đang dạo phố cùng đồng nghiệp. Mẹ Tâm My chưa nói đã cười, nói Tiểu Tuyết thẩm mỹ rất tốt, có thể giúp chọn hàng, Kiều Tiểu Tuyết cũng không từ chối.

“Tâm My, em tìm phù dâu nhớ cho chị một chân.”

“Chị Tiểu Tuyết sao không nói sớm, đồng nghiệp ở tòa soạn, còn cả bạn học, đã chọn xong đâu đấy”, trước mặt mẹ cả hai ngậm ngậm không nói, cố giữ hòa khí, “Nghĩ lẽ dài sao chị không về thăm dì Mã?”.

Mẹ Tâm My cũng hỏi cô bạn cũ có khỏe không, rồi lại nói: “Trong điện thoại mẹ con cũng nhờ mẹ tìm người giới thiệu cho con, mẹ nói có phải chị đùa không? Tiểu Tuyết xinh đẹp, lại nhanh nhẹn, thân già chúng ta đâu cần phải lo”.

Kiều Tiểu Tuyết chu mỏ, cười nhạt: “Mẹ nuôi, mẹ cứ nghe Tâm My trêu con, người đó chỉ là bạn thôi”.

Tâm My cố ý đi tụt lại đằng sau, hỏi Trần Uyển: “Cậu nói xem cô ta giữ cho mình mấy người không buông, thế mà tay vẫn tiếp tục tóm, có chăm sóc nổi không?”.

“Có những người đàn ông lúc lạnh giá lúc quá lửa.”

Tâm My gật đầu lia lịa: “Thái độ càng khó nắm bắt được ngược lại sẽ càng tạo cho ta cảm giác thần bí, nếu là mỹ nữ đầy vẻ thần bí lại càng có sức hấp dẫn”.

“Ghen à? Không yên tâm thầy Tống? Sợ anh ấy lại giống tên bác sĩ kia?”

“Có ghen một chút, đồ kị cũng được, ngưỡng mộ cũng được, làm gì có người con gái nào không mơ kiếp sau mình được đầu thai làm tuyệt thế giai nhân? Thế nhưng, kiếp này mình đã thế này, nói chung cũng không thấy đau xót đâu.”

Trần Uyển cười.

“Không yên tâm. Mặc dù thái độ của Tống cá trê mình cũng đã tận mắt chứng kiến. Hôm đó ở quảng trường Nhân Dân cậu cũng thấy rồi, buổi chiều cô ta đến việc chính không làm, toàn lượn lờ. Đợi khi Tống Thư Ngu vừa tới, cô ta lập tức hiện hình, còn giả bộ bạn bực nói cái gì mà việc nên làm, cố gắng hết sức giúp được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Đáng hận ở chỗ Tống cá trê chỉ biết cười, chẳng biết có cái gì hay mà cười cơ chứ. Sau cùng nếu không phải chị em trên diễn đàn của mình mời đi ăn cơm chắc cô ta uốn éo múa cọt luôn đấy.”

“Lão Tống tính cách ôn hòa, cô ta lại là người thân nhà cậu, đại khái ngại phải từ chối là quá rõ ràng.”

“Mình lại mong cô ta giở nhiều thủ đoạn hơn chút, nếu muốn cướp trước lúc kết hôn mau mà cướp, mình đăng ký rồi cô ta còn dám ra tay, ăn tát trái phải hai bên chào nhau luôn.”

Thử xong áo cưới, Tiểu Uyển được tên chuột cống đón về trước. Mẹ nói hơi mệt, muốn về nhà ăn cơm, Tâm My đầu óc chỉ còn biết đến áo cưới màu trắng, há miệng cười, chẳng buồn bận tâm tới Kiều Tiểu Tuyết đang đi cùng.

Lúc Tống Thư Ngu đến, cô dừng đùa khó chịu hỏi: “Hóa ra anh coi nhà em như quán ăn, có cơ hội là đến ăn chực hả?”.

Người nói vô tâm, Kiều Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh cũng dừng đùa, mắt cúi gầm, hàng mi dài trên gương mặt thanh tú chớp chớp, thật khiến người ta xót xa.

Mẹ Tâm My phát cáu với cô: “Thêm mỗi đôi đùa thôi chứ làm sao? Đi xới cơm cho Tiểu Tống”.

“Cô ạ, thiệp cưới in xong rồi, cháu mang đến đây để mọi người xem, xem có gì cần sửa không?”

“Nhanh vậy sao? Tiểu Tống, con toàn làm việc khiến cô vui thôi”, mẹ không khép nổi miệng lại.

“Mẹ em thật là, em đâu có nói Kiều Tiểu Tuyết, sùng sỏ với em làm gì? Em nói anh mà.”

Tống Thư Ngu mượn lúc rửa tay dính lấy Tâm My, dài mặt nói: “Còn không phải để nhìn mặt em một cái? Mẹ em đã hạ thánh chỉ, đến cơ hội hôn em anh cũng không tìm được”, dứt lời miệng ghé sát lại, từ đôi má nóng ran của cô trườn dần xuống dưới.

Lời kháng nghị bị anh nuốt lấy, tim cô đập thình thịch thình thịch, mãi đến khi ngồi xuống bàn ăn, vuốt mặt, vẫn còn nóng bừng.

Cô hướng mắt nhìn lên bỗng chạm phải ánh mắt như thiêu đốt của anh, rồi sau lưng lại như có luồng điện, cô lén lút nhìn bố mẹ, có vẻ như bố cô đã phát hiện thấy cuộc chiến bằng mắt của hai người, cười hì hì đặt tấm thiệp đồ in mạ vàng trên tay xuống nói tốt lắm tốt lắm.

“Hôm nay thử áo cưới chưa? Thấy thế nào?”, Tổng Thư Ngu hỏi.

Tâm My nhoẽn miệng, mép nhếch tới má: “Không nói cho anh”.

“Ranh con, hồi đầu còn không dám thử, bảo nhất định hỏng, nếu không đặt cho nó, chắc mặc được lên người nhưng chẳng tài nào cởi nổi ra.”

Mẹ cô không nói kéo phéc mơ tuya mãi không được, Tâm My ngượng chín mặt, lúng túng nói: “Nhìn đằng trước trông gây nhĩ, thế mà vẫn phải sửa”.

“Từ Quý Tây trở về ăn uống vô độ, quần áo dạo này hình như nhỏ đi”, Tâm My ngẩng mặt nhìn trời mà than. Tốc độ sửa áo cưới không theo kịp tốc độ tăng vòng eo thì phải làm sao? “Từ ngày mai em chỉ ăn rau thôi được không?”

“Em thôi đi, anh không muốn xe đón dâu phải tới bệnh viện đón dâu”, Tổng Thư Ngu tay viết thiệp mời đầu không buồn ngẩng.

Tâm My ghé đầu vào nhìn, “Tổng Thư Ngu, Hà Tâm My.” Miệng lẩm nhẩm thành tiếng, đơn giản chỉ vì hai cái tên ghi ngay ngắn trên thiệp mà trong lòng như nở hoa.

Anh viết nốt tờ thiệp cuối cùng, ánh mắt nhìn qua cánh cửa phòng đang mở, vội hôn một cái lên chóp mũi cô: “Sau này anh quản lý, tên anh ở đằng trước, nên em không được tùy tiện giảm cân, yên thân yên phận mà kết hôn”.

“Đòi dân chủ!”

“Em dân chủ, anh tập trung!”

“Vậy em làm bộ trưởng bộ tài chính!” Mẹ nói nắm trong tay quyền lực tài chính là quan trọng nhất, những cái khác không cần biết.

Anh tủm tỉm cười: “Được, chỉ cần tiền tiết kiệm một năm của em bằng một phần ba của anh”.

Hai vai Tâm My sụp xuống, vậy phải đến năm nào?

Đang nghĩ tới đến phải nhờ mẹ dạy cho vài chiêu, mẹ cô đã đứng ở cửa gọi: “Tâm My, chị Tiểu Tuyết con chuẩn bị đi, mau ra tiễn chị đi”.

Kiều Tiểu Tuyết cả buổi chiều tươi tắn dịu dàng, vẻ phấn khởi hơn cả Tâm My. Cô nói coi nhà cô như quán trọ không phải cố ý, Tiểu Tuyết nghe xong có vẻ tổn thương, cố cười cũng thấy gượng gạo. Tâm My trông thấy cũng hơi khó tả, vừa cảnh cáo bản thân nói với con người này không đáng để tha thứ, phải đề cao tinh thần cảnh giác, vừa an ủi mình nói có thể tính tình cô ta quen kiêu kỳ ngạo mạn, nhất thời không chấp nhận được chuyện người khác hơn mình, thật ra ngoài Tôn Gia Hạo thì cô ta cũng không có biểu hiện quá đáng khác, chẳng phải thế sao? Thực ra cô ta với mẹ nói chuyện hợp nhau, dù sao cô ta cũng đã bù đắp được những nuối tiếc của bà, không phải thế sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, thái độ của cô cũng theo đó cũng nửa nóng nửa lạnh.

Trả lời mẹ một câu Tâm My đứng dậy. Tổng Thư Ngu cũng chuẩn bị đi về. Mẹ Tâm My nói: “Vậy Tiểu Tống tiễn đường đưa Tiểu Tuyết về nhé, buổi tối con gái đi về một mình không an toàn”.

Tâm My nghe xong nín thinh, trong lòng lập tức chuyển hướng sang phòng vệ, mẹ cô sao lại hồ đồ đến vậy? Từng này tuổi có gì mà không gọi được taxi. Cô trợn mắt nhìn Tổng Thư Ngu, anh liền chớp mắt với cô, rồi mỉm cười nói với Kiều Tiểu Tuyết đang đứng ngập ngừng ở cửa: “Được, Tiểu Tuyết ở dưới nhà đợi tôi, tôi đi lấy xe”.

41. Chương 41

Chương 41: Làm bộ khích để cô nhảy xuống

Ngày Tiểu Tuyết thi lên cấp ba đúng lúc bố mẹ ly hôn nên bị ảnh hưởng rất lớn, cuối cùng lỡ không vào được ngôi trường danh tiếng mình mơ ước.

Sau khi miễn cưỡng vào học ở Đại học Đông Nam, Kiều Tiểu Tuyết có nghe danh Phó giáo sư Tổng của Học viện Quản lý được rất nhiều nữ sinh theo đuổi. Nhưng khi ấy cô chuyên tâm học hành, chẳng còn thời gian để ý đến việc khác. Huống hồ, đẹp trai đến đâu cũng chỉ là anh giáo quèn.

Nhưng làm thế nào anh từ bỏ sách vở theo sang nghiệp thương, trong phút chốc trở thành sếp lớn của An Thành?

“Vận mệnh con người có thể biết trước có phải tốt không”, Kiều Tiểu Tuyết hơi nghiêng mặt, mắt nhìn dòng xe ngoài cửa sổ.

“Có tâm sự gì không?”

Kiều Tiểu Tuyết ngoái đầu, chưa nói đã cười: “Chỉ là đột nhiên nhớ lại mấy năm học ở Đại học Đông Nam trước đây, đại danh của thầy Tổng như sấm bên tai, tốt nghiệp ra trường mấy năm mới được gặp người thật”.

“Không phải trăm nghe không bằng một thấy đấy chứ?”, anh giương mày, giọng trêu đùa.

Kiều Tiểu Tuyết tự nhận mình có trái tim nhanh nhạy và tinh tế.

Là lừa là ngựa, không cần kéo cũng tự động đi ra, cô thoáng nhìn là nhận ra ngay. Giống vị bác sĩ Tôn kia, gia thế chỉ thuộc hạng trung, mắt cao hơn trán, bối lông tim vết, còn đạo đức giả lấy vẻ ngoài âm áp ngọc ngà hồng che đậy sự đê hèn đã ăn sâu vào trong xương tủy. Đương nhiên, cũng có lúc nhầm lẫn, như Hà Đông năm đó chỉ là tên tiểu tử nhếch nhác ở Đại học Đông Nam, ngoài thể dục ra chẳng được môn gì, giờ cũng thành ông nọ bà kia, chỉ có điều cuối cùng cũng vẫn tùy tiện bừa bãi, tùy tiện như một tên nhà giàu mới nổi. Cậy tài khinh người, điều đó là đương nhiên. Nhưng cô không quen nhìn Hà Đông huênh hoang trước mặt một lũ sư đệ sư muội, rồi quay ra nịnh hót bợ đỡ ông chủ.

Bên cạnh Hà Đông khiến cô thấy mình quá mất giá.

Duy chỉ có người đang đứng trước mặt, Kiều Tiểu Tuyết không hiểu được con người này. Nếu đem so sánh với người khác, anh có nguồn vốn đáng tự hào, biểu lộ bên ngoài là thái độ khiêm tốn nhã nhặn, nhưng thái độ này mang lại cho ta cảm giác hơi xa cách, không dễ để người khác tiếp cận.

Khi nói chuyện rõ ràng anh dùng giọng điệu đùa cợt thường thấy giữa cánh đàn ông với nhau, Kiều Tiểu Tuyết không chắc có giống bình thường để cô biết ứng đối lại bằng cách tán dương hay nói chuyện thực sự cầu thị, nên cô chỉ biết cười mà không nói.

“Hoa khôi danh tiếng lấy lòng của khoa Trung văn, Đại học Đông Nam, quán quân cuộc thi hùng biện cấp trường, tôi nhớ có một năm cô viết bài thơ, phát biểu trên tập san của trường quá xuất sắc, tên gì nhỉ?”

Bất ngờ không nghĩ Tổng Thư Ngu lại biết rõ về mình đến thế Kiều Tiểu Tuyết lập tức thẳng người: “Hoa thụ phú... Khi đó còn nhỏ nên chỉ viết chơi. Không ngờ thầy Tổng cũng nhớ”.

“Viết chơi sao?”, Tổng Thư Ngu nghiêng mặt mỉm cười nhìn cô, ánh mắt không giấu vẻ ngưỡng mộ, “Rất có tài”.

Kiều Tiểu Tuyết trong bụng mừng thầm, gương mặt ửng hồng, một lúc sau mới nói: “Giờ đã chẳng còn cảm xúc như ngày đó, khi ấy khí thế rạo rực, cứ ngỡ thế giới này là của riêng mình”.

Con người sống phải hiểu, trước tiên cần xác định vị trí và nhu cầu của mình, đây là kết luận Kiều Tiểu Tuyết rút ra từ những năm tháng sống trong không khí bạo lực đầy rẫy mỗi góc nhà.

Giống cuộc hôn nhân thất bại của mẹ cô, nguyên nhân cốt lõi chính ở chỗ không biết được nhu cầu và mong muốn của mình là gì. Sau khi mẹ muội lấy bố cô, lại chẳng rõ vị trí của mình ở đâu, suốt ngày đắm chìm trong quá khứ mà chẳng thấy được hiện tại.

Gương mặt đau khổ của mẹ khiến Kiều Tiểu Tuyết nhìn tới phát ngấy, thậm chí cả người cha khôn nhà đại chợ lại càng làm cô cảm ghét tới tận cùng. Cô gái sớm đặt ra mục tiêu của cuộc đời, đã tổng kết ra một điều khiến cô tâm đắc nhất: Hạnh phúc của một người phụ nữ một nửa được quyết định từ những nỗ lực bản thân trước hôn nhân, một nửa được quyết định bởi người đàn ông họ chọn sau hôn nhân.

Thế nhưng, có thông minh có xinh đẹp đến đâu cũng không chống lại được số phận. Người đàn ông trước mặt đang là đối tượng mà nha đầu béo Tâm My tính chuyện kết hôn. Ngoài lớp thịt trên người cùng số mệnh may mắn, cô không nghĩ ra được cô nàng Tâm My đó có tài cán gì khiến anh mê đắm tới chết mê chết mệt, tự động đeo vào cổ cái tròng của hôn nhân.

Kiều Tiểu Tuyết cười nhạt, quả nhiên sự thật một lần nữa chứng minh tất cả đàn ông đều không có não.

Nhớ lại buổi tối hôm họp mặt, cô mỉm cười cùng Hà Đông rồi nhìn theo cặp đôi Hà Tâm My rời đi, lòng bàn tay lần nữa hằn sâu những vết ngón tay, mặt đỏ gay vì đau... Cảm giác đau nhói của cái bạt tai và cảm giác nhục nhã lại trào lên từ sâu trong đáy tim.

“Bước vào xã hội, con người chai sạn là chuyện đương nhiên.”

Nghe Tống Thư Ngu nói vậy, cô nhướn miêng với vẻ thương thân và tủi phận: “Trước đây, phàm bất cứ việc gì tôi cũng cố gắng, tích cực, mong muốn một ngày gặt được thành quả. Giờ mới biết suy nghĩ lúc nhỏ thật nực cười, con người đâu thắng được số trời, anh nỗ lực mười phần, người khác vẩy tay là có...”

Ánh mắt cô trĩu xuống, nhưng đuôi mắt vẫn cố liếc thấy gương mặt hiếu kỳ và thắc mắc của Tống Thư Ngu, thầm cười trong bụng, cô tiếp tục giữ vẻ mặt và giọng nói thất vọng: “Từ nhỏ gia đình không hạnh phúc, bố mẹ dầm ba bữa lại cãi nhau, nếu không thì cũng là chiến tranh lạnh. Vì thế tôi đã luôn động viên mình phải học cho tốt, sớm tự lập để thoát ly. Sống hơn hai mươi năm, chưa lúc nào được nhẹ nhõm. Cho tới ngày hôm nay có thể coi đã tự lập, có công việc tốt, có tiền đồ, nhưng trong lòng vẫn thấy không trọn vẹn”.

Trong xe yên tĩnh, Tống Thư Ngu trầm tư suy nghĩ.

“Tôi có thể hiểu.”

Cô thở phào trong bụng, “Những đứa trẻ sinh trưởng trong gia đình hạnh phúc như Tâm My không thể hiểu được tâm trạng của chúng ta. Luôn có tâm lý sợ người khác giới, và luôn có cái nhìn bi quan về hôn nhân”, thấy anh lẳng lặng gật đầu, cô tiếp tục, “Nhưng lại hy vọng có được tình yêu và hạnh phúc hôn nhân hoàn hảo hơn ai hết”.

Vừa hay gặp đèn đỏ, Tống Thư Ngu thấy rõ sắc trầm tư trong đáy mắt cô, chẳng rõ buồn vui. Kiều Tiểu Tuyết thấy có chút bất an, hơi cuống: “Xin lỗi, tôi không nên nói những lời này. Hai người sắp kết hôn, tôi nên chúc mừng mới phải”.

“Những gì cô nói đều là sự thật. Đã có thời gian tôi kiên quyết sống độc thân, cũng chính là cân nhắc tới việc nếu đã không có niềm tin vào hôn nhân, chẳng thà độc thân tránh làm khổ người khổ mình”

Kiều Tiểu Tuyết ôm đầu. Độc thân? Cô không ngờ, “Nhưng con người luôn mong có được sự trọn vẹn về mặt tinh thần, không phải sao? Tan làm trở về ký túc, nhìn bốn bức tường lạnh lẽo, mỗi lần phút giây ấy đến cảm giác nó không phải là ưu tư, nhưng cũng tự cảm thấy tất cả mọi niềm đau đều không đáng”.

Đèn chuyển xanh, Tống Thư Ngu tiếp tục lái xe chạy về phía trước: “Đừng nghĩ quá nhiều, ít ra vẫn còn công việc tử tế. Nghe mẹ Tâm My nói, cô thay người yêu không biết bao nhiêu lần, nên trân trọng...”

Kiều Tiểu Tuyết trong lòng hự một tiếng, thay người yêu? Hừ. Đó gọi là bù đắp. Nếu không phải mẹ Tâm My năm đó la lối ngang ngược, mẹ cô chắc sẽ không tùy tiện tìm một người để lấy rồi cả đời không hạnh phúc. Công việc của cô hiện tại được đối lấy từ nỗi đau bấy lâu của mẹ Tâm My, ngoài mẹ mình ra, cô không mang nợ bất cứ ai.

“... Còn chuyện tình cảm, chỉ là duyên phận chưa đến mà thôi.”

Cô nghiêng đầu, mắt hơi trĩu xuống lúc lâu không nói. Cô nhớ có người từng nói đó là góc đẹp nhất của cô, dưới bóng mi dài, cằm nhỏ hơi nhô cao, bất kỳ người đàn ông nào trông thấy cũng khó tránh khỏi xót xa.

“Tôi biết làm người phải biết tự thỏa mãn. Quốc khánh đi tình nguyện nhìn lũ trẻ không đóng nổi học phí không mua nổi sách vở, thật đáng thương. Nếu đem so ra thì chuyện của tôi cũng chẳng là gì. Nhưng thấy Tâm My hoan hỉ chuẩn bị lo lễ cưới, trong lòng không khỏi đổ kị và ngưỡng mộ. Tại sao con người luôn phải chịu những thiếu sót đáng tiếc? Tại sao người khác có được dễ dàng còn mình phải vất vả khổ sở mới có được?”, cô ngẩng mặt, hàng mi chớp chớp, chun mũi cười nói, “Đừng cười tôi, chỉ là dạo này công việc không mấy thuận lợi, tâm trạng không tốt, đột nhiên có cảm xúc thôi”.

Tổng Thư Ngu thở dài một tiếng, từ từ tắt xe vào cạnh làn đường ngoài cùng rồi dừng xe. Kiều Tiểu Tuyết còn tưởng anh muốn làm gì hay nói gì đó để an ủi, tim đập thình thịch, nín thở chờ đợi...

“Sau đó có phải tâm trạng không tốt chúng ta tìm quán bar nào đó ngồi? Bước tiếp theo mượn chút rượu rồi chút nước mắt cùng tôi tâm sự chuyện đời người chuyện lý tưởng chuyện trắc trở? Rồi tiếp sau quán bar sẽ là chúng ta đến chỗ cô hay tới nhà tôi? Kiều tiểu thư”, Tổng Thư Ngu nhếch môi nhìn đăm đăm Kiều Tiểu Tuyết lúc này đang há mồm không lấy nổi hơi, ánh mắt nghiêm nghị, “Tôi không phải người dễ đồng cảm, ngay từ đầu cô đã nhầm rồi”.

Thái độ đột ngột biến đổi khiến Kiều Tiểu Tuyết không kịp phản ứng. Cô hít một hơi, đầu ngón tay run lên, nắm chặt bàn tay cô cố cười: “Thầy Tổng, anh nói gì tôi không hiểu?”.

“Cô rất hiểu tâm lý đàn ông, biến mình trở thành tờ giấy trắng, đàn ông chắc chắn là loài động vật kiêu hãnh và dũng mãnh, trước sự yếu đuối của phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp, mong muốn được che chở bảo vệ dễ dàng được kích phát. Đáng tiếc về mặt này, không hợp với tôi cho lắm.”

Anh cười nhẹ nhàng tự tại đầu óc cô cuồng điên rối loạn.

Anh mất hiếu kỳ như muốn tìm hiểu của anh lúc trước, giọng nói đồng cảm đầy khích lệ kia là có ý gì? Làm ra vẻ khích lệ để cô nhảy vào?

Kiều Tiểu Tuyết mặt hết tái lại chuyển sang đỏ, chẳng biết chui vào đâu nhưng vẫn cố vẫy vùng: “Thầy Tổng, có phải anh hiểu lắm gì không? Anh là người sắp kết hôn, cũng là vị hôn phu em gái nuôi tôi, tôi có nguyên tắc của mình...”.

“Tôi không hiểu lắm, cô là người như thế nào và đã làm những chuyện gì, không cần tôi phải kể ra, tất cả mọi người đều biết chỉ là không nói ra mà thôi. Với những việc không liên quan đến mình tôi thường ít quan tâm, thậm chí sau chuyện xảy ra với bác sĩ Tôn, riêng cá nhân tôi có phần phải cảm ơn cô. Chỉ là hôm nay có người cảnh cáo tôi, cô đã can dự vào tình cảm của tôi với Tâm My nên tôi mới cố gắng tìm cơ hội xác minh, cũng tiện nhắc nhở cô.”

“Xen vào anh và Tâm My?”, cô cười nhạt khinh bỉ cố giữ vẻ kiêu ngạo của mình, “Anh thấy có khả năng không?”.

“Không bao giờ. Tình cảm của tôi và Tâm My, kiểu người tình trường như cô không bao giờ hiểu được, nhưng cho dù cô có cố tình hay không, thì sự khuấy động đó đều trở thành nỗi phiền muộn đối với cô ấy. Tâm My là người tôi yêu, cuộc sống sau này của cô ấy tôi sẽ là người chăm sóc. Tất cả chuyện vui chuyện buồn của cô ấy tôi là người phụ trách, thế nên, Kiều tiểu thư”, Tổng Thư Ngu thu lại nụ cười trên môi, nét mặt nghiêm lại không cho biện hộ, “Mong cô tự trọng, sau này cố gắng ít xuất hiện bên cạnh cô ấy”.

“Thầy Tổng...”, Kiều Tiểu Tuyết hít một hơi thật sâu, “Thầy Tổng Thư Ngu, anh và Tâm My xem nhau như ngọc, không có nghĩa tôi cũng phải vậy. Người tự cao tự đại và không biết liêm sỉ như anh, tưởng tất cả phụ nữ trên đời đều động lòng vì mình...”.

Anh nhào người lại, Kiều Tiểu Tuyết giận quá không kiềm chế cổ hét lên: “Anh định làm cái gì?”.

Tổng Thư Ngu mở cửa xe bên kia: “Ở đây chắc đón taxi được rồi”, kẻ đó tóm cánh tay Tiểu Tuyết đang vung về phía mình kéo xuống, dừng một lúc mới nói, “Tham vọng thăng tiến và dã tâm có ranh giới rất mong manh, Kiều tiểu thư, những thứ vốn không phải của mình nhưng vẫn muốn có được, kết quả sau cùng chỉ là đánh mất bản thân mà thôi. Hãy cẩn thận”.

Điện thoại nhà Tiểu Ngũ được nhắc lên, cậu ta chưa chi đã sồn sồn: “Ý gì đây, bỏ hung tìm vợ tôi?”.

Tổng Thư Ngu nghe hai chữ bỏ hung thì tóc tai dựng ngược, ước gì sau này bỏ được cái biệt danh đeo đẳng anh cả đời này, đầu mỗi lúc một đau, chỉ nói: “Tôi có chuyện quan trọng”.

...

Trần Uyển nhắc điện thoại thắc mắc hỏi: “Tâm My không có đấy à?”.

“Biết chị em cô đồng lòng, nên mới báo cáo một chút. Lúc ăn tối cô có cảnh cáo tôi về người đó, đúng như cô nói, con ruồi chuyên bâu kẻ trướng thối, nhưng tôi đã giải quyết rồi.”

Tiểu Uyển khẽ cười thành tiếng, như thể đang nói gì với Tiểu Ngũ, động tác cực nhanh: “Không chê tôi nhiều chuyện là được rồi, chỉ vì Tâm My tính khí bực trực, bắt cậu ấy nhịn mãi tôi thấy khó chịu”.

“Là tôi vô tâm, không để tâm chuyện đó, cô ấy có vẻ rất nghiêm trọng.”

Dập máy anh lại gọi điện cho Tâm My, chuông kêu bao lâu chẳng có ai nhắc máy. Tổng Thư Ngu đoán không biết có phải thấy anh chủ động nói đưa Kiều Tiểu Tuyết về nhà, ranh con lại ghen rồi. Anh chau mày tiếp tục gọi, vẫn không có ai nghe máy, điện thoại bàn ở nhà cũng vậy.

Sau khi ngẫm nghĩ, gọi được điện cho bố Tâm My, chuông vừa kêu một tiếng bên kia đã bắt máy, đoạn nói: “Tiểu Tổng, bác đang ở bệnh viện. Cháu đợi đã nhé”.

“Tổng cá trê”, Tâm My thút thít trong điện thoại, không nói thành tiếng, “Không phải em cố ý làm cho mẹ giận. Thực sự không cố ý. Em, em... em không cố ý”.

“Từ từ nói, làm sao? Bệnh viện nào?”

“Em không biết mẹ có bệnh, mẹ bị ung thư vú sao không cho em biết? Mẹ cùng bố giấu em. Nếu biết em sẽ không đấu khẩu với bà, anh tin em đi, em không cố ý”.

42. Chương 42

Chương 42: Kiếp trước là kẻ thù, kiếp này là mẹ con

Tổng Thư Ngu và Kiều Tiểu Tuyết vừa bước một chân ra khỏi cửa, Tâm My đã lao về phòng của mình. Lúc đóng cửa trong lòng thấy bực lắm, nên sập cửa đánh “rầm” một tiếng.

Mẹ cô vừa nghe một tiếng rầm, đứng ngoài cửa nói: “Ai dạy con đẩy hả? Ở nhà đập cửa tỏ thái độ với bố mẹ hả?”.

Hóa ra mẹ cô không phải hồ đồ thật. Nhưng mặc dù thấy rõ cô không được vui, nhưng tại sao không thấy được ý đồ của Kiều Tiểu Tuyết?

Tâm My bực mình đáp lại đúng câu: “Không phải cố ý”.

Tưởng tượng Kiều Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh Tổng Thư Ngu liếc mắt đưa tình, rồi bên tai lại văng vẳng câu nói đặc ý của cô ta “Người đàn ông như này cô đâu xứng đáng, nếu không phải tôi cướp cũng sẽ là người khác, chỉ là chuyện sớm muộn”... Cứ thế ngồi nghĩ tui thân tui phận, nước mắt tuôn rơi, vớ được điện thoại định gọi hỏi Tổng Thư Ngu hai người đã đi đến đâu rồi.

Nhưng chỉ nghe tiếng mẹ đứng ngoài cửa sang sảng: “Còn mấy hôm nữa đi lấy chồng, vẫn nghĩ mình là trẻ con, tất cả mọi người phải chiều hả? Con nhìn đồng hồ xem, mấy giờ rồi? Con bé là khách, Tiểu Tổng là người nhà, mẹ bảo Tiểu Tổng tiện đường đưa Tiểu Tuyết, có tình có lý”.

Bố cô đứng bên cạnh khuyên can vợ nói ít một hai câu, mẹ cô mặc kệ: “Tôi muốn tốt cho nó, gần ba mươi tuổi đầu mà cứ như trẻ con không biết dùng đến cái đầu. Trên đời này có ai làm cha mẹ lại không vì con cái mình? Nó tỏ thái độ với tôi, coi tôi như kẻ thù?”.

Tâm My bỏ điện thoại nhảy lên ra mở cửa, “Mẹ, Kiều Tiểu Tuyết có ý đồ gì mẹ còn không rõ? Lần trước là Tôn Gia Hạo, lần này là Tống Thư Ngu, chỉ thiếu điều cô ta không khắc chữ ăn cướp lên giữa trán. Mẹ để Tống Thư Ngu đưa cô ta về, thế chẳng phải cho cô ta cơ hội? Con ngăn tới ngăn lui, mẹ không giúp thì thôi còn đứng sau đạp cho một phát”.

“Mẹ nói con tính khí trẻ con có sai câu nào không? Ngăn tới ngăn lui, con có ngăn được cả đời không? Một đứa con dễ dàng bị người ta cướp mất có cho không mẹ cũng không cần!”

Mỗi lời mẹ cô nói như có gang có thép, vừa dứt lời, bố cô không dám khuyên thêm, Tâm My cũng ngừng lại nhìn mẹ cô trợn mắt như hai con gà chọi đang chuẩn bị tung đòn, mãi lúc sau mới nói: “Nhưng con cần! Con không lấy được chồng ngày nào cũng bị mẹ chửi mắng, bảo con làm xấu mặt bố mẹ trước mặt họ hàng. Chẳng dễ dàng gì mới có Tống Thư Ngu, cũng định ngày hết rồi, lại bị Kiều Tiểu Tuyết cướp mất, người xấu hổ còn có mẹ đấy. Mẹ nói tất cả mọi người đều chiều con, nhưng ngoài ba ra còn có ai không? Từ nhỏ đến lớn mẹ đã bao giờ nhìn thẳng vào con chưa? Cho dù làm gì mẹ chỉ toàn chỉ trích, dù có làm cái gì sau cùng cũng chỉ có hai chữ ‘xấu mặt’ để bình phẩm!”

“Từ nhỏ tới lớn mẹ nghiêm khắc cũng là tốt cho con, cất bước cũng phải bước cao một chút là trách nhiệm lo cho cuộc sống tương lai của con. Cho con ăn uống học hành hơn hai mươi năm, đã một lần nào mẹ hại đến con chưa?”

Phận làm cha mẹ tự nhiên sẽ không hại con mình, nhưng vô tình làm tổn thương có bao người? “Từ lúc đi mẫu giáo, con đã là một vật phế phẩm trong mắt mẹ. So với những đứa trẻ khác ở khu nhà phía đông, lớp chồi thì không thuộc hai mươi tư chữ cái, lớp mầm thì bảng cửu chương cũng nhớ lung tung hết cả; so với những đứa trẻ khác ở khu nhà phía tây, người ta dương cầm đàn ca sáo nhị cái gì cũng biết, còn con chỉ biết nghịch đất nghịch cát. Lớn hơn chút nữa cũng vẫn thế, so bì công việc, so bì bạn trai, so tới so lui, người khác luôn là giỏi nhất, còn con là sau cùng. Diện mạo con không đẹp đâu óc thì ngu dần, chẳng có cơ hội khiến mẹ nở mày nở mặt, nhưng mẹ à, có ngu dần hơn nữa cũng do mẹ sinh ra đấy!”

“Mỗi người nói bớt đi một câu, việc bé như hạt thóc, sao lại kéo cả chuyện hồi nhỏ vào đây?”

“Bố, bố đừng cản con. Con đang muốn hỏi mẹ xem con có phải con đẻ của hai người?”

“Trước lúc kết hôn muốn tính sổ một thể với tôi phải không? Cô sờ lên trán mình mà hỏi, bố mẹ có bao giờ không vì cô? Lúc tôi và bố cô lương một tháng hai trăm đồng, tiết kiệm tiền mấy năm trời mua cho cô đàn piano; lớn hơn chút, điểm số không tốt không vào được trường điểm, có lần nào không phải tôi đi nhờ người tìm mối quan hệ?”, mẹ cô run lên vì giận, “... Không phải con đẻ? Tôi vì cái gì, vì bản thân tôi hả?”.

Bị đánh đến mức chỉ biết lặng lẽ khóc không chịu ra khỏi phòng ăn cơm, cầm bảng điểm lang thang ngoài đường mấy tiếng đồng hồ không dám về nhà, trong lòng trống rỗng đói cồn cào ruột gan, trông thấy con số trên bàn cân lại lên lút tát chính mình... Tất cả những áp lực trong quãng đời trưởng thành cô phải một mình giải tỏa, cố gắng nghĩ để mình vui, nếu mẹ thực sự yêu cô, sao không trông thấy những điều đó?

Tâm My cười: “Mẹ vì chính bản thân mẹ, vì sĩ diện của mẹ...”.

Tâm My còn chưa nói hết câu đã bị bố cô hét lên ngăn lại, lần đầu tiên thấy bố nghiêm nghị đến thế, Tâm My như bị một nhát dao bổ đôi. Nụ cười mỉa mai trên mặt cô nhất thời không dừng lại được, trong lòng tủi hổ nhưng vì lòng tự trọng lại không để rơi nước mắt, thế là, lúc cười lúc lại bặm môi, từng thớ thịt trên mặt không ngừng run rẩy.

Trông thấy mẹ lại càng khó chịu. Tay chỉ vào cô, toàn thân run rẩy.

Mẹ con người ta có thể như chị em, có thể dắt tay nhau trên phố nói chuyện công việc nói chuyện tình cảm, còn họ chưa từng một lần làm điều đó.

Mẹ con họ giống như kẻ thù của nhau từ kiếp trước.

“Mẹ đừng trách con, mẹ đối tốt với chị Tiểu Tuyết khiến con ngưỡng mộ, con thực sự nghi ngờ mình có phải được nhặt về hay không, còn chị ta mới là con đẻ của hai người.”

“Mất dạy!”, mẹ cô hét lên, lao tới toan đánh thì bố cô ngăn lại.

“Ngậm miệng hết lại cho tôi! Bà Thường, không được đánh con, ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Nước mắt ứa ra, Tâm My lấy ngón trỏ gạt đi, cô cứ ngỡ bấy nhiêu năm mình đã thành hạt đậu thếp nấu không chín luộc không nhừ thái không đứt rán không nổ, hóa ra vẫn không cầm được nước mắt: “Mẹ, lần trước vì con tát cô ta một bạt tai, mẹ chỉ vào mặt con mà chửi, lần này lại thế. Trước đây mẹ nói muốn giới thiệu Tống Thư Ngu cho cô ta, cùng lắm... cùng lắm con nhường lại cho cô ta là được”.

“Thực sự em không cố ý, tức quá nên nói ra mấy lời đó, nói xong em ân hận lắm. Lúc đang ân hận, thì thấy mẹ ngã xuống”, Tâm My mặt mày mếu máo mắt nhìn mây ngón tay chụm lại một chỗ.

Mẹ cô vừa ngã xuống, bố cô trong lúc cuống cuống sợ hãi mới nói ra chuyện năm ngoái đi bệnh viện bà được chuẩn đoán bị ung thư vú. Mẹ tỉnh dậy trên taxi, Tâm My như mất trí chỉ biết nhìn mẹ gạt nước mắt.

“Năm ngoái họ nói đi du lịch, hóa ra làm phẫu thuật cho mẹ. Lúc họ về em còn trách, sao đi chơi lâu thế mà chẳng mang được thứ gì ngon về. Em...”, Tống Thư Ngu đưa tay ôm lấy vai cô, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Em...”.

“Nhóc con hồ đồ, việc lớn thế này bố mẹ giấu em cũng đủ hồ đồ rồi”, lảng máng nghe thấy tiếng bác sĩ cấp cứu đang rì rầm, Tống Thư Ngu ghé tai lên nghe một lúc, nắm lấy ngón tay cô rồi nói: “Nhớ chút nữa mẹ ra phải nói xin lỗi mẹ trước tiên. Mẹ con cãi nhau cũng là chuyện bình thường, bà không tính toán với em đâu”.

Đang nói, bố Tâm My đỡ mẹ cô bước ra, Tống Thư Ngu lập tức đứng dậy, Tâm My theo sau lưng anh, trông thấy gương mặt xanh xao đã trở nên hồng hào được vài phần, cô thở phào đang định gọi tiếng mẹ nhưng mở miệng rồi lại ngậm lại.

“Vậy sáng mai con tới đón hai bác.”

“Tiểu Tống, không cần đâu, con còn phải đi làm”, mẹ Tâm My đưa mắt nhìn sang cô đang cúi đầu khổ sở, giải thích: “Tháng trước con đi Quý Tây, mẹ kiểm tra rồi, không ảnh hưởng gì đâu”.

“Mẹ, con xin lỗi.”

“Được rồi, về nhà rồi nói.”

“Tại sao không nói cho con biết?”

Về đến nhà, sau khi Tống Thư Ngu cáo từ ra về, ba người họ nhìn nhau không nói. Ngồi không nửa tiếng đồng hồ, mẹ Tâm My nói muộn rồi, muốn đi ngủ đứng lên một mình đi về phòng trước.

Tâm My không rõ mẹ cô có phải vẫn còn đang giận mình, nên cũng chẳng dám nhiều lời, mang bộ dạng tội nghiệp đứng nhìn theo bóng mẹ khuất dần, rồi quay sang nhìn bố vẻ thắc mắc. Bố Tâm My thở dài, an ủi nói: “Không sao, mẹ con mấy tháng lại đi kiểm tra một lần, không có dấu hiệu di căn. Mẹ là người mạnh mẽ, còn nói bệnh chỉ là tự hù dọa bản thân, càng sợ sẽ càng nghiêm trọng, nên không muốn thông báo cho ai. Mẹ còn coi con là con, sợ ảnh hưởng tới công việc và tình cảm của con. Đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi cùng mẹ con tới bệnh viện”.

Làm sao cô ngủ được? Lúc nghe máy của Tống Thư Ngu quên luôn không hỏi anh và Kiều Tiểu Tuyết thế nào, trong đầu chỉ nghĩ đi nghĩ lại về những việc mẹ đã nói hoặc làm trong suốt năm qua. Hình như cô đang cố lần tìm dấu vết. Mẹ cô hơn một năm nay gầy đi thấy rõ, ăn uống không ngon, tính tình hay nóng nảy, thỉnh thoảng có uống thuốc Nam, mẹ nói do bị mất ngủ. Cô còn tưởng mấy chuyện đó do tiền mãn kinh mà ra nên chẳng nghĩ xa hơn được.

Tâm My cúi gằm mặt xuống, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Thực ra cô mới chính là người chỉ biết đến mình. Chỉ nghĩ đến cảm xúc của bản thân, đồng thời cũng chỉ biết oán trách giận hờn, lơ là và chẳng hề chú ý đến mẹ, chẳng phải cô cũng lơ là không chú ý đến sự chăm sóc của mẹ đó sao?

“Tại sao không nói cho con biết? Mẹ, mẹ cũng nói con sắp ba mươi, sao vẫn coi con như trẻ con?”, sáng sớm đứng xếp hàng ở Bệnh viện ung bướu, Tâm My hỏi.

“Kể cả tóc con bạc trắng răng rụng gần hết, trong mắt mẹ con vẫn là đứa trẻ.”

“Năm ngoái thấy nửa bên vai vừa nặng vừa buốt, mẹ còn tưởng xương cốt không dùng được nữa, không nghĩ ra được nguyên nhân khác. Sau này phát hiện đã bắt đầu tràn dịch, đến kiểm tra mới được chẩn đoán. Bệnh ung thư là thế, cuối cùng hầu hết đều không chết vì bệnh, mà chết vì sợ...”

Chữ “chết” đầu tiên, Tâm My rùng mình. Chữ “chết” thứ hai, cô lại rùng mình.

Thấy Tâm My hơi run, mẹ cô bật cười: “Mẹ nói thật đấy, có người nghe xong sợ gần chết. Khi đó mẹ sợ rằng chuyện này sẽ khiến hai bố con lo lắng, nên ngay cả bố con mẹ cũng không nói, chỉ uống thuốc Nam. Thuốc Nam không tác dụng, bắt đầu lở loét. Không giấu được nữa, chỉ có thể bàn với ba con, mẹ nói ‘Ông Hà, nếu vợ ông mất nửa bên ngực, ông có thấy ghê không? Nếu ghê chúng ta ly hôn, dù sao con cái cũng lớn hết rồi. Không thấy ghê thì đi cùng tôi tới bệnh viện.’ Mấy chục năm mới thấy ba con có chút đàn ông.” Mẹ cô đang hồi tưởng lại thái độ của ông Hà lúc đó, nụ cười rõ hơn, “Ông ấy trầm ngâm không nói gì, trong lòng mẹ nghĩ vậy ly hôn là được. Ai ngờ ông ấy ngẩng đầu lên nói ‘Đi bệnh viện, đã nói đợi nghỉ hưu, cục cưng lấy chồng xong, chúng ta sẽ đi du lịch khắp thế giới. Chờ sớm lúc nào hay lúc ấy.’”

Mẹ cô xuề xòa cho qua, nhưng sống mũi Tâm My lại thấy cay cay, “Mẹ...”. Vòng một đối với phụ nữ vô cùng quý giá, lúc mẹ hạ quyết tâm không biết cần bao nhiêu dũng khí?

Mẹ vỗ vỗ tay cô.

“Mẹ, con xin lỗi, những lời hôm qua con nói là không đúng.”

“Cả đêm qua con không ngủ, mẹ cũng vậy. Những lời hôm qua nói là sự thật. Cả đời mẹ không là con dâu tốt, không là người vợ tốt, cũng chẳng là người mẹ tốt.”

Tâm My nghe giọng đầy xót xa thương cảm, vội giải thích, mẹ cô thở dài, đứng dậy: “Đến lượt chúng ta rồi. Bác sĩ Châu quen biết đã lâu, nhân cách y đức đều rất tốt, nhớ chút nữa phải chào đấy”.

Tâm My đưa tay ra đỡ, mẹ cô hẩy tay, cười nói: “Mẹ con còn cách quan tài xa lắm, chưa đến lúc cần con đỡ đâu”.

43. Chương 43

Chương 43: Chết không nhắm mắt

Từ bệnh viện bước ra, Tâm My thuận tay giúp mẹ chỉnh vạt áo trước, mẹ cô ngửa mặt nhìn trời, đoạn nói: “Nổi gió rồi, nếu lạnh thêm thì làm sao con mặc áo cưới trong buổi lễ đây?”.

Khi này bác sĩ dặn không được làm việc quá nhiều, thế mà lúc này đây mẹ vẫn lo cô nóng lạnh, Tâm My ngập ngừng bậm môi: “Mẹ, chuyện hôn sự, hay để thêm...”.

Mẹ cô dựng ngược lên: “Mẹ còn chưa đến mức bán thân bất toại, vẫn như người bình thường. Đừng vì mẹ mà ảnh hưởng đến con, cần làm thế nào cứ làm”.

“Tổng cá trê gọi điện nói chút nữa mới tới được, hay chúng ta quay lại ngồi đợi một lát?”

“Chúng ta từ từ đi bộ về, vừa đi vừa nói, đừng làm phiền Tiểu Tổng”, mẹ ngừng một lúc, rồi hỏi: “Hôm qua Tiểu Tổng đưa Tiểu Tuyết về nhà hả?”.

“Chắc là vậy, con không hỏi”, lúc này Tâm My mới nhớ ra vụ đó.

“Sao con không hỏi?”, mẹ cô thở dài trách móc.

“Không quan tâm, cả tối chỉ nghĩ đến mẹ...”

“Nghĩ đến cái xấu của mẹ đúng không?”, thấy Tâm My cuống cuống định phân bua, bà lại thở dài, “Cẩu thả bừa bãi hỏi làm sao mẹ yên tâm nổi. Mong lần này mẹ không nhìn lầm người. Trước đây thấy thằng nhóc Tiểu Tổng rất được, vừa có học vấn vừa không cổ hủ, điềm đạm từ tốn, cũng chỉ có nó mới có thể giảm bớt thói chơi bời bay nhảy của con. Nhưng dù gì cũng hơn con khá nhiều tuổi, rất biết nhìn đời, mẹ chẳng bao

giờ nghĩ hai đứa ở được với nhau. Lúc nghe bố con bảo là nó, làm mẹ hết hồn, nhưng sau khi kinh ngạc thì càng lúc càng thấy hài lòng”.

“Là bố kể ạ?”, Tâm My dừng bước, trở mắt hỏi: “Không phải dì hàng xóm ở đối diện phòng trọ ạ?”.

Mẹ Tâm My cười: “Sao mẹ lại sinh con như thế này nhỉ? Vừa không xảo quyệt giống bố cũng không thông minh như mẹ, giống hệt bà ngoại”.

Tâm My đá tung chiếc lá rụng trước mặt, chạy lên hai bước hỏi: “Mẹ biết thừa rồi đúng không?”.

Mẹ cô gật đầu.

“Vậy tại sao...”, vụ bất bớ gian tình là như thế nào?

“Tại sao? Còn không phải vì con hả? Tiểu Tống thông minh biết nhường nào chẳng lẽ con không biết. Con hỏi mình đây, trước đây có lần nào không bị cậu ta ăn sống nuốt tươi? Nuôi con gái hơn hai chục năm trước khi lấy nhau dính vào nhau thì thôi, nhưng không được chưa chi đã để người ta nuốt chửng thế chứ.”

Tâm My đỏ bừng mặt: “Chúng con mới chỉ có một lần...”.

“... Khoản đấy của nó có bình thường không? Không phải có tin đồn nó có sở thích không giống người khác chứ?”

Suy sụp.

“Mẹ, đó là tin đồn, tin đồn không đúng đâu”, mặt Tâm My đỏ như tôm luộc, đầu sắp gục xuống trước ngực, nói: “Anh, anh ấy rất bình, bình thường, bình thường”.

Mẹ cô cười mắng: “Thế ai nói linh tinh, hại mẹ lo suốt bấy lâu nay”.

Tâm My cười khan: “Lúc đó chẳng phải sợ mẹ giới thiệu anh ấy cho Kiều Tiểu Tuyết sao? Tiểu Tuyết tốt quá, Tống Thư Ngụ sao bì được”.

“Bì với con thì được?”

“Hi hi.”

“Da mặt vẫn dày như mọi khi. Nhanh chân lên, cứ dẫm lá cây trên đất làm gì?”

“Mẹ ơi”, cô khoác tay mẹ vẽ dò thám.

Mẹ ừ một tiếng: “Nói đi”.

“Không, con chỉ muốn gọi mẹ thôi.”

“... Đầu óc có vấn đề”, mẹ cô cho ngay một câu.

“Mẹ ơi, con xin lỗi.”

“Mẹ con còn phải nói thế à”, tay kia bà vỗ lên bàn tay đang nắm chặt của cô, “Mẹ là người không biết thể hiện tình cảm, là một người mẹ thất bại, đối với con, chỉ mong sau này con dần nhận ra tấm lòng của mẹ”.

Tại sao phải sau này? Cô muốn biết ngay bây giờ, “Mẹ đối với Tiểu Tuyết tốt đến thế, có phải có nguyên nhân không? Cô ấy có phải là, là chị của con?”. Xem nhiều phim tâm lý tình cảm dành cho mấy bà nội trợ, nên cái ý tưởng chị em cùng mẹ khác cha đột nhiên xuất hiện, đó là trường đoạn nhất định phải có. Cô nghĩ một lúc thấy chỉ có thể lý giải bằng điều đó.

Tâm My trở mắt nhìn mẹ, cầu trời phù hộ cho không phải, không phải, nhất định không phải!

“Đi! Ăn nói linh tinh ta linh tinh”, mẹ mắng xong thì thoảng lạng người đi, nhìn sắc vàng rộp bóng của những tán cây phong già giữa vườn hoa bên đường, nghĩ ngợi xa xăm: “Đáng ra, con nên có thêm em trai hoặc em gái”.

“Con không ấn tượng gì về bà nội phải không? Lúc bà ra đi, con còn nhỏ quá.”

Tâm My đưa ly trà sữa nóng hổi cho mẹ, rồi ngồi xuống, gật đầu nói: “Con nhớ mang máng”.

“Bà nội con là người phụ nữ truyền thống, lại xuất thân trong gia đình danh giá, bố con lên núi xuống làng mới quen cô thôn nữ như mẹ, tuy sau này có thi lại đại học, mẹ con chăm chỉ dùi mài kinh sử cuối cùng cũng đỗ. Nhưng chưa bao giờ bà nhìn thẳng mẹ, chỉ thích dì Mã con hơn.”

Mẹ Tâm My kết hôn sớm, nhưng mấy năm đầu do tập trung học hành nên chưa muốn có con. Bà Tâm My xuất thân trong gia đình trí thức, tính cách vốn vô cùng kiêu ngạo và cố chấp, mấy năm sau mâu thuẫn với con dâu ngày càng sâu sắc.

“Mẹ là sinh viên duy nhất của cả thị trấn, giống như bây giờ các con hay gọi là phượng hoàng ấy. Họ hàng thân thích lại nhiều, nên người qua người lại tấp nập, nhộn nhịp lắm, đặc biệt sau khi sinh con, họ hàng bên mẹ ra vào suốt ngày, có nhiều lúc phòng khách chật không có chỗ ngồi vì thế mà bà con không thích. Bố con bị kẹt ở giữa phải chịu không ít ầm ừc.”

Mẹ của Kiều Tiểu Tuyết là bạn cùng lớp với mẹ Tâm My, năm đó có cảm tình với bố cô, nhưng vì tiếc nuôi người đàn ông đã có gia đình, đành phải quay sang người khác.

“Năm đầu sinh con, dì Mã tới tìm mẹ...”, mẹ Tâm My ngừng lời, hình như do dự không biết có nên tiếp tục nói.

Lòng bàn tay nắm chặt, Tâm My hiểu sau đây mới là phần quan trọng.

“Cô ấy khóc trước mặt mẹ, khóc nức nở, nước mắt nước mũi giàn giụa. Nói có con rồi, nói phải ly hôn, nói không hạnh phúc”, mặt mẹ như đông cứng, “Khi ấy Tiểu Tuyết đã gần hai tuổi, mẹ còn tốt bụng khuyên rằng việc ly hôn phải thận trọng, phải nghĩ cho Tiểu Tuyết, quả nhiên không được bao lâu họ ly hôn thật”.

Gió thổi trên mặt lạnh buốt, Tâm My nhìn sắc mặt mẹ, không dám tiếp lời.

“Ai ngờ sau đó bà ấy liền quỳ xuống, khóc lóc ôm lấy chân mẹ, xin mẹ tác thành cho hai người, nói đã có thai, là của bố con.”

“Bố con trong lần xuống làng dạy học có gặp lại mẹ Tiểu Tuyết, hai người họ vốn đã có tình cũ, khi ấy nếu không phải kết hôn với mẹ trước, cảm thấy có trách nhiệm, nhưng sau đó phát triển thế nào cũng khó nói. Sau lần gặp lại đó, bố con liền...”

Tâm My nghiêng rằng ken kết, bố ư? Người bố vĩ đại hoàn hảo không ai sánh bằng trong lòng cô ư?!

Mẹ Tâm My cười khổ sở: “Đừng hận bố con, ông ấy cũng có lý do. Trong mấy năm, giữa bố con và mẹ có quá nhiều việc xảy ra, công việc, con, bà con, tình cảm cũng mai một dần. Hằng sáng thức dậy đi làm mỗi người mỗi nẻo, tối về đến nhà ăn xong cơm việc ai nấy làm, không khác gì người xa lạ. Dì Mã con là người dịu dàng biết quan tâm người khác, chẳng giống mẹ, mẹ quá hiếu thắng quá mạnh mẽ không chịu thua”.

“Mẹ, cái đó không phải lý do...”

“Mẹ nói điều này có thể ảnh hưởng tới hình tượng tốt của bố con, nhưng ông ấy không chỉ là bố con, ông ấy còn là đàn ông. Con người đều có lúc phạm sai lầm,” mẹ đưa tay xoa đầu cô, “Chẳng qua ông ấy chỉ đi chệch đường một lần”.

Đã có lần, sau khi Tâm My chiến tranh lạnh với mẹ có hỏi bố cô “Phụ nữ tính khí như mẹ, bố lấy làm gì? Còn phải sống cả đời”, bố nói, “Hãy phóng to ưu điểm và thu nhỏ khuyết điểm. Đó là nguyên tắc chung sống, còn là điều mẹ con đã dạy bố. Hãy nghĩ nhiều hơn đến những điều tốt mẹ đã làm cho con”. Tâm My nghĩ đến điều này, mắt cô mọng nước. Với tính cách mạnh mẽ như mẹ cô, lại có thể nhẫn nhịn trước lầm lỗi của bố...

“Mẹ, mẹ không giận bố sao?”

“Giận? Khi đó mẹ con hận một nỗi không thể giết chết hai người bọn họ.”

Sau này còn kịch tính hơn cả phim truyền hình, mẹ Tâm My lúc đó lên cơn, muốn tìm kẻ làm lỡ kia để tính sổ, mẹ Tiểu Tuyết đuổi theo sau khóc lóc thảm thiết, giằng co um sùm trên cầu thang, kết quả mẹ Tiểu Tuyết hụt chân ngã cầu thang nên sảy thai.

“Đáng đời! Cô ấy xứng đáng bị nói hai từ đó. Bản thân ngoại tình thì thôi, dựa vào cái gì phá hoại gia đình chúng ta? Hạnh phúc của cô ấy là hạnh phúc, hạnh phúc của chúng ta không là hạnh phúc ư?”

Mãi lâu sau mẹ cô không nói gì, trong mắt ánh lên vẻ đau xót.

“Mẹ nghe chuyện của Tiểu Tống xong, trong lòng ngợi khen nó mãi. Mẹ là người mạnh mẽ, nhưng vẫn không đủ mạnh mẽ, không đủ nhẫn tâm như mẹ thằng bé. Sự việc lần đó ầm ĩ lắm, trong trường xôn xao khắp nơi. Bố con không còn mặt mũi nào để gặp mọi người, đóng cửa phòng xin lỗi mẹ, xin mẹ tha thứ. Hai chữ ly hôn mẹ nói luôn mồm, nhưng thấy con nằm trong lòng cứ khóc suốt nên cũng dần mềm lòng. Giờ nghĩ lại, quyết định khi đó là chính xác. Bao năm nay, bố con không còn tái phạm. Con cũng đã lớn, sự nghiệp không có gì đặc biệt nhưng tung tẩy nhảy nhót hết đứa ba hoa.”

“Mẹ”, Tâm My nắm tay mẹ cô.

“Cuộc đời người đàn bà, dù ở ngoài đời có huy hoàng chói lọi đến mấy, nhưng thứ đem đến hạnh phúc tuyệt vời nhất vẫn chỉ là chồng và con. Xét về tổng thể thì bố con là người tốt. Sự việc năm đó nói đúng ra thì cũng chẳng phải là lỗi của riêng ai, dì Mã con gọi điện thoại tới, khóc lóc xin lỗi mẹ, nếu là tính cách trước đây mẹ đã dập máy từ lâu. Hồi đầu mẹ còn oán hận, nhưng năm ngoài sau khi xét nghiệm xong mẹ nhìn mọi thứ thấy nhẹ nhàng. Nghĩ lại cô ấy cũng đáng thương, ngày trẻ đan áo đưa canh hỏi han ân cần bố con nhiều hơn mẹ nhiều. Đáng tiếc cô ấy yêu nhầm người, từng bước sai lầm. Thế nên, cô ấy đến xin giúp đỡ mẹ liền đồng ý ngay. Tiểu Tuyết có điểm nào đó cũng giống mẹ, hiếu thắng và mạnh mẽ. Năm đó dù vô tình hay hữu ý mẹ cũng đã đẩy cô ấy ngã cầu thang, bây giờ vẫn để lại bệnh trên người cô ấy, bao nhiêu năm nay cột sống không đỡ hơn mấy. Là bù đắp cũng được yêu mến cũng đúng, giúp một tay cũng chẳng tốn quá nhiều công sức. Sau này dần dần cũng nhận ra, Kiều Tiểu Tuyết giống mẹ nó nhiều lắm, còn thực tế thì không dịu dàng bằng mẹ, đúng là ‘Hậu sinh khả ụy’. Mẹ vừa giúp đỡ nó xong rồi cũng chẳng có gì nữa. Cũng may con bé rất xinh đẹp, lại ít nhiều có chút oán hận nhà ta, muốn cướp con rể mẹ, mẹ đứng chống mắt xem nó cướp kiểu gì.”

Tâm My chăm chú lắng nghe, nghe đến câu cuối cùng, máu máo khổ sở. Mẹ biến Tiểu Tuyết thành đá thử vàng sao?

“Vẫn là câu nói đó, một thằng con rể có thể dễ dàng bị người ta cướp đi có cho mẹ cũng không thêm. Tôn Gia Hạo trước đây thì đúng, Tiểu Tống bây giờ, chờ xem đã. Thiệp mời còn chưa gửi đi, nếu có biến động gì vẫn còn kịp. Năm ngoài mẹ mong con sớm đi lấy chồng, nhưng là muốn con được hạnh phúc. Con gái mẹ không thể một lần trải qua những gì năm đó mẹ đã phải chịu đựng, nếu không mẹ chết không nhắm mắt.”

44. Chương 44

Chương 44: Chúng ta là bờ vai của nhau

Giữa tháng, cuối cùng Mẹ Tống Thư Ngu cũng đến Tế Thành.

Lúc hai người đến sân bay, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. Ôi ngày cuối thu!

Tống Thư Ngu miệng cười suốt, kể từ sau hôm thứ Hai đến ủy ban đăng ký anh giữ điệu bộ này mãi không đổi. Tâm My bực mình: “Này, chúng ta đúng là châu chấu trên dây thừng, anh đừng giữ suốt bộ mặt như đang xem phim hay thế được không? Mẹ anh mà không thích em, anh thành bánh kẹp Orion đấy!”

“Yên tâm”, anh chỉ nói đúng hai từ.

Đã nhìn qua ảnh, nhưng trông thấy người thật lại càng... Tâm My không thể tìm được tính từ nào thích hợp cả.

Mẹ chồng tương lai không cao bằng cô, cơ thể nhỏ bé này sao có thể sinh được hai anh em Tống cá trê? Cô tự hỏi. Còn người đi phía sau mẹ chồng, bộ râu đỏ quạch, ít cũng phải cao một mét chín mươi hai, trời lạnh như cắt chỉ mặc đúng chiếc áo caro, ông tay xấn cao để lộ đôi tay đầy lông lá.

Nhìn thấy bộ đôi từ xa, Tâm My rút luôn cảm: Phiên bản người thật của Tarzan sao?

“Bác gái.”

Mẹ chồng tương lai hơn mẹ cô mấy tuổi, tóc bạc nửa đầu nhưng chưa từng nhuộm, gương mặt giữ gìn rất tốt, chỉ có đuôi mắt có mấy vết chân chim, miệng cười mắt nhìn cô cẩn thận như thăm dò giống hệt Tống Thư Ngu. Tâm My thở phào một hơi, yên tâm.

“My My, có phải nên gọi mẹ rồi không nào”, câu nói vừa dứt, mặt Tâm My đỏ bừng, liếc mắt nhìn Tống cá trê, như thể anh em chiến hữu đang bá vai bá cổ cùng Tarzan mỉm cười nhìn cô.

“Con dâu?”, bố dượng Tống cá trê có giọng nói trầm ấm.

Tâm My còn mải nghĩ tại sao ông râu đỏ này lại gọi mình là con dâu, cách xưng hô đó có nhầm lẫn? Một giây sau, tay Tarzan kéo cô vào lòng, khiến cô loạng choạng, trợn mắt không nói gì nhìn Tống cá trê đứng bên đang cười ngặt nghẽo để kêu cứu, cũng may mẹ chồng tương lai giải thoát: “Đứng chặt cả sân bay rồi, về nhà”.

“Mẹ vẫn lo lắm, mẹ Tiểu Tống nữ để mặc hai đứa con mà ly hôn, nhất định là nhân vật nhần tâm dã man. Mẹ nghĩ tốt nhất lấy nhau xong đừng ở cùng mẹ chồng, một năm gặp mặt mấy lần hỏi thăm là được. Xem ra trước đây đã lo thừa rồi.”

Tâm My nhớ đến câu nói của mẹ mà vuốt má lau mồ hôi.

Sau khi gặp mẹ chồng sẽ là màn gặp mặt của hai nhà, trước đó Tâm My thấp thỏm không yên, ai ngờ cũng chỉ là lo thừa.

Mẹ chồng tương lai tuy ra ngoài đã lâu, nhưng không hề bắt bẻ xoi mói như cô tưởng tượng, ngược lại, rất hiểu và tôn trọng nhau. Họ nói căn nhà của Tống Thư Ngu là nhà mới của cô và anh, thế là kiên quyết ở khách sạn, điều này khiến Tâm My rất cảm kích. Còn bố dượng của Tống Thư Ngu vô cùng thú vị, tiếng Trung nửa câu không biết nên gây ra cả đồng trò cười.

Lần đầu tiên phụ huynh hai bên gặp mặt, ai nấy đều vô cùng phấn khởi, hào hứng. Mẹ cô và mẹ chồng đều là người miệng lưỡi giảo hoạt, một người nói: “Tâm My nhà tôi từ nhỏ đến lớn được nuông chiều, nhân tình thế thái không hiểu hết, nếu có chỗ nào thất lễ mong bên thông gia đừng trách, mong hãy hết lòng dạy dỗ cháu”. Người kia nói: “Thư Ngu sống tự lập nhiều năm, mọi cái đều nhờ anh em bạn bè chăm sóc, nghe nó kể không biết bao lần trong điện thoại về ông bà, tôi phải vô cùng cảm ơn ông bà mới phải. Nhắc đến mới nói tính khí nó lì lợm, cũng may My My tốt tính, nếu không tôi còn tưởng con trai mình cả đời phải chịu kiếp hòa thượng”. Người kia lại nói: “Đâu có, đâu có, bà thông gia khách sáo rồi. Có được con rể như Tiểu Tống là cái phúc của gia đình tôi”. Người kia không tán thành: “Không đâu không đâu, là Thư Ngu với cao”.

...

Trên bàn ăn một bên là hai người phụ nữ cổ lấy thân già giã đạp con mình hồng tâng bốc đối phương, bên kia là bố Tâm My và bố dượng Tống cá trê “bất đồng ngôn ngữ”. Tâm My và Thư Ngu ngơ ngác nhìn nhau, cả hai gạt mồ hôi cúi mặt tiếp tục ăn cơm.

“Mệt không?”, nghĩ đến đây cô há miệng cười ha ha, anh liền vòng hai tay từ sau lên trước, “Ngồi trên đất cho mát”.

“Không sao. Đồng nghiệp ở tòa soạn coi như còn tình người, công việc họ đều giành hết đi làm rồi.” Cô ngoái đầu, không kịp phòng vệ liền bị anh hôn một cái. Bận tới tối tắm mặt mũi, nụ hôn lâu ngày gặp lại của anh dù thế nào cũng không đủ.

“Đừng làm em phân tâm, em còn cả đồng việc chưa làm xong.”

Tống Thư Ngu dẫu môi, nũng nịu: “Vợ ơi...”.

Cô vui đầu trong vòng tay anh, mặt nóng bỏng, vẫn chưa quen cách xưng hô này.

Miệng cứ gọi cứ gọi, còn tay cứ chậm chậm lấn lên, cô đập tay: “Anh có thời gian thì giúp em treo quần áo đi”.

Vật dụng cá nhân cùng những thứ đồ nho nhỏ mà cô cất giữ bao năm tất cả chuyển hết đến nhà mới bên hồ, cảm giác còn có ý nghĩa tượng trưng hơn việc đi đăng ký.

Vốn dĩ muốn được chung sống cùng người đứng trước mặt lúc này, lại còn muốn sống chung cả mấy chục năm nữa, cho tới khi tóc rụng trụi tới khi răng mọc sạch chỉ còn mỗi nướu. Tâm My nhìn dáng anh đứng dậy lưu luyến không rời, vừa muốn khóc vừa muốn cười, tay gạt sống mũi cay cay lẩm bẩm một mình: “Biết mình sắp kết hôn có khác, chuẩn bị căn phòng thay đồ lớn thế”.

Tổng Thư Ngu nghe thấy, tay cầm mắc áo dừng một giây, quay lưng lại, Tâm My không thấy nụ cười của anh.

“Tiểu My điện thoại nói tuần này về. Đúng rồi, khi này thấy lọ thuốc ở đầu giường. Tổng cá trê, không phải ông Diệp về rồi sao? Công ty còn có việc phải lo à? Tối đến không ngủ được? Hay đi bác sĩ xem sao, mẹ em quen mấy bác sĩ Đông y nghe nói rất giỏi.”

“Quên mất”, anh cứng người ngoái đầu lại nhìn, ranh con đang cúi đầu sắp xếp tủ giày, buông một câu: “Còn quên một chuyện, đám cưới phải mời bố anh, mẹ anh không có ý kiến, nhưng anh nghĩ hay thôi, hẹn ông hôm sau đi ăn, báo cáo một tiếng là được”.

Tâm My nghiêng cổ, ngược nhìn khuôn mặt cứng như đá của anh: “Tổng cá trê...” đứng lên toan ôm anh, anh liền cười trước, đoạn nói: “Lần này có em đi, chúng ta ăn cho ông khánh kiệt!”.

Ông bố hư hỏng của Tổng Thư Ngu không có vẻ hèn hạ xấu xa như Tâm My tưởng tượng, ngược lại gầy guộc, rất có phong thái người xưa.

Mấy ngày nay, loáng một cái cô bước chân vào thế giới của anh nên có phần chưa thích ứng kịp. Bố mẹ đã ly dị của anh, người anh lạnh lùng như hòn đá, còn cả gia đình mới xây dựng sau ly hôn của bố mẹ anh...

Cô vốn nghĩ rằng khi bố mẹ ly hôn có lẽ con cái sẽ mang trong lòng nỗi day dứt, giống như mẹ chồng cô vì có nhiều thời gian ở bên Thư Ngu, bố dượng của anh lại mang tính khí trẻ con, hai người họ còn hòa hợp, nhưng khi mẹ chồng đối diện với anh trai của Thư Ngu, hình như luôn có nỗi thương tâm khó nói thành lời, đến nụ cười cũng thấy gượng ép.

Thế nhưng, trước mặt ông bố chồng thế này, cô cũng chẳng thể cảm nhận được thứ tình cảm nên có giữa con người với con người dù chỉ chút ít.

Lúc dùng cơm, cô chỉ nhớ không khí ảm ỉ ở đó. Em trai em gái cùng cha khác mẹ của Tổng Thư Ngu đều đã kết hôn sinh con. Mấy đứa tiểu yêu chạy quanh bàn ăn, ầm ầm náo loạn, tiếng người lớn quát mắng, Tâm My cảm thấy hình như Tổng Thư Ngu và bố anh không hề nói với nhau dù chỉ một câu chân tình.

Chẳng trách khi cô nói cảm giác đường đột khi bước vào thế giới của anh, anh mím chặt môi, một lúc sau mới bảo đó cũng chẳng phải thế giới của anh.

Anh đối với bố của anh chỉ như một người qua đường.

Bà Hà sau hôm tâm sự hết những chuyện đã qua cho Tâm My nghe, mấy lần cứ nhắc đi nhắc lại bố cô là người tốt. Mẹ nói bố là đàn ông, từng phạm sai lầm, nhưng là một người bố tốt nhất trên đời.

Tâm My không phải người hồ đồ. Mẹ nhấn nhay bao nhiêu năm không nói, trừ phi sợ cô còn quá nhỏ, không có cái nhìn và đầu óc chín chắn để xử lý vấn đề của gia đình. Nếu không vì cô và mẹ xích mích, không vì bệnh của mẹ cô, thì có lẽ cô mãi mãi không có cơ hội biết được giai đoạn lịch sử đó.

Cô phận làm con, không có tư cách đánh giá lựa chọn của mẹ cô là đúng hay sai. Tại ương ngày ấy nếu đổi lại là cô, ly hôn là điều chắc chắn. Cô luôn tin rằng người mạnh mẽ thực sự phải như bà mẹ chồng mình, dũng cảm đối diện với cuộc hôn nhân thất bại... Quan điểm này cô đã nói không biết bao nhiêu lần trên diễn đàn. Nhưng sau cuộc tụ họp gia đình không ra đầu cuối kia, những điều cô vốn tin bất đầu rạn nứt.

Gan cật khắc khổ đầu phải dễ, nuốt đắng khó tránh khỏi cau mày. [Đại báo phụ mẫu ân trọng kính.]

Hoặc giả phải đợi sau khi cô làm mẹ, mới hiểu được ý nghĩa của việc hy sinh vì con.

Lặng ngắt như tờ, xe chạy trong đêm phồn hoa của Tế Thành.

Tâm My nhìn mãi sang bên cạnh người sắp gần với mình cả cuộc đời, từng gang tấc góc cạnh, ánh mắt sắc bén hơn thường ngày...

“Tổng cá trê, em dựa vào anh chút được không?”, giọng cô đến bản thân nghe còn thấy lạ, dịu dàng chưa từng có.

Anh dịch ra phía ngoài xe, xoay đầu lại, ánh mắt sắc lẹm không còn thấy nữa, chỉ còn sự quan tâm: “Không khỏe à?”.

Cô phụng phịu lắc đầu, dang đôi tay hướng về phía anh.

Sắc mặt anh như dò hỏi.

“Từ lúc đi ra không thấy anh nói câu nào. Buồn lắm phải không? Để em ôm cái nào.”

Anh như lặng đi trước sự nghiêm trọng hóa vấn đề của cô, mang vẻ tươi tắn, anh nói: “Đột nhiên dịu dàng thế không giống phong cách của em”.

Tâm My không nói gì, không khí trong xe tĩnh lặng đến mức nghe thấy cả tiếng gió lùa qua. Anh thu lại nụ cười, mặt không biểu cảm.

“Tổng cá trê, sau này em có chuyện gì không vui, anh giúp em với đi nỗi buồn, anh có chuyện gì, em cũng như vậy.”

Anh cười, giọng nói khản đi, tiếp đó, khoe môi hơi ran: “Ranh con”.

“Ranh con”, anh vùi mặt vào mái tóc trên vai cô, tiếp tục cười mẫn. Cánh tay dang rộng ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Tiếng tuyết tuyết, có người đứng ngoài xe.

Cả hai cùng ngẩng đầu, Tổng Thư Ngu kéo cửa xe, bên ngoài lộ ra gương mặt to đen: “Cái gì thế này? Không hiểu biển cấm đỗ là gì hả?”.

Lúc này anh vẫn đang ôm cô! Tâm My đẩy Tổng Thư Ngu ra, người đàn ông đứng ngoài vẫn đang lầm bầm về hành vi không đẹp giữa đường.

Tổng Thư Ngu lập tức quay người, mở cửa bước xuống, vội cúi đầu nói chỉ là hiểu nhầm với người đàn ông.

Dưới ánh đèn đường khiến cô trông thấy rõ, lòng thầm rửa: Ôi trời! Vận đen đã đến. Cô và Tổng Thư Ngu bốn mắt nhìn nhau, có vẻ như anh cũng nhận ra, chính là chú cảnh sát giao thông lần trước bắt họ phát còi!

“Thanh niên về nhà mà ân ái, có phải lại muốn bỏ tức kiến thức giao thông nữa không? Giấy tờ đâu đưa đây, à, lại là hai người.”

Trời ơi, xin đừng bắt chúng con cầm còi lần nữa.

Tâm My thầm than, rồi rít mở miệng cùng Tổng Thư Ngu...

“Chúng cháu sắp kết hôn rồi, chú tha cho chúng cháu lần này được không?”

“Chú, chúng cháu mời chú ăn kẹo mừng!”

45. Chương 45

Chương 45: Xinh đẹp có nhiều nhưng trong tim mỗi người chỉ có một

“Tâm My!”, cửa xe mở, có tiếng người cười ngọt.

Biết Diệp Kinh My đang đợi dưới nhà, Tâm My vẫn không kìm được tim đập thành thịch, hét lên oa oa, rồi ba chân bốn cẳng nhảy xuống cầu thang.

Chú Vu lái xe mở cửa, Tâm My phải lao tới ôm chặt một cái đã: “Nha đầu chết tiệt, nhớ chết mất, thơm tởm một cái nào”.

Khinh My cắn một miếng: “Phụ nữ sắp lấy chồng đến nơi, còn diên hùng thế này đây”.

Chú Vu ngồi trên ghế lái xe, cười nói: “Cho dù sau có con rồi, tính khí này cũng không đổi đâu”.

Tâm My lấy ra hai túi kẹo mừng, cười ha ha nói: “Chú Vu, hôm đám cưới chú vất vả rồi”.

Nghe đến việc chiếc Phantom của Diệp Thận Huy được trưng dụng làm xe hoa để tặng thêm không khí ngày cưới, thì gật đầu lia lịa: “Chú mong lắm được chở hai đứa nha đầu này đi lấy chồng, chờ không biết bao nhiêu năm rồi”.

Nghe nói vậy, nụ cười Tâm My càng thêm rạng rỡ, Khinh My lại hơi đỏ mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi ngoái lại nói: “Chuẩn bị đến đâu rồi? Tổ vừa về đến đây, chưa kịp làm gì liền đến tìm cậu trước tiên, bao công sức tổ nợ cậu hôm nay trả hết một lần”.

Tâm My cười hi hi, rồi lấy trong túi ra một quyển sổ, miệng đọc oang oang: “Lịch trình buổi sáng: Thứ nhất, tới Gia Thành kiểm tra xem rượu tiệc chuẩn bị đến đâu; thứ hai, lấy váy cưới và lễ phục trên đường Trung Sơn; thứ ba, ra đường Thượng Hải lấy ảnh cưới; thứ tư...”.

Khinh My ôm đầu.

Thời gian chuẩn bị hôn lễ chỉ gói gọn trong một tháng, mẹ cô vẫn trong tâm thế phải làm thật hoành tráng thật mỹ mãn, thời gian này cũng gần cuối năm nên tòa soạn hội họp liên miên, cuối cùng đến lúc xin nghỉ phép thì tòa soạn cũng chuẩn bị tổng kết cuối năm, Tâm My chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay.

Tới công ty áo cưới, vừa thử xong cô đã nhảy cẫng, phòng thử đồ rộng mênh mông chỉ nghe tiếng cô gào khóc: “Lại không vừa rồi. Đây đã là lần thứ ba rồi, liệu còn thời gian nữa không? Cưới với xin đau hết cả đầu, không kết hôn nữa cũng không được”.

“Cậu nói linh tinh gì thế? May bác gái không có đây, nghe được mấy câu này chẳng tức diên lên mất”, Diệp Khinh My ngó vào gương an ủi, “Rộng còn hơn chật, chật còn phải sửa, rộng mình còn dùng ghim ghim lại được”.

Vừa dứt lời, cô chuyên viên của công ty áo cưới cũng hướng ứng nhiệt liệt.

Tâm My mếu máo.

“Không phải cậu luôn mong gầy đi mấy cân đấy thôi? Tổ thấy trước khi kết hôn cậu bị tổng hợp nhiều cái, buồn bực, cáu giận, tức tối.”

Khinh My nói cũng đúng, Tâm My tự kiểm điểm, cô bị cảm xúc của mẹ nhiều động quá nhiều, càng gần tới thời điểm cuối cùng càng rối trí. Mấy lần cầm tờ lá bài Tarot trên tay cô định bói xem vận mệnh trong tương lai thế nào, nhiều lần giật mình sợ hãi cầm lá bài lên rồi bỏ xuống. Con cá ước cá thối, hại cô từ một siêu nhân vô địch vũ trụ trở thành cô gái biết đắn đo suy nghĩ.

Hít một hơi sâu, cô đưa mắt nhìn bản thân trong gương, đôi lông mày đang chau lại dần dần ra, “Thế thôi không sửa nữa, thời gian cũng chẳng kịp”, tay rút cuốn sổ ghi thêm vào đó một dòng ghi chú: “Chuẩn bị ghim cỡ lớn”.

Khinh My thấy cô miệng lẩm bẩm, tay viết gì đó, có vẻ bí hiểm, không nhận được cười: “Cậu thả lỏng đi, kết hôn thôi mà, đâu có phải ứng cử tổng thống”.

“Tổ và Tổng Thư Ngu viết ba chương hiến pháp chấm dứt đúng lần này, đừng chê tổ lo lắng, hồi đó khi Trần Uyển kết hôn tổ cũng khuyên cô ấy bình tĩnh, nhưng đến lượt mình, không bình tĩnh nổi nữa. Đợi đến lúc cậu kết hôn sẽ biết.”

Nghe Tâm My nói xong, cô chỉ muốn ối: “Cậu ăn nói vớ vẩn quá!”.

Khinh My cố cười: “Cả đời tổ chẳng được mặc mấy thứ này đâu, được nhìn cậu mặc là tốt rồi.” Cô nhìn lên bông hồng trên váy Tâm My phản chiếu qua gương, ánh mắt long lanh.

“Tiểu My...” Cô chẳng biết phải an ủi thế nào. Tại sao Khinh My phải mang họ Diệp? Tại sao Diệp Thận Huy phải mang họ Diệp? Thật nghiệt ngã, sự nghiệt ngã chết tiệt! Cô chỉ biết chửi thâm trong bụng.

Khinh My ngược mắt, nụ cười chua chát biến thành niềm vui chân thành: “Nhìn tớ kết hôn, không giống như chính mình được trải nghiệm một lần sao?”.

“Tất bay Diệp lão tứ, chúng ta tìm lại ngày xưa.” Đối với Diệp Thận Huy, Tâm My vừa kính trọng vừa hận lại thấy sợ, mỗi lần nhắc đến ông ta lại thấy mồm miệng ngứa ngáy.

Khinh My lắc đầu: “Không nữa”.

Mẹ Tổng Thư Ngu và bố dượng ở Gia Thành, buổi trưa cùng ở Gia Thành quyết định một thể thực đơn và sắp xếp lần cuối, bốn người họ lên tầng hai dùng bữa.

Gia Thành có buổi đầu thâu, sành ăn trưa náo nhiệt khác thường. Ngồi trong phòng ăn, bố dượng Tổng Thư Ngu cứ khen mãi Khinh My xinh đẹp, mẹ Thư Ngu mắt cong cong nói: “Nhìn các con chỉ biết thở dài một câu, tuổi trẻ thật tuyệt”.

Lúc Khinh My chạy ra nghe điện thoại, mẹ Thư Ngu xin lỗi Tâm My: “Đồng chí Chiến Sĩ thắng như ruột ngựa, không hiểu nhân tình thế thái, ai trước mặt hai cô gái lại khen một người xinh đẹp!”.

Chiến Sĩ là tên mới mà bố dượng Tổng Thư Ngu tự đặt cho mình, đồng âm với tên tiếng anh của ông, thế còn tại sao có thêm đồng chí, đó chỉ là thói quen ông nội ông hay theo từ hơn chục năm nay, trước cả khi tới Trung Quốc, vì gặp ai cũng gọi đồng chí. Mỗi lần mẹ chồng gọi bốn chữ, ông râu đỏ có vẻ tự hào vênh vào nhìn đời, Tâm My nhịn cười đến khổ sở.

Mẹ chồng nói rồi đưa mắt lườm chồng, ông râu đỏ có vẻ phản đối.

“Nói đến xinh đẹp, nhìn lại đàn bà xinh đẹp đầy rẫy. Ngài đây”, mẹ chồng chu mỏ về phía đồng chí Chiến Sĩ, “Nhìn hoa cả mắt, nói văn sinh ba mươi tuổi là được rồi. Nói thật, có nhiều người đẹp hơn nữa nhưng trong lòng cũng chỉ có một người. Thư Ngu là vậy.”

Tâm My không hiểu sao chủ đề lại quay sang Tổng Thư Ngu, cô bèn lên nói: “Mẹ, Thư Ngu con biết, nếu không đã không đồng ý lấy anh ấy”.

“Vậy là tốt”, mẹ chồng cô mỉm cười hiền hòa, “Mẹ không nhớ bắt đầu từ bao giờ, thằng nhỏ mỗi lần gọi điện thoại chỉ nhắc đến một người, kể chuyện xấu chuyện tốt của cô ấy. Vậy nên, tuy trước đây mẹ chỉ nhìn con qua ảnh, nhưng cảm thấy hết sức gần gũi”.

“Mẹ!”, Tâm My đỏ mặt.

“Mẹ vừa động viên nó đã nắm bắt được, không thèm nói tiếng nào. Mẹ là mẹ, ngày còn trẻ chỉ lo đến hạnh phúc của bản thân, không nghĩ gì cho lũ trẻ, hai anh em nó đã phải chịu nhiều đau khổ. Giờ đã trưởng thành, mẹ cũng đánh mất tư cách để yêu thương chúng, có lo lắng cũng đành giữ trong lòng, không dám can thiệp nhiều. Nghe tin hai con kết hôn, trái tim như có đá tảng đè nặng bấy nhiêu năm cuối cùng cũng được trút bỏ”, mẹ chồng mỉm cười nước mắt rơi theo, “Biết con là cô gái tốt, con trai mẹ thật có mắt nhìn”.

Đây có lẽ là lời nhận xét tốt nhất có được từ miệng những bà mẹ chồng, Tâm My vừa vui vừa ngại vừa sợ, lúng túng mở miệng, định khiêm tốn vài câu, cửa phòng ăn bất ngờ mở ra, Khinh My đi vào, sắc mặt hoảng loạn.

“Sao thế?”, Tâm My kinh ngạc, đứng lên định ngó ra ngoài thì Khinh My đã nhanh tay khép cửa lại.

“Không có gì”, Khinh My lắc đầu quây quây, “Chắc mình nhận nhầm người”.

Mãi đến khi rời Gia Thành, ngồi trên xe, Khinh My vẫn ngơ nga ngơ ngẩn.

Trong lòng Tâm My giống như bị mèo cào, muốn hỏi nhưng lại bần khoản vì chú Vu đang ngồi trên ghế lái, nên đành nín thinh.

Lúc đi lấy ảnh cưới, Tổng Thư Ngu gọi điện nói sẽ tới đón họ muộn một chút, Tâm My ứ ớ trả lời mấy câu, rồi vội dập điện thoại. Không phải chứ, đi lấy ảnh cưới mà không tỏ mò sao, buổi sáng Khinh My còn nói muốn chọn mấy tấm đẹp nhất để in ra, thế mà lúc này chỉ lặng lẽ nhìn cây cổ ngoài cửa sổ, có quỷ mới biết hôn đang treo ở đâu.

Cô không thể kiềm chế được nữa, không thiết đến chỗ ảnh đang ôm trong người, nắm ngón tay hươ hươ trước mặt Khanh My, “Hồn về chưa”.

Khanh My lặng người, ngược mắt nhìn cô.

“Ban này lúc ăn cơm cậu gặp ma hả?”

“Người tớ không quen. Gần đây có quán cà phê, ngồi uống với tớ nhé?”

Ly sữa nóng vừa được mang đến, Tâm My mới phát hiện ngón tay Khanh My đang run rẩy, chỗ sữa trong ly sánh cả ra ngoài. Cô chau mày: “Không khỏe à?”

Khanh My ngượng ngập đặt cốc xuống, gượng cười, nhưng bộ dạng miệng nhếch lên trông thật khó coi.

“Gặp ai hả?”, Tâm My như nổi đóa lên, chợt nghĩ tới một người liên tục nói, “Không phải mẹ cậu chứ? Bà ấy có thời gian sao không hầu hạ con chồng, quay lại Tế Thành làm gì? Tự dưng bị điên hả?”

“Người tớ không quen. Tớ đang đứng ở hành lang nghe điện thoại, bà ấy đi qua, còn ngoái đầu nhìn tớ”, Khanh My lắc đầu nói, “Có thể là hiểu lầm, có thể tớ nghiêm trọng hóa vấn đề, có thể tớ nhìn nhầm”.

“Nói gì thế?”, Tâm My tò mò.

“Không có gì. Hỏi tớ tên gì, tớ nói mình họ Diệp. Bà ấy lại hỏi mẹ tớ họ gì, tớ thấy không ổn lắm, nên không trả lời nữa. Diệp Thân Huy trong điện thoại nghe thấy, hỏi tớ làm sao, tớ nói gặp một cô, cô đó chạy theo hỏi mẹ tớ họ gì. Diệp Thân Huy nghe xong, nói đừng để ý tới bà ta, rồi tớ đi vào phòng ăn”, Khanh My cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, mặt đầy nghi hoặc, “Nhưng tại sao lại giống đến thế?”.

“Giống?”

Khanh My chỉ vào mặt mình: “Gần như y hệt, nhìn cô ấy giống như nhìn thấy chính mình hai mươi năm sau vậy. Chỉ có điều mặt cô ấy to hơn một chút, mắt mũi cằm, tổng thể quả thực rất giống”.

“Người với người giống nhau đây, cậu thấy mấy hình ảnh nhân vật trong anime hay game đấy? Hóa trang xong giống y hệt.”

Những lời qua loa đại khái này không thể an ủi được Khanh My, cô vẫn trầm tư, mắt đắm chiêu nhìn ly sữa.

Tâm My cũng chẳng tài nào vui được, tim đập thình thịch, lần la hỏi: “Không phải giống như trong phim, cậu là đứa trẻ được nhặt về, bà ấy mới chính là mẹ ruột của cậu?”.

Khanh My ngẩng mạnh đầu, rồi lắc quầy quầy: “Nhìn tuổi thì không phải. Cô ấy trẻ lắm, nhìn chỉ trên dưới bốn mươi”, chu mỏ nghĩ ngợi một lúc lâu rồi nói: “Chẳng có gì đâu, có thể nhìn nhầm người, như cậu nói đấy, người giống nhau cũng nhiều mà. Nhưng trong lòng tớ vẫn thấy hoang mang, cũng không biết vì sao. Lúc này khi chú Vu tới đón chúng ta, tớ thấy cô ấy đứng ở cổng đại sảnh Gia Thành nhìn tớ, làm tớ cứ hoang mang mãi”.

“Đừng nghĩ nữa, theo kinh nghiệm của tớ, những việc nghĩ mãi không ra nên dẹp sang một bên, lãng phí sức lực”, Tâm My giả bộ thoải mái, nháy mắt với Khanh My đang chau mày ngồi đối diện, “Chúng mình xem ảnh nhé? Ảnh cưới của đại mỹ nhân, tèn tèn tèn, xuất hiện”.

46. Chương 46

Chương 46: Em cho anh thành đầu heo

“Tổng cá trê”, móng tay đưa lên gần miệng, chợt nhớ ra hôm nay mới làm móng, không được cắn.

“Vẫn đang xem ảnh à? Mấy giờ rồi sao chưa đi ngủ?”

...

“Tổng cá trê?”

“Tối nay làm sao vậy? Trần trọc không yên không giống tính em.”

“Là em muốn hỏi, em đưa ảnh cho mọi người xem có sao không? Anh có phản đối không?”, bồn chồn quá, bồn chồn không chịu được nữa! Hồi đầu lúc chụp ảnh nói không thích chụp ảnh, tạo kiểu đàn ông ngược chín mặt, chụp xong hiệu quả đẹp xuất thần, đẹp trai diên đảo, đẹp đến mức nước miếng chảy ròng ròng, đẹp đến mức trở nên bất công với mọi người, thật xin lỗi nhân dân Tế Thành.

Đầu dây bên kia Tống Thư Ngu hỏi đưa cho ai xem.

Tuy người không ở trước mặt, Tâm My vẫn giả bộ ngây thơ, mắt chớp chớp: “Bạn, bạn bè thôi”.

Anh cười lạnh lạnh, “Bắt đầu ngoan ngoãn từ bao giờ thế? Còn xin phép anh cơ à? Em thích thế nào thì cứ thế mà làm”.

Dập máy Tâm My cố kìm cơn phần khích cười khanh khách, từ trên giường nhảy xuống đất, rồi bật máy tính.

Chị em ơi, thời khắc lay động lòng người đến rồi!

[Xin mời chị em đào hoa mơn mẩn chưa có hay đã có bạn trai vào đây, mừng 9 tháng 9 đã đăng ký, lấy đăng ký xong tình sâu nghĩa nặng trọn đời trọn kiếp... Tiêu đề dài nhất trong lịch sử: Ế he he, tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc! Đang tường thuật trực tiếp album ảnh cưới...]

Em xin lỗi, Tống cá trê, phá hỏng hình ảnh huy hoàng của anh, em sám hối, em nhận tội.

Hoặc nói thế này: Tống cá trê, anh biết em phỉ bò quen rồi. Tối hôm qua chỉ là bất cẩn, không để ý, tha thứ cho em nhé?

Hoặc giả bộ không có chuyện gì xảy ra? Tắt nước theo mưa cho xong?

Tâm My rối trí, không biết phải xin lỗi Tống Thư Ngu thế nào. Hôm qua đăng hình lên diễn đàn, không cẩn thận đăng luôn cả ảnh khác lưu trong máy tính lên cũng nên ấy chứ. He he, trong đó có bức hình đứng cầm cờ trên vạch đi bộ. He he, tuy kịp thời phát hiện sai lầm tức tốc xóa đi, nhưng lượng truy cập trên diễn đàn quá lớn, vẫn có không ít người được chiêm ngưỡng và đối chiếu ảnh trước sau khác nhau hoàn toàn của tân lang.

Tâm My cúi gục, sao lại ngu dần thế này!

“Hà Tâm My, chuẩn bị làm phụ nữ đã có chồng rồi phải không, trong tòa soạn chuyện gì cũng không thêm quan tâm nữa phỏng?”

Đổ ập xuống đầu đều là búa rìu dư luận, Tâm My phát bực: “Chị Đỗ, tòa soạn xảy ra chuyện gì sao?”

“Giả vờ, cố còn giả vờ! Giải thưởng bài viết xuất sắc nhất năm nay thuộc về ai cô không quan tâm tí gì?”

“Cái đó...”, Tâm My hoang mang, trước lễ Quốc khánh bài báo Chuyển đi tới Quý Tây chứa chan ân tình của cô đã từng lên tít trang đầu, nhưng cả năm trời những tin bài hay trong tòa soạn nhiều như lông bò, tính cạnh tranh quá cao, “Làm gì đến lượt cây nấm nhỏ là em? Anh tài trong tòa soạn đây ra”.

Chị Đỗ cười gian: “Có thật không quan tâm? Không quan tâm thì giải thưởng chị đi lĩnh hộ, đến lúc đấy đừng có làm ầm lên nhé”.

“Giải thưởng?”, bất thành linh mắt Tâm My như muốn rớt ra ngoài, “Chị nói... A a a, đừng nói là thật nhé, em không chịu được đâu, chị đợi em thở cái đã. Phù, phù... Là thật ư?”

“Ha ha, là thật. Nha đầu chết tiệt, nhưng chị giúp cô lấy nhuận bút, nhớ phải khao chị đi ăn đấy nhé.”

“Thật ư? Thật ư?” Tâm My tay cầm điện thoại nhảy cẫng lên trong phòng, mẹ cô đi qua hành lang, thấy vậy mừng cô càng ngày càng hơ.

“Tin chính thức chắc mai mới có, em đợi đấy mà mời khách đi nhé.”

“Nhất định, nhất định.”

“Vậy chị dập máy trước đây, chị bạn.”

Tâm My đang định nói cảm ơn và tạm biệt thì chị Đỗ như nghĩ ra điều gì, đột nhiên lại mắng: “Nha đầu thú! hóa ra em là Gấu hung bạo trên diễn đàn Tế Thành, chị á khẩu luôn, sao trước giờ không thấy kể?”

Diễn đàn là căn cứ địa cuối cùng nơi Tâm My trú ẩn tâm sự, sao có thể nói cho người quen và đồng nghiệp biết được? Chỉ là hôm qua sau khi xem ảnh cùng Tống Thư Ngu, về nhà thực sự không tìm được cảm giác hạnh phúc, trong lòng thấy khó chịu bồn chồn. Nhưng...

“Chị Đỗ, chị, chị cũng tham gia diễn đàn đó?”, mẹ kiếp, Tế Thành này bé thật.

“Chị thuộc thành phần ngồi hóng trường kỳ, có thời gian liền lên đó lướt sóng, xem xem cuộc sống tình cảm của mọi người ra sao.”

“...”

“Chị Đỗ đăng bài giúp cô không biết bao nhiêu lần, cô có biết không? Không ngờ cô lại là cô Gấu hung bạo, không ngờ em và lão Tống đều là thành viên diễn đàn đó. Nhắc tới mới nhớ, mấy tấm ảnh của em và lão Tống đáng yêu thật, hại chị hôm nay phải thay cả bàn phím.”

“Cái gì?”, ra đòn liên tiếp, Tâm My phản ứng không kịp.

“Nước miếng chảy ra ướt cả bàn phím”, chị Đỗ cười ha ha, “Nhưng mà, chị thích tẩm cuối cùng nhất, bức lão Tống mặt mũi lấm lem cầm cờ đứng trên đường ấy, ha ha ha, quá hay quá buồn cười, xem xong chị cười suốt. Đến ông xã nhà chị cũng kêu kinh điển, còn nói hình tượng của Chín thanh đao sụp đổ hoàn toàn.”

Tâm My méo máo cười ruồi, thê thảm rồi, sau này cả Tế Thành đều biết chuyện.

Còn đang mải phê bình tự kiểm điểm, nghe thấy câu cuối cùng đột nhiên mặt cười cứng đờ, Chín thanh đao? Shin? Liên quan gì đến anh ấy? Đợi đã... TRỜI ƠI, Chín thanh đao!

“Chị Đỗ? Chồng chị là...” Cô chỉ biết chồng chị Đỗ họ Tạ, làm trong ngành điện tín, cũng chính là thành viên ban quản trị diễn đàn Tế Thành. Không phải chứ, chính miệng chị Latte từng nhắc đến ông lớn họ Tạ trên diễn đàn chính là... Mẹ kiếp, Tế Thành này bé thật!

“Ông chồng chị phụ trách quản lý diễn đàn, nếu không sao chị lại ngồi hóng trường kỳ? Nếu chị gửi bài phàn nàn cái gì anh ấy biết ngay, em dám...?”

“... Thế Chín thanh đao?”

“Haizzz, ông chồng chị hỏi lão Tống nhà em lập bao nhiêu nick, tiền phòng thân tiết kiệm được bao nhiêu, lão không hề nói một câu thật lòng! Tối qua thấy ảnh của bọn em mới biết lão Tống nhà em chính là Thần Đao mà hần luôn mồm nhắc đến, chị cầu thăm cả tay cũng không cho chị biết lão Tống kiếm được bao nhiêu tiền?”

Ta “cấn”! Tống cá trê, Ta cắn đứt “búp cải” nhà người!

“Tống cá trê!”

Tống Thư Ngu vừa bước vào đã nghe thấy tiếng réo gọi ươn ẹo, chợt thấy lạnh gáy, cả người nổi hết da gà, một lần nữa xác định người ngồi khoanh chân trên sofa chính là vợ mình. “Chẳng phải bảo họ hàng đến nhà em ăn cơm nên hôm nay không tới sao? Biết trước em ở đây, anh đã không để Tiểu Ngưu rót nhiều rượu đến thế.”

“Em nhớ anh”, cô chớp chớp mắt.

Tống Thư Ngu bắt đầu thấy tay run, mặt không biến sắc bỏ chìa khóa vào trong bát sứ chỗ cửa vào. Đi tới nhìn thật kỹ, quả nhiên đang chớp mắt phát tia lửa điện, anh đưa tay sờ lên trán cô hỏi: “Không ngủ được? Mắt bị rút gân hả?”

Cô nện một phát gạt phẳng tay anh, “Có mắt anh mới bị rút gân!”, nghĩ thấy không đúng lại đổi giọng, nói, “Nhớ anh thật mà”. Thật đấy, mong cả tối, mong đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh cúi mặt ghé sát cô, cười đậm đặng, giọng nói lả lướt: “Giờ mấy giờ rồi còn đến tận cửa đón? Không phải nói đợi động phòng mới cho anh đụng vào người sao?”

Hôn lên má cô, hơi rượu phả vào mặt. Cạn bã! Gắn cái đuôi to tướng giả làm người tốt lừa gạt thiếu nữ ngây thơ trong sáng, suýt chút nữa bị lừa hôn thành công. Tâm My tiếc lộn ruột lộn gan, chỉ muốn phát tiết ra ngoài, nhưng cố nhịn lại, miệng cười tươi như hoa. “Đột nhiên nhớ ra có lẽ anh còn có điều gì chưa nói cho em biết.”

Anh nhướng mày, không nói gì.

“Đã nghĩ ra chưa?”, thấy anh không nói tiếng nào, cô nghiêng răng kèn kẹt, siết mạnh chiếc gối trong tay đoạn nói: “Em nhớ ra còn có lời quên chưa nói với anh, ‘Shin, chúc anh hạnh phúc!’”.

Tổng Thư Ngu thần sắc như thường, còn có vẻ cười cợt: “Em biết rồi à?”.

Còn dám cười! Tâm My kiềm chế để khỏi bốc hỏa, cầm chiếc gối trên tay đập tới tấp vào mặt anh: “Ai bảo anh giả trò mèo vờn chuột trên chóc em, thấy em ngu dần quay mòng mòng thích lắm phải không?”.

“Xem anh còn dám làm ‘nhà ngói’ tình ái, ‘gọi thú’ ái tình nữa không, vòng vo tam quốc thăm dò bí mật của em, bóc trần thân thể người khác hòng thỏa mãn mong muốn xấu xa. Anh chính là tên khùng chuyên nhìn lên ở hang chuột góc tường, ở cống rãnh hôi thối, ở hố tiêu nhà cầu, mãi mãi không thấy được ánh sáng!”

“Anh còn dám chín thanh đao? Em đây cho một nhát đứt người giờ!”

“Tổng Thư Ngu, hôm nay em không đánh cho anh tơi bời khói lửa để mẹ anh cũng không nhận ra, thì sau này em sẽ mang họ anh!” Đánh nữa, đánh mạnh! “Không đúng, hôm nay em không đánh cho anh tơi bời khói lửa mặt như đầu heo khiến mẹ anh cũng không nhận ra thì sau này có chết em cũng không theo họ anh!”

Anh không tránh không né, vẫn đứng nguyên trước mặt, chỉ thấy hai vai hơi run. Tâm My đánh rất tay, lại sợ tua rua trên gối bay vào mắt anh, dừng một lúc mới phát hiện quái lạ sao vai rung rung, hóa ra vẫn đang cười! Mẹ kiếp! Cơn giận này không kìm được nữa, cô bước một chân tới.

Tổng Thư Ngu không kịp phản ứng, ngã ngửa trên thảm, vẫn giữ nguyên tư thế khuỷu tay chống đất, nhìn cô cười hì hì: “Ranh con, đăng ký rồi, có muốn không theo họ cũng không kịp nữa đâu”.

“Không kịp cái đầu anh, cùng lắm giấy đỏ thành giấy tím”, điệu cười không chút sợ sệt của anh càng khiến cô nhảy dựng lên, tiếp tục hùng hổ, “Tiệc rượu em sẽ mời bạn bè họ hàng thân thích ăn dần, áo cưới em xé nửa dưới tạo thành váy juýp, kẹo mừng em cố ăn nửa năm cũng phải hết, còn anh, cút! Đứng sang một bên!”. [Giấy đỏ: Giấy đăng ký kết hôn.]

Nói xong liền hối hận, Tâm My nghĩ cả buổi chiều cả buổi tối, ngoài việc nghiêng răng ra cũng chưa biết phải làm gì ngoài cách âm ỉ tam bành, nhưng lời lỡ nói ra không thể thu lại được.

Nhiệt độ trong phòng hạ xuống, không khí như ngưng tụ, nét mặt cô nghiêm lại, anh cũng thu dần nụ cười.

“Anh xin lỗi”, lúc Tâm My không kìm nổi chỉ muốn đấm ngực thì nghe thấy anh nói, “Anh xin lỗi, ngay từ đầu không cố ý gạt em”.

Tính cô ưa ngọt, vừa nghe ba chữ anh xin lỗi lập tức hạ hỏa, làu bàu: “Không cố ý tạo sao không nói cho em? Còn nói cái gì ‘Gấu à, chúc cô hạnh phúc’. Mẹ kiếp, có biết câu nói đó khiến em nghĩ ngợi bao lâu không? Em còn tưởng...”.

“Tưởng gì?”, anh tò mò.

Tưởng Shin vì biết cô sắp kết hôn nên mới mất tích, hại cô vừa mừng vừa tiếc. Hóa ra... Nghĩ đến hành động hèn hạ của hắn, nghĩ đến những câu nói ngô nghê của cô và Shin. Cô từng hào hứng kể hết chuyện của Tổng Thư Ngu cho Shin, còn ngốc nghếch nói không thích anh, còn nói muốn lấy để ăn cho anh sạt nghiệp, để chia gia tài của anh...

Hà Tâm My, mày đúng là đồ con heo...

Con giận trên mặt Tâm My ngùn ngụt bốc, hận một nỗi không thể tìm một hốc bằng vùi đầu vào đó. Cô ngồi chình ịch một chỗ trên sofa, mặt mũi vênh vác nhìn tên tiểu tử đáng ghét nằm dưới đất, sau khi phát tức vì ngưỡng, cô nghiêm mặt hỏi: “Tò mò gì? Liên quan gì đến anh? Nói ngay vào vấn đề chính đi! Tại sao anh cũng chui lên diễn đàn đó? Tại sao lại dùng nick Shin để lừa tôi? Bắt đầu từ khi nào? Động cơ, quá trình, một chữ không được sót!”.

Tổng Thư Ngu thở phào, vừa định đứng dậy chuẩn bị lên ngồi cạnh cô liền bị cô trợn mắt dành ngồi yên tại chỗ.

“Tổng cá trê, điểm số của anh còn nhớ không? Mãi mới về được điểm dương, lần này, he he! Trừ một nghìn điểm cũng không hết!”

47. Chương 47

Chương 47: Ngoéo tay ngoắc chân, trăm năm không đổi

“Bắt đầu từ khi...”, Tổng Thư Ngu ngần ngừ.

Anh tựa lên đầu gối cô, nhớ lại khung cảnh năm đó, Tâm My không chịu nổi độ sến của anh, rung rung chân, giục: “Nói mau lên”.

Nghe thấy giọng cô hiền hòa, anh cười: “Hết giận rồi à?”.

“Thôi đi! Anh ngồi dậy trình bày tử tế xem nào, đừng tưởng trốn được nhé”, cô lừ mắt, thực ra trong lòng đã nguôi giận đi nhiều. Lúc kể cho bạn bè về hôn lễ, Trần Uyển thở dài thườn thượt trước vẻ đại cục đã định. Lúc đó cô lấy làm lạ, hỏi Trần Uyển sao không ngạc nhiên, Trần Uyển liếc mắt khinh khi, nói một câu: “Người ngạc nhiên có lẽ chỉ mình cậu”.

“Bắt đầu từ khi...”, Tổng Thư Ngu gác đầu lên chân cô, cà kê dê ngỗng.

Tâm My phát điên: “Tổng cá trê, anh đừng có rặn một lúc chỉ lặp đi lặp lại đúng một câu đó được không?”.

Anh liếc nhìn cô: “Không kiên nhẫn, phải học tập anh một chút. Anh bên em được mấy năm nhĩ? Để tính coi...”.

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh vừa nghe thấy giọng cười lạnh lạnh sáng khoái, bắt giắc tìm xem chủ nhân là ai. Sau khi quen với điều này, mỗi lần ngắm nhìn khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ, anh chẳng nỡ dời mắt khỏi cô.

Mối tình đầu dù kết thúc thế nào, nhưng đối với phụ nữ đều là việc khắc cốt ghi tâm. Đối với đàn ông lẽ nào không phải thế? Anh cứ ngỡ bản thân mình vì điều này sẽ dành trọn sự nhiệt tình và niềm tin, nhưng sau khi bị cuốn vào thế giới bé nhỏ của cô, anh đã tỉnh ngộ.

“Có một tối không ngủ được, vô tình nhảy vào diễn đàn cho phụ nữ. Nhìn thấy bài post, anh còn nhớ tiêu đề của nó, tên Tám một chút về cực phẩm nam nhân bên cạnh tôi. Đọc đoạn đầu tiên đã biết ngay là ai. Bạn trai Ninh Tiểu Nhã sống chung nhưng không thềm đóng tiền nhà, Tiểu Ngũ mất nhân tính vô liêm sỉ, đọc sách nhắp nước bọt để lật trang là anh, còn người hẹn hò bị người ta sờ soạn đó chính là... khục khục”, anh chọn cách lờ cô đi mà bịt mồm trợn mắt, biết lúc này nếu cười lại bị ghét cho xem, tiếp tục nghiêm giọng, “Trước lúc đó, anh thường lên trang tài chính, thỉnh thoảng nghe ngóng tình hình, kiểm chứng cách nhìn của một vài người trong ngành, cũng tiện giao du kết bạn. Em nói xem nếu anh không vào trang của chị em, có lẽ đến giờ cũng không bị ai đây cho vào tròng, vẫn là chàng độc thân đáng giá, anh là...”.

“Ăn nói nhố nhăng, rồi hơi kiểm chuyện!”, Tâm My om sòm, “Nói cứ như em ép hôn không bằng. Đọc bài post là có thể xem được tờ đăng ký kết hôn hả? Nói như anh, người Tế Thành kết hôn quá nửa rồi! Ai bảo lấy áo giáp giả bộ này nọ nói chuyện với em, chẳng trách chị Latte nói mỗi lần em đăng bài, toàn Shin tranh trả lời trước. Anh nói thật đi...”.

“Nói thật cái gì?”

Mặt Tâm My nóng bừng: “Có phải anh ử mưu từ lâu rồi không?”.

Cô hiếm khi có được mấy giây phút thẹn thùng xấu hổ, đôi môi nhỏ xinh dẩu ra cong cớn, Tổng Thư Ngụ giả bộ nghiêm túc nhưng không kìm nổi nữa, ham muốn khó cưỡng.

Tiếng ư ư phản kháng của cô trong nụ của hôn anh, cánh tay đặt lên vai anh, lòng anh nhẹ bẫng, càng hôn càng sâu.

“Anh ử từ lâu rồi. Muốn biết em thích gì ghét gì, muốn biết tất cả những gì xảy ra bên cạnh em, còn cả những thứ cổ quái điên khùng trong đầu em. Mỗi lần em đăng bài kể lể về những chuyện tào lao quanh mình, anh không nhịn được cười, mỗi lần em nói đi coi mặt, anh còn sốt ruột đợi kết quả hơn cả em.”

Sự hiếu kỳ lúc đầu dần trở thành niềm thích thú và yêu mến, cuối cùng biến thành sự thôi thúc đeo đuổi: “Biết là không đúng, nhưng không kiềm chế được”, lời nói cùng nụ hôn hòa vào làm một, Tâm My kiềm chế không nổi cơ thể cũng run lên, “Tổng cá trê... Anh là thằng tồi, lại còn tiểu nhân”.

Anh gật đầu: “Anh hiểu cách nghĩ của em, yêu cũng nên to tiếng một chút. Em nói đúng, anh là con chuột góc tường, chỉ dám nhìn trộm”. Tình yêu vĩ đại cao thượng đồng thời cũng có lúc thăm hại hèn mọn, anh đã từng ném trái điều này, không dám khi dễ thử lại lần nữa.

Cô dờ dỗi môi anh, mũi chun lại nhìn anh nghi ngờ: “Thế nên anh mới nói ai thật lòng trước người đó thua, nói chính anh?”.

“Anh nói vậy?”

“Cái lần anh khuyên trước khi em và Tôn Gia Hạo chia tay, chính xác hơn, anh dùng tư cách của Shin để nói. Trí nhớ em tốt lắm, hi hi.”

Trên mặt anh thoáng nét ngượng ngập.

“Tổng cá trê, anh toàn trá hình bóc tách em. Giờ em nghĩ ra rồi, trước lúc em và Tôn Gia Hạo chia tay anh toàn nói xấu anh ta. Anh mưu đồ gì đây? Còn nữa, lần trước em nói đến lớp trưởng lớp bên cạnh, lần đó anh nhét cho em một túi đầy ảnh khóa thân, giờ mới nhớ, đó rõ ràng là gấp lừa bỏ tay người!”

Anh ngây ngô: “Tên Tôn gì đấy sao nhớ rõ thế anh tên gì? Tổng cá trê hay Tổng Thư Ngụ?”.

“Anh không phải đánh trống lảng, chúng ta vẫn đang cãi nhau đấy!”

Bốn mắt nhìn nhau, trong nụ cười ảm áp của anh, cơn tức giận đã tan biến từ lâu, trái tim nhỏ bé đập thành thịch liên hồi, tất cả chỉ còn niềm hạnh phúc. Hóa ra anh vẫn luôn ẩn náu trong cuộc sống của cô, khi cô ngây ngô dại dột, anh là Shin an ủi động viên cô, anh nói mỗi chiếc nổi luôn có một chiếc vung và sẽ có một ngày cô tìm được hạnh phúc của chính mình, nói thực yêu một người, không vì điều kiện khách quan của cô ấy, mà yêu chính là sự giản đơn. Cô giống như chú ruồi mất đầu đâm quàng đâm xiên ngoài xã hội, anh lại là Tổng cá trê, không thấy tấm hơi chỉ xuất hiện cứu giúp cô vào thời khắc quan trọng. Mỗi lần coi mặt thất bại có anh đi cùng về nhà, khi cô chán nản tuyệt vọng, mục tiêu công việc hàng năm đều hoàn thành dưới sự kèm cặp của anh, còn cả lần đi tình nguyện ở Quý Tây...

“Tổng cá trê...”

“Chúng mình đang cãi nhau à?”, anh nhướng mày, “Không phải đang nói chuyện tình cũ?”.

Cũng tại tên nó bộc chuột cống họ Tần lúc nào cũng xem Tổng cá trê ngoan hiền của cô là một bộ mặt vô lại không bằng.

“Ranh con, em không thể nghĩ về những việc tốt anh làm à? Ngôi nhà Maldives là ai ngày ngày om sòm đòi mua, rồi ai tặng đây? Vô lương tâm, ngày nào cũng lên mạng, vườn của mình thì chăm nom tử tế cũng không thêm tưới nước cho anh.”

Đập tay đánh đét một cái, cô phát cáu: “Giúp anh tưới cây trong vườn, anh tính xem đã ăn trộm bao nhiêu thứ của em? Còn xấu xa lập nick ảo để ăn cắp! Cái nhà Maldives đấy có đáng bao nhiêu? Ngoài đời có mua được một căn không?”.

Anh dừng lại, ngừng một lúc mới nói: “Mua xong mở khách sạn nhé?”, thấy cô cười đắc ý, không cam tâm hỏi, “Vậy lúc Kiều Tiểu Tuyết mắng em trên diễn đàn, là ai giúp em xả giận?”.

Tâm My thôi cười: “Kiều Tiểu Tuyết mắng em trên mạng, lúc nào? À, cái cô Nếu tương tự là cô ta? Đứa chữ người khác thật thà đầy người? Làm sao anh biết là cô ta?”.

“Em quên anh còn là MOD kiểm tra được IP. Hồi đó cô ta còn ở nhà em, chúng ta đều có chung IP.”

Tâm My trầm ngâm, đôi vai đổ sụp cười khổ sở: “Cô ta, cô ta cũng thật... thế sao?”.

Anh nhéo đôi má núng nính thật như để xả giận: “Còn dám hỏi anh đưa cô ta về đến đâu? Chồng em con mắt kém thế à?”.

Cô nắm lấy tay anh, ánh mắt đăm đăm, đoạn hỏi: “Tổng Thư Ngu, lần đó trên diễn đàn anh nói lấy vợ ngoại hình không phải điều quan trọng nhất, có thật lòng không?”.

Anh cười: “Anh lấy em rồi, còn nghi ngờ câu này sao?”.

“Nhưng ngoài vợ ra?”

Mãi hồi lâu không nói. Tâm My đột nhiên thấy không chắc chắn, muốn cười để giải tỏa không khí nặng nề này, chỉ nghe thấy tiếng anh khẽ đáp.

“Lấy hôn nhân làm cái giá? Không thể nào.”

“... Tại sao tốt với Tiểu My, là vì thương cô ấy, có thể gọi là đồng bệnh tương lân. Bọn anh trên mọi góc độ, có thể coi là bị gia đình bỏ rơi.”

“Giờ quan hệ với mẹ tốt, đó là vì lớn tuổi hơn, hiểu rằng người lớn có rất nhiều chuyện không thể làm khác. Hồi nhỏ anh rất hận họ.”

Anh nhéo Tiểu My, cô không dám cất lời, sợ gây thêm rắc rối.

“Ông ngoại không mang theo anh, nên mới thuê bảo mẫu, là phụ nữ... Mỗi tháng cắt xén chi phí sinh hoạt, sợ anh mách ông ngoại nên thường làm trò ma quỷ hù dọa anh, nói không ngoan sẽ bị ma ăn thịt. Lúc tính khí không được tốt là khóa anh trong tủ quần áo, tiếng cười khi cô ta đứng ở ngoài xem phim có thể biến thành một giọng nói khác, đáng sợ, từ trong tủ quần áo tối om xuyên vào, xuyên vào tận trong tim.”

Cô há miệng, rồi lại khép vào.

“Bao nhiêu tuổi? Khi đó anh bao nhiêu tuổi?”, cô vẫn không kìm được lên tiếng hỏi.

“Gần sáu tuổi.”

Gương mặt anh còn nguyên nỗi hoang mang từ miền ký ức của đứa trẻ sáu tuổi: “Em nói xem, anh có thể cho phép con cái mình cũng...”.

Đầu giường anh có lọ thuốc ngủ, không biết có phải đem đến anh hay gặp ác mộng hay không? Trong thang máy mặt mũi anh cứng đờ, vẻ mặt kiềm chế nhẫn nại. Anh là người Tam Trương, lại thích vẽ tranh, vô cùng yêu thương đám trẻ miền núi, chắc có lẽ vì muốn bù đắp cho mình, cho tuổi thơ không được hưởng thụ của chúng.

Tâm My cố gắng mỉm cười: “Không đâu, Tổng cá trê, anh không phải người bố như thế, em cũng không phải người mẹ như thế”, cô gờ ngón út, “Chúng mình mọc ngoéo, trăm năm không đổi”.

Anh nhìn cô, nét cười dần hiện trong đáy mắt: “Ranh con, em chỉ giỏi an ủi anh thôi”.

Nói đoạn cũng đưa tay về phía cô, cho tới khi hai ngón út móc vào nhau.

“Tổng cá trê, nói rồi đấy nhé, ngoéo tay ngoắc chân, chúng mình trăm năm không đổi.”

“Được.”

48. Chương 48 End

Chương 48: Cuộc đoàn viên của Gấu hung bạo và Shin mũi dài

“Đừng tô nhiều thứ lên mắt mình thế, sắp không mở được mắt đến nơi rồi nè.”

“Vẫn còn, vẫn còn, tóc có chải lại được không? Buộc chặt quá lúc cười cũng thấy khó coi lắm.”

“Tiểu Uyển, cậu chọn giúp mình đôi giày thể thao, xin đấy. Ông trời ơi quỷ thần ơi, bắt con đi đôi giày cao gót bé xíu thế này, lại còn đứng cả ngày có khác nào lấy mạng?”

“Cậu ngồi yên đi, đầu quay tới quay lui, làm sao người ta trang điểm cho cậu được?”, Trần Uyển cười với chuyên viên trang điểm, đoạn giải thích, “Ồ cạnh cô ấy, tai muốn ong luôn”.

Cô gái kia cũng cười, nói: “Lần hóa trang trước tôi cũng được lĩnh giáo rồi”.

Tâm My không phục: “Trần Uyển, lúc cậu kết hôn mình chạy tới chạy lui, không kêu ca một câu”, nói đoạn giơ cuốn sổ trong tay, mắt liếc nhìn một loạt ghi chú, lại hét lên: “Ghim cỡ bự! Còn nữa, miếng ngọc mẹ chồng mình tặng đâu? Cái đó nhất định phải đeo. Còn nữa còn nữa, nhẫn, cái đó quan trọng nhất!”.

Đứng trong đám phù dâu Diệp Khinh My cố gắng chui đầu vào, vừa kéo phéc mơ tuya vừa bực, “Người có vốn liếng nên để lộ ra chút xíu, mặc thiếu vải chút cũng được chứ sao, nhất định phải chọn bộ váy chật thế này à, cứ như váy ba lê, tớ sắp không thở được đây”, lại nói, “Cậu cứ yên tâm đi, đồ đạc tối qua tớ đã thu dọn hết giúp cậu rồi mới đi, chút nữa xách đi là được”.

Tối hôm trước mấy cô bạn thân đến nhà cô, còn anh chàng độc thân kia lúc sắp cáo từ bị cả đồng bạn kéo đi uống rượu. Sáng sớm nay trong điện thoại Tâm My vẫn nghe có tiếng gào rú, hét to nhất chính là tên Tần chuột cống, cô hùng hổ nói với Tần Tiểu Ngủ thử không để Tổng cá trê của cô về nhà, cô cũng không để Trần Uyển về nhà, đối phương bị cảnh cáo, đại hội độc thân mới hậm hực tàn cuộc.

Trái tim của cô gái sắp lấy chồng vừa mừng vừa sợ khiến cô bồn chồn cả đêm, chẳng sao ngủ được? Ngồi nói chuyện dông dài qua điện thoại với Tổng Thư Ngu gần một tiếng đồng hồ, sau mấy lần miễn cưỡng anh nói phải đi ngủ, cô mới buông điện thoại chìm vào giấc mộng.

Đã vào đông, bầu trời ngoài cửa xám đen một màu. Nhưng trong phòng riu ra riu rít cứ như sắc xuân đang ngập tràn vậy, có Trần Uyển, Tiểu My, có mấy chị em bạn học làm phù dâu cho cô, có cô em gái bên nhà mẹ Tâm My... Thật náo nhiệt. Mẹ Tâm My bưng khay đầy bánh kẹo và trái cây khô bước vào, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, “Mấy đứa này, bác Thường đây nhìn các con trưởng thành, giờ đều đã thế này cả rồi!”, câu nói đầy vẻ tiếc nuối.

“Nếu Tiểu Nhã cũng ở đây, coi như đủ người”, Trần Uyển thở dài.

“Cái...”, Tâm My đang định mở miệng mắng nhiếc, còn chưa kịp nói liền nhớ ra lời cảnh cáo của mẹ, hôm nay ngày tốt lành không được nói những lời không may, “Cái đồ, người không về được thì thôi, ở tít xa còn không gửi quà về, nó... cố tình để mình tức đây mà”.

Mọi người đều tò mò, hôm qua Tiểu My và Trần Uyển đã nhìn rồi, một người bịt miệng cười, một người giải thích, “Một túi to bím sơ sinh!”, Trần Uyển nói xong cũng thấy buồn cười, “Đó là muốn cậu cố gắng, ba năm hai đứa, không đúng, phải là để thầy Tổng cố gắng để con mới đúng”.

“Trần Uyển, cậu lo cho mình đi, Đậu Đình cũng cần có anh chị đấy”, Tâm My đỏ mặt, miệng cố cãi không chịu lép vế.

“Không phải mình đang lo cho con dâu tương lai sao, là ai nói sinh con gái để gả cho Đậu Đình nhà mình?”

Trong tiếng cười, chú nhóc Đậu Đình bị làm lơ rất lâu, cuối cùng cũng tìm cơ hội om sòm: “Muốn em gái, không muốn em trai!”, hươ hươ nắm tay nhỏ xinh gây sự chú ý tới các chị các dì xinh đẹp, “Em trai ma lem”.

“Ngốc ạ, sinh em gái cho con làm gì, con có cô dâu rồi đây”, Trần Uyển ôm lấy con trai, “Lát nữa nhìn thấy ba nuôi, có biết phải nói sao không? Muốn em gái, không đồng ý cho em gái không cho cô dâu ra cửa. Nhớ chưa, hả?”.

“Trần Uyển, cậu làm hư thằng nhóc!”, Tâm My thấy Đậu Đình nghiêm mặt, cái đầu xinh xinh gật cái rụp, chân giãy giụa, nói xong nhe răng cười khổ sở, “Tóc buộc chặt khiến mặt mình sắp biến dạng rồi!”.

Trang điểm xong, Tâm My bụng rỗng trở mắt nhìn đồng hồ ăn xung quanh mọi người, mếu máo nói: “Toàn ngược đãi mình, bụng rỗng mà bắt mình ra khỏi nhà”.

“Là ai nói hôm nay vì cô bạn mười năm không thấy eo, nhất quyết không ăn sáng?”

Tâm My nghẹn lời: “Các cậu cứ ăn đi, để phần mình mấy miếng điểm tâm được rồi, mình đi nghe điện thoại”.

Điện thoại của chị Latte gọi tới, Tâm My cứ tưởng đối phương gọi để xác minh giờ ăn tiệc, ai ngờ chị Latte nhắc máy lên nói: “Gấu, hai người quá đáng lắm!”.

“Quá đáng gì ạ?”

“Có ai bày tỏ ái ân như hai người không? Hạnh phúc của bản thân lặng lẽ tận hưởng được rồi, còn lên diễn đàn, khiến cả đám ế sưng ghen đỏ mắt. Ông xã nhà em vừa đăng bức thư tình, sau này bảo đàn ông ở Tế Thành sống sao đây?”, chị Latte vừa dội bom xong, giọng nói đầy ngưỡng mộ, “Hôm nay bận lo đám cưới, chắc chưa lên diễn đàn hả? Lúc cậu ấy tự thừa nhận mình là Shin, chị sợ hết hồn, trong diễn đàn nếu không còn hai người kém vui biết bao nhiêu. Kết hôn xong cũng không được mất tích đâu đấy!”.

Tâm My còn chưa kịp giải thích, chỉ biết ú ớ đáp mấy câu, tắt điện thoại liền vén váy cười, leo lên giường đầu kia bật máy tính.

Miếng long nhãn mới bóc vừa đưa vào miệng, Tiểu My trông thấy bộ dạng cô chỉ biết lắc đầu: “Sầu mạng! Hôm nay là ngày gì mà vẫn còn lên mạng? Bên nhà chú rể nói sẽ tới đây”.

“Mười phút, chỉ mười phút thôi!”

Mở trang đầu tiên trên diễn đàn thấy một dòng tiêu đề màu đỏ bay ngang: [Gửi Gấu]

Lại nhìn người đăng bài: Shin mũi dài.

Tâm My bịt miệng, ngón tay dính vào son môi, cô chẳng buồn để ý, mở bài post bắt đầu xem:

[Gấu:

Sau khi bị em cho trận đòn như tử, anh ôm lệ đếm ba con 0 sau điểm -1 trên sổ công đức, sau khi rút kinh nghiệm xương máu, kiểm điểm sâu sắc lỗi lầm của bản thân, đồng thời quyết định dừng cảm nhận tội. Bức thư này đại diện cho thái độ chân thành, đặc biệt trước mặt chị em bạn bè của em trên diễn đàn càng phải thể hiện tinh thần bất khuất.

Đương nhiên, anh là người sai, em không cần khen anh vì điều đó. Đối với anh mà nói, em là người vợ khó có được nhất trên đời, vì em có mất một hai lần thể diện cũng không xá gì.]

Mình đánh như tử lúc nào? Lấy gối đánh vài cái vào đầu cũng tính?

Tâm My nắm tay, tiếp tục đọc.

[Nếu có người hỏi anh tại sao em lại là người vợ khó có được nhất trên đời, anh có thể liệt kê từ một đến một trăm. Nhưng nói tóm lại, chỉ có một dòng, đó là Gấu hung bạo của anh là người con gái vô tư nhất, người con gái biết cảm thông nhất.

Thời gian anh sống chung không dài, nhưng mỗi một tình tiết nhỏ nhất trong cuộc sống thường ngày đều để lộ những ưu điểm này của em. Ví dụ em lo sợ công việc anh không ổn định, thường dạy anh làm người phải có sở trường, tích cực động viên anh xuống bếp nấu nướng thức ăn, giúp anh rèn luyện khả năng sinh tồn; ví dụ em quan tâm tới sức khỏe anh bằng trái tim dịu dàng tinh tế của người con gái, để tránh việc anh ngồi làm việc quá lâu, tối nào cũng bắt anh xuống nhà chạy bộ, hít thở không khí trong lành, cũng là giúp em mua đồ ăn đêm hoặc băng vệ sinh đại loại vậy. Còn cả việc em bất chấp nguy cơ cân nặng tăng lên thị lực giảm sút, cả ngày ngồi phủ phục trước màn hình vi tính; ví dụ sau khi anh phát hiện anh thỉnh thoảng bị đau dạ dày, em đã nghiêm cấm anh không được ăn uống tiệc rượu ở ngoài, em hy sinh thời gian bản thân,

cùng anh xem liền mấy bộ phim về các bà nội trợ lúc tám rưỡi, tuy miệng liên hồi nói vô vị, nhưng vì thể diện của anh, em vẫn thần sắc long lanh, không dời khỏi màn hình tivi...

Tất cả mọi thứ đều là cái tốt của vợ anh. Tinh thần vĩ đại vô tư biết mấy! Tinh thần xả thân vì người khác! Có mấy người phụ nữ có thể làm được?]

Chị Latte nói bày tỏ tình yêu, cái này bày tỏ tình yêu đâu, rõ ràng cố tình làm xấu mặt.

Tâm My lặng người nhìn màn hình máy tính, vừa tức vừa buồn cười. Bàn tay bỗng như tê dại vì nắm chặt sau đó dần thả lỏng, thì nghe thấy tiếng người huyền não phía đầu cầu thang máy, mọi người đang nói chuyện trong nhà cũng theo đó dừng lại.

Tiểu My mở cửa, ngó đầu liếc vào trong một cái, nói: “Là nhà trai đến”.

Vừa nói xong thì mọi người trong phòng đều đứng dậy, có người hét lên đóng cửa đóng cửa, rồi cử người ra nghe ngóng, Đậu Đình hóng hớt nặng nề, mặt đỏ gay sống chết đòi mở cửa ra ngoài nhìn, ồn ào cả căn phòng.

Trần Uyển hỏi Tâm My đang xem cái gì, Tâm My vểnh tai nghe thấy tiếng Tống Thư Ngu gọi bố gọi mẹ bên ngoài, trong lòng thấy vui, đoạn nói: “Các cậu giữ cửa cho tốt, nhớ lì xì nhiều vào đấy nhé! Còn nữa, xử lý ai cũng được, đừng bắt nạt anh nhà mình”.

Tâm My tủm tỉm, miệng lẩm bầm mắng cá ước thối, mặt khoái chí kéo màn hình xuống:

[Gấu à, tha thứ cho anh sau khi em phát hiện ra thân phận thực sự của Shin, anh mới thành thật khai báo.

Dùng thân phận không giống nhau để quan tâm em, nghe em kể lể đủ thứ vừa ý hay không vừa ý, đối với anh mà nói đó là bí mật, bí mật nhỏ vô cùng thầm kín. Đã có lúc anh tưởng có thể ôm bí mật này bỏ đi, nhưng càng ngày càng không khống chế được trái tim đang rạo rực, cũng đã từng lấy thân phận của Shin thăm dò xem em có yêu anh hay không, sau khi xác định được câu trả lời, anh đã từng có suy nghĩ buông xuôi mọi chuyện, điều may mắn là, anh cố gắng ngoan cường để tiếp tục.

Gấu ơi, có lẽ em không biết mình có nguồn năng lượng, là năng vàng thuần khiết của mặt trời, có thể lan tỏa đến tất cả mọi người quanh thế giới nhỏ của em, trong đó có anh. Em hỏi anh yêu em ở điều gì, theo tiêu chuẩn thường thấy trong những bức thư tình, anh nên nói yêu em ở đôi mắt sáng như những vì sao, yêu em ở đôi môi chúm chím nụ hồng... Em đừng làm điệu bộ nôn ọe quái đản đó nhé...]

Tâm My lè lưỡi nôn ọe, bên tai vọng lại tiếng chị em đang hoành hợc: “Bắt chú rể hát bài Ánh trăng nói hộ trái tim anh!”.

“Không cho phù rể hát thay, đây chỉ là ả đầu tiên.”

[Em đừng làm điệu bộ nôn ọe quái đản đó nhé, nếu anh nói yêu em ở bắp chân bắp tay mồm mồm, em có lấy làm lạ không?

Đó chính là sự thật.

Cười ha ha không giống thực nữ, chán chảnh anh xong thì mang về gặt gù đắc ý, bộ dạng dương dương tự đắc sau khi được khen, còn cả mỗi lần thao thao bất tuyệt về tất cả những chuyện vặt vãnh thường ngày của cuộc sống và công việc, còn cả cuộc đấu trí hòng hoàn thành mục tiêu giảm cân cả đời, còn cả tính cổ chấp không biết chán là gì khi hết mua lại thử rồi lại mua những bộ đồ cỡ nhỏ mà em mãi mãi chẳng bao giờ chui vừa, còn nhiều nhiều lắm.

Nói thật lòng, người anh yêu chính là em như bây giờ.]

“Hà Tâm My, cậu...”, Trần Uyển ôm Đậu Đình chuẩn bị bước ra, kết quả bị một loạt chị em kéo giật lại, tổ cáo cô là nội gián của bên địch, lừa họ ra mở cửa. Cô ngán ngấm đành ngồi xuống đầu giường, trông thấy Tâm My không khỏi kinh ngạc, “Khóc cái gì, được rồi? Đừng khóc nữa, màu mắt lem hết lại phải đánh lại bây giờ”.

Tâm My cười, nước mắt lại rơi thêm một giọt. Cầm lấy chiếc khăn giấy Tiểu Uyển đưa cho cẩn thận gạt nước mắt, nói: “Mình vui lắm”.

Bức thư của anh còn chưa đọc hết, thì nghe thấy tiếng anh ở ngoài cửa, “Hát thật?”, tiếp đó lại nói, “Vây trước tiên mọi người phải bịt tai vào để tránh mấy tạp âm đấy nhé”.

Tâm My mỉm cười, ngoài cửa vọng lại tiếng anh hát lên mười mấy điệu. Quả nhiên, câu hát đầu tiên “Em hỏi anh...” đã được cất lên, mấy người trong phòng kể cả những người không quen Tổng Thư Ngu chỉ muốn bịt tai, mặt mày ái ngại.

Tâm My cười thành tiếng: “Đã thấy hậu quả chưa, Tiểu My muốn ngăn lại cũng không ngăn nổi”.

Bên ngoài đã bắt đầu âm ỉ, nói có lòng là được rồi, đừng để lỡ mất giờ tốt. Đậu Đình ngồi trong lòng mẹ nghe thấy giọng bố, hét lên bố ơi rồi bắt đầu đập chân. Tiểu Ngũ lúc này đắc ý, “Này, không được để lỡ vợ chồng người ta gặp nhau đâu đây, đến con trai tôi cũng bị họ nhốt trong đó. Muốn lì xì có phải không? Này đây, đêm có mấy người? Tự nói xem nào”.

Cuối cùng Tổng Thư Ngu cũng đập cửa vào phòng thành công, lướt mắt đã thấy chỗ cô ngồi từ bây giờ không xê dịch.

Tâm My hai má phấn hồng, lại càng đỏ ửng, khẽ mắng: “Anh ngốc thế? Không nhìn thấy em sao?”.

Anh chỉ cười, Tâm My chu mỏ về phía ban công, lén nói: “Giày họ giấu ở hành lang, túi màu đỏ để trong góc í”.

“Khỏi cần tìm, bé em thả về nhà là được.”

Còn chưa dứt lời, Tâm My ngẩng đầu thì phát hiện lời của mình đã bị mọi người nghe thấy từ bao giờ. Mấy chị em nhìn cô oán trách, hận một nỗi sắt không thể thành đồng. Tâm My ấp úng, không nói được gì, chỉ biết cười hề hề.

Cô cứ cười ngờ nghếch suốt cho đến khi mời trà bố mẹ và họ hàng, chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

Bố cô nhẹ nhàng nói với họ chút nữa gặp lại, ánh mắt không nỡ rời con, mẹ không dặn dò phải trái như mọi khi, đứng cạnh bố, lặng yên chẳng nói chỉ đứng nhìn cô. Mắt Tâm My ươn ướt, mẹ hỏi đồ đạc đã mang đủ cả chưa, cô nói thiếu rồi, có thể đưa bố mẹ cùng đi thì tốt. Mẹ cô cả đời mạnh mẽ, thoáng chốc đôi mắt đỏ au.

Ngồi trên xe hoa, cô mới ngoái đầu lại nhìn. Tổng Thư Ngu nói: “Bố mẹ cũng đi theo sau, đừng nhìn nữa”.

Cô gạt đầu thu lại ánh mắt, lại nghe anh nói: “Hôm nay đại diện bên nhà anh có thêm một người”.

Ừ, cô nhìn anh, thất vọng mắt lại ướt, “Tổng cá trê”. Anh có biết em yêu anh yêu vô cùng? Yêu đến mức không biết nên bày tỏ tình yêu của mình như thế nào? “Tổng cá trê...”

Anh nhướn mày: “Phải đổi cách xưng hô”.

Tiệc cưới tổ chức ở Gia Thành, họ hàng nhà họ Hà đông, bạn bè nhà họ Tống đông, tính ra mấy chục bàn lớn.

Xuống xe, Tâm My rút cổ giậm chân thúc giục: “Lạnh quá lạnh quá, nhanh nhanh còn vào”.

Tiểu My chịu hết nổi, nói: “Cậu quên hôm nay ai là nhân vật chính à? Chú ý hình tượng”.

Gia Thành có chuẩn bị phòng thay đồ và trang điểm thêm, cả đám người vừa hi hi ha ha bình luận trong đám phù rể ai đẹp trai cao ráo. Đứng bên cạnh thang máy, bộ lễ phục đang trong tay Tiểu My bỗng rơi xuống đất, cô vội vàng nhặt lên. Thang máy mở ra, Tâm My đẩy một bên cửa, định nói Tiểu My nhanh lên, câu nói dừng lại bên người phụ nữ trung niên đứng cạnh Tiểu My bỗng dừng im bật. Đó chính là người làm phiền Tiểu My lần trước ở Gia Thành? Cô hít một hơi: Ôi mẹ ơi, giống quá!

Thấy Tiểu My nhìn người phụ nữ lắc đầu, rồi ánh mắt chuyển hướng sang cô, có phần như cầu cứu. Tâm My ngoái đầu nói với chị em trong thang máy: “Mọi người đi trước đi. Tiểu Uyển, mở cửa phòng có rồi phải không? Mình nói với Tiểu My mấy câu rồi lên ngay”.

Trần Uyển thấy mặt cô hơi biến sắc, gạt đầu không hỏi thêm. Tâm My vén váy, lục tục đi tới cạnh Tiểu My, hỏi: “Cô đây có việc gì? Hối đường tìm bảo vệ, phiền phức gọi cảnh sát”.

Giọng cô không hề khách khí, người phụ nữ đó lặng đi, rồi mỉm cười nói: “Cô không phải người xấu. Nếu các cháu không tin, có thể hỏi nhân viên quản lý khách sạn, cô là khách ở dài hạn tại Gia Thành, cũng gần hai năm rồi”, câu cuối cùng rõ ràng muốn nói với Tiểu My.

Tâm My nhìn Tiểu My bên cạnh, không tiếp lời, chỉ thấy bàn tay Tiểu My bám trên cánh tay mình, kéo rất mạnh.

“Cô chỉ muốn xác minh một chút Diệp tiểu thư có phải con gái của bạn cũ cô không, chứ không có ác ý”, người phụ nữ đưa ánh mắt nhìn Tâm My, có ý giải thích.

Mẹ kiếp, giống thật. Tâm My lần nữa thăm nhủ trong bụng, nhìn kỹ thêm một lần, người phụ nữ này chỉ bốn mươi là cùng, có lẽ không khốn kiếp đến mức có quan hệ đặc biệt gì với Tiểu My, cùng lắm... cùng lắm là bà con xa.

Nói đoạn đối phương rút danh thiếp ra đưa cho họ, Tâm My còn chưa kịp xem kỹ đã nghe thấy Tiểu My trầm giọng hỏi: “Thưa cô, người bạn cũ của cô...”.

“Họ Lý, Lý Mẫn Phương”, đối phương không dời mắt.

Tâm My cảm nhận rõ ràng cánh tay mình đau nhói, cô nghiêng rằng, suýt chút nữa bật thành tiếng. Nha đầu sao bóp tay cô mạnh thế!

Rồi nghe thấy tiếng cười thoải mái của Tiểu My: “Thưa cô, lần trước cháu đã nói cô nhận nhầm người, cháu không quen ai tên Lý Mẫn Phương”.

Người đàn bà kia hơi ngạc nhiên, có phần thẳng thốt, kể đó tinh thần suy sụp: “Vây... là tôi đã quá đường đột rồi”.

“Không sao, nói rõ ràng cũng tốt”, Tiểu My mỉm cười, tóm lấy cánh tay Tâm My, “Chúng cháu có việc, xin đi trước”.

Lúc đó người phụ nữ mới thấy Tâm My đang mặc áo cưới: “Kết hôn? Ừm, xin lỗi, chúc mừng nhé”.

Tâm My chưa kịp nói câu chung vui chung vui, đã bị Tiểu My kéo tay đi mấy bước. Lúc vào thang máy ngoái đầu lại nhìn, cách đó không xa, người phụ nữ vẫn dõi ánh mắt theo bóng họ.

Mấy chị em có người đang trang điểm lại, có người chuẩn bị thiệp để lát nữa còn ký tên chúc mừng, trong tiếng cười nói huyền ảo thì sự yên lặng khác thường của Tiểu My đang thu dọn lễ phục càng trở nên rõ rệt.

Tâm My nghe mấy cuộc điện thoại, thấy nha đầu kia còn đang là nếp gấp bộ lễ phục, không thể kìm nổi mối nghi ngờ trong lòng: Rõ ràng cô nhớ mẹ của Tiểu My họ Lý.

Đứng dậy chưa đầy một giây liền oang oang thành tiếng, quên mất cô chuyên viên trang điểm Mỹ My đang giúp cô bôi lại tóc.

Tiểu My nghe thấy tiếng cô kêu đau, ngoái mặt cười: “Đã bảo cậu ngồi yên!”, nói đoạn như nhớ ra điều gì, lại nói, “Tâm My à, hình như tớ để quên cái gì rồi”.

Tất cả mọi người đều dừng lại, trân trân nhìn cô, gương mặt Tiểu My thoáng nét bối rối: “Đừng hoảng. Không có gì quan trọng cả, có thể để lại trên xe, em đi tìm chú Vu hỏi xem sao”.

Mãi hơn mười phút sau vẫn chưa thấy Tiểu My quay lại, lúc này Tâm My như sực tỉnh, tất cả đồ đạc đều ở đây, nha đầu kia nhất định đang mượn cớ. Cô ấy đi làm gì mà phải giấu họ? Ôi trời ạ, không phải không tìm được mà cô ấy đi tìm người đàn bà kia chứ.

Mọi người kêu đã đến lúc xuống nhà, Tâm My ngồi trong phòng đầu óc quay mòng mòng. Gọi điện thoại cho Tiểu My mãi không thấy nhắc máy, nhìn đồng hồ, càng lúc càng sốt ruột. Đột nhiên cô nhớ ra tấm danh thiếp, ra khỏi phòng rồi lại quay lại, nằm bò ra đất lật ngược thùng rác.

“Tìm gì thế? Cơ quan Tế Đông, Công ty trách nhiệm hữu hạn Tài nguyên khoáng sản ** Tế Tây, phòng 2309 Gia Thành”, Trần Uyển cũng ngoác miệng để xem.

“Tài nguyên khoáng sản? Khai thác than?”, Tâm My nghi ngờ hỏi.

“Tế Tây không sản xuất than còn ở đâu sản xuất than?”, Trần Uyển trả lời.

“Mẹ kiếp, thế cũng đủ đen rồi. Mình đi tìm Tiểu My, nhìn thấy Tổng Thư Ngu nói hộ mình một câu, phòng 2309”, Tâm My xách váy lao ra ngoài cửa.

Tiểu Uyển nhảy dựng lên ở hành lang: “Này, ở dưới khách khứa sắp đến rồi!”.

2309. Tâm My nhìn tấm danh thiếp lấm bầm đọc con số, chắc chắn rồi, nhưng bấm chuông mấy lần không có người mở cửa.

Điện thoại giục cô xuống nhà liên tiếp gọi tới, Tâm My không biết có nên kể chuyện này cho chú của Tiểu My là Diệp Thận Huy hay không, chần chừ bước vào thang máy, ngay lúc cánh cửa đóng lại, cô cúi đầu nên không nhìn thấy cánh cửa bên cạnh mở ra là bóng của Tổng Thư Ngu và Tiểu Ngũ.

“Nha đầu chết tiệt, đi đâu rồi?”, cô trở lại tầng một, nói không tìm thấy Tiểu My, đang nhấc chân chuẩn bị đi tìm, Trần Uyển kéo lại khẽ nói, “Tiểu Ngũ và thầy Tổng đi tìm cậu, cậu không gặp họ sao? Khách khứa đến hết rồi, mẹ thầy Tổng cũng tới rồi, cậu đến điện thoại cũng không gọi được một cú, chạy khắp nơi làm gì? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tâm My giải thích nói không thấy Tiểu My, kể đó điện thoại réo lên, không kịp nhìn cô nhấc máy liền hét: “Nha đầu chết tiệt, cậu đi đâu thế tớ tìm cậu khắp nơi!”.

Trong điện thoại giọng Diệp Thận Huy trầm xuống: “Tâm My, Tiểu My mấy phút trước có gọi điện, cứ khóc mãi...”.

“Không thấy cô ấy đâu cả!”, Tâm My giậm chân, chẳng trách bạn máy suốt.

“... Mọi người tìm trước, mười phút nữa tôi đến, đã làm phiền mọi người.”

Giọng nói trấn tĩnh trịnh trọng của Diệp Thận Huy đã phần nào giảm bớt tâm trạng rối bời của Tâm My, định thần một lúc, cô nói với Trần Uyển “Diệp Thận Huy sẽ tới ngay”, rồi lại nhấc máy gọi Tiểu My.

Cuối cùng điện thoại cũng có người nghe, Tâm My nghe thấy tiếng nấc nghẹn đầu dây bên kia, không kìm được thở phào một tiếng: “Cậu ở đâu đấy?”.

“Ở trong phòng... thay quần áo.”

“Tớ”, Tâm My không nói được nữa, “Tớ chạy một lượt lên trên gác rồi xuống dưới nhà”.

“Tớ xin lỗi. Tớ... hức... tớ xuống ngay đây”, Tiểu My nức nở.

“Đừng xuống, để tớ lên.”

“Cậu đi tìm bà ta hả?”, Tâm My mở chai nước khoáng, một hơi tu hết nửa, “Khát khô cả cổ”.

Tiểu My ôm gối ngồi một góc, nước mắt đầm đìa, nghe Tâm My hỏi, ánh mắt lơ mơ, lặng lẽ gật đầu.

“Cô... cô Lý Mẫn Phương...”

Tiểu My cúi đầu mân mê chiếc điện thoại trên tay, mãi lúc sau mới nói: “Là tên của mẹ tớ”.

Tâm My muốn hỏi rồi sao. Tiếp tục đi. Nhưng Tiểu My nói xong lại cúi đầu.

Cô chỉ biết lặng lẽ chờ đợi.

“Tâm My, chúng ta xuống nhà thôi, hôm nay là ngày của cậu, tớ...”, Tiểu My ngẩng đầu, nước mắt đầm đìa và vẻ hoang mang không biết phải làm sao, “Tâm My, tớ...”.

“Người phụ nữ đó có lẽ là... cô của tớ. Cô nói những người phụ nữ trong họ nhà cô trông rất giống nhau, nói bạn gái đầu tiên của anh trai cô tên Lý Mẫn Phương, nói anh cô ở Tế Tây, ngày mai sẽ đến, còn nói tớ không phải con gái nhà họ Diệp, nhưng tại sao chứ?”

Tâm My há miệng, nghe như sấm dậy bên tai...

“... Tớ gọi điện cho mẹ để hỏi bà, cậu đoán bà nói gì?”, Tiểu My cười, trông còn khó coi hơn cả khi khóc.

Cô đang run rẩy, sống mũi Tâm My thấy cay, xoa lưng Tiểu My nói: “Thôi đừng nói, cứ khóc cho hết đi được không, khóc xong chúng ta từ từ nói”.

“Bà nói ai chẳng có tuổi trẻ bồng bột, lại nói bố tớ không tính toán thì tớ còn so đo làm gì?”, giọng cô thét lên chói tai, “Sao tớ lại có một người mẹ như thế? Trên đời có biết bao nhiêu phụ nữ, tại sao lại đầu thai vào bụng bà ta?”.

“... Bà nói nhà họ Diệp không ai biết, ngày đó khi bà bỏ đi để tớ ở nhà họ Diệp chỉ muốn tốt cho tớ. Ông bà đều yêu tớ, nói tớ không có tội... Cuộc đời tớ do bà mang lại, nhưng tất cả nỗi đau cũng do bà mang lại.”

Tiểu My nghẹn lời, ánh mắt thất thần nhìn về phía trước, mãi lúc sau mới nói: “Bà ấy có biết... có biết nỗi đau tớ phải chịu và sự giày vò mà tớ phải chôn chặt không? Tâm My, Tâm My... Mấy năm kể từ ngày tớ bỏ đi không một ngày, một đêm nào tớ được ngủ yên, thấy có lỗi với Diệp Thận Huy, có lỗi với ông bà, có lỗi với đứa trẻ...”.

Nhắc đến đứa con, đôi vai Tiểu My run rẩy dữ dội, kìm nén kìm nén để rồi vỡ òa thành tiếng khóc, “Đứa trẻ...”.

“Tiểu My, đó là chuyện quá khứ”, Tâm My lầm rầm an ủi. Đột nhiên thấy sau lưng mình có bóng người bao trùm, ngược mắt lên nhìn thì ra là Diệp Thận Huy, gương mặt danh thiệp, đôi môi mím chặt, ánh mắt sắc lạnh như băng, đến khi đưa tay ôm lấy Tiểu My từ tay cô, bấy giờ cô ấy mới trở lại hiền hòa như dòng nước.

“Chú Diệp...”, Tâm My ngậm miệng.

Ông ngừng lên: “Cảm ơn”.

Đôi mi đắm lệ của Tiểu My nhìn sang người trước mặt, đôi môi run rẩy, tiếng nấc nghẹn cổ kìm nén trong cổ họng, “Diệp Thận Huy”, đứt lời hai hàng nước mắt lần nữa trào ra.

Tâm My lau sạch khóe mắt, tay nhắc chân váy, khẽ đứng dậy chuẩn bị dời đi. Ngay lúc khép cửa, cô nghe thấy tiếng khóc òa như xé ruột xé gan, không cầm được nước mắt, cô hít một hơi, toan lấy tay gạt nước mắt bỗng nhiên cổ tay có người nắm lại.

“Đình bỏ trốn?”, người kia cười tươi như hoa, “Anh ở trên gác tìm em mấy lần”.

“Ôi trời ơi!”, dưới nhà còn cả đồng người đợi cô, Tâm My tròn tròn mắt, “Không phải tan hết rồi chứ?”.

Bàn tay Tổng Thư Ngu siết chặt lấy tay cô, làm mặt xấu nói: “Ranh con, hôm nay là ngày gì? Nhỏ nước bọt nói lại”.

“Không tan không tan, cả đời không tan”, nét mặt rạng rỡ, nũng nịu ghé mặt lên vai anh, “Thế này được chưa?”.

“Không được, trừ điểm”, anh nhìn tứ phía, bất ngờ ghì cô lên bức tường ngoài hành lang, say đắm nói, “Cho em cơ hội lấy công chuộc tội”.

“Tổng cá... cá, không khí, hu hu, không thở được.”

Gương mặt cô tựa lên vai Tổng Thư Ngu hơi thở hỗn hển, anh giúp cô chỉnh chỗ tóc mai đang rũ xuống, “Còn tưởng bụng dạ lo cho người khác quên luôn việc chính của mình. Cả đường đi tìm em là cả đường lo, không biết có cho anh xuất hiện một mình không”, nói xong còn chưa hết tức, quay mặt sang cắn cô một miếng thật đau lên môi.

“Son bóng bị anh nuốt hết rồi!”, cô kháng nghị, ngẩng đầu lên là khuôn mặt đang cười và ánh mắt rạng rỡ, “Chẳng công bằng tạo nào, lúc em đọc bài post của anh, sáng sớm hôm nay, cả đêm không ngủ sao mắt không bị thâm được chứ?”, cô lấy phấn phủ dặm lên một lớp dày.

“Đọc bài rồi à? Anh chẳng nói tới đến xem cùng em. Cộng thêm 1000 điểm có thể xài thoải mái rồi, nhìn trên biểu hiện nhiều thành ý.”

“Đi! Anh thả em ra từ từ nói, ở dưới còn bao nhiêu người đang đợi”, anh ôm siết lấy cơ thể cô, chiếc váy cưới trùm lên chân anh, hai người họ như hòa vào thành một. Tư thế này... đen tối quá đen tối quá.

Nghe thấy tiếng thang máy, Tâm My cuống quýt, đâm vào vai anh hét lên: “Bỏ em xuống, bỏ... Aaa, hoa cài áo của anh mắc vào ren của em rồi, này, anh nhẹ tay thôi, nát bươm hết quần áo của em bây giờ...”

Cùng lúc khi tiếng bước chân hỗn loạn dừng lại, Tâm My và Tổng Thư Ngu nhìn chăm chăm về phía thang máy, một toán người há mồm tròn mắt đứng ở cửa cầu thang, ánh mắt đổ dồn lên người họ. Đùi Tổng Thư Ngu còn đang đỡ lấy cô, tay vẫn đặt lên nửa phần ngực trắng nõn để lộ của cô.

“Hai người cũng thật nóng vội”, chẳng biết ai nhin không nổi cất lời, theo đó là tiếng cười ồ của mọi người.

“Tôi bảo cô dâu sao mãi không xuất hiện, một lúc sau đến chú rể cũng không thấy.”

“Còn có mấy tiếng thôi là vào động phòng, Tiểu Tổng, hai đứa ráng nhin một xiu...”

...

Hà Tâm My buồn thảm ngược nhìn bộ mặt ngây ngô của Tổng Thư Ngu, “Tổng cá trê, tay của anh, bỏ xuống mau!”

49. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Câu chuyện đến đó là kết thúc, còn hiện thực bắt đầu từ đây.

Có người nói những mâu thuẫn, khó khăn trong cuộc sống vợ chồng sau khi kết hôn sẽ ảnh hưởng lớn đến tình cảm phu thê; có người nói sau khi kết hôn sẽ phải thay đổi thói quen sinh hoạt trước đây, cùng nhau thỏa hiệp; có người nói đàn ông trước và sau hôn nhân chính là hai mặt trên dưới của đồng tiền, cùng sống dưới một mái nhà, sự lừa nhác, sự thờ ơ rồi vô vàn tật xấu của anh ta mới được bộc lộ một cách triệt để nhất...

Mẹ chồng của Hà Tâm My ở mãi bên kia quả địa cầu, nên không lo nảy sinh chuyện mẹ chồng nàng dâu; tật xấu của Tổng cá trê, cô đã sớm nắm rõ như lòng bàn tay từ mười năm trước. Tình yêu của Tổng cá trê và cô sau khi buổi hôn lễ lãng mạn kết thúc chính là đại diện cho tuyên cáo cuộc sống hiện thực trời chẳng biết đất chẳng hay bắt đầu.

“Trần Uyển, cậu không biết tớ vừa phải trải qua những ngày thế nào đâu!”, Hà Tâm My đặt mông lên kệ trong phòng bếp nhà Trần Uyển, bắt đầu bô lô ba la, “Sáng nào cũng thế, mắt còn chưa mở rõ, kèm nha kèm nhèm liền bị anh ấy vỗ một phát tỉnh ngay, nói cái gì mà ‘ăn nhiều hơn heo, ngủ nhiều hơn lợn mà làm chẳng bằng con ỉn’. Nói anh đoạt huy chương vàng trong cuộc thi người giúp việc và tớ chính là tác phẩm mà nhờ đó anh ấy đoạt giải. Buổi tối lên giường đã phải... ‘hoạt động’, sáng dậy lại cùng anh chạy bộ, đến công ty thì phải lướt qua đảo lại chạy như điên đại vì các cuộc phỏng vấn, mẹ kiếp. Tớ cũng là phụ nữ có nghề nghiệp chứ bộ? Tớ đã phải miễn cưỡng chăm sóc gia đình, luyện tập cũng không cần phải như thế chứ, anh ấy còn chuẩn bị tiền cử tớ tham gia thể vận hội Olympic năm sau hay sao không biết”.

Trần Uyển đợi cô nói xong mới tiếp lời: “Nhưng sao chẳng thấy cậu gầy tẹo nào, hình như trước khi cưới có thu vào chút xiu giờ lại phình ra khá nhiều rồi”.

Tâm My cúi đầu nhìn cặp mông cỡ bự của mình đang ngự trên kệ bếp, xoa xoa đầu gối tủi thân lí nhí: “Đừng lúc nào cũng nhắc đến mấy khuyết điểm của tớ chứ. Biết thân biết phận nên chẳng phải tối qua về nhà tớ đã không ăn cơm mà chỉ ăn mấy thứ linh tinh thôi sao. À, nói đến ăn còn đau đầu kinh khủng hơn ngàn lần. Hết nghỉ phép tớ liền quay trở lại tòa soạn, hay thật, cuối năm tớ bận, ông xã nhà tớ còn bận hơn! Sáng chia tay mãi đến tối mới lại nhìn thấy nhau. Cậu thừa hiểu tớ chẳng biết nấu nướng, buổi tối mãi đến nửa đêm anh ấy vẫn chưa về, tớ làm sao để bụng rỗng đợi anh ấy được, nên phải gọi đồ ăn bên ngoài, ăn một mình chẳng có mùi vị gì, nhưng nằm trên sofa ăn vặt và xem ti vi, vừa xem vừa ngốn đám đồ ăn nên chẳng mấy chốc đã sạch trơn. Tiểu Uyển, giờ tớ bắt đầu thấy hối hận khi kết hôn rồi. Cậu xem

nếu đổi lại là trước đây, cứ việc làm những gì mình thích thật tốt biết bao, ngay cả việc ăn một bát mì ăn liền cũng thấy hương vị đậm đà biết nhường nào”.

“Mì ăn liền hay là mì ăn liền trước đây, điều cậu cảm thấy không ngon là vì không thấy mặt của người đó”, Trần Uyển hào hứng nói, thấy mặt Tâm My có chút khó xử, cô nghiêm nghị, hỏi: “Lão Tổng bạn đến thế sao? Lúc nào cũng ăn vặt chẳng trách mà trở thành thể này, chi bằng...”.

“Thôi!”, Tâm My nhảy xuống đất, đầu hướng ra phía cửa phòng bếp ngó ngang liếc dọc rồi mới lớn tiếng giải thích, “Tớ không có ý định lết đến nhà cậu để ăn chực đâu nhé, nói thế nào nhỉ, bây giờ tớ cũng là người có nhà cửa, có gia đình rồi đấy”.

“Cậu không cần phải giải thích cho chuột cống nghe đâu, anh ấy không có nhà, đưa Đậu Đình đến nhà ông nội chơi rồi”, Trần Uyển vui vẻ nói.

“Thảo nào tớ thấy hôm nay thiêu thiếu cái gì đó, yên tĩnh thế này mà”, Tâm My lầu bầu, ngẫm nghĩ một lát lại than ngắn thở dài: “Anh ấy thích cảm giác ở nhà có người đợi anh ấy về, trước đây khi anh ấy ở ký túc Đông Đại, từ sáng đến tối trong phòng chỉ có đúng một ánh đèn. Cho nên buổi tối mà đồng nghiệp rủ đi tụ tập nhậu nhẹt tớ đều từ chối cả, sợ anh ấy tăng ca về muộn sẽ không thấy tớ. về nhà bố mẹ tớ ăn cơm cũng không ổn, cậu biết tính tình bố mẹ tớ nóng nảy thế rồi, mới lấy chồng chưa được mấy ngày mà đã chạy về nhà, nhất định mẹ tớ sẽ nghĩ rằng... Bố tớ mà biết tớ không được ăn cơm, sợ rằng cả nhà bếp đều được chuyển đến ngôi nhà nhỏ bé của chúng tớ mất”.

Có mỗi chuyện ăn uống thôi mà cũng phiền nhiễu thế này, Tiểu Uyển chẳng biết là nên cười hay nên mếu, nên tức giận hay nên tán dương nữa.

“Cậu đừng có cười, Mao Chủ tịch từng nói, vấn đề cơm ăn là vấn đề lớn nhất trong đấu tranh giai cấp!” Trong tuần kỷ niệm 115 năm ngày sinh của Chủ tịch Mao, khi tòa soạn làm đặc san kỷ niệm thì Hà Tâm My đã xem câu này như châm ngôn sống của đời mình nên thuộc lòng như cháo chảy, “Đây không phải là chuyện mời khách dùng cơm, mà là vấn đề nước sôi lửa bỏng ngày ngày tớ phải đối mặt”.

Trần Uyển liếc ánh mắt hồ nghi: “Nghiêm trọng vậy sao? Đồ ăn bên ngoài thực sự nuốt không trôi hả?”.

Hà Tâm My gật đầu lia lịa: “Vô cùng nghiêm trọng”, bộ dạng cô bỗng trở nên trịnh trọng, “Tiểu Uyển, cậu có thể, hic, có thể dạy tớ một chút? Không cần phải kỹ thuật cao thâm, sơn hào hải vị gì cả, chỉ cần có thể xào rau rang thịt làm canh gì gì đó. Tớ...”, cô vắn vắn ngón tay, giọng nói do dự không quyết, càng nói càng nhỏ, “Lão Tổng tăng ca trở về, còn phải làm cơm cho tớ, tớ...”.

Đối mặt với thái độ bẽn lèn, ngượng ngịu hiếm thấy của sư tử Hà Tâm My có một không hai này, miệng Trần Uyển càng mở càng to...

“Tớ rất thương anh ấy.”

Sau mấy giây tĩnh lặng, trong phòng bếp mới bạo phát giọng tổ cáo, coi thường của Trần Uyển, “Hà Tâm My, cậu lúc nào cũng nói lão Tổng thế này, lão Tổng thế khác, hóa ra người bị ức hiếp lại là người ta”.

Lựa tới chọn lui ngày tốt tháng lành chẳng tha lập tức thực thi ngay, nguyên liệu và thầy dạy đều đang có cả, vừa chuẩn bị nguyên liệu và học cách chế biến, lớp học nấu ăn lập tức khai giảng.

Ngày đầu, Tổng Thư Ngu hoàn toàn bắt ngờ.

Trước đây, mỗi khi về đến nhà, ranh con nếu không nằm vắt chân trên sofa thì cũng ườn người trên giường, hoặc là lẩn lộn hành trình gian nan từ sofa lên giường, thật hiếm thấy phòng bếp lại đèn đuốc sáng trưng như thế.

Tâm My đang bận rộn nghiên cứu kết quả thực nghiệm của bản thân, chẳng ngoái nhìn cửa đã mở, đến khi Tổng Thư Ngu xuất hiện trước cửa phòng bếp thì việc thu dọn hiện trường phạm tội đã không còn kịp nữa.

“Lúc nào cũng thế. Tại sao không bấm chuông? Biết rõ em đang ở nhà hả?”

Mới cưới nên cô chưa thể bỏ được thói quen bấm chuông cửa, có khi biết Tổng Thư Ngu không ở nhà nhưng cô vẫn cố ý nhấn chuông vài lần; còn Tổng Thư Ngu lại hoàn toàn trái ngược, anh thích tự mình mở cửa, khoảnh khắc lấy chìa khóa ra mở sẽ mang đến cho người ta cảm giác quen thuộc khi trở về tổ ấm của mình.

Tổng Thư Ngu nghe thấy tiếng trách mắng của Tâm My, dựa người vào cửa bếp nhìn cô, khoe miệng khe khẽ: “Đầu bếp nữ này là vợ anh hả?”.

Hà Tâm My nghe thấy ba chữ “đầu bếp nữ”, thì lúng túng lau tay vào tạp dề, “Đầu bếp nữ cái gì? Chẳng qua em mua đồ ăn ở bên ngoài rồi cho vào lò vi sóng hấp thôi”, bước về phía anh, liền bị anh ôm vào lòng.

“Buổi chiều gọi điện cho em, nói chưa được một nửa câu đã vội cúp máy.”

Lời nói mang ngữ khí vừa như trách móc lại tựa như đang làm nũng, Tâm My vừa run rẩy, tay nổi hết cả da gà vừa kiểm điểm sâu sắc: “Tòa soạn bận mà, với lại cũng không có việc quan trọng lắm”.

“Ai bảo không quan trọng? Bà xã, anh nhớ em.” Cả buổi chiều tâm trạng của Tổng Thư Ngu cứ trần trọc nhớ nhung như thế.

“Có vẻ đến sáng chúng ta mới tách nhau ra được”, lời vừa phát ra, Tâm My chỉ muốn cho mình một bạt tai, tại sao lại không hiểu được lời nói phong tình kia? Phải học trên ti vi và đáp một câu “Em cũng nhớ anh” mới phải chứ. Mày ngốc lắm Hà Tâm My.

Quả nhiên, nhìn bộ dạng của Lão Tống tỏ vẻ không mấy hài lòng, Hà Tâm My vừa tránh được cái nhéo mũi của anh, vừa lầm bầm nói: “Ăn thôi ăn thôi, đợi anh từ sáu giờ đến tận bây giờ đây”.

“Mua ngoài?”, Tổng Thư Ngu mới húp một miếng canh cá nấu với đậu phụ, lập tức nhướn mày hỏi: “Cửa hàng đó mới đổi đầu bếp hả?”.

Hà Tâm My chột dạ, đầu cúi thấp, “Làm sao em biết được, không ngon hả?”. Không phải chứ, tất cả những món này đều được hoàn thành dưới sự chỉ đạo anh minh và sáng suốt của Trần Uyển, tuy mùi vị có khác với mua ngoài một chút.

“Ngon”, Tổng Thư Ngu cười tít mắt, “Vốn định bàn với em xem có nên thuê người giúp việc không, xem ra không cần nữa. Bà xã, sau này bữa tối chúng ta không phải đi đâu rồi”.

“Hả?!” , chiếc muôi múc canh Hà Tâm My đang cầm trên tay, rơi cái “bụp” xuống tạp dề. Lệ ứa tùm lum, em không định đóng quân trường kỳ ở phòng bếp đâu, “nhưng em cảm thấy không ngon như những món anh làm”, cô đang cố vật lộn trước khi rơi xuống vực thẳm.

“Ai bảo thế, tài nghệ cao hơn anh nhiều đấy”, Tổng Thư Ngu húp soạt một cái hết nửa bát canh, “Đạt trình độ của khu Củng Hương rồi”.

Mẹ kiếp, mẹ lão Tống nói quả không sai: Đàn bà à, chó có biết làm lắm thứ! Biết càng nhiều bao nhiêu chắc chắn phải bực mặt lắm bấy nhiêu.

50. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2

“Trời xanh mây trắng, nước trong cát mịn.”

Hà Tâm My muốn mình giống như “đôi hài nhỏ” của McDull, và mong được đến nơi cô hằng ao ước là thiên đường Maldives. [McDull là tên một chú heo con màu hồng mắt nâu là tác phẩm của hai tác giả Brian Tse và Alice Mak.]

Khi lên kế hoạch chuẩn bị cho tuần trăng mật, mẹ Tâm My và đồng nghiệp của cô đều đề nghị đi du lịch năm nước châu Âu. Khi chị Đỗ cùng đám người liên quan đang coi chuyện bận rộn tính toán hóa đơn làm vui thì Tâm My tay chống cằm, chăm chú nhìn tòa biệt thự tại Maldives màu trắng tinh mà Tống cá trê lấy từ trang giải trí xuống rồi gửi cho, mãi mà vẫn chưa thấy lão Tống phát biểu ý kiến, hay là đã định cùng mẹ anh ấy trở về Scotland, trở về Anh quốc?

Tối hôm đó, Tống cá trê đặt vào tay cô một tờ giấy, rồi miệng không ngừng tùm tùm cười.

“Thẻ vàng không được, phải mang thẻ bạch kim”, anh tổng kết.

“Anh chết đi!”, Hà Tâm My quay ngoắt người lại, rầu rĩ nói, “Chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật, chứ không phải là tập thể các bà nội trợ đi mua hàng! Mang đến bảy tám cái va li đựng đồ, còn hàng loạt bình lọ chai hũ đồ mỹ phẩm, mang theo thế nào? Em vẫn không hiểu”.

“Em còn nhớ ai đó từng lớn tiếng thề rằng, nếu một ngày nào gặp vận hên trúng số độc đắc nhất định sẽ đi du lịch châu Âu không?”

“Không cần nhắc em, ‘ai đó’ chẳng phải là đang nói em sao? Đó là bởi Ninh Tiểu Nhã từ hồi học cấp hai đã bắt đầu đọc các tạp chí thời thượng, nên em cũng nghe danh một vài nhãn hiệu nổi tiếng”, Tâm My liếc nhìn Tống Thư Ngu, anh cười cười, bộ dạng không tán đồng cũng chẳng phản đối, “Thôi thôi thôi, em thừa nhận em là nữ hoàng mua sắm, từ hồi chưa kết hôn em đã tính toán làm sao để sau này không bị mẹ quản lý, tiền lương tiêu như thế nào; còn nữa, nhớ trước đây tiền thưởng vừa mới được cầm trên tay đã bị mẹ cướp mất để chuẩn bị cho lễ cưới. Tống cá trê, em không biết, bây giờ anh phải bồi thường tổn thất cho em”.

Tống Thư Ngu xoa xoa mũi cô, cười mắng: “Chân thành đấy nhỉ. Còn việc bồi thường, dùng toàn bộ cuộc đời anh bồi thường cho em”.

“Xi!”, Hà Tâm My đưa tay vân vê mũi, dùng âm mũi mà bất luận ai nghe thấy cũng lập tức muốn thổ huyết, “Tống cá trê, rốt cuộc anh định thế nào? Anh không muốn lôi cả đoàn người đi theo để xách đồ đấy chứ. Em chỉ muốn em và anh, hai người, thích gì làm nấy, nói cái làm ngay”.

Anh lộ vẻ mặt vui mừng: “Vậy chúng ta chẳng cần đi đâu nữa, đóng cửa trong phòng ngủ cho qua mười lăm ngày được không?”.

“... Xéo!”

Đồ đàn ông thú! Tinh trùng vọt lên não hay sao mà đến một chút lãng mạn cũng không có. Tay chắc nắm đầm, tay vững gói kẹo, muốn đuổi ngựa chạy không cho nó ăn cỏ hả, anh tự coi lại mình đi.

Hiếm lắm mới có ngày làm nũng vậy mà lại gặp đúng một Hà Tâm My đang lúc tâm trạng tức tối, “Đó chính là đoàn mua hàng! Dù là thẻ vàng, thẻ bạch kim, thẻ hắc kim! Nếu không để cho thẻ hoạt động hết công suất thì em không phải họ Hà!”, lời vừa nói ra, cô liền bị Tống cá trê kéo vào lòng, không tài nào cự quạ được.

Cô quay lưng về phía anh, Tống Thư Ngu cũng chẳng miễn cưỡng. Đầu hơi lúi lại gác lên vai cô, mặt hai người cơ hồ như dính vào nhau. Hơi thở ấm áp phả ra cùng tóc mai anh chạm vào khiến cổ cô thấy ngứa ngứa, “Kiềm chế, kiềm chế vẫy cá của anh chạm vào cổ em!”.

Anh khẽ cười: “Là anh sai rồi. Bà xã, anh vẫn cho rằng ước mơ của em là ‘trường ca shopping’, ai biết... đợi anh suy nghĩ chút xem ước mơ nào của em có thể trở thành hiện thực đây...”.

Anh trầm tư mấy giây, Tâm My tay bê trái tim chỉ chực rớt xuống đợi anh.

“Maldives, ở đó có rừng dừa xanh ngắt, trời xanh mây trắng, nước trong cát mịn, là chốn tiên cảnh bồng lai trên Ấn Độ Dương”, anh bắt chước giọng của McDull.

“Oa!”, lời anh chưa nói hết, Tâm My đã reo lên một tiếng, xoay người bóp chặt lấy cổ anh, “Tống cá trê, chính là ở đó, nơi Tom Cruise từng nghỉ tuần trăng mật”.

“Tom Cruise? Vừa già vừa lùn vừa không phong độ, đổi thần tượng đi.”

Hành trình từ Maldives trở về bằng máy bay, liệu ở Dubai hai người có cùng triệt để ABC một lần không nhỉ?

Tâm My không thích thu hoạch chiến lợi phẩm ở trên mạng nữa, nên sau khi không còn bận rộn với đồng việc ở tòa soạn, liền nhảy ngay lên diễn đàn, post toàn bộ ảnh phong cảnh ở Maldives lên.

Comment phía dưới mọi người nhao nhao về không hài lòng, nói phải cho nhìn thấy rõ người, ngay cả chị Latte nếu ngồi nói chuyện chắc cả tháng chả hết cũng lao đến ném đá vào cô, rồi hàng loạt chị em khác

cũng lâm trận, nói về uy hiếp: “Mấy bức hình này, chúng tôi có thể lên Baidu lấy về được, chẳng cần cô phải post, nếu không có thành ý, tôi sẽ delete ngay”.

Tâm My không biết làm thế nào.

... Buông xuôi, mọi người đã được xem ảnh cưới của tớ rồi, còn ảnh tuần trăng mật tớ không cho lên. Khó khăn lắm mới trở về nguyên vẹn được thế này, với lại tớ không hóa trang, ở Maldives ngày ngày chỉ ngắm đầu ngẩng mặt trời, haizzz haizzz, chẳng thấy bóng người nào đâu.

59L Gấu hung bạo

... Gấu, ảnh của em thì có thể không xem, các chị đây cũng chả nhìn đâu, muốn ngắm Shin thôi.

60L Café Latte

... Các chị em đây là muốn xem ảnh Shin mặc đồ bơi! Ảnh khóa thân cũng được, không vấn đề gì.

61L Thanh xuân phơi phới

Những bình luận của các chị em bên dưới.

Bình luận muốn treo ngược Tâm My lên tường cũng có.

Chuyện ảnh, khi ở Maldives tên cá thúí đã cùng với cô tạo dáng không biết bao nhiêu cảnh mặt tòe loe, xấu hoắc. Mỗi lần cô nói chụp ảnh cho Tổng Thư Ngu, tự nhiên ông kính cứ di chuyển góc độ đi đằng nào chẳng biết. Không có cách nào khác, lần đầu tiên trong đời ở khách sạn sáu sao, lần đầu tiên nhìn thấy biển xanh mây trắng tầng tầng lớp lớp rõ ràng. Điểm mấu chốt chính là: Lần đầu tiên, haizzz haizzz, có nhiều mỹ nam đến thế... không đúng, là mỹ nam mặc quần tam giác cứ vòng qua lượn lại bên cạnh nhiều đến thế. Ngay cả anh chàng phục vụ theo đạo Hồi, cô cũng tròn mắt ngắm nhìn, bãi biển lắm mỹ nam là vậy nên sao cô buông tha cho được và còn tâm trí đâu mà chụp Tổng cá trê nữa chứ.

Lưu hàng n bức ảnh của các mỹ nam khắp các nước trên thế giới, thực tế cũng không phải là điều cô muốn mà.

... Các chị em đang âm thầm chịu nhịn ời, hé hé hé, em đây sẽ tung ảnh một vài mỹ nam quốc tế cho các chị em đỡ thèm nhé. Còn Shin nhà chúng em, anh ấy chỉ sủng ái mình em, còn thờ ơ với mỹ nữ.

PS: Ông xã, nếu anh đang lên đọc những lời này của em, không được phát ngôn, về nhà không được đánh ghen, nếu không anh sẽ bị nhốt trong cũi gỗ, bị nguyên rửa.

115L Gấu hung bạo.

Upload tám hình đó lên, cả diễn đàn tĩnh lặng.

Cô vào QQ, tìm chị Latte: Chị Latte, em xin lỗi, em xin lỗi, sau khi trở về thì tòa soạn bận quá, không có thời gian lên diễn đàn. Sắp đến Tết mới rảnh chút. Khi nào chị có thời gian? Em mang quà đến tặng chị. Còn nữa, bé con khỏe không chị?

Latte: Chị đoán cô về lâu rồi, còn bảo tại sao không thấy cô xuất hiện. Con chị khỏe, hôm qua mới cân, được hơn năm cân. Ông xã yêu bé con lắm. Thế mà trước đây chị còn sợ sinh con gái, anh ấy sẽ không yêu, ai ngờ bây giờ ngày nào anh ấy cũng đòi bế.

Gấu hung bạo: Con gái có gì không tốt chứ? Sinh con trai cũng tốt, con gái cũng tốt. Con gái là áo bông nhỏ của mẹ, Tổng cá trê nhà em nói nhất định phải sinh con gái.

Latte: (Như sét đánh ngang tai) Hả? Đã có rồi? Gì mà nhanh dữ?

Gấu hung bạo: (Trên trán có một giọt mồ hôi cực đại) Là em nói vậy thôi, chứ sao mà nhanh thế được.

Latte: Hi hi, vậy phải cố lên. Tốt nhất là sinh con trai, để sau này con chị còn có cơ hội nữa chứ.

Gấu hung bạo: Ai cũng phải bán sức mình. Nhưng... chị Latte, em không muốn sinh con.

Latte: Há mồm? Mẹ kiếp! Đầu em đang nghĩ cái gì thế hả?

Đi nghỉ tuần trăng mật trở về, Tâm My cũng nói những lời như thế với bố mẹ mình.

Bố mẹ Tâm My sau khi đưa được Tống cá trê và cô đi nghỉ tuần trăng mật thì bắt đầu ôm mộng đẹp về cháu ngoại. Mẹ Tâm My nói: “Mẹ và bố con đã tính toán đầu vào đầu ra rồi, bệnh tình của mẹ cũng ổn. Thời gian này, mẹ tập yoga hai lần một tuần, cơ thể cũng khỏe hơn nhiều, có thể trông con cho con được vài năm nữa. Còn nữa, đợi sau khi bố con nghỉ hưu, bố mẹ sẽ bán nhà này đi, rồi thêm ít tiền nữa mua một căn hộ nhỏ trong tiểu khu kia, để tiện bề chăm sóc các con”, mẹ Tâm My nói xong, dương dương đắc ý, rồi cảm thán nói: “Ông bà thông gia ở xa quá, nên không có người cùng chúng ta chăm sóc cháu”.

Bố Tâm My vui vẻ vô ngần, gật đầu lia lịa, phụ họa thêm: “Cực cưng à, bố và Tiểu Tống làm tốt việc là được rồi, trách nhiệm của con là phải sinh em bé”.

Tâm My uể oải ôm trán. Sinh con... lại bướng bỉnh gây sự, nghịch như quỷ sứ giống Đậu Đình sao, có thể chơi đồ chơi cả ngày không chán. Phải nuôi dưỡng con trai (con gái) thật tốt, chăm con trai (con gái) lớn lên từng ngày, phải dạy cho con trai (con gái) làm sao để sống vui vẻ, thoải mái, làm cách nào để mang lại niềm vui cho người khác... một quá trình vô cùng gian nan vất vả.

Giống như vấn đề quan trọng nhất chính là: Cô đã trở về sáu mươi lăm cân rồi, cô không muốn biến thành nàng béo bảy mươi lăm cân đâu. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa aaaa!

51. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3

“În con ơi, dậy thôi!”

Bàn tay to lớn của Tống Thư Ngu xoa xoa lên mặt ỉn con, ỉn con ư ử một tiếng, tay đã dang rộng, người đã lật lại nhưng miệng vẫn hừ hừ.

“Gấu ơi! Gấu bé bỏng! Gấu quý phi...”

Hình như là giọng của Tống cá trê, bực mình, anh không thể dừng lại một chút hả? Mới sáng sớm đã quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người ta.

“Hà Tâm My, tám giờ rồi, đến muộn sẽ bị trừ tiền thưởng”.

Kéo chiếc chăn đang trùm kín đầu xuống, Tâm My thở hổn hển ha hủn hển, “Tám giờ? Tống cá trê, sao anh không gọi em?”, chưa nói xong đã nhảy tót xuống, đi chân đất lao vào phòng tắm, “Cho em mười phút, năm phút!”.

Tống Thư Ngu đưa tay ra nhưng không ôm Tâm My lại được, liền thu tay trở về, bộ dạng uể oải tựa vào góc gối đã bị cô cắn xé đến te tua, rồi kéo dài giọng nói: “Năm mới vui vẻ”.

Tâm My miệng ngậm bàn chải đánh răng đứng trước cửa phòng tắm, cố gắng mở cặp mắt đã bị dử che mờ hết phần mí, sau giây phút sửng sốt mới nhận ra giờ đang trong thời gian nghỉ Tết Nguyên đán.

Đây là năm mới đầu tiên của cô và Tống Thư Ngu sau khi kết hôn.

Cô cười hi hi bước đến bên giường, Tống Thư Ngu đầu trốn phía sau gối, vừa nói một câu: “bọt kem đánh răng” đã bị bọt trắng của kem đánh răng từ miệng cô in dấu trên mặt.

“Năm mới vui vẻ, ông xã”, Tâm My hươ hươ bàn chải đánh răng trên tay, miệng lúng búng không rõ, “Không được tránh, còn bên phải nữa!”.

Tống Thư Ngu không biết làm thế nào đành quay nốt má bên phải về phía cô, đợi Tâm My đánh dấu sau đó mới với tay lấy tệp giấy ăn ở đầu giường, lau miệng cho cô, sau khi đám bọt kem đánh răng trên mặt đã được lau sạch sẽ, mới nói: “Thần thủ em thật phi phàm, bố mẹ vừa gọi điện đến hỏi chúng ta có muốn ăn trưa cùng bố mẹ không”.

“Chẳng phải cả ngày nay đều đã có kế hoạch rồi sao, buổi tối không được hả?”, Tâm My vừa rửa tay vừa hỏi.

“Anh và bố mẹ...”

Lời Tổng Thư Ngu chưa dứt đã bị tiếng hét kinh ngạc của Tâm My cắt ngang: “Cân đâu? Tổng cá trê, cân điện tử của em đâu?”, không đợi anh trả lời cô lại tự nói với mình về kỳ quái, “Rõ ràng tối qua sau khi cân xong, em cất ở dưới kệ bếp, sao giờ lại chẳng thấy đâu nữa?”.

Trong ngày đầu tiên của năm mới, Tâm My đã thề với lòng mình, công cuộc giảm béo chính thức bắt đầu. Đêm qua, ánh mắt thâm tình, đắm đuối của Tổng Thư Ngu dừng lại trên hai chiếc đùi gà ngự trị trên tay, vừa than “ngoài thì giòn trong lại mềm, trình độ rán của bố là số một” vừa lau mép, còn cô chỉ có thể thăm nuốt hận nhìn Tổng Thư Ngu đang ăn như thường luồng.

“Là anh cố ý!”, trên đường về nhà cô trách anh.

Anh tỏ vẻ vô tội, “Điều anh nói là thật, dù tài nghệ của bố có không bằng anh đi chẳng nữa thì vô môn bạc trưởng bối cũng là nghĩa vụ của con rể mà”. [Võ môn: Ý nói nịnh hót, tăng bối]

“...”

“Đúng là không đói?”, ranh con tối qua chỉ húp đúng hai thìa nước cải xanh, “Bố có gửi cho em một hộp bảo anh mang về, đúng là không đói?”.

Anh lén nhìn để xác định ý chí của cô có đúng là kiên định đến cùng hay không, Tâm My đấu tranh tư tưởng ba phút, nói chắc chắn: “Không đói”. Kiên trì chính là thắng lợi.

Xuống xe, đó có thể gọi là ngày lạnh giá, ăn đói mặc rét nhất trong đời cô. Tâm My tay run cầm cặp, nắm chặt cổ áo, thúc giục người trong xe mau chóng đi ra, “Tổng cá trê!”. Đối phương từ từ nuốt nốt miếng thịt gà rồi lấy chìa khóa, cô giậm chân tại chỗ như đang khởi động, sau khi vào nhà thì ôm chiếc cân điện tử mới mua xông thẳng lên lầu.

Ngày hôm sau, tại nhà Trần Uyển, ánh mắt Tâm My cố tình né tránh đồng đồ ăn và hoa quả ở trên trà kỷ, chỉ ôm một cốc nước nóng, không ngừng rưới nó xuống dạ dày.

“Tiểu tử thúì, không có lương tâm, cứ thấy cô xinh đẹp là không cần đến mẹ nuôi nữa.”

“Cô Diệp gọt cho con quả đào”, Đậu Đình cẩn thận dè dặt bê đĩa đựng đầy đào mang đến cho Tâm My, “Mẹ nuôi không tốt”.

“Đừng chọc tức mẹ nuôi, mẹ đói đến mức hai mắt phát sáng như muốn ăn tươi nuốt sống con nè”.

Đậu Đình nghe thấy lời của Tâm My, liền làm vẻ mặt quỷ quái “Con sợ chết khiếp”. “Nhóc con!”, Tâm My giả bộ hung hãn lao đến, tên nhóc thấy vậy đã khoái chí cười khanh khách.

Lát sau, thấy Trần Uyển bê một khay bánh mới nướng từ trong phòng bếp đi ra, hỏi: “Tâm My, sáng nay cậu chưa ăn gì, ăn chút bánh điểm tâm cho đỡ đói. Họ cũng lâu lắm rồi mới gặp nhau nên chắc có nhiều chuyện để nói, chắc phải đến trưa mới hết chuyện”.

Tâm My cố hít hà thật sâu để tận hưởng mùi thơm của trứng, bơ và sữa trong bánh, nhưng vẫn lắc đầu kiên quyết không ăn, rồi lại uống một nửa cốc nước để trấn áp cái dạ dày đang kêu gào thảm thiết, đột nhiên hỏi: “Tiểu My à, cậu tập yoga được mấy năm rồi, mẹ tớ mới tập được nửa tháng cũng bảo tập cái đó rất tốt, liệu tập yoga có giảm béo hiệu quả không?”.

“Đương nhiên là hiệu quả rồi, vấn đề là cậu có kiên trì hay không.”

“... Vậy cậu có thể vòng chân, đưa đầu gối vươn dài lên đầu được không?”

“Đương nhiên là được”, Tiểu My vừa nói xong liền thực hành luôn, chân duỗi hướng lên trên nhưng chợt cảm thấy không nhả nhận cho lắm, ả bên kia Trần Uyển đã phá lên cười, Tiểu My mặt đỏ lựng, xì một tiếng: “Đói đến phát cuồng rồi hay sao mà đem tớ ra làm trò đùa”.

Đậu Đình thấy thế vội biểu diễn: “Mẹ nuôi, xem con xem con này, con làm được”.

Trần Uyển thấy con trai mình giống như chú rùa nhỏ, bốn chân hướng thẳng lên trời mà cuộn tròn lại trên góc sofa, càng không nhìn được mà cười ngất ngưỡng, “Hà Tâm My, cậu nửa ngày không ăn uống gì, không thấy đói hả? Hay là trong bụng có một bồ dao găm nên thấy no nề rồi hử?”.

Tâm My vừa ngưỡng mộ nhưng cũng thấy nản lòng: “Người gầy thật tốt biết mấy, những động tác lên cao đều có thể làm được ngon lành. Mỗi lần tở nâng chân là thịt ở đùi và bụng cứ xệ xuống, ngay cả thở cũng chẳng ra hơi, đến hôm sau eo đau ê ẩm, cứ như bị gãy vụn ra vậy. Thế mà mọi người vẫn vui vẻ, hào hứng, đó chẳng phải thích là gì...”.

Trần Uyển và Tiểu My mặt đối mặt, ba phần khó xử còn năm phần muốn cười phá lên.

“Tở không cần giảm béo có được không? Tổng cá trê nói đối tư thế tở nghe nhầm nên cứ đối qua xoay lại, và cuối cùng lại bị anh tóm cổ lên giường, không tập nữa.”

Trong lúc quán ăn đang vắng khách, Đậu Đình ngồi thẳng nhìn mẹ vẻ nghi hoặc, Trần Uyển cố nhịn, sắc mặt thoáng đỏ, thấy con trai đột nhiên xoay đầu rất nghiêm túc nói với Tâm My: “Con nghe nói đó là... là tư thế dễ thụ thai”.

“Vận xui? Thụ thai?”, Tâm My không thể tin được nhìn về phía Trần Uyển, ngốc nghếch lặp lại, “Thụ thai? Thụ thai?”.

Tiểu My bên cạnh thở dài náo nê: “Xem ra anh Tiểu Tổng muốn có con đến phát điên rồi”.

“Tổng cá trê, anh được lắm. Mười lăm.”

Tâm My đang ngồi trên tấm thảm bên cạnh giường tập luyện.

“Tổng cá trê, nham hiểm xảo trá. Đây là hạn chót cho anh thay đổi. Mười sáu.”

Hà Tâm My khẽ giọng lẩm nhẩm.

“Tổng cá trê, rốt cuộc ruột của anh có bao nhiêu khúc rẽ? Mười bảy.”

Người được nhắc tới đang nằm ở trên giường, miệng cứ ậm à ậm ừ như đang hát một bài hát nào đó, xem ra bộ dạng vô cùng thoải mái. Tâm My dừng lại cố định thần để nghe rõ hơn, “Tạm biệt vịt con xấu xí, tạm biệt, ta phải thay hồn đổi xác, nhân định thắng thiên, ước mộng gần ngay trước mắt...”.

“Khốn kiếp. Mười tám.”

“Cái đẹp không có nhiều, yêu cái đẹp chẳng bao giờ là đủ, ta muốn truy cầu cảnh giới hoàn mỹ...”

“Em... Mười chín.”

“Chim sẻ cũng có thể bay lên tận trời xanh.”

“Đừng hát nữa! Hát dở chết đi được. Xin anh, anh hãy biến thành quả bóng mà lăn khỏi đây đi.”

“Gấu, hai mươi lần rồi, nên đi ngủ thôi”, anh ngoái đầu lại nói.

“Còn chục cái nữa”, cô hít sâu, “Anh ngủ trước đi”.

Anh nằm trở lại, “Tạm biệt vịt con xấu xí, tạm biệt, tâm trạng tự ti hãy để đến ngày mai”.

Bực chết mất! Hà Tâm My đứng vọt dậy, “Em đi đánh răng”.

Tổng Thư Ngu nhìn bóng lưng cô biến mất sau cửa phòng tắm thì nhếch mép khẽ cười. Chưa đến năm giây sau, cô lại xông ra, chỉ vào anh tức giận mắng rằng: “Tổng cá trê, cân điện tử của em đâu? Cái thứ hai rồi! Đừng nói với em là anh không biết!”.

Căn bệnh cổ hữu của Hà Tâm My là sớm tối phải leo lên cân một lần. Cái cân đầu tiên là của hồi môn của cô, vô duyên vô cớ mất tầm mất dạng. Hôm qua vừa mua cái cân mới, vậy mà chưa đến hai mươi tư giờ lại biến mất. Trong nhà ngoài cô ra chỉ có thể là anh, còn cô giúp việc cũng có sở thích giống cô mà.

Tổng Thư Ngu vẻ nghiêm trang chỉnh tề hỏi: “Cân? Ở trong phòng tắm, lúc về anh có nhìn thấy”, anh vừa nói vừa leo xuống giường, đi giày bước đến phòng tắm, “Đúng là không thấy nữa”.

Tâm My nhảy dựng lên: “Anh đừng làm ra vẻ ngớ ngẩn với em!”.

“Anh giả bộ ngớ ngẩn gì chứ. Đừng vội, để anh tìm lại xem thế nào”, anh đi vào phòng thay đồ rồi lại đi ra, bộ dạng kỳ quái, “Không thấy. Lạ thật. Để ngày mai hỏi cô giúp việc xem thế nào, không chừng cô ấy lại cất ở đâu đó”.

Hà Tâm My tay nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tống Thư Ngu. Còn giả vờ, ánh mắt anh không dám nhìn cô, rõ ràng đang nói dối, “Cô giúp việc đã nghỉ hai ngày nay, ngày mai mới đến làm tiếp”.

Anh tay kéo chăn, cố gắng giữ vẻ mặt thờ đãn không hiểu gì, đến khi nằm nghiêm trang trên giường mới nói: “Hay là em tiện tay cất vào đâu đó rồi quên? Thôi đừng nghĩ nữa, đi ngủ sớm thôi, ngày mai anh sẽ tìm cùng em, không tìm thấy chúng ta lại đi mua cái khác”.

“Tổng cá trê!”, Tâm My nổi khùng, “Còn giả bộ, còn giả bộ, còn giả bộ à!”, nói xong liền lao đến đè anh ra, “Trả cân của em đây. Hôm qua em bảo mua cân anh đã không thích, nếu thấy không hài lòng khi em giảm béo thì có thể nói thẳng, anh giấu cân của em làm gì? Đó là của hồi môn của em, là bạn thân thiết của em bao năm nay. Anh khai thật mau, anh giấu nó ở đâu?”.

“Ồ, ở phòng sách”, Tống Thư Ngu thành khẩn thừa nhận, tay cô nắm chặt cổ áo anh khi đó mới buông ra, anh cố kiềm chế nhưng không kìm được liền cười phá lên, “Đầu heo lần trước khi không tìm thấy phải nghĩ ngay đến ai làm chứ”.

Tâm My từ trên người anh tụt xuống, mệt mỏi nằm bên cạnh, ánh mắt tủi thân, lại đầy ắp sự tức giận, nhìn anh chằm chằm.

Tống Thư Ngu đưa mắt cười nhìn cô, hỏi nhỏ: “Giận rồi à?”, thử nắm cánh tay mềm mại đầy thịt thà của cô, càng nhẹ giọng hỏi: “Đứng là giận rồi à? Gấu?”.

Cô không đáp lời.

“Cân nặng quan trọng vậy sao? Tâm My?”

...

“Tâm My?”

“Đương nhiên là quan trọng, anh sao hiểu được! Ai mà không muốn mình xinh đẹp hơn chứ? Ai mà không muốn mặc những bộ trang phục đẹp lộng lẫy? Anh nhìn người em thế này, có thể sao? Hôm trước em mới cân, sáu mươi lăm cân. Tổng cá trê, em biết anh muốn có con, mẹ em cũng bảo phải nhanh nhanh lên, nếu cứ kéo dài thì sau này đến lúc con cái chúng ta kết hôn anh đến đứng còn không vững đây chứ chẳng đùa. Bảo sao em không lo? Sinh con mới giảm béo càng khó hơn hàng trăm lần so với giảm ngay từ bây giờ. Em đang nghĩ nữa đời còn lại anh phải sống chung với một bà béo, em đang lo thay cho anh đấy. Anh cho rằng em không muốn sinh con sao? Lần này giảm béo đến thuốc giảm béo em cũng không dám uống, sợ có tác dụng phụ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe, anh cho rằng giảm béo dễ lắm sao? Em đói đến mức dạ dày như có lửa đốt, chân bước đi như đang bay trên không, anh biết hay không? Em không phải là sợ hiện tại lúc này, mà sợ tương lai sắp tới.”

“Tương lai gì?”, ánh mắt anh tập trung, không rời khỏi ánh nhìn của cô.

“Anh biết rồi đấy.”

“Đầu heo, phải nói bao nhiêu lần nữa em mới tin đây?”, anh thở dài, tay di chuyển đến ngón tay đeo nhẫn cưới của cô, sờ nhẹ nhẹ, “Tâm My, anh không sợ dù em có một trăm cân, thì tình cảm của anh dành cho em, dành cho gia đình chúng ta vẫn sâu nặng, không bao giờ thay đổi”.

...

Cân nặng không quan trọng sao?

“Thật hả?”

Anh trịnh trọng gật đầu, “Đừng giảm nữa”.

Công cuộc đấu tranh tư tưởng đang diễn ra rất căng thẳng, Tâm My mày còn muốn giảm béo nữa không đây?

Anh bổ sung: “Bảy mươi lăm cân và sáu mươi lăm cân đâu có khác biệt, quan trọng là chúng ta phải biết nắm bắt thời gian và cơ hội”.

“Anh chết đi!”, Tâm My vùng vẫy trên ngực anh, “Tổng ‘gọi thú’, trong mắt anh có ngọn lửa của quỷ đây!”.

“Gấu quý phi, em nên đối xử tốt với anh.”

“Nào, cá trê nhỏ, lại đây ai gia cởi áo cho nào.”

Dưới bầu trời cao ba ngàn dặm kia, có một cô gái béo tròn, khỏe miệng run run, mặc một chiếc váy cột tóc hai bím đang ôm chặt một đứa trẻ ăn mặc giống hệt mình trên tay, lấp ba lấp bắp nói với cô giúp việc mặc đồ trắng bên cạnh: “Đừng mà, nó nghịch lắm cô ạ... Cô là Quán Âm bồ tát, cháu xin cô đấy”.

Cô phục vụ mặc áo trắng nhếch miệng cười: “Đi đi”.

“Không đâu... Mặt dày... Bố mẹ ời”.

52. Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4

“Bạn cháu nhỏ” Tổng Tâm Bội ba bốn tuổi luôn nghi ngờ, phân vân về thân phận của mình. Bà nội gọi nhóc là “trái tim ngọt ngào”, ông bà ngoại thì gọi là “tâm can”, bố gọi nhóc là “cục thịt”, lúc tâm trạng tốt thì mẹ gọi là “bị thịt”, còn lúc tâm trạng không tốt thì gọi là “túi khóc”.

Tâm Bội không biết rốt cuộc mình là ai.

Câu chuyện liên quan đến cái tên của Tâm Bội có rất nhiều, ví dụ như “cục thịt”, cái này phải truy nguồn về ngày tháng năm bé sinh ra, lúc đó bé giống như một cục thịt lớn. Nên bố nhất thời vui mừng, gọi là “cục thịt, Tổng cục thịt, cục thịt nhỏ của bố”, vì thế cái tên đó theo đến tận bây giờ. Mẹ bé nghe đến từ thịt lập tức nổi điên, nằm ở trên giường trong bệnh viện vẫn hét lên: “Tổng cá trê, làm gì có thằng đàn ông nào lại lấy một đứa con gái thịt thà hả? Anh dám tùy tiện gọi con gái chúng ta như thế em sẽ giết anh”.

Xem ra bạo lực gia đình đã xuất hiện và tồn tại từ trước khi Tâm Bội ra đời.

Sau này may có ông bà ngoại xuất hiện hóa giải cơn cuồng phong bão táp đó. Ông ngoại nói: “Con cái chẳng phải là một phần cơ thể của người mẹ sao? Gọi là Tổng Tâm Bội, tức là ngọc ở trong trái tim của Tổng Thư Ngu và Hà Tâm My. Đã có họ của Tiểu Tổng, lại có tên của Tâm My, rất đẹp, rất đẹp”.

Nghe đến đó, Tổng Tâm Bội mới xác định được tên của mình, sau đó còn lén nhìn về khinh khỉnh mẹ một cái. Còn cục cưng nữa? Cục cưng chính là Tổng Tâm Bội phải không?

Cho đến “túi khóc”... Haizzz haizzz...

Tâm Bội biết động một tý lại khóc kinh thiên động địa là không tốt, nhưng ai bảo không ai quan tâm, yêu thương Tâm Bội chứ? Ngay cả khi tã lót đã sũng đầy nước, ngứa ời là ngứa mà mẹ vẫn chẳng nhớ phải thay, lúc bụng đói lăm răm gọi bố thì bố lại tranh ăn với Tâm Bội, cô bé mà không gào thét hai lần trong một ngày thì không có cách nào vượt qua được. Nhưng kể từ lúc phát hiện ra bố hay vui đùa vào ngực mẹ, biết chim cưu đã chiếm tổ chim khách, Tổng Tâm Bội phát hiện khóc chính là vũ khí đầu tiên và tiếp đó là ngực - hung khí trời cho để có thể thu hút được sự chú ý của bố.

Ngoài những cái tên đó ra, Tổng Tâm Bội hoàn toàn cự tuyệt với cái tên “Bí đao”.

Tâm Bội muốn ời, giống như đang nói về một cô bé ngon lắm đấy, dù ở đâu cũng giống như con đom đóm trong màn đêm đen kịt, rõ ràng như thế, xuất chúng như vậy, dù là bánh gạo hay kẹo mút cũng không thể

che được ánh hào quang của cô bé, vì thế cô bé có một biệt hiệu riêng và rõ ràng chính nó đã thu hút được toàn bộ ánh mắt đổ kỵ của mọi người.

Trên mặt Tâm Bội đầy vẻ coi khinh khi thấy người nào gọi là “em bí đao”. Tâm Bội mà thấy cậu nhóc nào đẹp trai chút là phải túm lại giấu kỹ mặt mũi ra làm sao mới cho đi tiếp. Còn nhớ trước đây Tâm Bội được một anh công trên lưng, cậu bé khi ấy vừa nở nụ cười, vừa đưa tay vuốt mái tóc của cô, vậy mà cô bé đã lồng lộn lên mắng cậu bé là đồ vô lại, đồ chẳng phải ai khác mà chính là Trần Khắc Lễ.

“Bạn chậu nhỏ” Tổng Tâm Bội tình nguyện vùi đầu vào tủ lạnh cho đóng băng còn hơn là phải nhìn anh chàng Đậu Đình hằng ngày, thế nhưng mỗi lần gặp tên quỷ con đáng ghét đó là Tâm Bội lại có cơ hội gặp cậu chàng khôi ngô tuấn tú nhà họ Diệp, Diệp Khởi Trần nhả nhận, lịch sự, Diệp Khởi Trần có nụ cười mê đắm, dù Tâm Bội có cướp đồ ăn thì Diệp Khởi Trần cũng không giận, Tâm Bội lén nhìn trộm thì Diệp Khởi Trần liền đỏ mặt, aaaaaaaaaaaaaa a... Tâm Bội yêu Diệp Khởi Trần chết mất thôi.

“Mẹ nuôi, mang Trần Trần tặng con đi”, Tâm Bội ngồi trong lòng mẹ nuôi nói về khẩn cầu.

Mẹ nuôi lúc nào cũng cố nhịn cười, lắc đầu, có một lần mẹ nuôi cười phá lên rồi hỏi: “Tâm Bội, con cần Khởi Trần của chúng ta làm gì?”.

“Con sẽ giúp cậu ấy thay quần áo, trông cậu ấy ăn cơm và chơi cùng cậu ấy, con sẽ cho cậu ấy tất cả đồ chơi của con, à, thật ra cũng chưa ổn lắm. Đồ ăn đem tất cho cậu ấy, nhưng cũng không được, chắc con cho một nửa là được rồi. Mẹ nuôi, Trần Trần là cục cưng của mẹ, con cũng là con của mẹ, chúng con có thể ngày ngày sang chơi với nhau không?”

Còn chưa nói xong, một tràng cười như long trời lở đất phát ra, Tâm Bội thực sự không hiểu có gì đáng cười chứ, những lời cô nói là thật lòng mà, ngay cả Trần Trần cũng cười cô. Mẹ vác bộ mặt hồ ra nói: “Khởi Trần chỉ kém con có nửa năm tuổi, nên cậu ấy là em. Ngày nào cũng chơi đùa ở nhà trẻ còn chưa chán sao?”.

Tâm Bội dẫu môi, vẻ rất không hài lòng. Muốn đến hỏi Khởi Trần xem có muốn ở nhà cô chơi nữa không, nhưng thấy có người xì mũi một tiếng về giữu cột, quay người lại nhìn, thấy quỷ con đáng ghét đang rất vui mừng ngồi bên cạnh chú Tần, tay cầm chiếc PSP, ngay cả mặt cũng chẳng thêm ngẩng lên, lẽ nào cô nghe nhầm sao? [PSP là viết tắt của PlayStation Portable, là một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất, tung ra thị trường thế giới lần đầu tiên vào ngày 11/5/2004. Đây là thiết bị chơi game đầu tiên sử dụng đĩa quang Universal Media Disc (UMD).]

Cô Trần cười ha ha nói với mẹ nuôi: “Các cậu không được nói dối bọn trẻ đấy, nhưng Tâm Bội sớm đã được gả sang nhà chúng tớ rồi. Ôi chao, nhóc con này thật nặng, to thêm chút nữa là tớ không ôm nổi rồi”.

Tổng Tâm Bội thề rằng, cô bé lại nghe thấy có người đang hừ một tiếng! Nhưng cô mặc kệ, hình như trên người cô Trần có mùi thơm, còn thơm hơn cả trên người mẹ.

Cô gắng ghé sát mũi vào để ngửi, liền bị mẹ đón về, mẹ nói: “Trần Uyển, cậu không thể ôm được rồi, cần thận cái bụng đấy”, sau đó lại quay sang dỗ dành Tâm Bội: “Để qua mấy tháng nữa, cô Trần Uyển có thêm một bé cưng nữa, khi đó chúng ta sẽ đón cả Khởi Trần và bé cưng đến nhà mình chơi được không?”.

Bé cưng? Bé cưng?

Bạn chậu nhỏ Tổng Tâm Bội chớp chớp ánh mắt như sao sáng, từng ngày lại lật lật tờ lịch xem, mỗi lần thấy mẹ và cô Trần nói chuyện điện thoại, Tâm Bội đều hỏi những câu tương tự như: “Bé cưng khỏe không? Bé cưng sắp đến chưa?”.

Cho đến nửa đêm một ngày nọ, cô bị tiếng của mẹ đánh thức, dụi mắt đứng ở trước cửa phòng bố mẹ, thấy bộ dạng cổ kìm nén sự vui mừng của mẹ nói, “Sinh rồi”, bố hỏi “Hoàng tử hay công chúa?”, mẹ nói, “Công chúa”.

A, công chúa bé bỏng đáng yêu!

Quả nhiên là một cục thịt, mắt chỉ là một đường nhỏ, chẳng to bự như Tâm Bội, nhưng da trắng hơn cô một chút, giống như trứng gà lột vỏ trắng bóc, cái miệng nhỏ xinh chỉ to như đầu móng tay, muốn cắn một miếng quá.

“Lolita đáng yêu à!”, Tâm Bội khen ngợi, sau đó tự giới thiệu: “Chị là bị thịt”.

Bé cưng không thèm để ý đến Tâm Bội.

Tâm Bội ngẩng đầu, đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía mẹ, mẹ chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Bé cưng còn chưa biết nói, nên chúng ta nói nhỏ một chút, đừng làm phiền em ngủ”.

Tâm Bội trịnh trọng gật đầu, quý con đáng ghét bên cạnh định đưa tay ra sờ mặt bé cưng nhưng nghe thấy vậy cũng vội rút tay lại. Mẹ cười hỏi quý con đáng ghét: “Đậu Đình, em gái đáng yêu không?”.

Quý con đáng ghét nghĩ một lát nói: “Đáng yêu, rất xinh ạ”.

Ừ ư, Tâm Bội nhếch mép vẽ oan ức, quý con đáng ghét từ trước đến nay chưa từng khen mình dễ thương!

Trên đường về nhà, Tâm Bội luôn cúi gầm mặt xuống. Mẹ hỏi cô bị làm sao, có phải mệt không, bố hỏi cô có phải đói không, nhưng cô vẫn cúi đầu chẳng nói chẳng rằng.

Tôi đến mẹ giúp cô vệ sinh xong xuôi, khi bố bế cô lên giường ngủ, cô mới ôm chặt cổ bố hỏi: “Bố à, có bé cưng rồi, mọi người không yêu con nữa có phải không?”.

Khóe miệng bố nhếch cao, tay xoa xoa mũi nhỏ bé xinh xắn của cô nói: “Con là cục thịt của bố, bố không yêu con thì yêu ai đây?”.

Mẹ cô đỡ khóc đỡ cười: “Này này, anh xem chúng ta đang là 8X đấy nhé, trời ạ, còn để ý đến 10X. Còn con nữa, tí tuổi này đã biết ăn giấm rồi”. [Ăn giấm: Ý nói biết ghen tuông]

Ăn giấm ngon không? Tâm Bội chưa từng ăn. Ánh mắt Tâm Bội hiện lên dấu hỏi chấm lớn.

Mẹ cúi xuống hôn lên trán Tâm Bội, cười mắng: “Bị thịt mau đi ngủ đi, đừng nghĩ những thứ linh tinh nữa. Sáng mai mẹ sẽ đi mua thịt cho con ăn nhé”.

Bố như cười như không nhìn mẹ hỏi: “Chi bằng, chúng ta sinh cho Cục thịt một em gái đi?”.

Mẹ xì một tiếng, ánh mắt Tâm Bội bắt gặp ánh nhìn họ, cô vội vã phản kháng: “Không muốn em gái, không muốn em gái đâu! Mẹ, hãy sinh cho con một anh trai đi mà, để sau này con lớn lên anh trai sẽ khen con xinh gái”.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-nham-lan-tai-hai>